

Nhật
được
tạo đại
Mặt
trí nhớ

MỘC
NHĨ
KHAI
HOA

EDITOR:
HÓNG GIÓ TEAM

Nhật Được Lão Đại Mất Trí Nhớ

Tác giả: Mộc Nhĩ Khai Hoa

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tên truyện: Nhật được lão đại mất trí nhớ

Tác Giả: Mộc Nhĩ Khai Hoa

Editor: Hóng Gió Team

Raw: Tấn Giang

Convert: wikidich + boss

Số chương: 62c + 5 phiên ngoại

Tình trạng: Hoàn |17/3/2020|

VĂN ÁN

Thẩm Thời Khanh bị thương nặng ở đầu, bác sĩ chuẩn đoán rằng hắn bị mất trí nhớ, song còn có một chuyện ngoài ý muốn khác.

Không hiểu sao cả tâm hồn và não bộ của hắn đều giống như một đứa nhỏ, được một cô gái tên Phó Diễm Diễm nhặt về nhà bao nuôi.

Cô gái này mỗi ngày lấy bốn Hán ngữ ghép vần dạy hắn nhận mặt chữ, thấy “tiểu hài tử” mình nhật được có thiên phú học ngoại ngữ, bèn quyết định đồng thời dạy cho hắn cả tiếng Anh.

Một ngày nào đó, khi cơ thể đã dần hồi phục hoàn chỉnh, Thẩm Thời Khanh cầm bốn từ tiếng Anh lại chỗ Phó Diễm Diễm, chỉ vào một từ đơn rồi hỏi cô nó có ý nghĩa gì.

Phó Diễm Diễm: “Ông xã.”

Thẩm Thời Khanh: “Ngoan.”

Phó Diễm Diễm – tiểu hoa đán đang nổi tiếng, dù chỉ mới gia nhập làng giải trí bằng một vai nữ số hai trong một bộ phim thần tượng nhưng lại nhanh chóng nổi tiếng, giá trị diễn xuất tăng vọt, độ hot không hề có dấu hiệu giảm xuống.

Nhiều nữ minh tinh ghen tị đến đỏ cả mắt, hằm hè muốn dựa vào đại gia chồng lưng mà xoay chuyển thế cục, cuối cùng bị người thừa kế Thẩm Thời Khanh đứng dậy uy hiếp: “Nghe nói cái người khi dễ Điềm Điềm, cho rằng cô ấy không có người chồng lưng?”

Mọi người: “Không, không dám.”

Trong một lần chơi trò “Nói thật hay thử thách”, có người cả gan hỏi Thẩm Thời Khanh: “Anh đã làm chuyện gì điên cuồng nhất vì tình yêu?”

Thẩm Thời Khanh: “Biến thành một đứa trẻ ngốc.”

Mọi người cho rằng do duyên mệnh mà tình cờ gặp gỡ, đều là ta nhất vãng tình thâm. (*)

Nhân vật không có thật, tất cả đều vì phục vụ cốt truyện.

Hào môn thế gia, tình thâm, giới giải trí, ngọt văn.

() thành ngữ Trung Quốc: thấy là có tình thâm*

Mục lục:

[Chương 1: Tâm lòng yêu thương mọi người của Phó tiểu thư](#)

[Chương 2: Tiên sinh ba không](#)

[Chương 3: Lại nhật chó mèo về nhà](#)

[Chương 4: Người tiết chế mình lại một chút](#)

[Chương 5: Hai Điềm Điềm xuất hiện cùng lúc](#)

[Chương 6: Bị ôm vào lòng](#)

[Chương 7: Người hâm mộ của Hạ An Nhiên và cam ngọt ...](#)

[Chương 8: Người thật ưu tú](#)

[Chương 9: Có thể hủy hợp đồng được không?](#)

[Chương 10: Vũ trường](#)

[Chương 11: Chị là ma quỷ à?](#)

[Chương 12: Đạo diễn rác rưởi dám hủy hình tượng của tôi](#)

[Chương 13: Tôi có thể lấy việc công trả thù tư được không?](#)

[Chương 14: Mọi người đều biết chị hát khó nghe](#)

[Chương 15: Chỉ nhìn giá trị nhan sắc, A Bạch và Diễm Diễm thật ...](#)

[Chương 16: Ngủ chung](#)

[Chương 17: Sau 5 năm, lần đầu tiên họ ở trong cùng một khung hình](#)

[Chương 18: Thiếu gia nhà tôi muốn gặp cô](#)

[Chương 19: Hấn đối với Diễm Diễm không tốt, Diễm Diễm không cần thích hấn](#)

[Chương 20: Phó Diễm Diễm, không cần kiêu ngạo](#)

[Chương 21: Hứa Tinh Trạch, một nam nhân rất thảm](#)

[Chương 22: Roi vào vòng tay ấm áp của một người](#)

[Chương 23: Chúng ta kết hôn được không?](#)

[Chương 24: Một thân chính trực](#)

[Chương 25: Phó Diễm Diễm, không được](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63: Phiên Ngoại 1](#)

[Chương 64: Phiên Ngoại 2](#)

[Chương 65: Phiên Ngoại 3](#)

[Chương 66: Phiên Ngoại 4](#)

[Chương 67: Phiên Ngoại 5](#)

-----oOo-----

Chương 1: Tấm lòng yêu thương mọi người của Phó tiểu thư

Chương 1: Tấm lòng yêu thương mọi người của Phó tiểu thư

Editor: Trúc

Beta-er: Quân + Linh

“Phim điện ảnh do diễn viên Phó Điềm Điềm thủ vai chính thức đóng máy.”

Trong vòng ngắn ngủi một tiếng đồng hồ, tin tức đang nằm thứ hai mươi ở hot search Weibo phóng thẳng đến vị trí thứ năm, rồi sau đó lại đứng đầu hot search nửa tiếng đồng hồ.

Công ty X hớp báo ra mắt một phát hiện khoa học kỹ thuật mới, và cả tin tức minh tinh hạng hai xuất quỹ cứu trợ, đều rơi hạng.

Quản lý Vương nhìn nhìn, khóe miệng tươi cười sắp kéo đến tận mang tai. Những minh tinh đứng đầu hot search tuổi đời vào nghề đều trên năm năm, đâu có như Điềm Điềm nhà cô, chỉ hai ba năm ngắn ngủi liền đạt được. Ba chữ “Phó Điềm Điềm” chỉ cần đứng nhất ở hot search thì đoàn cô có bao nhiêu tiền a!

Vương tử vui mừng lướt Weibo, đứng đầu bình luận đều là fans “Điềm Chanh” của Phó Điềm Điềm, thổi phồng Điềm Điềm lung linh như cầu vồng. Mặt khác, antifan không thua kém bôi đen Điềm Điềm, nói Điềm Điềm xinh đẹp do phẫu thuật, nói Điềm Điềm cờ bạc, nói Điềm Điềm có thể lực chống lưng ...

Kịch bản của antifan quá quen thuộc, không mấy đổi mới, cũng không biết lần này là ai mua chuộc muốn bôi đen danh tiếng Điềm Điềm.

Mấy năm trước, thời điểm mới debut, Phó Điềm Điềm đảm nhận vai nữ thứ của một bộ phim thần tượng, vào vai một vị tiểu thư ương ngạnh. Mục đích chính của bộ phim chính là lăng xê cho bạn gái của Thái Tử gia An Khả Ninh, ai biết rằng không khiến cho tên tuổi nữ chính An Khả Ninh nổi như mong đợi, trái lại khiến tài năng của Phó Điềm Điềm vang xa.

Phó Điềm Điềm rất có cá tính, tuy không giống đại tiểu thư, nhưng ngoài ý muốn rất bám sát kịch bản, một bộ dáng kiêu ngạo ương ngạnh không chọc người căm ghét, trái lại có điểm đáng yêu. Bộ phim do hai nhà sản xuất Thiên Tâm và Đài Truyền hình Bình Quả kết hợp giám sát, ra mắt ngay dịp hè. Phó Điềm Điềm thuộc Đài Truyền hình Bình Quả nhờ vào vai đại tiểu thư mà thu hút đông đảo fan, càng lúc càng thành thạo lăn lộn trong giới giải trí.

Việc này đã chọc tức công ty giải trí Thiên Tâm cùng An Khả Ninh.

Tưởng đánh bóng được tên tuổi diễn viên cùng danh tiếng công ty mình, không ngờ lại tặng tiện nghi cho người ta. Hơn nữa Phó Diễm Diễm tốt nghiệp ngành sử học, vốn dĩ không có bao nhiêu kinh nghiệm diễn xuất, tuy rằng sau khi kí hợp đồng bị Vương tử quan sát tham gia không ít lớp học diễn xuất, nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi hoàn toàn thay đổi là không có khả năng. Vì vậy Phó Diễm Diễm ở khâu diễn xuất thật sự cần phát triển rất nhiều.

Trêu chọc người rất dễ bị người khác bắt lỗi sai. Phó Diễm Diễm từ khi tốt nghiệp đến nay vẫn luôn bị tin đồn xấu quẩn lầy, hôm nay kỹ thuật diễn kém, ngày mai bị nói rằng tác phong không chuyên nghiệp, đồn thổi cô phẫu thuật thẩm mỹ, tin đồn thất thiệt tốt xấu khó phân biệt, mà cô cũng lười không quản, thi thoảng đứng đầu hot search bị người qua đường bới móc tin đồn cũ, nhưng này cũng không gây trở ngại cho cô lăn lộn trong giới nghệ thuật.

“Xem phía dưới vẫn có người ngoan cố bì bác em, không phải An Khả Ninh mua chuộc thì chính là Hàn Mai Mai ... Ấy Diễm Diễm, từ khi nào em lại đắc tội với nhiều người như vậy?”

Phó Diễm Diễm chưa kịp trả lời, Vương tử tự mình nghĩ lại tiếp tục làm nhảm: “Cũng là lỗi của chị, lúc trước rõ ràng biết công ty giải trí Thiên Tâm sản xuất phim còn cứng rắn đem em đẩy vào hố lửa, giờ thì hay rồi, chọc cho An Khả Ninh hóa thành chó điên.”

An Khả Ninh là Thái Tử Phi chưa qua cửa của Thiên Tâm giải trí, bản thân cô ta gia thế không tồi, bị cô ta quẩn lầy quả thật xui xẻo tảm đời!

“Được rồi, bị người ta mắng vài câu cũng không thể mất đi miếng thịt nào. Bọn họ còn là người bỏ tiền, tính qua tính lại kiêu gì cũng là em chiếm tiện nghi của họ.” Phó Diễm Diễm nghiêng đầu. “Vương tử, điện thoại của em đâu?”

Vương tử mang điện thoại đến cho cô: “Đừng đọc bình luận, đều là lũ chó điên cắn bậy bạ.”

Phó Diễm Diễm không bày tỏ ý kiến, lướt Weibo, làm bộ dạng vuốt cảm tiếc nuối: “Chị xem, nào có ai nói em xấu đâu? Xem ra họ biết nói dối cũng không thể nói dối quá mức.”

“Diễm yêu của em là cái khuôn mặt bình hoa này nha!” Vương tử tức giận liếc cô một cái, nụ cười mang ba phần bất đắc dĩ bảy phần dung túng cười: “Là ai một đường chạy đến tô quan hệ xã hội đòi công đạo, nói cái gì mà nói gì cũng được nhưng tuyệt đối không được nói em phẫu thuật thẩm mỹ,

mắng em xấu, chỉ cần xuất hiện một bình luận liền xóa bình luận, nếu không em liền tổ chức một cuộc họp báo xóa bỏ tin đồn ác liệt.”

Nói đến chuyện này quả thật Vương tử dở khóc dở cười, Phó Diễm Diễm khi ấy không hỏi qua ý kiến cô đã tự ý hành động, sau mới nói qua với cô, thế là đoàn đội bọn họ cũng liền theo Phó Diễm Diễm mà nháo.

“Đi? Làm sao mà chị biết được?” Phó Diễm Diễm rụt vai, cô còn tưởng rằng chuyện này chính mình làm rất bí mật a.

” Ha hả.” Vương tử cười hai tiếng, biểu tình không hề che giấu sự trào phúng.

Nói đến đây liền chấm dứt. Phó Diễm Diễm kéo chăn êm, ngáp một cái, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Lúc này Phó Diễm Diễm vừa tham gia diễn xuất bộ phim điện ảnh đầu tay đã đóng máy, cô cùng Vương tử đang trên đường trở về.

Bộ phim chủ đề là tận thế nên đoàn phim phải tác nghiệp ở nơi huyện nhỏ xa xôi trên núi, xe chạy xóc nảy trên đường nông thôn gằn hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng đến cao tốc.

Phó Diễm Diễm nửa mê nửa tỉnh, lại ngủ lại tỉnh, xe rốt cuộc đến cao tốc, bên ngoài không biết từ khi nào mưa to gió giạt, phóng tầm mắt bầu trời toàn bộ đều là màu đen. Trừ bỏ ánh sáng từ những ngôi nhà ở thành thị và đèn xe, còn lại không có một chút ánh sáng nào.

“Cái thời tiết quái gở!” Vương tử mắng một tiếng, rồi nói tài xế phía trước:

“Anh chạy chậm một chút, an toàn là trên hết. “

“Tôi biết rồi.” Tài xế gắt gao nhìn chằm chằm đường đi phía trước, hiện giờ tầm nhìn rất thấp, cho dù là có chuyện gấp, hấn cũng không dám tự ý chạy nhanh.

Ngay cả Phó Diễm Diễm cũng vén chăn ngồi dậy.

“Em cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, không có việc gì ... ” Vương tử muốn tiến đến cưỡng chế Phó Diễm Diễm tiếp tục ngủ, ai ngờ tài xế đột ngột phanh gấp, Phó Diễm Diễm cùng Vương tử không đề phòng cùng ngã nhào phía trước, đầu đập vào lưng ghế, xe ở mặt đường lưu lại vết tích cọ sát, lại rất nhanh bị nước mưa xóa đi.

Giữa đường lại xuất hiện một người ngã xuống, tuy rằng tài xế lần nữa xác nhận hấn kịp thời dừng xe, là người kia tự mình ngã xuống, nhưng bọn họ cũng không thể cứ bỏ người kia lại chỗ cũ như vậy. Bên ngoài vẫn mưa lớn như cũ, trời lại tối, nói không chừng chốc nữa lại có chiếc xe thật sự đập phải hấn thì sao? Bây giờ chỉ có thể đưa hấn đến bệnh viện mà thôi.

“Đây là làm sao?” Vương tử xoa cái trán bị đập đau, ần ần tức giận hỏi.

“Đừng phải một người, tôi trước xuống xe xem xem.” Tài xế vừa nói vừa mở cửa leo xuống. Trợ lý Tiểu Lâm ngồi ở ghế phụ lái cũng bung theo xuống xe.

Phó Diễm Diễm vươn cổ, không đợi cô thấy rõ ràng đã bị Vương tử ấn về chỗ ngồi: “Chị cũng đi xem, em tốt nhất ngồi trong xe, không cho phép xuống xem.”

Phó Diễm Diễm ngoan ngoãn gật đầu. Tuy rằng cô rất tò mò, nhưng loại tình huống này quả thật không thích hợp để cô xuất hiện.

Chỉ một lát sau, tài xế cùng Tiểu Lâm đỡ một người lên xe “Đây rõ ràng là ăn vạ. Tôi khẳng định xe căn bản không đụng hấn, hấn tự mình ngã xuống.” Vương tử mân mê môi, cau mày: “Trước tiên cứ mang người đến bệnh viện đã.”

Tài xế không dám chậm trễ, nhân ga, lái xe hướng bệnh viện mà đi.

Họ nhặt được một người đàn ông. Anh ta khoác áo choàng tối màu bên ngoài, bên trong là sơ mi trắng ướt sũng nước, cả người chật vật không nói nổi. Máu tươi hòa lẫn với nước mưa từ vị trí bụng không ngừng loang ra thấm đỏ áo sơ mi, mặt anh ta trắng bệch không chút máu, cả môi cũng tái lại.

Phó Diễm Diễm vươn tay, cảm nhận được hơi thở nhẹ nhè từ chóp mũi hấn, lúc này cô mới thở ra một hơi.

Wang tử vẻ mặt nghiêm túc: “Tới bệnh viện phụ cận, Tiểu Lâm sẽ đưa em về sau, về đến nhà nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Phó Diễm Diễm gật đầu, lại không nhìn được nhìn về phía người thanh niên bất tỉnh: “Anh ta hấn không có chuyện gì đi? Hay chúng ta sơ cứu qua cho anh ấy?”

“Đừng, chị sợ chúng ta sơ sẩy lại làm vết thương hấn thêm nghiêm trọng. “ Phó Diễm Diễm tiếc nuối cắn cắn môi, một lúc đấu tranh buông tha ý tưởng kia: “...Chị nói đúng.”

Phó Diễm Diễm vừa đến bệnh viện phụ cận liền bị đuổi xuống xe, ngoài ra đồng dạng bị đuổi xuống xe như cô còn có Tiểu Lâm.

Phó Diễm Diễm mang khẩu trang, đội mũ vào trong góc đứng. Tiểu Lâm cầm ô đi trên đường gọi xe.

Kính Thị hôm nay đột nhiên được bão viếng thăm, tầm nhìn trên đường thấp, đã xảy ra ba vụ tai nạn giao thông, thanh âm xe cứu thương hết đợt này đến khác vang lên, mà Tiểu Lâm đợi một lúc lâu vẫn không có taxi.

“Diễm Diễm, em đã về đến nhà chưa?” Điện thoại rung lên, là của Vương tử.

“Vẫn chưa, em vẫn còn ở nơi ban nãy xuống xe, thời tiết xấu quá em không gọi xe được.”

Vương tử thanh âm phức tạp: “Vùng phụ cận liên tiếp xảy ra tai nạn, hiện tại trong phòng cấp cứu tất cả đều là bệnh nhân, kho máu cạn kiệt, trong số chúng ta chỉ có mình em là nhóm máu O.”

Phó Điềm Điềm lập tức hiểu ý: “Yêu cầu em truyền máu?”

Ngày mai trang nhất đưa tin, diễn viên Phó Điềm Điềm yêu thương người dân, giúp người bệnh làm niềm vui, hiến 300CC máu để cứu mạng người bệnh. Vì khiến mọi người cảm động, fans sẽ tặng cho cô danh hiệu “Người đẹp vì nhân dân”, làm sao bây giờ, nên nhận hay không a.

Phó Điềm Điềm cười xinh đẹp suy nghĩ: “Điềm Điềm, người không nhất định phải đến đó, những chuyện may làm đã đủ với anh ta.”

Đem người đưa đến bệnh viện, tiền thuốc men, chi phí bệnh viện cô đều trả, còn an bài cho anh ta bác sĩ cùng phòng bệnh tốt nhất, một lần bèo nước gặp nhau như vậy là đã tính tận tình tận nghĩa rồi.

Phó Điềm Điềm tuy nổi tiếng, nhưng tai tiếng cũng không kém. Nếu không cẩn thận bị người khác phát hiện chụp ảnh, cho dù có trăm cái miệng cũng không cãi được. Vương tử cũng không muốn cô đến, gọi điện thoại chỉ là muốn hỏi trước xem thái độ Điềm Điềm như thế nào.

Phó Điềm Điềm phi thường tốt bụng nhiệt tình: “Không có việc gì không có việc gì, làm người tốt phải làm tới cùng, mất một chút máu không thấm vào đâu cả.

Vương tử trầm mặc một hồi, một lúc sau mở miệng mang vẻ bất đắc dĩ:

“Điềm Điềm, thanh âm của em nghe tới có điểm hưng phấn là thế nào?”

“A? Có sao? Chuyện là thế này, em cảm thấy hiến máu cứu người xong, về sau em có thể có danh tiếng thiện lương, fans hiện tại khen em thế nhưng có chút ít, chúng ta đến giúp cho bọn họ mở ra ý nghĩ mới!”

Vương tử:..... Đúng là không nên ôm quá nhiều tâm tư bình thường với con nhóc này mà.

Vương tử nhận mệnh mà thở dài: “..... Không cần dây dưa nữa, đến đây nhanh lên.”

-----oOo-----

Chương 2: Tiên sinh ba không

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 2: Tiên sinh ba không

Editor: Trúc

Beta-er: Quân + Linh

Phó Điềm Điềm dưới sự bảo vệ của Tiểu Lâm, một đường đi đến bệnh viện. Bệnh viện hiện tại một mảnh hỗn loạn, người bệnh thì hô đau, người nhà thét thì chói tai. Cũng bởi vậy không ai chú ý Phó Điềm Điềm. Cô thuận lợi đến phòng bệnh Vip, nhìn người bệnh trên giường.

Quần áo ướt đã được đổi qua thay thành đồng phục bệnh nhân của bệnh viện. Anh ta bởi vì mất quá nhiều máu mà sắc mặt vẫn không khá hơn. Hộ lý nhanh chóng tiến hành kiểm tra máu của Phó Điềm Điềm, sau đó bắt đầu lấy máu. Trong lúc lấy máu, ánh mắt của hộ lý không rời khỏi khuôn mặt xinh đẹp của cô.

“Cái kia ... Cô có phải nhìn nhầm không, trên mặt tôi dường như không thể lấy máu.”

“A?” Hộ lý hoàn hồn đỏ mặt “Là, tôi...”

“Không có việc gì, cô mau xem mạch máu của tôi thế nào, nếu xong liền lấy máu.” Phó Điềm Điềm chớp chớp mắt.

Phó Điềm Điềm cứ nghĩ như vậy là an ủi nữ hộ lý, ai ngờ cô ấy cầm kim tiêm run rẩy. Trái tim của Phó Điềm Điềm cũng run rẩy theo, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình. Thật lắm chuyện, ban đầu tốt nhất không nên nói chuyện.

May mắn hộ lý tuy run rẩy nhưng cũng không ảnh hưởng mấy đến kỹ năng nghề nghiệp, thành công lấy máu của Phó Điềm Điềm.

Vương tử từ bên ngoài đi vào, nhìn bộ dáng vô lại kia hỏi: “Chọc fan vui vẻ không?”

“Thật vui vẻ. Chỉ có lúc này em mới xác định được là Weibo 6000 vạn fan của em không phải tất cả đều là chị mua.”

Vương tử trợn trắng mắt, “Chị mà có tiền thì từ lâu đã mua xe để khỏi đi bộ rồi, lấy đâu ra tiền giúp em mua fan.”

“Em biết chị không mua.” Phó Điềm Điềm tám tắc hai tiếng, “Em đang định khoe fan mình cán mốc 6000 vạn thôi mà.”

Phó Điềm Điềm tội nghiệp nhún nhường: “Vương tử, ăn hạch đào bỏ não.”

Ai đem tiểu gia hỏa thiếu đánh này kéo ra ngoài giúp cô với.

Vương tử một tay chỉ vào người cô: “Cút.”

Nếu cô không phải quản lý của Phó Điềm Điềm, cô nhất định cả đời này trở thành antifan của Phó Điềm Điềm. Cô từ nay về sau sẽ không bao giờ mắng

antifan nữa, cái tính gọi đòn này của Phó Điềm Điềm bị antifan mắng là đúng rồi.

Vương tử đau đớn rút ra kết luận. Cô ra ngoài hóng gió lấy lại chút bình tĩnh.

Phó Điềm Điềm tụt đường huyết, nhưng cô không dám tự tiện trở về, cô không biết khi nào người kia cần dùng máu, liền dứt khoát đợi.

Mấy tháng liền ở vùng núi quay phim, mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên, hôm nay rớt cuộc cũng đóng máy, cô gấp gấp trở về, ngay cả cơm cũng chưa ăn, lại tụt đường huyết, cô có chút không chịu nổi.

“Tiểu Lâm, em mua giúp chị chút gì ăn đi. Chị ngủ một lát.”

Tiểu Lâm gật đầu ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại.

Vương tử sắp xếp phòng bệnh là phòng vip, rất lớn, Phó Điềm Điềm nằm lên sofa cạnh giường bệnh. Vương tử ở bên ngoài gọi điện thoại, có lẽ chị ấy gặp vấn đề khó giải quyết, còn cùng người kia cãi nhau. Bệnh viện vẫn một mảnh hỗn loạn, Phó Điềm Điềm mặc kệ hết thấy ngủ mê man.

Tiểu Lâm rất nhanh mua đồ ăn trở lại. Phó Điềm Điềm vẫn còn ngủ, thân ảnh nho nhỏ cuộn lại, một đầu tóc đen mượt xõa tung, có vài sợi tóc dính nước mưa dính trên khuôn mặt trứng ngỗng của cô, càng làm nổi bật khuôn mặt tinh xảo ấy. Lông mi vừa cong vừa dày theo nhịp thở đều đều của cô khẽ run rẩy, mang theo một vẻ đẹp trầm tĩnh.

Tiểu Lâm tuy ngày nào cũng đi theo Điềm Điềm, vẫn không nhìn được xem đến ngây người. Tiểu Lâm lấy đồ ăn ra, kề sát mũi Phó Điềm Điềm. Mùi hương theo hô hấp tiến vào xoang mũi. Đáng tiếc Phó Điềm Điềm đã ngủ say như chết, không chút dao động, thậm chí còn vô ý thức trở mình, ngủ đến càng say.

“Thôi để con bé ngủ đi, đóng phim vất vả vài ngày rồi không nghỉ ngơi tốt. Chúng ta đi bên ngoài ăn.” Vương tử đem Tiểu Lâm kêu đi ra ngoài.

Tiểu gia hỏa Phó Điềm Điềm này đang ngủ mà bị đánh thức khí lực phi thường lớn, nếu là ngủ mơ màng còn đỡ, tốt xấu còn có thể khắc chế bản thân. Nhưng chỉ cần đang ngủ say bị đánh thức, thân thể gia hỏa kia phản ứng kịch liệt, hoàn toàn là người lực thân không nhận.

Bởi vì có lần cô đóng phim quá mệt mỏi, ngủ say ở ngay tại phim trường. Biên kịch đến gọi cô dậy để tiếp tục phân cảnh, ai ngờ vừa vỗ vỗ cô, Phó Điềm Điềm liền tung một đấm, thẳng hướng mũi của biên kịch, còn bị An Khả Ninh chụp quay lại. Cho dù sau này Phó Điềm Điềm xin lỗi, mời dùng cơm bồi tội, có video làm chứng, cái danh đánh người kia vẫn vĩnh viễn treo trên người cô.

Đến khi Phó Diễm Diễm tỉnh lại, bên ngoài mưa to đã ngừng. Cô dụi dụi mắt, chậm rãi từ sofa ngồi dậy, ngốc một lúc lâu mới phản ứng bản thân đang ở đâu. Cô quay đầu, nhìn về phía giường bệnh.

Người trên giường bệnh không biết đã tỉnh từ khi nào, đôi mắt mở to thuần khiết giống như trẻ con không chứa một tia tạp chất, nhìn chăm chăm cô không buồn chớp mắt.

“Anh tỉnh rồi.” Phó Diễm Diễm liền tiến đến giường bệnh.

Đối phương không nói gì, tầm mắt dõi theo từng cử động của Phó Diễm Diễm.

Phó Diễm Diễm quơ quơ tay: “Còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Đối phương tiếp tục không chớp mắt mà nhìn chăm chăm cô, nhìn chăm chăm đến Phó Diễm Diễm đều ngượng ngùng.

Phó Diễm Diễm diễn qua không ít phim thần tượng, đối phương dạng này, sợ là yêu cô từ cái nhìn đầu tiên. Tuy nói loại kịch bản “Ấn cứu mạng nên lấy thân báo đáp” này ở phim truyền hình nhìn mãi quen mắt, nhưng nếu thật sự gặp phải, cô rất bối rối.

Phó Diễm Diễm khẽ ho hai tiếng, xoay người đi ra ngoài: “Tôi gọi bác sĩ đến kiểm tra cho anh.”

Nếu anh ta đã tỉnh, kho máu di động là cô đây liền có thể trở về. Cô không cầu đối phương cảm ơn, chỉ cần không gây họa gì cho cô là được, cho nên hiện tại không đi thì đợi đến khi nào.

Phó Diễm Diễm cầm lấy đồ liền vội hướng cửa đi, chỉ là không đợi cô cất bước, vạt áo đã bị người kéo lấy.

Người đang ở trên giường bệnh kéo lấy vạt áo cô, tiếp tục nhìn.

Trực giác của Phó Diễm Diễm thấy có chỗ không đúng, muốn tránh thoát.

Nhưng cô càng tránh, đối phương càng nắm chặt thêm, cô lại tránh, đối phương hai tay đều sử dụng. Phó Diễm Diễm thiếu chút nữa đem người từ trên giường bệnh kéo xuống sàn, vẫn không cách nào giải cứu vạt áo của mình.

Vừa đúng lúc Vương tử cùng Tiểu Lâm đẩy cửa tiến vào: “Người tỉnh rồi?”

Phó Diễm Diễm gạt đầu.

“Em với anh ta... đây là đang làm cái gì?”

Phó Diễm Diễm vẫn nỗ lực tháo từng ngón tay hấn ra: “Sự tình có điểm phức tạp, anh ta giống như ... đối với em nhất kiến chung tình.”

“Cái gì?” Vương tử nghe vậy xoắn tay áo, bộ dáng gà mẹ che chở đàn con, không nói hai lời đi lên phía trước bắt đầu cứu người.

Ngay cả Tiểu Lâm cũng gia nhập chiến trường, ba người hợp lực vẫn không thể đem người kéo ra.

“Các người đang làm gì!” Bác sĩ nổi giận đùng đùng mà đẩy cửa tiến vào.

“Hắn bị thương ngay vùng bụng yếu ớt, các cô đây là chuẩn bị giúp hắn kéo cả ruột ra sao?”

Ba người ngượng ngùng thu hồi tay.

“Nói gì thì nói, trong người anh ta cũng đang chảy dòng máu của tôi đâu.”

Phó Điềm Điềm quệt miệng khẽ nói.

Vương tử đẩy đẩy Điềm Điềm: “Câm miệng.”

Bác sĩ đến kiểm tra cho hắn, đáng tiếc người bệnh không nể mặt mũi phối hợp với bác sĩ, một bàn tay gắt gao bắt lấy Phó Điềm Điềm, nhìn cô bằng đôi mắt nồng đậm ủy khuất.

Không phải chứ! Phó Điềm Điềm cố sức ấn gân xanh trên trán, run rẩy dữ dội. Nhìn qua anh ta còn lớn tuổi hơn cô, như thế nào còn bày ra bộ dáng ủy khuất đáng thương a?

“Anh ngoan ngoãn cho bác sĩ kiểm tra, tôi không đi.” Phó Điềm Điềm dùng thanh âm dỗ trẻ con mà nói.

Đối với một đôi mắt ngây thơ không chút tạp chất, Phó Điềm Điềm rút cuộc mềm lòng, đồng thời cũng phát hiện sự không thích hợp càng lớn. Người bệnh từ khi tỉnh lại đến bây giờ, một câu cũng chưa nói, hơn nữa cặp mắt kia, căn bản không giống một cái người trưởng thành, ngược lại ngây thơ giống như....

Một đứa trẻ!

Nghe Phó Điềm Điềm nói xong, người bệnh rút cuộc buông cô ra, nhưng đôi mắt như cũ vẫn không dịch chuyển mà đặt trên người cô. Phó Điềm Điềm tin rằng, chỉ cần cô bước xa hơn một bước, hắn là có thể lập tức nhảy dựng lên bắt lấy cô.

“Bác sĩ, chụp CT não bộ cho anh ấy thử xem xem, tôi hoài nghi đầu óc anh ấy không bình thường. “

Vương tử đã có chút không kiên nhẫn, “Đây là xảy ra chuyện gì a?”

Đưa bệnh viện cũng liền thôi, kết quả còn muốn truyền máu, truyền máu còn chưa tính, tốt xấu cũng là cứu người một mạng, kết quả cứu được người, nhưng nhìn dáng vẻ kia hắn là đầu óc đều hỏng rồi. Quan trọng nhất, đối phương trên người không có tiền, không điện thoại, cũng không có giấy tờ chứng minh thân phận, nói đi nói lại còn không phải là ‘tam vô tiên sinh’* a. Còn không phải đến ăn vạ thì làm gì!

*tam vô tiên sinh: mình giữ nguyên câu của tác giả, ám chỉ con người ba cái đều không, không tiền, không điện thoại, không giấy tờ tùy thân.

Quả nhiên lúc trước đem hấn đưa đến bệnh viện nên bỏ đi ngay.

Lúc này, kết quả kiểm tra của bác sĩ cũng vừa có, người bệnh trên đầu gặp vật quá nặng va chạm, tuy rằng trong não không có máu bầm tòn tại, nhưng trước mắt là hấn mất trí nhớ, hơn nữa là mất trí nhớ hoàn toàn.

Người bình thường cho dù mất trí nhớ nhưng nói chuyện, nhận thức vẫn không thành vấn đề, nhưng hấn có phần nghiêm trọng hơn, những thứ cơ bản thường thức cơ hồ đều quên mất. Phải nói rằng tâm trí của hấn không khác gì trẻ em sơ sinh.

Đến nỗi khi nào hấn có thể tìm lại ký ức, có thể nhớ bao nhiêu nhiều ít, đây cũng là một cái vấn đề nghiêm trọng, bọn họ chưa tìm được lời giải đáp thích đáng.

“Trả giúp hấn một tháng tiền thuốc men, coi như làm việc thiện, về sau thế nào, có khôi phục được hay không, là do vận mệnh của hấn.” Vương tử nhanh chóng ra quyết định.

Tiểu Lâm đi trả viện phí, Vương tử đưa khẩu trang, mũ cùng áo khoác cho Phó Diễm Diễm, đưa cô ra ngoài.

Xuyên qua hành lang thật dài, Vương tử ấn nút, điều khiển thang máy xuống tầng, vừa mới nhẹ nhàng thở ra, trong lúc vô tình quay đầu lại, phút chốc đôi mắt trừng lớn: “Cậu tại sao lại theo tới đây?”

Phó Diễm Diễm nghe Vương tử hô lên, nhìn phía sau, người bệnh mới bị bọn họ bỏ rơi “Tam vô tiên sinh” mặc quần áo bệnh nhân đơn bạc, thấy Phó Diễm Diễm quay đầu lại, đôi mắt hấn tức khắc sáng ngời, ngay sau đó mang nét bất an thấp thỏm cùng sợ hãi, giống hệt như đứa trẻ lúc làm sai chuẩn bị nhận trách mắng.

Phó Diễm Diễm cảm thấy tâm hung hăng bị néo một chút, phảng phất chính cô là một người mẹ tội, vứt bỏ đứa con đáng thương. Chính là cô tuổi còn rất trẻ, không thể sinh ra đứa con lớn như vậy được nha.

“Không cho quản nhiều chuyện.” Vương tử lập tức cảnh cáo.

Lúc này thang máy tới, thang máy đứng không ít người, Vương tử đứng ở phía trước ngăn trở tầm mắt của những người khác, Phó Diễm Diễm đem mũ kéo thấp xuống, vội cúi đầu.

Phía trước đột nhiên có ai đẩy cô, sau đó một bàn tay cứng rắn đỡ lấy, giúp cô đứng vững ổn định thân thể. Phó Diễm Diễm lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn “Tam vô tiên sinh” cũng đi theo vào thang máy, hấn so với Phó Diễm Diễm cao hơn cả cái đầu, quần áo bệnh viện trên người hấn dường như không

vừa, lộ ra một nửa mắt cá chân, sắc mặt tuy vẫn là tái nhợt, nhưng so với ban đầu trắng bệch thì bộ dạng hẳn bây giờ nhìn có tinh thần hơn rất nhiều. Nhưng mà phóng tầm mắt nhìn một lượt giới giải trí, diện mạo của hẳn cũng tuyệt có thể tranh cao thấp, ngũ quan tinh xảo, sóng mũi thật cao, nếu trừ bỏ đi đôi mắt thiên chân vô tà, hẳn chắc chắn sẽ trở thành một người đàn ông vô cùng khí thế.

Thang máy rất nhanh đến tầng một. Vương tử nắm chặt tay Phó Điềm Điềm, che chở cho cô vội vã ra ngoài.

Bệnh viện đông người, cho dù Phó Điềm Điềm đã bọc thành cái bánh chung, Vương tử cũng không dám sơ xuất.

Tài xế đã sớm lái xe đợi ở trước cửa bệnh viện, Vương tử đem Phó Điềm Điềm nhét vào.

Tiểu Lâm ngồi ghé trên đưa xuống một hộp đựng thức ăn giữ ấm: “Chị Điềm Điềm chắc là đói bụng rồi, chị ăn trước một chút đồ lót dạ nhé.”

Phó Điềm Điềm gật đầu, đem hộp thức ăn giữ ấm mở ra, ánh mắt không kiềm được hướng ra ngoài cửa sổ. Người đàn ông ban nãy nắm chặt vạt áo cô không buông giờ phút này bị đám người hỗn loạn va chạm té xuống đất, hẳn lão đảo đứng dậy liền vội vã chạy đến phương hướng của cô.

Bác sĩ nói, người đàn ông hơn 1m8 này hiện tại cùng trẻ con không khác nhau.

Phó Điềm Điềm thu hồi tầm mắt, chọc chọc hộp thức ăn.

-----oOo-----

Chương 3: Lại nhật chó mèo về nhà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 3: Lại nhật chó mèo về nhà

Editor: Linh

Beta-er: Quân + Linh

Nơi ở của Phó Điềm Điềm là biệt thự giữa hồ Kinh Thị ở vùng ngoại thành. Biệt thự ở giữa hồ là nơi có vị trí tốt nhất. Đứng từ trong phòng có thể nhìn thấy được phong cảnh xung quanh hồ cách đó không xa. Hồ là hồ nhân tạo, nên phải bỏ ra giá tiền rất lớn để đào. Thời điểm dự bán của biệt thự, chủ dự

án xây dựng đánh vào giá cả chính cũng là ở môi trường thiên nhiên trong lành mát mẻ này.

Vương tử đưa Phó Diễm Diễm vào nhà, nói: “Ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, vận động một chút, đắp vài cái mặt nạ, ngày mai còn có một dạ hội cần có mặt. Lễ phục chị sẽ để cho Tiểu Lâm đưa tới, chị còn nhận cho em một chương trình truyền hình thực tế, ngày mai sẽ mang hợp đồng đến cho em xem thử.”

“Tại sao đột nhiên chị lại nhận chương trình truyền hình thực tế?” Phó Diễm Diễm khó hiểu. “Chị không phải muốn em cố gắng đóng phim thật tốt, tương lai cầm phần thưởng hung hăng và mặt bọn người kia sao?”
Mấy tháng trước, Hàn Mai Mai mới nhận một hồ sơ chương trình truyền hình thực tế, một nhóm nữ nhân mỗi ngày trình diễn xé bức đại chiến*, Vương tử lúc ấy còn mặt đầy trào phúng mắng náo tàn, chưa qua bao lâu, tại sao lại đi nhận chương trình rồi.

* nguyên văn là 一帮女人每天上演撕逼大战

“Là Lý đạo của truyền hình Bình Quả. Chị nhớ được trước đây em nói hắn đã giúp em, có cơ hội muốn trả lại nhân tình cho hắn. Lần này hắn lại tìm đến, chị không tiện cự tuyệt. Mà chị cũng cảm thấy kịch bản thoát nhìn cũng không tệ lắm, liền nhận giúp em.”

Tác phẩm xuất đạo của Phó Diễm Diễm là truyền hình Bình Quả cùng giải trí Thiên Tâm hợp tác. Khi đó cô vừa mới gia nhập, là một người mới không có bối cảnh, còn lấy được vai nữ số hai, bị không ít người đổ mắt. Tại thời điểm mà truyền hình Bình Quả quay phim tuyên truyền, cô bị người thiết kế đẩy vào trong hồ bơi giữa mùa đông, lạnh đến tận xương tủy. Khi đó Phó Diễm Diễm lạnh cóng đến bờ môi đều tím tái hết cả, là Lý đạo đi ngang qua kéo cô lên, sau đó lại giúp cô mượn tạm một bộ quần áo sạch sẽ.

Tuy rằng Lý đạo chẳng qua chỉ vừa vịn đi ngang qua, muốn kết một cái thiện duyên mà thôi. Nhưng nếu có cơ hội Phó Diễm Diễm vẫn muốn trả ơn cho hắn.

“Vậy liền nhận đi.” Phó Diễm Diễm nói.

Vương tử dặn dò Phó Diễm Diễm vài câu liền đi.

Bên ngoài vạ lại câu tĩnh *, trong biệt thự trống trải chỉ còn lại một mình Phó Diễm Diễm.

*: vạ vật im lặng, im tiếng. Ý nói là bên ngoài yên lặng, thanh bình, không có tạp âm nào cả

Phó Điềm Điềm đi phòng tắm hơi xong, nằm chết dí trên ghế, lấy tay gạt toàn bộ tóc sang một bên, sau đó đắp mặt nạ lên mặt.

Giày vò cả ngày, rõ ràng tinh thần cô đã rất mệt mỏi, thế nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu sẽ không tự chủ được hiện ra diện mạo của cặp mắt kia, đôi mắt ngây thơ không rành thế sự, chưa từng bị thế giới nhiễm bẩn, giống như em trai cô đang sống ở thiên đường vậy

Phó Điềm Điềm bực bội giật mặt nạ xuống.

Cả một đêm Phó Điềm Điềm gặp ác mộng. Trong mộng, em trai cô đi đến bên cạnh giếng, khuôn mặt thiên sứ với nụ cười xinh đẹp, sau đó một cước đạp xuống ... Thời điểm tỉnh giấc, Phó Điềm Điềm toàn thân đều ướt đẫm, cô nghiêng đầu, trên gối đầu lưu lại một mảnh vệt nước.

Đồng hồ treo trên tường chỉ đúng năm giờ sáng. Phó Điềm Điềm dứt khoát rời giường, thu dọn đồ dùng, sau đó cầm chìa khóa xe của mình lên.

Vương tử nhận được điện thoại của Phó Điềm Điềm, nói rằng cô bị fan hâm mộ ngăn ở nhà vệ sinh trong nhà hàng bên cạnh cục cảnh sát được một lúc rồi, nội tâm cô sụp đổ, tổ tông của tôi ơi!

Chuyện là như thế này. Mới sáng sớm, Phó Điềm Điềm lúc đầu chỉ tính toán đi bệnh viện vụng trộm nhìn xem tam vô tiên sinh*, xác định có phải hấn vẫn mạnh khỏe hay không, ai biết cô vừa mới xuất hiện tại phòng bệnh liền bị hấn phát hiện.

*tam vô tiên sinh: tiên sinh ba không.

Đối phương ngồi ở trên giường bệnh, dùng cặp mắt ngây thơ kia nhìn cô, vui sướng ở trong mắt cơ hồ có thể tràn ra.

Hấn kéo chăn ra xuống giường, đi đến trước mặt Phó Điềm Điềm, cẩn thận từng li từng tí giữ chặt cô, trong mắt nồng đậm quyến luyến cùng ý lại, phảng phất cô chính là toàn bộ thế giới của hấn.

Bị ánh mắt như vậy nhìn mình, Phó Điềm Điềm trong lòng nhất thời chua xót, vì vậy ở trước đợt tấn công bằng ánh mắt của hấn, cô âm mưu, làm một việc khiến bản thân hối hận không kịp: thời điểm hỏi bác sĩ xong, cô dẫn hấn đi đến cục cảnh sát, nhìn xem có thể giúp hấn tìm được người thân hay không.

Cảnh sát trực ban tiếp đãi bọn cô vừa mới tỉnh ngủ, ngáp một cái, ghi thông tin rồi liền đuổi bọn cô đi về.

“Cứ như vậy?” Phó Điềm Điềm hôm nay đặc biệt chuẩn bị lớp ngụy trang rồi mới ra ngoài, chỉ để lại một đôi mắt ở bên ngoài, nhìn ngó xung quanh. Cảnh sát nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp này luôn cảm thấy khá quen. Tối hôm qua hấn trực ban, đầu một đêm địa chủ trên điện thoại di động, hiện tại

buồn ngủ kinh khủng, không cần nghĩ lại, ngáp một cái liền đuổi họ: “Có tin tức sẽ thông báo cho hai người.”

Lúc này trên đường, người đi đường thưa thớt, ánh ban mai hé dần. Phó Diễm Diễm nhớ tới nhà mình trước kia, quán sủi cỏ ở ngõ nhỏ kế bên không sai biệt lắm mở cửa vào ngay lúc này, thế là liền mang theo Tam vô tiên sinh đi tới quán, chuẩn bị gọi một bát sủi cỏ.

Cô bỏ mũ xuống, ngay cả khẩu trang đều chưa kịp bỏ ra thì đã bị người ta nhận ra. Việc này khiến người rất tự tin đối với khả năng ngụy trang của mình là Phó Diễm Diễm suýt chút nữa hoài nghi nhân sinh.

Phó Diễm Diễm phản ứng nhanh chóng, kéo Tam vô tiên sinh bỏ chạy, dưới sự hoảng hốt chạy bừa tới phía sau phòng vệ sinh, bán sống bán chết vào nhầm nhà vệ sinh nam.

“Vương tử, mau tới cứu em. Chị cũng không hi vọng đầu đề sáng sớm hôm nay là “Phó Diễm Diễm sáng sớm xông vào nhà vệ sinh nam” – đầu đề đáng sợ như vậy đi.”

“Em còn biết sợ.” Vương tử tức đến buồn cười, “Phát định vị cho chị, ở lại nguyên chỗ đấy, đừng nhúc nhích gì cả, giữ cửa cho tốt vào.”

Phó Diễm Diễm nghe lời làm theo.

Cúp điện thoại, Phó Diễm Diễm vỗ vỗ trái tim nhỏ đang phanh phanh đập loạn của mình. Sau đó cô ngẩng đầu lên, người trước mặt nắm lấy tay của mình, khoe miệng cong cong cười với mình, tay nắm lấy tay mình, khoe miệng uốn lên khoe miệng hướng mình cười. Nụ cười ấy làm bản thân choáng váng.

Trong nháy mắt đó, Phó Diễm Diễm cảm thấy, nếu như hẳn nguyện ý xuất đạo, những nhóm người lấy giá trị nhan sắc tự xưng là tiểu thị tươi đều muốn nhường đường cho hẳn, dù cái gì hẳn cũng đều không biết.

Người bên ngoài đuổi tới, bởi vì Phó Diễm Diễm phản ứng nhanh chóng lại nhanh chân, bọn họ cũng không biết cô đi đâu, sau khi tìm xong ở nhà vệ sinh nữ bên kia tiếp tục đi về phía trước, sau đó lại quay về.

Phó Diễm Diễm nghe tiếng bước chân ở phía ngoài, tới tới lui lui, cũng may cũng không có người mất trí đến đẩy cửa nhà vệ sinh nam, ngược lại để cô tránh được một kiếp.

Nửa giờ sau, Vương tử để Tiểu Lâm mặc y phục của cô ở bên ngoài làm ra động tĩnh, đem người dẫn đi, lúc này mới giải cứu cô từ trong nhà vệ sinh ra, trở lại trên xe bảo mẫu.

“Em nói em xem, một ngày không quản em liền nhảy lên đầu lật ngói đúng không! Em có một chút tự giác nào của một minh tinh không vậy ...”

Vương tử thao thao bất tuyệt chuyển dời ánh mắt từ Phó Diễm Diễm sang Tam vô tiên sinh bên cạnh, sau khi nói xong, tiếp đó lại tăng âm lượng giọng nói của mình lên: “Phó Diễm Diễm, em sớm muộn cũng sẽ làm chị tức chết.”

Phó Diễm Diễm chợt dạ cười, đột nhiên nghĩ đến nụ cười của Tam vô tiên sinh, nhéo mặt của hắn một cái, nói: “Cười một cái cho Vương tử xem đi.” Bỗng nhiên bị Phó Diễm Diễm nhéo mặt, hắn quay đầu nhìn cô, cười với cô một chút, giống như một mảnh lông vũ nhẹ nhàng khều khều ở trong lòng. Vương tử nhìn thấy một màn như vậy trực tiếp ngây người.

Gương mặt tuấn mỹ như vậy, cùng nụ cười tinh khiết như thế này, kết hợp ở trong đầu Vương tử chỉ có hai chữ: Sẽ hỏa*.

*hỏa: ở đây chắc là sẽ hồng, ý chỉ sau này chắc chắn sẽ nổi tiếng

“Chị có thể ký hợp đồng với hắn sao?” Vương tử còn đắm chìm trong nụ cười này, trong lòng không bình tĩnh nổi.

“Đừng nghĩ nhiều.” Phó Diễm Diễm nhắc nhở con người đầu óc phát sốt này: “Hắn hiện tại ngay cả nói chuyện cũng không biết, em định tìm giáo viện dạy hắn nói chuyện, biết chữ trước. Có điều chờ mai sau hắn tốt lên, chị có thể hỏi hắn xem hắn có nguyện ý hay không.”

“Em nghiêm túc?”

Phó Diễm Diễm gật đầu.

Đợi đến khi Phó Diễm Diễm mang người về biệt thự, Vương tử vẫn như là đang trong mơ vậy.

“Phó Diễm Diễm! Trước kia em nhạt một ít chó con mèo con về nuôi chị đều không nói gì em cả, nhưng lần này em lại muốn nuôi dã nam nhân! Em có biết mỗi ngày có bao nhiêu paparazi nhìn chăm chăm em, có bao nhiêu bạch liên hoa trông chờ kéo em xuống để thay em leo lên. Chuyện này nếu như bị lộ, em chỉ còn nước khỏi lặn lộn trong giới nữa thôi.”

“Chị có thể nói hắn là họ hàng xa của em, dù sao hai chúng em giá trị nhan sắc cao như vậy, bọn họ sẽ tin.” Diễm Diễm nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, quay đầu nhìn sang người đàn ông đang một mực cố chấp lôi kéo tay cô:

“Về sau anh liền gọi là Phó Bạch, nữ danh A Bạch.”

Cô lôi kéo tay của hắn, viết chữ vào lòng bàn tay hắn: “A Bạch.”

Môi hắn giật giật, tựa hồ muốn mở miệng. Phó Diễm Diễm mong đợi nhìn hắn, ngay cả Vương tử đều nhìn lại, bầu không khí ngưng trệ, đều đang đợi hắn mở miệng.

Ngay tại khi bầu không khí đạt tới đỉnh điểm, ngay cả Vương tử đều tìm lòng không được khăn trương, hắn giật giật môi, đem miệng ngậm lại.

“Chị quá hung dữ, đã hù dọa hấn rồi.” Phó Diễm Diễm nói xong, liền quay đầu an ủi A Bạch, “A Bạch, không vội, từ từ sẽ đến.”

Vương tử: Tổ tiên sư nhà nó.

Vương tử không muốn lại nhìn cảnh cô vui đùa với dã nam nhân mà cô nuôi, muốn lại khuyên nhủ cô, ánh mắt chạm tới nụ cười nhẹ nhàng trên mặt của Phó Diễm Diễm, lời đã đến khóe miệng rồi lại không nói ra được nữa.

Được rồi, dù sao muốn khuyên cũng không khuyên nổi.

Dừng một chút, Vương tử không yên tâm mở miệng, “Phó Diễm Diễm, không phải là em coi trọng hấn đi?”

Đối phương bề ngoài là thật xuất sắc, nếu như không phải đầu óc xảy ra vấn đề, cô cũng muốn ký hợp đồng với hấn, mà Phó Diễm Diễm lại là người nhan không.

Càng nghĩ như vậy, Vương tử càng cảm thấy mình hiểu được chân tướng.

“Phó Diễm Diễm, em là cầm thú!”

“Cái gì?” Phó Diễm Diễm đang vội vàng dạy nói cho A Bạch cảm thấy mình vô tội cực kỳ: “Vương tử, chị như thế nào mắng chửi người a.”

Thấy Vương tử vẫn không yên lòng, Phó Diễm Diễm nói: “Chị yên tâm.

Người nhà của hấn tìm không thấy hấn chắc chắn sẽ đi đến cục cảnh sát báo án, em để lại phương thức liên lạc của Tiểu Lâm, nói không chừng qua mấy ngày người nhà của hấn liền tìm tới tới. Nếu là một mực không ai đi tìm đến, nói rõ hấn chính là cô nhi, hoặc là căn bản không ai quản hấn, chị đi tìm một chút giấy chứng nhận, đem hộ khẩu của hấn làm thành họ hàng xa của em, vậy thì quá tốt rồi còn gì.”

“Em còn nghĩ được rất chu toàn.”

“Em mà.” Phó Diễm Diễm kiêu ngạo mà nói: “Em làm việc, chị yên tâm.”

Vương tử: “A.”

Vương tử tức giận bỏ đi rồi.

“Về sau tôi chính là người giám hộ của anh.” Phó Diễm Diễm dẫn A Bạch tham quan biệt thự của mình, thuận tiện bảo Tiểu Lâm đi đến bệnh viện đem hồ sơ bệnh án của A Bạch cầm về

Về sau liền để cho bác sĩ tư nhân của cô kiểm tra cho hấn, dù sao những nơi như bệnh viện cô muốn đi qua rất bất tiện.

A Bạch một mực lôi kéo tay của cô, như hình với bóng theo sát ở bên người. Nếu không chú ý biểu cảm đơn thuần trên khuôn mặt hấn, thân ảnh cao lớn khiến người ta đặc biệt có cảm giác an toàn.

Loại người này toàn thân toát ra cảm giác rất tốt, rất đáng tin cậy, so với đi spa còn khiến cho lòng người vui vẻ hơn, nhất là đáng đáp đối phương còn đẹp mắt như vậy.

Phó Diễm Diễm đi được vài bước liền cảm thấy có chút đói bụng, lúc này mới nhớ ra: “Tôi quên mất, chúng ta còn chưa ăn điểm tâm đâu. Để tôi bảo Tiểu Lâm đi mua hai phần bữa sáng tới.”

Mở điện thoại ra, hai tin nhắn của Tiểu Lâm nằm lẳng lẳng ở bên trong mục tin nhắn chưa đọc: A Bạch là ai? Chị Diễm Diễm chị lại nhặt chó hay mèo về nhà sao?

Tin nhắn tiếp theo là: Chính là sủng vật của bệnh viện giữa hồ gần đây sao. Phó Diễm Diễm: ...

-----oOo-----

Chương 4: Người tiết chế mình lại một chút

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 4: Người tiết chế mình lại một chút

Editor: Linh

Beta-er: Quân + Linh

Cô đã sắp quên là mình còn đang nuôi một con mèo cùng một con chó, lần lượt gọi là A Hắc cùng A Hoàng, hiện đang được chị Triệu của tổ quan hệ xã hội chăm sóc.

Phó Diễm Diễm bèn nhấn lại cực nhanh: Tiểu Lâm, tin tức của em quá lạc hậu rồi.

Cô còn tưởng rằng Vương tử sẽ nhin không được tìm Tiểu Lâm nói chuyện, hiện tại chuyện gì nên biết cũng đều biết hết rồi.

Tiểu Lâm chạy tới cửa bệnh viện thú cưng, nhìn thấy tin nhắn liền vội vàng gọi điện thoại cho Vương tử: “Chị Vương, A Bạch là ai?”

Wang tử cười nhạt: “Là đã nam nhân Diễm Diễm đang nuôi.”

“A?” Tiểu Lâm ngơ ngẩn, “Chị Diễm Diễm đã thoát kiếp độc thân rồi sao?”

Wang tử không đùa cô nữa: “Chính là nam nhân mà tôi qua chúng ta nhặt về. Hiện hấn đang ở nhà của Diễm Diễm, thời điểm em đi tìm Diễm Diễm

cẩn thận một chút, đừng để bị paparazi theo dõi. Về sau càng phải chú ý nhiều đến phương diện này.”

Tiểu Lâm liên tục không ngừng đáp ứng.

“VẬY em đi đi, đoán chừng em còn bận bịu.”

Thời điểm Tiểu Lâm đạt được mục đích, Phó Diễm Diễm đang xem lại tạp chí có nhãn hiệu mà mình đang hợp tác, chuẩn bị mua cho A Bạch một chút quần áo. Còn có đồ rửa mặt cũng cần phải mua *

*Đồ rửa mặt: là bàn chải đánh răng, khăn mặt, ...

A Bạch đang đứng ở bên cạnh cô, lưng thẳng tắp, tư thế ngồi đoan chính, chỉ có đầu hơi nghiêng qua ghé vào Phó Diễm Diễm. Từ góc độ của Tiểu Lâm nhìn sang đúng là một bức tranh soái ca mỹ nữ đẹp mắt.

“Chị Diễm Diễm.” Tiểu Lâm đem bữa sáng buông xuống, “Bữa sáng mua cháo cho chị, thả rất nhiều táo đỏ, bổ huyết, hai người đều bồi bổ.”

Phó Diễm Diễm buông tạp chí xuống, lôi kéo A Bạch đi đến trước bàn ăn, ngồi xuống.

Phó Diễm Diễm cầm lấy thìa, đem một cái thìa khác đưa cho A Bạch, cố gắng làm mẫu: “Bắt lấy, giống tôi này.”

Hắn giương con người đen nhánh chân chờ nhìn cô, nhìn có mấy giây, sau đó đưa tay phải ra cầm lấy thìa.

“Không phải, là như thế này, ngón tay cái nắm như thế này.” Phó Diễm Diễm đi qua, một bên làm mẫu cho hắn một bên uốn nắn động tác của hắn, sau đó đột nhiên nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng: “Không lẽ cả tôi hôm qua hắn không ăn gì?”

Tiểu Lâm đôi mắt phiêu phiêu, không biết có nên tám chuyện hay không:

“Hắn đang ở bệnh viện mà, khẳng định có người tiêm đường glu-cô vào cho hắn.”

Phó Diễm Diễm nhất thời không biết làm sao nói tiếp, trái tim bỗng nhiên nhói lên, nếu như không phải cô chăm sóc không tận tâm, em trai của cô cũng sẽ không ... Cô ngẩng đầu mở to hai mắt, qua có một hồi lâu mới cúi đầu xuống, tiếp tục cùng A Bạch nói nhảm.

“Có phải em nói sai cái gì hay không?.” Tiểu Lâm chú ý tới Phó Diễm Diễm không thích hợp, chị Diễm Diễm trước kia không phải người đa sầu đa cảm như vậy mà.

“Em chỉ nói đùa một chút thôi.”

“À, không có việc gì.”

Phó Diễm Diễm làm mẫu cho A Bạch thật lâu mà A Bạch vẫn không có học được, cô đành phải tự mình ăn trước, rồi nói với Tiểu Lâm: “Đi mời một hộ

lý đáng tin cậy, lại mời thêm một cô bảo mẫu biết làm cơm nữa.”

Tiểu Lâm gật đầu, do do dự dự hỏi, “Chị Điềm Điềm, chị thật sự muốn nuôi anh ta à?”

Nếu như bị nhóm lão công của chị Điềm Điềm biết, sợ là muốn khiêng đại đao mấy chục mét giết tới nha.

Phó Điềm Điềm gật đầu, lần này không có nửa phần do dự, “Từ bây giờ đến khi người nhà của hấn tìm đến.”

Tiểu Lâm nhìn A Bạch bằng ánh mắt phức tạp, quay đầu đi làm việc mình cần làm.

Phó Điềm Điềm uống nửa bát cháo, lúc đầu dự định mình ăn xong rồi đút cho hấn ăn, thời điểm ngẩng đầu lên, phát hiện hấn đã vũng vàng cầm thìa, múc một thìa cho vào miệng.

“Đúng, chính là như vậy.” Phó Điềm Điềm khích lệ, chính mình lại làm mẫu ăn một miếng.

Động tác của A Bạch ban đầu còn có chút vụng về, sau đó chắc là tìm được cảm giác, càng ngày càng thuận lợi, uống xong một bát cháo làm cho Phó Điềm Điềm cảm thấy kiêu ngạo vài phần.

Quả nhiên giá trị nhan sắc cao thế nào cũng được người nhìn.

Phó Điềm Điềm hướng hấn giơ ngón tay cái, “Lợi hại.”

A Bạch từ trong vẻ mặt của Phó Điềm Điềm thấy mình được biểu dương, liếm liếm môi, hướng nàng nở nụ cười, trên mặt lộ ra biểu cảm thỏa mãn sau khi ăn xong. Hôm qua đôi môi hấn còn tái nhợt, bởi vì uống cháo nóng nên hiện tại đỏ chói mê người, phảng phất dụ người nhào tới cắn một cái. Phó Điềm Điềm dời ánh mắt, không còn dám nhìn khuôn mặt đẹp quá mức này.

Cơm nước xong xuôi Phó Điềm Điềm muốn trở về ngủ bù, thế là bảo Tiểu Lâm: “Em đi thu thập lại phòng khách một chút cho hấn ở, sau đó dẫn hấn đi nghỉ ngơi.”

Chính mình thì ngáp một cái rồi lên lầu.

Cô hôm qua ngủ muộn, cả đêm lại gặp ác mộng, năm giờ sáng đã tỉnh giấc, bây giờ đi về ngủ một giấc là vừa vặn.

Trong biệt thự chỉ có một phòng ngủ cho khách, có những lúc muộn quá thì Tiểu Lâm sẽ ở lại, hiện tại muốn dọn vội cho A Bạch, vỏ chăn ga giường đều phải đổi đi, thẩm mỹ của nam nhân và nữ nhân khác biệt, vậy nên màu hồng phấn rõ ràng không phù hợp với A Bạch.

Lúc tỉnh giấc thì đã đến buổi trưa, A Bạch ngồi ở bên giường nhìn cô, thấy cô tỉnh, liền hướng cô nở nụ cười.

Tiểu Lâm từ bên ngoài thò đầu vào, “Chị Diễm Diễm, cơm trưa đã làm xong.”

Phó Diễm Diễm vuốt mắt, “Tại sao A Bạch lại ở chỗ này?”

“A? A Bạch ở đây sao?” Cô đẩy cửa tiến đến, “Có thể là sau khi tỉnh lại liền tới tìm chị, A Bạch thực sự rất dính chị đấy.”

Đây chính là một trường hợp chim non *

*chim non mới sinh ra thường hay rất bám mẹ của mình. Ở đây chắc tác giả muốn chỉ điều này.

Cô là người đầu tiên mà A Bạch nhìn thấy sau khi tỉnh lại, mà tâm trí của hắn hiện tại là của trẻ con, cho nên liền đem cô trở thành người duy nhất có thể ý lại.

Phó Diễm Diễm sờ sờ đầu A Bạch, bắt đầu xuống giường, “Đi thôi, đi ăn cơm.”

A Bạch đứng dậy đi theo.

Bữa trưa Tiểu Lâm làm các món ăn bổ huyết, hương vị cũng tạm được.

Phó Diễm Diễm lúc đầu tưởng rằng muốn dạy sẽ A Bạch cầm đũa có chút khó, kết quả A Bạch cầm đũa so với cô nghĩ còn tốt, động tác coi như cảnh đẹp ý vui.

Hắn luống cuống mà nhìn động tác thuần thục của bản thân, ngẩng đầu vô tội nhìn Phó Diễm Diễm.

“A Bạch thật lợi hại.” Phó Diễm Diễm gấp cho hắn một miếng thịt, “Ăn nhiều một chút.”

A Bạch nhìn chăm chú vào động tác của Phó Diễm Diễm động tác, một lát sau cũng gấp một miếng thịt cho vào trong bát của Phó Diễm Diễm.

Tiểu Lâm ở bên cạnh không có ai gấp thức ăn cho ăn cơm một cách nhanh chóng.

Sau bữa ăn không lâu, bác sĩ tư nhân của Phó Diễm Diễm, bác sĩ Lê đến.

Bác sĩ Lê trở thành bác sĩ tư nhân của Phó Diễm Diễm từ nửa năm trước, y thuật vô cùng tốt, chữa khỏi bệnh cũ ở phần xương cổ cùng phần eo chìm của chị Vương, là người có thể tin cậy, liền được chị Vương giới thiệu cho cô, rất được chị Vương cùng Phó Diễm Diễm tín nhiệm.

Phó Diễm Diễm đem sổ y bạ của A Bạch đến cho hắn.

Bác sĩ Lê mang theo A Bạch tiến phòng khách, sau nửa giờ run rẩy lấy bệnh án ra, “Thể chất của anh ta đặc thù, người bình thường bị thương nặng như vậy ít nhất cũng phải nằm trên giường một tuần lễ, nhưng anh ta khôi phục nhanh hơn so với người bình thường, hai ngày nữa liền có thể cắt chỉ, hơn nữa nghe nói ngay đêm đó anh ta liền tỉnh rồi.”

Phó Điềm Điềm gật đầu, quả thực tỉnh rất nhanh.

Hắn nhìn bản bệnh án bên trên được Phó Điềm Điềm ghi tên vào, “Anh ta gọi là A Bạch?”

“Ừm.” Phó Điềm Điềm nói, “Ngày đó hắn mặc một kiện áo sơ mi trắng, cái tên này không dễ nghe sao?”

“Êm tai, phi thường dễ nghe.” Bác sĩ Lê khước miệng co giật, tựa hồ là đang nín cười, “Thế nhưng tôi nghe nói nhà cô còn có một con chó tên là A Hoàng cùng một con mèo gọi là A Hắc.”

“Vậy nếu không liền gọi Tiểu Bạch.” Người đặt tên Phó Điềm Điềm sờ lên cằm suy nghĩ: “Bạch Bạch cũng được.”

“A Bạch đi.” Bác sĩ Lê cười nói: “Ta cảm thấy hắn thật thích cái tên này.”

Ánh mắt của bác sĩ Lê rơi vào người A Bạch, A Bạch ngồi cạnh Phó Điềm Điềm, tư thế ngồi thẳng tắp đoan chính, chỉ cần không nhìn ánh mắt của hắn, hoàn toàn không nhìn ra được hắn là người có vấn đề về tâm trí. Bác sĩ Lê nhìn một lúc mới dời ánh mắt, nói với Phó Điềm Điềm: “Vương tử phỏng chừng đến suy nghĩ bóp chết toi cô đều có.”

“Cho nên để chị ấy về nhà tỉnh táo lại đi.”

Bác sĩ Lê vui vẻ không thôi.

Chị Vương, người phải về nhà để tỉnh táo, đáng lẽ ra đầu buổi chiều muốn tìm Phó Điềm Điềm để bàn luận về hợp đồng của chương trình truyền hình thực tế, cứ thế mà trì hoãn đến hôm sau mới đến tìm cô.

Trong phòng Phó Điềm Điềm có một đống quần áo đầy trên mặt đất, đều là Phó Điềm Điềm mua cho A Bạch. Phó Điềm Điềm đang tràn đầy phấn khởi bảo A Bạch thử cho cô nhìn.

Vương tử nhìn đến đau cả mắt: “Phó Điềm Điềm, em tiết chế lại một chút.”

Đúng lúc đó, A Bạch vừa thử một bộ quần áo xuất hiện, áo sơ mi trắng, chiếc quần bó vừa vặn che phủ đôi chân vừa dài vừa thẳng. Chị Vương thấy vậy, trong đầu lại một lần nữa xuất hiện ý nghĩ muốn ký hợp đồng với hắn.

“Đẹp mắt không. Đây là em chọn cho hắn, có đại học giáo thảo, còn có rất nhiều phong cách, có văn phòng cấm dục, lưu hành Thiên Vương, còn có còn có...” Phó Điềm Điềm ghé vào trên sàn nhà tìm quần áo, hỏi Tiểu Lâm:

“Tiểu Lâm, bộ quần áo phong cách Anh đâu.”

“Chắc là ở căn phòng bên trong, để em vào thu dọn lại.” Tiểu Lâm đang ở tầng hai đáp.

“Được rồi.” Phó Điềm Điềm đứng lên.

Tựa như rất nhiều nữ sinh nóng lòng với trò chơi thay đổi trang phục, có một người mẫu tốt là A Bạch đang ở trước mắt đã hoàn toàn khơi dậy ham

muốn phối đồ và mua sắm của Phó Điềm Điềm. Chỉ ngần ngại một ngày, tủ quần áo của A Bạch đã được Phó Điềm Điềm lấp đầy.

Vương tử mặc dù đối với việc này khịt mũi coi thường, có điều rốt cuộc là người phụ nữ lăn lộn ở ngành giải trí, nhìn dáng người của A Bạch trưởng thành, không nhìn được mà nói: “L gia mới có style mới dành cho mùa xuân, có vài mẫu áo khoác gió, ngay cả Lục Thiên Vương đều không không chế được. Chị cảm thấy nếu không thì cho A Bạch thử một chút xem sao.” Càng nghĩ càng thấy được sau khi A Bạch mặc vào chắc chắn đẹp mắt, không nhìn được chính bản thân mình tự bước tới để xem.

Phó Điềm Điềm: ha, phụ nữ mà.

Chuẩn bị xong quần áo cho A Bạch, Vương tử đem hợp đồng đập lên đầu Phó Điềm Điềm: “Hợp đồng chị đã giúp em xem qua rồi, chính em xem lại một lần nữa, có yêu cầu gì có thể tranh thủ chị đều sẽ giúp em tranh thủ.”

Phó Điềm Điềm nhận lấy hợp đồng.

Chương trình truyền hình thực tế này tên là “Người thừa kế”, bối cảnh đặt ra là một phú hào lớn tuổi muốn phân chia tài sản. Ông có năm người con, cũng chính là năm khách mời thường xuyên. Mỗi một kỳ bọn họ sẽ nhận được một phong thư đến từ người cha phú hào. Trên mặt giấy ghi nhiệm vụ mà bọn họ phải hoàn thành. Hoàn thành nhiệm vụ khách mời sẽ nhận được một chiếc huân chương ở cuối mỗi kỳ của chương trình. Sau mười hai kỳ, MC nào nhận được nhiều huy chương nhất sẽ trở thành người thừa kế tài sản hợp pháp của phú hào, cũng chính là người thắng cuối cùng.

Từ mấy năm trước, khi đài Bình Quả đang thử nghiệm chương trình hạng nhất đã khiến chương trình hot lên. Mấy năm gần đây, đủ loại chương trình truyền hình thực tế của ngôi sao xuất hiện nhiều vô kể, đã đạt tới mức khiến thẩm mỹ của con người ngày càng mệt mỏi. Hai năm gần đây nhất đã rất lâu không có chương trình đặc sắc được sản xuất ra.

Trước đây không lâu Hàn Mai Mai tham gia chương trình truyền hình thực tế tổng hợp “Hoa hậu giảng đường tiến lên”, bởi vì nội dung cực kỳ kém lại nhàm chán, lượt xem đạt đến mức thấp nhất trong lịch sử, dự định sẽ quay nốt kỳ tiếp theo sẽ bắt ép dừng quay.

Theo như tin tức mà Vương tử nghe được, “Người thừa kế” được chuẩn bị sản xuất từ năm ngoái, bởi vì Tổng giám đốc tạm thời thay đổi ý kiến muốn quay lại một chương trình tuyển chọn tổng hợp mà bị gác lại. Bây giờ nhắc lại, lãnh đạo ở trên vẫn không coi trọng nó như cũ, cảm thấy những chương trình loại này có độ tự do quá lớn, rất khảo nghiệm cảm giác của khách quý. Nếu như không tuyển được diễn viên tốt rất dễ dàng biến thành diễn kịch,

sẽ giống như các chương trình khác. Đến lúc đó đừng nói rating, ngay cả danh tiếng của đài truyền hình đều sẽ bị ảnh hưởng.

Chẳng qua Lý Đạo ở Bình Quả cũng có chút nhân mạch, tìm một chút quan hệ, rút cuộc phía trên mới đồng ý để hắn quay. Cho nên lúc này mới không thể chờ đợi được mà tìm đến Phó Điềm Điềm.

Là một trong những lưu lượng của ngành giải trí, Phó Điềm Điềm không phải nổi tiếng nhất, nhưng chắc chắn là nhiều chủ đề nhất, fan ở khắp mọi nơi chiến đấu, sức chiến đấu kinh người, chỉ vài phút đã đem topic làm nóng lên.

Hơn nữa đừng nhìn Phó Điềm Điềm là khách quen của hot search, trên thực tế cô rất ít xuất hiện, chưa từng tham gia một chương trình truyền hình thực tế nào. Chương trình truyền hình thực tế đầu tiên mà Phó Điềm Điềm tham gia, chỉ một đề tài này thôi đã là một khởi đầu tốt đẹp của tổ tiết mục rồi.

-----oOo-----

Chương 5: Hai Điềm Điềm xuất hiện cùng lúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 5: Hai Điềm Điềm xuất hiện cùng lúc

Editor: Lies

Beta-er: Quân + Linh

Theo thiết lập bối cảnh, thì “Người thừa kế” chính là nhiệm vụ đột nhập, phần sau có lẽ sẽ có thêm viện trợ từ bên ngoài.

Năm MC, ngoại trừ Phó Điềm Điềm thì còn có ca sĩ Hứa Tinh Trạch vừa debut nhờ chương trình produce năm ngoái, ‘anh zai mạnh mẽ’ Trình Thực, Hương Ngữ của nhóm nhạc NH Girls, và Cố Hoàng – diễn viên mới nổi nhờ vai diễn trong một bộ phim võ hiệp năm ngoái.

Trong dàn khách quý, Trình Thực là người lớn tuổi nhất, năm nay đã ba mươi lăm tuổi, khi xuất hiện trước công chúng thì hình tượng của anh luôn là ‘mạnh mẽ, kiên cường’, thích tập gym, dáng người rất đẹp, fans đều gọi anh ta là bình hóc-môn di động.

Cố Hoàng, năm nay hai mươi chín tuổi, tốt nghiệp chính quy từ trường đại học Sân khấu – Điện Ảnh, kỹ thuật diễn khá tốt, nhưng trước kia không có

tiếng tăm gì, năm ngoái nhờ vớ được vai nam ba trong một bộ phim võ hiệp mới dần nổi lên, vì thế đây cũng là khoảng thời gian cần được củng cố nhân khí, xuất hiện nhiều hơn. Tuy cậu ta lớn hơn Phó Điềm Điềm vài tuổi, nhưng dựa theo vai vế trong ngành, thì chỉ có thể được gọi là đàn em mà thôi, suy cho cùng vào lúc Phó Điềm Điềm đang hot thì cậu ta vẫn đang đóng quân chúng ở đoàn phim nào kia kìa.

Còn Hường Ngữ, năm nay hai mươi hai tuổi, từng làm thực tập sinh ở Hàn Quốc vài năm, sau khi về nước thì đầu quân cho công ty giải trí Hoa Trương, dùng thân phận thành viên nhóm nhạc nữ NH Girls mà debut, debut ba năm, cũng có khá nhiều thành tích tốt. Hoa Trương chủ yếu đầu tư vào lĩnh vực âm nhạc, cho nên đa số người của công ty này đều là ca sĩ, mấy năm nay công ty họ không ngừng xuất hiện các nhóm nhạc nam và nữ, tất nhiên NH Girls chỉ là một trong số đó.

Bởi vì không làm cùng lĩnh vực, nên chị Vương không quen biết nhiều với người của Hoa Trương, vì thế chị cũng không biết nhiều về Hường Ngữ. Hứa Tinh Trạch là người nhỏ nhất trong bốn người, năm nay mười chín tuổi, là một thiếu niên rất đẹp, am hiểu về cả hát và nhảy, biết chơi rất nhiều loại nhạc cụ, năm ngoái nhờ có biểu hiện xuất sắc trong chương trình produce mà debut, cũng đầu quân cho công ty giải trí Hoa Trương. Hứa Tinh Trạch vừa có nhan sắc vừa có tài năng, ngay lập tức thu phục được rất nhiều chị em bạn dì trở thành fangirls của mình. Nghe đồn nhà Hứa Tinh Trạch rất giàu, là người có tính cách cao ngạo và lạnh nhạt, rất khó kết thân.

Chị Vương nói hết tin tức mà mình biết được cho Phó Điềm Điềm: “Trình Trục là đàn anh của em, phải tôn kính người ta một chút, còn Hứa Tinh Trạch thì miễn không đắc tội cậu ta là được, em đã kết thù với An Khả Hinh rồi, đừng có kết oán thêm Hứa Tinh Trạch, còn chuyện khác thì cứ tự nhiên đi, tự tin khoe cá tính như thường ngày là được.”

Nhắc nhở xong, chị Vương véo véo mặt Phó Điềm Điềm, khen: “Cho dù em không làm nũng thì vẫn đáng yêu.”

“Cảm ơn.” Phó Điềm Điềm cảm bút ký tên, sau đó trả hợp đồng lại cho chị. Chị Vương cất hợp đồng: “Tối hôm nay, Hạ An Nhiên cũng sẽ đi thăm đồ, cho nên em phải chuẩn bị một chút đó.”

“A, là cô bé ‘Tiểu Điềm Điềm’ kia à, chị nói xem, thâm mỹ của người trong giới giải trí bị gì vậy, em với cô ấy có giống nhau chỗ nào đâu.” Phó Điềm Điềm móc di động ra, mở camera trước ra soi mặt bản thân: “Nhìn kiểu gì cũng thấy em đẹp hơn mà.”

Chị Vương ngăn cô, không cho nói tiếp, nhưng nói thật, chị cũng cảm thấy Diễm Diễm nhà chị đẹp hơn Hạ An Nhiên nhiều, chẳng biết đám người kia nhìn kiểu gì.

Chị Vương khụ khụ: “Nói tóm lại, đừng để cô ta có cơ hội làm xấu mặt em là được.”

Nói đến Hạ An Nhiên, chị Vương không nhịn được mà cảm thấy ghê tởm, dùng biệt danh “Tiểu Diễm Diễm” để debut, từ khi debut đến nay đều bắt chước phong cách của Phó Diễm Diễm, ‘hút máu’ Phó Diễm Diễm, bây giờ vừa diễn được vài bộ phim truyền hình liền cảm thấy bản thân đã đủ hot, bắt đầu vội vàng thoát khỏi cái tên “Tiểu Diễm Diễm”, ý mình xuất thân chính quy, thế là cứ nhằm vô điểm này mà sỉ nhục người khác, chẳng đủ thứ nhằm đập Phó Diễm Diễm xuống.

Đúng là không biết xấu hổ.

Nghĩ đến đây, chị Vương liền tức giận: “Thấy Hạ An Nhiên thì đừng có quan tâm đến cô ta, tốt nhất coi cô ta là không khí luôn đi.”

“Chị cứ yên tâm.” Phó Diễm Diễm rộng rãi nói: “Bây giờ em là một bà mẹ có con trai, đã trở thành người ổn trọng trưởng thành từ lâu rồi.”

Chị Vương: ... Con zai cái con mẹ em nè.

Buổi chiều, Tiểu Lâm dẫn đội stylist và chuyên viên trang điểm đến. Phó Diễm Diễm lập tức biến thành búp bê Barbie, để mặc họ trang điểm cho mình, ánh mắt dò lên người A Bạch, hỏi Tiểu Lâm: “Tìm được cô giáo cho A Bạch chưa?”

“Tìm được rồi, em đã dặn chị ấy ngày mai đến đây, bảo mẫu cũng vậy, còn người chăm sóc thì hôm nay.”

Phó Diễm Diễm gật đầu.

Hoạt động đêm nay do tạp chí thời trang VANY đứng ra tổ chức, Phó Diễm Diễm là người phát ngôn cho nhãn hiệu Buberro tất nhiên phải đến tham gia. Từ lễ phục tới trang sức đều do họ chuẩn bị, cô chỉ cần an phận làm một chiếc bình hoa di động là được.

Nhìn khắp giới giải trí, nhan sắc và dáng người của Phó Diễm Diễm tuy không phải là đẹp nhất, nhưng chắc chắn có thể xếp hàng đầu, cho dù cô mặc bao rách ra đường, thì fans đều có thể nhắm mắt tăng bốc cô đến tận trời. Chị Vương cũng không lo lắng cô sẽ xảy ra vấn đề gì, nhưng không biết có phải vì Diễm Diễm đã lâu chưa xuất hiện trước mặt truyền thông hay không, nên mí mắt của chị cứ nháy liên tục.

Khi xe bảo mẫu đến hội trường, thì trời đã tối đen, đèn được trên quảng trường sáng trưng, trước khách sạn trải một tấm thảm đỏ dài tới chục mét,

phóng viên nâng máy quay, bên ngoài rào chắn là fan hâm mộ, trong tay họ còn cầm led light board, gào thét chói tai tưởng chừng như muốn lấn át cả âm thanh của người chủ trì. (1)

Fans của Phó Điềm Điềm được gọi là ‘Điềm Chanh’, cho nên ngay cả led light board cũng là màu cam, xen lẫn trong các light board màu mè thì ánh sáng ấy chỉ điệu thấp, lập lòe ở một góc.

“Xuống được rồi.” Chị Vương nhắc nhở.

Phó Điềm Điềm gật đầu, cởi áo khoác, vén làn váy bước xuống xe.

“A, Điềm Điềm!”

“Điềm Điềm, em yêu chị!”

“Điềm Điềm đẹp nhất thế giới!”

.....

Vào khoảnh khắc cô bước xuống xe, tất cả camera, đèn flash đều chiếu về phía cô, các bạn nhỏ Điềm Chanh cũng nói năng lộn xộn. Phó Điềm Điềm bước trên thảm đỏ, hướng về phía các fans đã chờ cô từ lâu mà vẫy vẫy tay, máy ‘quả Chanh’ kích động đến mức gào to, hét chói tai hết đợt này tới đợt khác, các phóng viên không ngừng chụp ảnh.

#Phim của Phó Điềm Điềm đóng máy#, hai ngày trước đề tài này đã lên hot search, vì thế lúc người chủ trì đang trò chuyện còn cố ý hỏi đến vấn đề này: “Điềm Điềm, nghe nói bộ phim điện ảnh đầu tiên mà cô tham gia vừa đóng máy, không biết cô cảm thấy thế nào?”

Phó Điềm Điềm nhận lấy microphone: “Lần quay phim này đúng là tôi đã được trải qua được rất nhiều chuyện mới mẻ, “cốt nhục” là bộ phim kể về những đứa trẻ bị bắt cóc. Nói đến cũng thú vị, trong lúc đóng phim, vì phải không chế cân nặng cho nên các diễn viên đều phải gặm rau cải sống qua ngày qua tháng. Trong phim có một cảnh tranh giành thức ăn, đạo diễn nhận xét chúng tôi diễn rất đạt, nhưng mà ai biết được, lí do là vì chúng tôi cuối cùng cũng được nhìn thấy thịt, thế là tất cả liền biến thành một lũ quỷ chết đói mà nhào đến.”

“Không hiểu sao tôi cứ cảm thấy sau khi bộ phim phát sóng thì sẽ có rất nhiều meme mới.” Phó Điềm Điềm nhovn miệng cười, hướng về phía phóng viên, chớp chớp mắt: “Cho nên hôm nay mọi người phải chụp cho tôi vài bức đẹp đẹp nhé.”

“Điềm Điềm, bên trái bên trái, nhìn qua đây nè.”

“Đây nữa, công ty giải trí Cự Lãng.”

“Chúng tôi là giải trí Khoái Thủ, Điềm Điềm, nhìn bên này.”

...

Phó Điềm Điềm vẫy vẫy tay với họ, các phóng viên cũng bắt đầu điên cuồng chụp.

Người chủ trì cười, trong lòng không khỏi cảm khái Phó Điềm Điềm đúng là một nghệ sĩ nổi tiếng có lượng lưu lượng lớn, không thể khinh thường được. Sau đó anh ta phối hợp với cô cùng trêu chọc phóng viên: “Bây giờ là khoảnh khắc kiểm tra tốc độ nhanh tay của mọi người đây, Điềm Điềm đã mở lời, muốn chụp thêm vài tấm ... Vậy thì chúng ta cùng nhau đón chờ bộ phim điện ảnh đầu tay của Điềm Điềm nào.”

Chị Vương vẫn luôn theo dõi hiện trường phát sóng trực tiếp, thấy Điềm Điềm đã bắt đầu lui xuống cánh gà, mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng ai ngờ chị đã an tâm quá sớm.

Hạ An Nhiên đi theo đàn anh trong công ty đến – Thiên vương Trương Thạc, chỉ chờ Phó Điềm Điềm đi xuống là sẽ đến lượt cô ấy lên sân khấu. Hạ An Nhiên dùng biệt hiệu “Tiểu Điềm Điềm” để debut, tuy năm nay không ngừng nỗ lực tẩy trắng, thoát khỏi cái bóng của Phó Điềm Điềm, thậm chí rất nhiều lần lôi mây chữ ‘xuất thân chính quy’ của bản thân ra để châm chọc, hạ thấp Phó Điềm Điềm, nhưng biệt danh này không phải là thứ cô ta muốn ném là ném được.

Phó Điềm Điềm vừa vào cánh gà không lâu thì “Tiểu Điềm Điềm” liền lên sân khấu, các phóng viên như vừa được nốc nước sinh lực number 1, ấn máy liên tục, đèn flash không ngừng sáng lên, thậm chí ngay cả tiêu đề cho bài báo ngày mai cũng đã nghĩ xong ——

“Điềm Điềm lớn và Điềm Điềm nhỏ xuất hiện trên cùng màn ảnh, đây là gió đông thổi bạt gió tây, hay là gió tây áp đảo gió đông?” Đây là loại muốn kích war.

“Hai Điềm Điềm lần lượt ra mặt, nhưng Đại Điềm Điềm của tôi vẫn là Đại Điềm Điềm.” Còn đây là loại có thiện cảm với Phó Điềm Điềm.

“Ngày xưa khi Tiểu Điềm Điềm lột xác, lúc đó Đại Điềm Điềm lại cố tình né xa.” Và đây, chính là loại bị Hạ An Nhiên thu mua.

Người chủ trì nói vài câu với Trương Thạc, Trương Thạc hơi ít nói, biết cái gì thì trả lời cái nấy, cực kì thẳng thắn, câu nào không muốn trả lời liền nhún mày, vì thế tất cả mọi người đều gọi hắn là vị thiên vương mặt lạnh, không dễ nói chuyện, nên người chủ trì cũng không dám nói nhiều với hắn, định bụng trò chuyện với Hạ An Nhiên thêm vài câu là có thể tiến bước hai người này đi.

Người chủ trì: “An Nhiên, gần đây tôi thấy cô có tham gia chương trình ‘Tôi muốn du lịch vòng quanh thế giới’, cô có thể hỏi giúp tôi xem tổ tiết

mục có thiếu người chủ trì được không? Haha, tôi không cần thù lao đâu.” Tuần trước, Hạ An Nhiên vừa tham gia vào show truyền hình thực tế “Tôi muốn du lịch vòng quanh thế giới”, chưa nhắc tới dàn khách quý, riêng tổ tiết mục thì rất đầu tư, nào là trọ ở khách sạn tốt nhất, ăn thức ăn ngon và sang nhất, đi ngắm toàn nơi có phong cảnh đẹp nhất.

Tất nhiên người chủ trì chỉ đang nói giỡn, Hạ An Nhiên cũng biết điều này nên cực kì phối hợp mà tiếp lời: “Tổ tiết mục chắc chắn là muốn mà không được ấy chứ, nói đi nói lại, tôi có thể tham gia vào show này cũng được coi như là duyên phận, lúc đó tôi đang đi thử kính cho một bộ phim, cho nên giảm tận mười ký, chuẩn bị từ rất lâu, đạo diễn cũng khá hài lòng với biểu hiện của tôi, vốn dĩ vai diễn này đã nắm chắc trong tay, liền đẩy toàn bộ hoạt động và lịch trình xuống, ai ngờ kết quả ...”

Hạ An Nhiên nhấp môi dưới: “Trùng hợp show này thiếu mất một vị khách quý, mãi không tìm được người thích hợp, tôi liền trời xui đất khiến mà tham gia, thậm chí còn khôi phục được cân nặng ban đầu.” Nói xong còn nở một nụ cười thẹn thùng.

Chủ trì ngẩn người, cô gái Hạ An Nhiên này thành thật quá mức rồi, vốn chỉ khách khí một chút, cô ta liền chủ động gây chuyện, câu đầu tiên dừng ngay chỗ quan trọng, tạo cảm giác sâu xa, khiến cho đám phóng viên càng trở nên phấn khích.

Người chủ trì xấu hổ cười, nói vài câu rồi tiễn hai người vào trong.

Chị Vương đang xem livestream tức đến mức suýt nữa là ném ipad xuống đất: Cái đcm, Hạ An Nhiên, biết ngay cái con super matcha này sẽ không ở yên một chỗ mà.

Vài phút trước Diễm Diễm vừa kể trong quá trình quay phim cô phải khống chế cân nặng bản thân, vài phút sau Hạ An Nhiên liền nói cô ta vì thử vai mà giảm tận mười ký.

Đạo diễn Triệu là một đạo diễn nổi tiếng, chuyên quay những bộ phim tâm lý, tình cảm. Có rất nhiều người muốn cướp được vai nữ chính của bộ “Cốt nhục”, Hạ An Nhiên và Phó Diễm Diễm cũng là một trong số đó, riêng Hạ An Nhiên là được nhà đầu tư đề cử. Lúc ấy đa phần người đến thử vai chỉ nhận được một phần kịch bản, theo nguồn thông tin của chị Vương, thì chỉ có Hạ An Nhiên lấy được toàn bộ kịch bản nhờ vào quan hệ của cô ta với nhà đầu tư, bởi thế Hạ An Nhiên mới cảm thấy vai diễn này chắc chắn sẽ là của mình, nhưng mà cuối cùng đạo diễn vẫn liều mình, bỏ qua sức ép từ nhà đầu tư mà chọn Diễm Diễm.

Bây giờ đột nhiên lại làm loạn lên như vậy, Hạ An Nhiên đúng là luôn nỗ lực đâm đạp Điem Điem, bitch!

Bởi vì Hạ An Nhiên không ngừng nói bóng nói gió, mà vai diễn này lại bị một người không được bình thường cho lắm cướp đi, thế là trên mạng không ngừng xuất hiện các vị đại thần tự cho là mình đã phát hiện chân tướng, cộng thêm Hạ An Nhiên nói cô ta đã đẩy hết mọi lịch trình xuống, chứng minh hai bên vốn đã có ý định ký hợp đồng, thế nên mọi người đều suy đoán rằng, vai diễn của Hạ An Nhiên bị ai đó hớt tay trên, chắc chắn sau lưng người kia có đù to.

Trên mạng đã có người bắt đầu đi đào xem bộ phim Hạ An Nhiên thử vai là phim gì, nửa tiếng sau liền có “người hảo tâm” đăng bài, căn cứ vào khoảng thời gian cô ta “giảm cân”, thì suy ra bộ phim Hạ An Nhiên thử vai chính là bộ phim “Cốt nhục” vừa đóng máy cách đây không lâu.

Một tiếng sau, từ khóa # Hạ An Nhiên bị cướp vai# lặng lẽ nhảy lên hot search, hơn nữa dư luận bắt đầu chia mũi nhọn vào Phó Điem Điem.

Led light board: là mấy cái bảng sáng sáng mà mấy bạn fan hay mang theo mỗi khi đi gặp idol :DD.

-----oOo-----

Chương 6: Bị ôm vào lòng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 6: Bị ôm vào lòng

Editor: Lies

Beta-er: Quân + Linh

Từ khi Phó Điem Điem nổi tiếng đến nay, cô luôn được xếp hạng đầu trong phái lưu lượng. Bởi vậy, tất cả mọi người đều muốn hít fame của cô, ai cũng muốn đâm đạp cô mà bước lên.

Nhưng họ mãi cũng không thể biết rằng Phó Điem Điem đã phải nỗ lực và trả giá rất nhiều để có thể giành lấy vai diễn này, không biết rằng trước kia cô ngay cả cơ hội xuất hiện trên màn hình cũng không có, phải cố gắng rất nhiều chỉ để được đạo diễn khen ngợi, tán thành. Tất cả những con người ấy, chỉ luôn mù quáng nghe theo dư luận. Họ chỉ nhìn những thứ mà họ muốn nhìn, chỉ tin vào những gì mình muốn tin.

Trong lòng họ luôn có một loại tình cảm khó hiểu, đó là đồng tình cho kẻ yếu, mà tất nhiên, trong mắt tất cả, một cô gái ít fans hơn, ít lưu lượng hơn như Hạ An Nhiên mới chính là kẻ yếu đích thực.

Mà Phó Điềm Điềm, chính là kẻ ỷ mạnh hiếp yếu.

Phó Điềm Điềm cút ra khỏi giới giải trí# ngay lập tức bị antifans đẩy lên. Đối với người tạo ra cục diện hỗn loạn này – Hạ An Nhiên, chị Vương chỉ muốn tặng cho cô ta năm chữ to — Người không biết xấu hổ, mới là thiên hạ vô địch.

Đoạn phát biểu của Hạ An Nhiên không nói rõ tên họ, cũng không nói là vai diễn của mình bị cướp, nhưng cách nói chuyện úp úp mở mở của cô ta sẽ khiến người ta không nhìn được mà ảo tưởng, sau đó chỉ cần mua thủy quân đến đổ thêm dầu vào lửa, sau khi xong việc thì cô ả có rất nhiều cách để ra về. Nhưng nếu Phó Điềm Điềm vội vã thanh minh, sẽ tạo tác dụng ngược lại, rằng cô đang chột dạ.

Hơn nữa Hạ An Nhiên chỉ là một nghệ sĩ hạng B, mà để đến được ngày hôm nay là nhờ không ngừng tranh đoạt tài nguyên của Phó Điềm Điềm, chỉ cần Phó Điềm Điềm đáp trả, thì Hạ An Nhiên chỉ cần giả vờ làm một đóa sen trắng thuần khiết, vừa khóc vừa nói rằng ý mình không phải thế, thế là cuối cùng thì cô ả vẫn bú fame thành công đây thôi?

Chị Vương tức giận đến mức ném luôn cả chiếc bình giữ ấm mà chị yêu quý suốt ba năm qua, đứng dậy móc điện thoại gọi cho Triệu đạo diễn, muốn ông cung cấp video thử vai của Hạ An Nhiên, tốt nhất là mua luôn một cái hot search để phô bày cho thiên hạ thấy kỹ thuật diễn của Điềm Điềm, chứng minh rằng kỹ năng của cô đủ để treo Hạ An Nhiên lên đánh! Hạ An Nhiên mua thủy quân, giả vờ làm người qua đường, tất nhiên bọn chị cũng có thể làm như thế, trước kia không muốn mua người chửi thuê là vì khinh thường và không muốn để ý tới, nhưng bây giờ cô ta được đà lần tới bắt nạt đến tận nhà, chị Vương chắc chắn sẽ không ngồi yên để cô ta làm gì thì làm, coi như nhân tiện quảng bá cho bộ phim này luôn vậy.

Phó Điềm Điềm không phải xuất thân chính quy, học đại học khoa lịch sử, không hề dính dáng gì đến giới giải trí. Năm thứ tư trong lúc vô tình thì gặp được chị Vương, chính chị đã kéo cô vào giới giải trí này. Bối cảnh như vậy, chắc chắn kỹ thuật diễn lúc đầu của cô cũng chẳng khá khẩm là bao, nhưng may sao cô là người cực kỳ có linh tính, chịu khổ, nếu không thì cũng sẽ không hot ngay từ bộ phim đầu tiên.

Nhưng nổi tiếng quá nhanh cũng có mặt xấu và mặt tốt, mặt tốt thì cho dù không dùng mắt nhìn cũng có thể thấy được, như tài nguyên, fans, nhân

khí.... Mặt xấu là cô không có thời gian để rèn dũa kỹ thuật của mình, cũng không đủ tài năng để xuất hiện trước mặt công chúng.

Nhưng bây giờ, Phó Diễm Diễm không còn là cô gái bé nhỏ vừa debut, không còn vụng về trước màn ảnh nữa, kỹ thuật diễn bây giờ của cô đã quá đủ để vả nát mặt Hạ An Nhiên.

“Hoạt động kết thúc, em trực tiếp đưa Diễm Diễm về, không được để em ấy đăng status tầm bậy, bây giờ chị phải đến công ty một chuyến.” Chị Lâm dặn dò Tiểu Lâm xong, liền chạy đến công ty.

Mà bây giờ Phó Diễm Diễm không hề biết gì về chuyện vừa xảy ra bên ngoài, cô tự nhận mình là một con người rất chuyên nghiệp, nếu đã đến đây để tham gia hoạt động thì tất nhiên phải tham gia đằng hoàng, trưng ra bộ mặt tốt đẹp của bản thân, làm quen với người của nhà báo lớn, nhân tiện phô bày trang sức và lễ phục của Buberro đang mặc trên người, coi như cố gắng khiến cho họ không hối hận khi phải bỏ ra một đồng tiền bạc xa xỉ để mời mình làm người phát ngôn.

Hoạt động kết thúc, Phó Diễm Diễm nằm ườn trong xe bảo mẫu, trông chẳng khác gì con cá mẫn, cô hung hăng xoa mặt: “Cười đến cứng cả mặt luôn rồi, tốt nhất là phải được xuất hiện trên đầu đề trang nhất, nếu không thì phải xin lỗi cho một buổi tối hoa hòe lộng lẫy và cực kì chuyên nghiệp của chị.”

“Chị Diễm Diễm ...” Tiểu Lâm muốn nói lại thôi, quay đầu nhìn lại, thì Phó Diễm Diễm đã nằm ở ghế sau mà ngủ luôn rồi.

Vậy thì để sau hẵng nói vậy, dù sao thì chị Vương cũng dặn là không cho chị Diễm Diễm đáp lại bất cứ thứ gì.

Tiểu Lâm láy thăm đấp cho Phó Diễm Diễm, nghĩ đến loại phát ngôn không biết xấu hổ của Hạ An Nhiên, không khỏi nghĩ thầm. Hạ An Nhiên giảm béo là vì cô ta mập, cần giảm béo gấp, không biết trước kia cô ta ăn cái gì mà béo đến mức muốn nứt cả màn hình. Nhìn đi, chị Diễm Diễm của nhà cô mới là giảm cân vì đóng phim nè, rõ ràng mặt tròn như trứng ngỗng đóng phim một phát là gầy thành mặt trái xoan luôn.

Lúc về đến nhà đã hơn 12 giờ đêm.

Phó Diễm Diễm vừa đẩy cửa ra liền cảm giác có một bóng đen đang nhào về phía mình, sau đó cô liền bị người nào đó ôm vào lòng.

A Bạch mặc áo ngủ do Phó Diễm Diễm chọn cho hắn, chất vải rất mềm mại. Bởi vì tư thế ôm nên mặt của Diễm Diễm úp vào lồng ngực của A Bạch, trong nhất thời quanh mũi cô đều là mùi sữa tắm trên người A Bạch. Mùi trái cây nhàn nhạt, rất thơm.

Sau đó người chăm sóc vừa đến hôm nay liền đi tới: “Cậu ấy không chịu đi ngủ trước, muốn ngồi ở phòng khách để chờ em về.”

A Bạch ôm chặt lấy cô, run rẩy. Phó Điềm Điềm biết hẳn đang khẩn trương, nên vội vàng vỗ lưng an ủi hẳn: “Buổi tối tôi phải ra ngoài làm việc mà, không phải tôi đã trở về rồi sao?”

Vỗ một hồi lâu, A Bạch mới buông cô ra, sau đó bám theo cô đi lên đi xuống, ngay cả khi cô ngồi tháo trang sức, hẳn cũng ngồi ngay bên cạnh, nhìn không chớp mắt..

“A Bạch, đi ngủ thôi.” Phó Điềm Điềm thúc giục hẳn.

A Bạch đứng tại chỗ, Phó Điềm Điềm tiếp tục hối thúc hẳn, đẩy hẳn ra ngoài, thậm chí xụ mặt xuống, giả làm một vị gia trưởng uy nghiêm.

A Bạch mở miệng, miệng khẽ nhếch: “Điềm..... Điềm.....”

Phó Điềm Điềm tròn to mắt, “A Bạch, anh nói được rồi!”

Phó Điềm Điềm ngay lập tức quên mất chuyện muốn đuổi hẳn về ngủ, nhìn hẳn không chớp mắt: “A Bạch, nói lại một lần nữa đi.”

“Điềm..... Điềm.” Lần này mở miệng còn dễ nghe, rõ ràng hơn so với lần trước,

“Điềm Điềm, Điềm..... Điềm Điềm.....”

A Bạch liên tục đọc rất nhiều chữ Điềm, sau đó có chút thất thố mà nhìn cô.

“A Bạch thật là giỏi.” Phó Điềm Điềm giơ ngón cái, A Bạch biết cô đang khen anh, vui vẻ cười, tiếp tục thì thầm: “Điềm Điềm, Điềm Điềm.....”

Tựa như có thể gọi đến tận lúc thiên hoang địa lão.

Đây là lần đầu tiên Phó Điềm Điềm biết tên mình dễ nghe như vậy, tựa như đây không chỉ đơn giản là một cái tên, mà là một món bảo vật cực kì trân quý. Quá nhẹ nhàng thì lại không đủ trân trọng, quá thô bạo sẽ khiến cho món bảo vật ấy bị hư hao.

Người chăm sóc bưng một ly nước ấm đến, nghe thấy A Bạch nói chuyện, liền kinh ngạc: “Chị dạy cậu ấy đọc tên em mấy lần, nhưng cậu ấy không chịu mở miệng, chị còn cho rằng cậu ta không học được chứ.”

Người chăm sóc là người do bác sĩ Lê giới thiệu, Tiểu Lâm dọn một căn phòng ở dưới lầu một cho cô ấy ở. Ngày mai bảo mẫu đến, thì hai người họ sẽ ở cùng một chỗ.

Phó Điềm Điềm gật gật đầu. “Hôm nay vất vả cho chị rồi, chị cứ đi ngủ trước đi.”

Người chăm sóc gật đầu, cầm ly rồi đi ra ngoài.

Phó Điềm Điềm hơi đau đầu với A Bạch. Có lẽ là do cô biến mất cả đêm khiến anh mất cảm giác an toàn, cho nên bây giờ anh rất dính người, đũa kiêu gì cũng không chịu đi.

Phó Điềm Điềm đành để anh chơi trong phòng, còn cô thì vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc đi ra, đập vào mắt cô là hai vành mắt đỏ ửng của A Bạch, anh vẫn không chịu về phòng ngủ, ngồi yên trên ghế, giống như định ngồi đó nhìn cô cả đêm.

Phó Điềm Điềm vừa giận vừa buồn cười, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, để anh ngủ trên giường mình: “Anh ngủ bên này, không được chiếm địa bàn của tôi, nếu không là tôi sẽ chiếm luôn chỗ của anh đó.”

Phó Điềm Điềm không biết anh có hiểu hay không, chỉ thấy anh ôm chần, vô tội nhìn cô, Phó Điềm Điềm đành thở dài, đành vậy, cứ phải so đo với một ‘bạn nhỏ’ làm gì.

Phó Điềm Điềm mở đèn ngủ, lúc nằm xuống, cô lại nghe thấy A Bạch gọi một tiếng: “Điềm Điềm.”

“Ngủ đi.” Phó Điềm Điềm nói.

Buổi sáng, Phó Điềm Điềm rời giường trong tiếng hét chói tai của chị Vương.

“Phó Điềm Điềm!!!”

Giọng chị cao tới tận mây đê-xi-ben, nếu có cuộc thi ‘ai hét to hơn học sinh lớp năm’ thì chị Vương chắc chắn chính là người giành được hạng nhất.

Phó Điềm Điềm bừng tỉnh, suýt chút nữa là bay thẳng xuống giường, may mà cả người cô đang bị ai đó ôm chặt, không thể động đậy, Phó Điềm Điềm mở to mắt, lúc này mới hiểu được tình cảnh trước mắt.

Lúc này đây, Phó Điềm Điềm giống như một con bạch tuộc quấn chặt lấy A Bạch, đầu dựa vào ngực anh, chân đặt trên đùi anh, ngay cả hai tay cũng ôm chặt lấy anh. Có lẽ A Bạch đã dậy được một lúc, anh trợn tròn mắt, nhìn cô không chớp mắt, tất nhiên không hề biết tình cảnh hiện tại có gì không đúng.

“Điềm Điềm.” Thấy Phó Điềm Điềm tỉnh lại, A Bạch vui vẻ gọi.

Phó Điềm Điềm xấu hổ, suýt nữa là đâm đầu xuống đất, mặt đỏ bừng, chị Vương chỉ vào mặt cô, suýt nữa là sốc đến mức ngất luôn.

Tối hôm qua chị Vương phải tăng ca ở công ty, sợ Hạ An Nhiên gây ảnh hưởng đến tâm tình của Phó Điềm Điềm nên trời vừa sáng chị liền đến đây, thậm chí còn cố tình mua đồ ăn sáng mà cô thích nhất.

Là một người độc thân suốt hai mươi mấy năm, Phó Điềm Điềm không bao giờ khóa cửa phòng, ngày bình thường chị Vương đều trực tiếp phá cửa mà vào, tất nhiên hôm nay cũng không phải là ngoại lệ, vì thế chị liền nhìn thấy cảnh nghệ sĩ nhà chị ngủ chung với ‘traï hoang’.

Ngủ chung thì thôi chưa tính, nhưng mà ngay cả rèm cũng không thả xuống, nếu cảnh này bị ai chụp được.....Phó Điềm Điềm đang sợ tóc chị rụng chưa đủ nhiều à? Hối rồi đây nè!

Tuy ở đây có hệ thống bảo vệ riêng tư rất tốt, paparazzi chắc chắn không thể tiến vào, nhưng chuyện gì cũng có nếu như, lỡ có một ngày vô tình trúng phải chữ ‘nếu như’ này thì chắc chắn họ sẽ dính vào phiền toái.

“Đứng dậy nhanh cho chị.” Vương tở vội vàng dặn dò, khó thở mà đi ra ngoài.

“Điềm Điềm.” A Bạch gọi.

Phó Điềm Điềm đỏ mặt: “Rời giường thôi.”

Mười phút sau, Phó Điềm Điềm và A Bạch cùng ngồi xuống bàn cơm.

“Oa, bánh bao nhân súp mà em thích nhất nè.” Phó Điềm Điềm gấp một cái bánh bao lên.

Bởi vì phải đóng phim nên Phó Điềm Điềm gây xuống rất nhiều, ngay cả lễ phục cũng mặc không vừa, cho nên bây giờ chị Vương hoàn toàn không có ý định bắt cô phải không chế khẩu phần ăn, chờ cô khôi phục lại cân nặng ban đầu.

A Bạch nhìn động tác của Điềm Điềm, cũng bắt chước gấp một cái bánh bao.

Chị Vương ngồi bên cạnh nhìn, bắt đầu so sánh tướng ăn kém sang của nghệ sĩ nhà mình với tướng ăn ưu nhã thông dong, tựa như một vị công tử cao sang nào đó của A Bạch.

Chị Vương ngẩn ra, đột nhiên có chút tò mò về thân phận của A Bạch.

Thật ra có rất nhiều biện pháp để giúp A Bạch tìm được người nhà, chỉ cần Phó Điềm Điềm trực tiếp chụp ảnh lại, đăng lên Weibo, sau đó nhờ người quen trong giới chia sẻ, chưa kể khuôn mặt của A Bạch không hề tầm thường chút nào, có sự giúp đỡ của nhiều người, chắc chắn sẽ tìm được rất nhanh.

Nhưng làm vậy cũng có cái nguy hiểm của nó, Điềm Điềm là người nổi tiếng, nếu gặp phải hạng người càn quấy, thích ăn vạ, thích lật mặt, không thích nói đạo lý thì nó sẽ gây ảnh hưởng rất lớn.

Chuyện này chị đã từng trao đổi với Điềm Điềm, nhưng điều khiến họ sợ nhất là người nhà của A Bạch không còn nữa, có lẽ sẽ còn vài người họ

hàng ‘tốt bụng’, biết Điềm Điềm là minh tinh, sẽ cố ý tìm tòi làm phiền họ, bắt họ phải đền tiền, cầm tiền xong liền bỏ mặc A Bạch, để anh tự sinh tự diệt.

Họ đã đến cục cảnh sát để đăng ký, theo lý thuyết, họ nhặt được A Bạch ở Kinh Thị, nếu thật sự có người quan tâm đến anh thì người đó đã sớm đưa anh về, cho nên chị Vương thiên hướng về giả thuyết A Bạch không còn người thân thích có thể quan tâm đến mình hơn.

Trước đó anh còn bị thương, vết thương ấy có lẽ là do người nào cố tình cũng nên.

Tình trạng hiện tại của A Bạch, nếu bị người có ý đồ mang đi, thì anh chắc chắn sẽ rơi vào nguy hiểm.

-----oOo-----

Chương 7: Người hâm mộ của Hạ An Nhiên và cam ngọt ...

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 7: Người hâm mộ của Hạ An Nhiên và cam ngọt ...

Editor: Lies

Beta-er: Ngọc

Ăn cơm xong, bảo mẫu và giáo viên của A Bạch lần lượt kéo nhau đến. Chị Vương ‘chặc chặc’ hai tiếng, không ngờ chị cẩn thận như vậy, luôn đi theo sau chùi dít cho Điềm Điềm, kết quả cô lại dùng tiền mình kiếm được đi nuôi trai. Quan trọng là tên trai hoang này còn do chị hốt lên xe, nghĩ đến đây, chị Vương liền muốn phụt máu.

Chị Vương đành nhắm mắt làm ngơ, quay đầu thảo luận với Phó Điềm Điềm về việc của Hạ An Nhiên.

Ngày hôm qua, chị Vương đã liên hệ với đạo diễn Triệu. Điềm Điềm là nữ chính trong bộ phim tiếp theo của đạo diễn. Trong lúc đóng phim, chỉ cần Điềm Điềm không tức giận thì phần lớn thời gian đều ngoan ngoãn làm một cô nàng đáng yêu dễ mến, cho nên quan hệ giữa cô với đạo diễn Triệu khá tốt. Hơn nữa, phim vừa đóng máy, tương lai còn phải nhờ Điềm Điềm tuyên truyền cho phòng bán vé, cho nên chị Vương chỉ mới nói vài câu, đạo diễn Triệu liền gửi video thử vai của Phó Điềm Điềm và Hạ An Nhiên qua.

Hai đoạn video đặt cạnh nhau, trình độ của ai giỏi hơn, chỉ cần xem là hiểu. Nhưng mà cho dù thế nào đi nữa, thì chuyện này cũng thật kinh tởm. Số năm trong ngành của Hạ An Nhiên và Phó Điềm Điềm vốn không giống nhau, cho dù chứng minh kỹ thuật diễn của Phó Điềm Điềm tốt hơn Hạ An Nhiên thì đã sao? Tất cả mọi người đều sẽ nghĩ rằng, một diễn viên nổi tiếng tất nhiên sẽ diễn giỏi hơn một cô gái vừa vực dậy bò lên tuyến 2, và đương nhiên đây cũng không phải chuyện gì lớn để kiêu ngạo. Chỉ là, sau này Hạ An Nhiên không thể lôi lý do kỹ thuật diễn ra để phốt Phó Điềm Điềm mà thôi.

Nhưng mà không có biện pháp nào khác, địa vị của hai người chắc chắn sẽ bị đảo, gây sức nóng là điều không thể tránh.

#Hạ An Nhiên bị đoạt vai#

Chủ đề này sau một đêm liền bay lên vị trí thứ 2 hot search, chị Vương móc điện thoại ra, vừa mở weibo đã thấy tin này. ”Ờ ờ! Cái con đ* Hạ An Nhiên này!”

Trong mười hashtag đầu tiên của hot search, thì có 3 cái là về Hạ An Nhiên, #Hạ An Nhiên bị đoạt vai#, #Hạ An Nhiên phát weibo# và #Hạ An Nhiên trượt tay# theo thứ tự top hai, năm và chín thậm chí còn đang có dấu hiện trèo lên.

Mà Hạ An Nhiên còn phát Weibo, chị Vương duỗi tay nhấn mở: “Phó Điềm Điềm phẫu thuật thẩm mỹ.”

Tuy Hạ An Nhiên vừa phát xong liền lập tức xóa. Hơn nữa phòng làm việc của cô ta còn đăng weibo làm sáng tỏ, bảo rằng điện thoại đột nhiên rơi xuống đất, lúc trợ lý nhặt lên thì trượt tay. Nhưng mà cô ta không có chuyện gì làm sao, đột nhiên tìm mấy cái bài phốt, bịa đặt về Phó Điềm Điềm là có ý gì?

Gương mặt này của Điềm Điềm chính là hàng limited có một không hai, nếu không trước kia chị cũng sẽ không kinh diễn ngay từ cái nhìn đầu tiên, còn dùng tất cả thủ đoạn để ký hợp đồng với cô. Chị Vương cảm thấy Hạ An Nhiên mới là bản lậu của Điềm Điềm nhà chị kia kia, bây giờ còn không biết xấu hổ mà đăng tâm bậy.

Phó Điềm Điềm cũng thấy hot search đó, nhưng cô thà nguyện ý Hạ An Nhiên thật sự trượt tay hơn, nói không chừng lúc cô ta đang ngồi đắc ý, vênh váo xong run tay ấn trượt.

Cô ta vừa mới phát ngôn gây sốc trước mặt truyền thông, thế nên bây giờ dư luận đều đứng bên phe cô ta. Thông thường Hạ An Nhiên sẽ không làm

ra hành động gì trước khi bên cô ra mặt, nhưng nên nhớ fandom Cam Ngọt không phải hòa thượng, không thích ăn chay.

Quả nhiên, weibo của Hạ An Nhiên đã bị team Cam Ngọt công hãm.

Nếu nói, trước khi chủ đề kia bò lên hot search, bởi vì Phó Điềm Điềm vẫn chưa đáp lại, cho nên ‘Cam Ngọt’ chưa hiểu rõ tình huống hiện tại, cũng không dám tự tiện làm bậy. Nhưng bây giờ, hiển nhiên Hạ An Nhiên đã chọc tức mấy quả cam bé bỏng cực mạnh.

Hạ An Nhiên ơi là Hạ An Nhiên, cô xem lại cô đi, hít fame thì thôi, bây giờ còn không biết xấu hổ mà đăng bài bôi xấu người ta, nhin được chết liền.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, weibo của Hạ An Nhiên, Tieba, trên diễn đàn, chỉ cần là nơi có ba chữ Hạ An Nhiên thì đều bị nhóm Cam Ngọt chiếm lĩnh, fans của Hạ An Nhiên khi đứng trước mặt Cam Ngọt đều không thể đánh trả được, trực tiếp bẻ bóng.

Bởi vì từ xưa đến nay, cho dù bị bôi xấu, hay đưa lên báo thì Phó Điềm Điềm chẳng bao giờ dùng đến luật sư. Vì muốn Phó Điềm Điềm không bị ghét trước mặt người qua đường, cho nên nhóm Cam Ngọt cực kì biết điều, ngoại trừ hôm nào cũng đi đại chiến ba trăm hiệp với antifans thì luôn rất lễ phép, cũng không bao giờ mò đến weibo của các nghệ sĩ khác để gây chuyện. Dần dà, mọi người cũng vô tình quên mất Phó Điềm Điềm có đến tận 60 triệu fans, hơn nữa mỗi lần chửi nhau với antifans, mấy quả cam này chính là những kẻ trâu nhất, pro nhất, thậm chí có thể chửi cực thâm nhưng không hề dùng đến một từ tục tĩu nào, máng cho người ta tự kỉ luôn.

Hạ An Nhiên may mắn được trải nghiệm một lần, bị máng đến mức hoài nghi cuộc đời.

Chị Vương quyết định im lặng nhìn diễn biến drama.

12 giờ trưa, Hạ An Nhiên bị bắt phát một cái weibo xin lỗi. Xin lỗi vì phát ngôn vô tâm gây ảnh hưởng đến Phó Điềm Điềm trước đó, sau thì xin lỗi vì hành vi trượt tay của mình. Rồi tag @Phó Điềm Điềm vào.

“À, ‘vô tâm’, trát’s ghê nhỉ.” Chị Vương khinh bỉ nói.

Nhưng mà người ta đã xin lỗi, nếu các cô cứ cắn chặt không buông thì sẽ thể hiện rằng các cô là kẻ nhỏ mọn. Đều lãn lộn cùng một ngành, cho dù ngày nào cũng nguyên rửa đối phương, nhưng bên ngoài vẫn phải tỏ vẻ biết điều.

Tuy nhiên Hạ An Nhiên thật sự quá kinh tởm, chẳng những Phó Điềm Điềm không nhin được, ngay cả chị Vương tự nhận mình là một người đại diện luôn bình tĩnh, chuyên nghiệp cũng không thể hold nổi, vì thế liền nhắn với tổ quan hệ xã hội hai cái icon cute, bắt tay giảng hòa với cô ta.

Đến nỗi, bên trong cụ thể có ý tứ sâu xa gì, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, nhưng không thể nói ra.

Hai ngày sau, Hạ An Nhiên tham gia quay “Tôi muốn du lịch vòng quanh thế giới” mùa thứ tám.

“Tôi muốn du lịch vòng quanh thế giới” là dạng chương trình vừa quay vừa phát sóng, bây giờ đã tới mùa thứ tám, thậm chí còn phát sóng được hai tập rồi.

Hôm nay vừa lúc là ngày quay, đoàn sẽ đến thủ đô thời trang Paris. Nhóm khách quý chia thành hai đội tham gia, đội thắng sẽ được lấy lại ví tiền của mình, dạo quanh Paris để mua sắm. Còn đội thua phải ở lại ký túc xá livestream, người livestream có số người xem ít nhất sẽ phải làm bữa tối. Vừa vặn, đội của Hạ An Nhiên thua. Buổi chiều tổ tiết mục bắt họ phải livestream.

Vốn của mọi người đều khá bình thường, kết quả là trong quá trình quay, Hạ An Nhiên đột nhiên khóc.

Xung quanh đều là camera, các vị khách quý khác không thể làm ngơ, tất cả đều chạy đến quan tâm hỏi han.

Hạ An Nhiên khóc đến mức không kiềm chế được, nước mắt chảy ròng, nghẹn ngào nói mình từ khi debut đến nay đều phải chịu áp lực rất lớn, sợ mình nói hay làm sai chuyện gì, ngày nào cũng phải dùng thuốc ngủ mới có thể yên giấc. Đặc biệt là gần đây, mặc kệ đi đâu, làm cái gì cũng bị mắng, bị antifan chửi đến mức buồn bã trong lòng, thậm chí còn lấy đơn thuốc của bệnh viện ra.

Bị bôi xấu cũng không có gì, bị mắng chửi cũng không sao, vị mình tinh nào mà không bị antifans mắng chửi qua? Nhưng chửi đến nỗi, khiến người ta trầm cảm's thì có chút quá đáng.

Đến nỗi mấy antifans đó là ai, quần chúng hóng drama đã từng xem qua chuyện trên weibo mấy ngày trước đều biết đó là fans của Phó Điềm Điềm. Tục ngữ nói, ‘fans nào idol nấy’. Hạ An Nhiên đã xin lỗi, hơn nữa cô ta cũng không cố ý, bây giờ Phó Điềm Điềm nên nói nhóm Cam Ngọt xin lỗi vì hành vi của mình.

Những người có suy nghĩ này không hề ít.

“Tôi muốn du lịch vòng quanh thế giới” bởi vì tuyên truyền đúng chỗ, hơn nữa mảnh lời quảng cáo khá hấp dẫn, hôm trước vừa phát sóng tập hai, coi như không tệ. Hôm nay livestream lại có quảng cáo trước, cho nên vừa mở livestream, phòng phát sóng liền bị người xem dững mẫn ủa vào, trong chốc lát đã tăng lên con số trăm vạn.

Bây giờ Hạ An Nhiên đột nhiên khóc, comment lập tức tăng vùn vụt. Nhờ có đoàn đội của Hạ An Nhiên và cư dân mạng nỗ lực, chủ đề #Hạ An Nhiên khóc# rất nhanh liền bị đẩy lên hot search.

Quần chúng hóng drama không chê chuyện lớn ngay lập tức bị thủy quân lôi kéo, gào thét bắt Phó Điềm Điềm kêu gọi fans, ép những Cam Ngọt đã khiến Hạ An Nhiên tổn thương phải xin lỗi.

Nhóm Cam Ngọt thấy hướng gió không tốt, liền biết mình đã làm sai chuyện. Mấy ngày trước họ quá tức giận, nhưng ngoại trừ những fans nóng nảy quá khích, thì đa phần đều rất lý trí, chửi nhau cực kì văn minh không chút thô tục, họ đều lễ phép giảng giải cho Hạ An Nhiên cách làm người. Phó Điềm Điềm mở điện thoại ra, nhìn thấy tin nhắn xin lỗi từ fans trong hòm thư. Đều là tin nhắn xin lỗi vì mình đã quá kích động, vô tình gây ảnh hưởng tới Phó Điềm Điềm.

Nói thật, bây giờ fandom của cô đã rất khiêm tốn. Khi Hạ An Nhiên debut đến nay đều hít fame từ Phó Điềm Điềm, còn hay đăng bài cả khía Điềm Điềm, từ lâu đã sớm bị liệt vào danh sách của Cam, lần này họ thật sự tức giận đến cực điểm.

Nhắc thấy #Phó Điềm Điềm xin lỗi# sắp bị đẩy lên hot search, nhóm Cam Ngọt sợ hút anti cho Điềm Điềm, nên rất nhiều người đã bắt đầu chạy đến weibo của Hạ An Nhiên để xin lỗi. Phó Điềm Điềm nhìn mà không khỏi cảm thấy khó chịu.

Mình debut 5 năm, lúc bị An Khả Hinh nhằm vào, lúc bị Hàn Mai Mai phản bội, bị các antifan đâm đạp đến mức thương tích đầy người, chính những Cam Ngọt này vẫn luôn đứng phía sau ủng hộ cô. Nếu không phải nhờ fans của cô, có lẽ trước kia cô đã sớm bị đè ép đến mức giải nghệ.

Nhưng mà bây giờ họ lại phải vì cô mà khép nép nói lời xin lỗi với một kẻ không đáng. Nếu họ thật sự làm sai thì cũng không có gì, nhưng đó là Hạ An Nhiên, cô ta hoàn toàn không xứng.

Hai ngày trước cô ta còn nhảy nhót vui vẻ đến vậy, hôm nay đột nhiên nói mình bị trầm cảm, nếu nói đây không phải là diễn, thì có chết cô cũng không tin.

Phó Điềm Điềm trả lời các fan: Không cần xin lỗi, tôi sẽ xử lý.

Vài phút sau, Phó Điềm Điềm tự mình đăng weibo đáp trả Hạ An Nhiên.

Phó Điềm Điềm V: Tôi khinh thường hành động giở trò mưu ma quỷ kế sau lưng người khác. Có một số người, suốt ngày rêu rao nói rằng mình bị cướp vai, lại không biết đường về nhà tự mình tập luyện, trau dồi kỹ thuật diễn.

Nếu sợ bị mắng thì đừng đi tìm đường chết, trầm cảm thì phải nhớ uống

thuốc đều đặn. Chính chủ sẽ không bao giờ chết, cô chỉ có thể ngược đầu lên nhìn, rồi tiếp tục làm “tiểu” mà thôi.

Bên dưới còn dính kèm video thử vai của bộ phim “Cốt nhục”.

Hạ An Nhiên muốn nổi tiếng đúng không? Cô sẽ khiến cô ta sáng nhất xóm. Hạ An Nhiên muốn xóa bỏ sự thật rằng cô ta muốn đâm đạp lên cô để nổi tiếng? Vậy thì giờ cô sẽ khiến cho tất cả mọi người phải gắt gao dán cái chữ “Tiểu” này lên trán Hạ An Nhiên!

Cô không giết người, không phạm pháp. Ngoại trừ mấy quả Cam đáng yêu của cô ra, thì cô không cần phải lấy lại công bằng cho bất cứ kẻ nào.

Đây là thứ mà cô đem ra để lấy lại công bằng cho nhóm Cam Ngọt.

Chờ lúc chị Vương biết được chuyện này, thì hot search đã sớm chạy lên hàng đầu, đằng sau còn có một chữ ‘HOT’.

Nhóm Cam Ngọt vì cô mà phát cờ hò reo, các fan vui mừng khắp chốn vì Phó Điềm Điềm lại có thêm người hâm mộ. Sau đó bắt đầu nạt đại bác tung Phó Điềm Điềm lên trời, weibo trực tiếp bị spam đến chết.

-----oOo-----

Chương 8: Người thật ưu tú

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 8: Người thật ưu tú

Editor: Rain

Beta-er: Ngọc + Linh

Khi chị Vương chạy đến, Phó Điềm Điềm đang chuẩn bị đi giám sát A Bạch học tập.

Lúc này A Bạch đang ngồi trong thư phòng, bày trên bàn là một quyển ghép vần dành cho thiếu nhi, giáo viên nỗ lực dạy hẳn phát âm.

“A.” Giáo viên mở miệng nói lớn: “Mở miệng đọc theo cô nào, a!”

A Bạch liếc nhìn cô ấy một cái, ánh mắt kia dường như có chút không kiên nhẫn.

Giáo viên không ngừng cố gắng nhưng đáng tiếc là A Bạch lại không chịu phối hợp, trước sau đều không chịu mở miệng. Nhác thấy Phó Điềm Điềm đi vào, a Bạch lập tức đứng dậy nhào tới cô: “Điềm Điềm.”

Phó Điềm Điềm bị hấn ôm chặt, xụ mặt thoát khỏi vòng tay đó nói: “A Bạch, anh không nghiêm túc học.”

A Bạch nắm lấy tay cô.

“A.” Phó Diễm Diễm thì thầm.

“A.” A Bạch đọc theo.

“Không phải anh cũng làm được sao?” Phó Diễm Diễm đi qua cầm lấy quyển ghép vần thiếu nhi kia lên, bắt đầu đọc chữ cái thứ nhất: “A”.

A Bạch ngoan ngoãn đáp lại: “A.”

“O.” Thấy A Bạch vẫn đang nhìn cô, Phó Diễm Diễm lặp lại: “Mở miệng ra giống em này, O.”

A Bạch mím môi, mở miệng ra: “O.”

“Đúng vậy, là như vậy đấy, O.”

“O.”

Tiểu Lâm đứng ở ngoài cửa nói với chị Vương vừa chạy đến: “Chị Diễm Diễm đúng là ngọc mà, A Bạch lại càng ngọc hơn.”

Tương tượng đến bộ dáng đại soái ca A Bạch cầm quyển ghép vần như vậy, nửa đêm cũng có thể khiến cho Tiểu Lâm cười tỉnh.

Đúng lúc bảo mẫu bung mâm đựng trái cây đi ngang qua bọn họ, trong miệng còn lẩm bẩm: “A, đọc a a a to nữa lên đi. O, há miệng ra, OOO...”

Chị Vương: “...”

Phó Diễm Diễm vẫn còn đang tiếp tục. “I... Ừm, miệng phải mở ra như vậy đấy, đầu lưỡi thì chống lên làm răng, I.”

Sợ A Bạch không hiểu, Phó Diễm Diễm nhả đầu lưỡi ra, giật giật: “Đây là đầu lưỡi.”

Đầu lưỡi Phó Diễm Diễm hồng hồng, động tác le lưỡi vô cùng nghịch ngợm, đôi mắt A Bạch đen nhánh nhìn cô, cũng nhả đầu lưỡi làm theo.

Đầu lưỡi A Bạch cũng hồng hồng như sắc môi hấn vậy, hơn nữa ánh mắt hấn lại vô cùng quyến rũ, mê hoặc lòng người. Ngay cả Phó Diễm Diễm nhìn rất nhiều soái ca trong giới giải trí rồi cũng thường xuyên không nhịn được mà rung động.

Phó Diễm Diễm khụ khụ, ổn định tâm thần, “Chúng ta tiếp tục đọc, i.”

A Bạch: “I.”

“A Bạch của chúng ta thật lợi hại.”

Chị Vương ở bên ngoài nghe một lúc liền không nghe nổi nữa bèn bảo:

“Phó Diễm Diễm, em ra đây cho chị.”

Phó Diễm Diễm buông quyển ghép vần thiếu nhi trong tay xuống, rồi dặn dò A Bạch: “Không được luôn không mở miệng như hai ngày trước, nếu không thì liền ném anh cho cá ăn.”

Chị Vương: ...Chị cũng muốn quăng em ra ngoài cho cá ăn.

Phó Điềm Điềm đi ra ngoài, chị Vương lập tức đuổi theo: “Em có biết mình đang làm gì không hả?”

“Em biết mà.” Phó Điềm Điềm nói: “Em cảm thấy mình rất đáng tin cậy.”

Chị Vương: ...

“Em đã suy xét đến hậu quả chưa?”

“Đó không phải là chuyện cần chị suy xét sao?” Phó Điềm Điềm vỗ vỗ vai cô ấy: “Chị Vương, em tin chị.”

Chị Vương: “Lúc nào cũng thế cả.”

Hiện tại trên mạng quả thật quá loạn, mọi người ăn dưa đến hăng say.

Bình luận đứng đầu trước mắt đều là Điềm Chanh: Điềm Điềm v587, xinh đẹp như hoa.

Thông nhất cùng với cách thức: Chính chủ bắt tử tôi chờ chỉ có thể là tiểu @Hạ An Nhiên V.

Sau đó mới là những người qua đường bình luận.

Dưa này thật ngọt: Tôi vô cảm đối với PĐĐ, nhưng mà trận sóng này tôi lại ở bên trạm PĐĐ, mới vừa rồi còn nổi lên mạnh mẽ ở khắp nơi, nào là tin nóng thăm dò, nào là phát sóng trực tiếp X khóc rống, không cảm thấy quá giả tạo sao? Cô ta bảo mình không chọc PĐĐ, fans nhà người ta lại có lý hơn đó, cô ta cho rằng mình là ai chứ? Đến lúc phải chịu trách nhiệm thì lại ngay lập tức chối bỏ. Đúng là quá kinh tởm.

Người qua đường Giáp: Tôi thích điểm này của PĐĐ, mỗi lần đi đánh nhau đều phải đánh ngay mặt mới được.

Thiên kim Hạ gia: Phó Điềm Điềm lợi hại như vậy sao không lên trời luôn đi, người ta đã bị fans của cô mắng đến mức hậm hực. Cô ta không quản lí fans của mình còn kêu gọi đi mắng khoa trương như thế nữa. Cô ta lợi hại như thế nhà cô ta mở ra toàn bộ giới giải trí ấy.

Điềm Chanh đều là nã tàn: PĐĐ cút khỏi giới giải trí.

“Quả cam ngọt không chua” trả lời “Thiên kim Hạ gia”: Điềm Điềm mắng chửi người ta chỗ nào chứ? ‘Tiểu’ sao? Lúc chính chủ nhà mấy người điên cuồng mua bản thảo rồi nói mình là ‘Tiểu Điềm Điềm’ sao không cảm thấy đây là mắng chửi người đi.

Khóa đại biểu: Chuyện này vốn dĩ PĐĐ chiếm lí. Cô ta có lí nhưng lại không tha người, quá dọa người rồi.

“Tiên nữ nhỏ thích ăn đồ ngọt” trả lời “Khóa đại biểu”: Ý của anh là bị chó cắn còn phải đi quan tâm hàm răng con chó đó một chút xem nó cắn đau không. Ngại quá, Điềm Điềm của chúng tôi không phải thánh mẫu.

Chim chóc dậy sớm có dưa ăn: Tôi liền biết PDD sẽ không ra bài theo lẽ thường, dưa của cô ta không làm tôi thất vọng.

Muốn kết giao bạn gái: PDD trợ trụ vi ngược*, khinh người quá đáng! Tính cách An An vốn dĩ là như vậy. Cô ấy cũng nói ở trong chương trình, cô là con gái duy nhất trong nhà, từ nhỏ đến lớn mọi người xung quanh đều nuông chiều cô ấy, thế nên cô ấy mới nói chuyện không suy nghĩ lắm. Nhưng không hề có ác ý, hiện tại đã rất chú ý rồi, cũng đã xin lỗi. PDD cứ nhất quyết phải day dưa mãi không bỏ như thế sao, hơn nữa vốn dĩ cư dân mạng đã bôi đen thái quá rồi.

*Trợ trụ vi ngược: Đòi nhà Ân, vua Trụ vốn là một vị vương vô đạo, cho nên người nào giúp y làm điều ác tức là “trợ Trụ vi ngược”. Ngày nay dùng để chỉ những người giúp kẻ xấu làm việc.

“Điềm Chanh tròn tròn” trả lời “Muốn kết giao bạn gái”: Người khác nuông chiều cô ta thì toàn thế giới phải nuông chiều cô ta hay sao? Năm nay cô ta 25 tuổi chứ không phải 5 tuổi. Nói chuyện không suy nghĩ thì người khác liền phải thay cô ta nhận hậu quả sao? Yếu ớt như vậy sao không về nhà luôn đi.

Tôi chỉ đi ngang qua cuộc trò chuyện: Nói thật, lúc PDD bị toàn vống bôi đen cũng không oán giận lấy một chữ, loại trình độ x này so sánh với PDD cùng năm đó bị toàn vống bôi đen đến đồ ăn khai vị cũng không tính nữa là. Đơn thuần xem náo nhiệt: Không ai click mở video sao? Kỹ thuật diễn của Hạ An Nhiên đang bị treo lên kia.

...

Trên mạng sôi nổi bôi đen, nơi nơi đánh nhau, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, bình luận dưới Weibo Phó Điềm Điềm đã đột phá 10 nghìn. Hơn nữa vừa mới đổi mới liền có trên một ngàn bình luận. Hàng phía trước đã bị Điềm Chanh khống chế. Chị Vương vốn đang sợ chuyện này rơi vào tình trạng không thể cứu vãn, ai ngờ hôm nay sức chiến đấu của Điềm Chanh quá mạnh mẽ, nhóm thủy quân vừa mới lên sân khấu đã bị K.O, nhiều bình luận sau đó đều bị Điềm Chanh khống chế được, ngay cả thủy quân chị Vương mua vẫn chưa cần dùng làm gì.

Hôm nay Điềm Chanh quả thực như được tiêm máu gà. Vốn dĩ bọn họ chuẩn bị đi xin lỗi Hạ An Nhiên, không ngại việc lòng không muốn. Nhưng vì để không liên lụy đến Điềm Điềm thì chỉ có thể làm như thế. Bây giờ cũng không quản ngại gian lao mà trực tiếp ‘xé rách mặt’ Hạ An Nhiên. Bọn họ là hậu thuẫn kiên cường nhất của Điềm Điềm, cô cũng vĩnh viễn cũng sẽ đứng bên họ. Điềm Điềm vẫn luôn sủng ái như thế. Idol đã xuất

chinh, sao bọn họ có thể lùì chứ?

Vì thế trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cần Diễm Chanh xuất chiêu thì mọi thứ ắt ổn thỏa. Ngoại trừ giúp Diễm Diễm không chế bình luận, họ còn vào Weibo Hạ An Nhiên giới thiệu bác sĩ trị bệnh trầm cảm cho cô ta, quan tâm sức khỏe của cô ta. Chung quy thấy Diễm Chanh âm áp như thế nào.

Viên cầu nhỏ màu cam: Có bệnh thì phải đi gặp bác sĩ, ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng bản thân, khóc trên phát sóng trực tiếp. Hết mệt rồi thì đi uống chén nước bình ổn lại tâm tình.

Đồ ngọt khiến người vui sướng: Thân, chỗ này của chúng ta không khuyến khích mang bệnh công tác đâu, bệnh viện XX hoan nghênh cô, giảm giá 50% nha.

Báo động trước màu cam: Tôi biết áp lực của cô lớn, xem video thử kính liền biết, xuất thân từ Học Viện Điện Ảnh, kỹ thuật diễn còn toàn cấp lão sư, đến lượt tôi thì tôi cũng sẽ có áp lực lớn, không phải cô sai.

...

Hạ An Nhiên đọc lời bình luận trên Weibo, phần nộ đẩy toàn bộ đồ vật trên bàn xuống đất.

Trợ lý vội vàng chạy đến nhặt, quan tâm nói lời nhắc nhở: “Chị bình tĩnh đã, giờ còn đang ở trong chương trình đây.”

Tuy bây giờ đã là buổi tối, camera ngừng quay nhưng vẫn có khả năng các vị khách quý ở vách bên cạnh vẫn sẽ nghe được.

“Bình tĩnh, tôi bình tĩnh thế nào được. Cậu nhìn xem, bọn họ đều đang mắng tôi thành cái dạng gì rồi?” Hạ An Nhiên ném điện thoại.

“Bọn họ đã rất khách khí rồi.” Trợ lý nghĩ thầm. Nếu so sánh với cái bọn mười tám đời tổ tông không thèm đi tiếp đón đó, tuy Diễm Chanh khó chơi nhưng tốt xấu gì vẫn dùng từ văn minh.

Trong lúc trợ lý thất thần, Hạ An Nhiên lại ném thêm một cái ly nữa.

Việc so sánh đó khiến Hạ An Nhiên tức muốn học máu. Mấy ngày nay Phó Diễm Diễm ăn ngon ngủ ngon không có việc gì làm, lại chạy đi nói cho mọi người cùng biết chuyện từ việc chọn kịch bản đến chăm sóc thân thể để đóng phim điện ảnh.

Tổ tiết mục “Người thừa kế” cũng chọn ngay lúc này đăng lên weibo official, tuyên bố năm vị MC.

“Cuộc chiến tranh đoạt vai người thừa kế. Thứ tự tranh đoạt tài sản của năm vị người thừa kế sẽ là @Trình Trục V @Cổ Khải V, @Phó Diễm Diễm V,

@Hương Ngữ V, @Hứa Tinh Trạch V. Ai mới là người thừa kế hoàn mỹ nhất?”

Phía dưới kèm theo ảnh chụp năm vị khách quý vô cùng nổi bật.

Sau khi tổ tiết mục phát lên weibo official, năm MC cũng lần lượt chuyển phát.

Tuy rằng weibo official vừa mới tuyên bố, chỉ có fans thấy nhưng sau khi weibo được chuyển phát thì mọi người trên mạng đều nhanh chóng tìm đến, số lượt bình luận tăng một cách chóng mặt.

Miêu Miêu thích ăn cá: PĐĐ muốn tham gia “Người thừa kế”, có chắc là không muốn kêu gọi bôi đen đây chứ?

Không ăn tỏi: Tôi cũng muốn nói. Với tính cách kia của cô ta, ai lại dám đi cùng chứ. Một giây liền có thể bị fans của cô ta chửi đến hoại nghi nhân sinh.

Cái người áp đường: Ngồi chờ hiện trường PĐĐ thoát phần phóng đại.

...

Các fan đều thổ lộ dưới hình từng idol. Hiện tại mục bình luận cũng chỉ là một vài người qua đường. Phó Diễm Diễm xuất đạo đến nay vẫn luôn bị đổ vỡ, hình tượng trên mạng thì một lời khó nói hết. Hơn nữa mấy ngày hôm trước cô vừa mới phát một cái weibo như thế, ai ai cũng nghĩ rằng cô táo bạo, khó để ở chung.

Hình tượng phí phát nát như vậy rồi còn dám đi tham gia “Người thừa kế”, khá khen.

Nhưng mặc kệ là fan hay anti, thậm chí ngay cả người qua đường đều bắt đầu tò mò biểu hiện của Phó Diễm Diễm trong chương trình. Fans của tổ tiết mục weibo official nhìn cũng có thể thấy được, với tốc độ chóng mặt weibo đã xuất hiện một cái V to tổ chẳng.

Tháng năm, kì đầu tiên của “Người thừa kế” bắt đầu. Địa điểm: thành phố S.

-----oOo-----

Chương 9: Có thể hủy hợp đồng được không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 9: Có thể hủy hợp đồng được không?

Editor: Susan

Beta-er: Ngọc

Chuyến bay của Phó Diễm Diễm vào buổi tối, Tiểu Lâm giúp cô chuẩn bị hành lý rồi mang xuống lầu.

Từ khi A Bạch nhìn thấy vali của Phó Diễm Diễm thì cứ bám dính cô không rời nửa bước. Phó Diễm Diễm đi đâu anh đi đó, cô uống nước anh cũng uống nước, cô đi ra cửa anh cũng theo ra cửa.

“A Bạch, tôi đi ra ngoài công tác, ba ngày sau sẽ về”, Phó Diễm Diễm giơ lên ba ngón tay: “Ba ngày trôi qua rất nhanh thôi.”

A Bạch không trả lời, bám theo Phó Diễm Diễm lên xe rồi ngồi xuống ngay bên cạnh cô.

“A Bạch, đây là công việc.” Phó Diễm Diễm bắt đầu nói.

A Bạch vẫn ngồi im không nói, con người đen nhánh chăm chú nhìn cô, rất giống một con cún nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ.

Phó Diễm Diễm chịu không nổi ánh mắt này của anh, cô đành thử hỏi chị Vương, “Hay là cho anh ấy đi cùng đến sân bay? Sau đó để tài xế đưa về.”

“Không được.” Chị Vương lập tức từ chối, “Sân bay đông người, khó lòng phòng bị paparazzi, anh ta tuyệt đối không thể lộ diện.”

Để người ta chụp được Phó Diễm Diễm và một người đàn ông ở trên xe, cô ấy còn ngại tin tức chưa đủ nhiều hay sao?

Phó Diễm Diễm cũng nghĩ như vậy, hiện tại không thể để A Bạch xuất hiện công khai được, đành phải nghiêm mặt, “Nếu không đi xuống, tôi sẽ nổi giận đấy.”

A Bạch cũng thể hiện sắc mặt nghiêm nghị theo cô, thoạt nhìn so với Phó Diễm Diễm còn có phần nghiêm túc hơn.

Nếu nói Phó Diễm Diễm bày ra vẻ mặt cứng rắn như giả bộ ngây thơ, thì mặt A Bạch trầm xuống thoạt nhìn rất có khí thế, vài phần không giận mà uy.

Phó Diễm Diễm lúng túng, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Lúc này sắc mặt A Bạch khẽ động, sau một lúc mới nói, “Ngủ, Diễm Diễm, cùng nhau ngủ.”

A Bạch và Phó Diễm Diễm đã từng ngủ bên nhau một lần, từ đó mỗi buổi tối anh đều chạy tới phòng Diễm Diễm, nhưng bị cô đuổi trở về. Vốn dĩ cho rằng anh đã quên chuyện này, hoá ra vẫn còn nhớ như vậy.

Mặt Phó Diễm Diễm đỏ ửng lên, muốn mắng anh lưu manh. Lúc ngẩng đầu chạm phải đôi mắt trong veo trắng đen rõ ràng của anh, cảm thấy chính

mình có tư tưởng không thuần khiết mới là lưu manh.

A Bạch cố chấp chờ Phó Điềm Điềm trả lời, nhìn tư thế có vẻ nếu cô không đáp ứng anh sẽ không xuống. Vì để anh chịu ngoan ngoãn ở nhà, Phó Điềm Điềm đành phải lên tiếng đồng ý, dù sao đến lúc đó quyết nợ cũng không muộn.

Cuối cùng A Bạch cũng xuống xe, tài xế bắt đầu lái đi.

“A Bạch thế mà đã biết nói điều kiện rồi cơ đấy.” Mẹ già Phó Điềm Điềm có chút vui mừng.

Chị Vương đập một cái lên đầu cô, “Phó Điềm Điềm, bộ dáng chờ mong của người kia là thế nào, chị nói cho em biết, dù em đói bụng ăn quàng cũng không thể xuống tay với A Bạch.”

“Xin chị đây, đừng gán ý tưởng đáng khinh đó của chị lên đầu em.” Phó Điềm Điềm khoanh hai tay, “Hiện tại em vẫn đang thanh xuân phơi phới, muốn nói bụng đói ăn quàng...” Phó Điềm Điềm di chuyển ánh mắt, dừng lại ở trên người chị Vương.

Tuổi đã gần đầu bốn mà chính mình còn không lo gả ra ngoài đi, chị Vương lập tức nổi giận, “Phó Điềm Điềm!!!”

Tiểu Lâm ngồi ở phía trước vô tội che lỗ tai.

“Có phải chị sai rồi hay không.” Trên đường đến sân bay, chị Vương ảo não hỏi Tiểu Lâm, “Phó Điềm Điềm đúng là muốn ăn đòn mà. Còn tham gia chương trình ‘Người thừa kế tài sản’ khẳng định sẽ bị fans tẩy chay mất, hiện tại chúng ta hủy hợp đồng còn kịp không?”

“Chị Vương, hủy hợp đồng thì phải bồi thường đấy.” Tiểu Lâm nói.

Chị Vương : “Ý chị là, tẩy chay thì tẩy chay, chúng ta không cần những fans hâm mộ cứ động một chút là thay đổi như thế”

Phó Điềm Điềm:... Chúng tôi cũng không cần người đại diện trong mắt chỉ có tiền.

Cũng may, không đợi Phó Điềm Điềm cùng người đại diện nhà mình biểu diễn một màn giải tán tại chỗ, xe đã tới sân bay.

Bên ngoài sân bay, dòng người chen chúc, Phó Điềm Điềm vừa bước xuống xe liền nhìn thấy Điềm Chanh đang giơ bảng hiệu màu cam. Trước đây không lâu Điềm Chanh đã ‘xử đẹp’ Hạ An Nhiên. Hiện tại vô cùng khiêm tốn, lần này ra sân bay tiễn cũng vì hưởng ứng lời kêu gọi của hội trưởng, chỉ tổ chức một nhóm người nhỏ, trật tự xếp hàng đứng chờ ở sân bay.

Phó Điềm Điềm chào hỏi cùng nhóm fans hâm mộ, dặn dò mọi người trở về sớm một chút, sau đó đi thẳng vào phòng chờ cho khách Vip.

Phòng chờ chỉ có lác đác vài người. Phó Diễm Diễm đang chuẩn bị tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống, đột nhiên Tiểu Lâm ở bên cạnh đụng nhẹ vào cô. Phó Diễm Diễm tránh sang một bên, Tiểu Lâm lại tiếp tục đụng cô.

“Đụng tôi làm gì?” Phó Diễm Diễm khó hiểu hỏi.

“Nhìn phía trước.” Tiểu Lâm nhỏ giọng nói, “Phía trước hướng hai giờ, là Hứa Tinh Trạch.”

“Hà?” Phó Diễm Diễm giương mắt nhìn lên, bên kia người đại diện của Hứa Tinh Trạch cũng phát hiện ra cô, dẫn theo Hứa Tinh Trạch đi thẳng tới chỗ này.

“Xin chào, tôi là người đại diện của Hứa Tinh Trạch – Tư An Bình.”

“Xin chào, tôi là Phó Diễm Diễm.”

Hứa Tinh Trạch đi theo người đại diện tiến lên, gọi cô một tiếng “Phó tỷ.” Em trai này thật ngoan nha.

Phó Diễm Diễm bị hai tiếng “Phó tỷ” khiến cho có chút nhộn nhạo, cảm giác được bản thân đã ở vị thế tiền bối trong ngành giải trí, “Hai người cũng đi thành phố S sao?”

Không phải, hỏi câu này quá là không có trình độ, bọn họ đương nhiên đi thành phố S rồi, Phó Diễm Diễm vội sửa lại, “Ý tôi là thật trùng hợp.”

“Thật trùng hợp.” Tư An Bình đáp lại.

Sau đó, không ai nói gì nữa.

“Ha ha, điều hoà ở đây để nhiệt độ hơi thấp nhỉ.” Phó Diễm Diễm xoa xoa cánh tay.

Tiểu Lâm đứng ở bên cạnh xấu hổ thay, khẽ chạm vào cô, “Chị Diễm Diễm, nơi này không mở điều hoà.”

“Thế á?” Phó Diễm Diễm chỉ lúng túng chớp mắt một cái rồi lại khẳng định “Vây trong này lạnh quá đi.”

Đương nhiên lạnh, bị người làm cho đông lạnh.

“Nơi này thẳng hướng gió.” Tư An Bình lúc này mới lên tiếng, “Vị trí lúc này của chúng tôi thật ra không lạnh, nếu không ngại cô có thể qua bên đó ngồi, còn có thể tán gẫu với Tinh Trạch một chút.”

“Vây tôi không khách khí.” Phó Diễm Diễm cùng Tiểu Lâm theo Tư An Bình đi lên phía trước, sau đó ngồi xuống vị trí đối diện với bọn người Tư An Bình.

Hứa Tinh Trạch cực kỳ xinh đẹp. Sở dĩ dùng hai từ xinh đẹp, chính là bởi vì từ gương mặt đến vóc dáng Hứa Tinh Trạch đều hoàn mỹ. Lần đầu tiên gặp sẽ chỉ cảm thấy cậu ta quá đẹp, thậm chí hoàn toàn không để ý đến giới tính của cậu. Nhưng mà Hứa Tinh Trạch không thích nói chuyện, thoạt nhìn rất

thanh cao, lãnh đạm, điếm này quả giống hệt như lời đồn. Nhưng Phó Điềm Điềm cảm thấy cậu ta không phải kiểu người khó tiếp cận, ngược lại có vẻ tính cách tương đối thẹn thùng, chẳng qua là không giỏi giao tiếp với người khác.

Không giống với Phó Điềm Điềm chỉ có một nhân viên đi cùng, bên phía Hứa Tinh Trạch ngoại trừ người đại diện, còn có hai vệ sĩ, hai nhân viên phụ trách tạo hình, hai trợ lý, hơn nữa tất cả đều ngồi trong phòng chờ cho khách Vip, điều này chứng tỏ bọn họ đều mua vé khoang hạng nhất. Không hổ danh là tiểu công tử con nhà giàu.

Thật ra Phó Điềm Điềm cũng mang theo hai người, một trợ lý, còn có một chuyên viên trang điểm, nhưng mà em chuyên viên trang điểm này ngồi ở khoang phổ thông, chị Vương ở lại Bắc Kinh giúp cô bàn bạc kịch bản. Phó Điềm Điềm đã quen tùy ý, không thích có nhiều người đi theo. Chị Vương đã nhiều lần hỏi qua cô có muốn tìm thêm một trợ lý hay không, nhưng cô đều từ chối, cảm thấy mình có Tiểu Lâm là đủ rồi. Hiện tại so sánh với Hứa Tinh Trạch, Phó Điềm Điềm lại cảm thấy trong lòng dấy lên một cảm giác chua xót.

Tiểu Lâm cũng phát hiện ra loại so sánh tế nhị này, vì không muốn để Điềm Điềm nhà mình bị thua. Tiểu Lâm quyết định chứng minh khả năng của một mình mình bằng giá trị của 6 người bên kia gộp lại. Mắt nhìn thấy ở phía đối diện, trợ lý đang đưa đồ uống cho Hứa Tinh Trạch, cô ấy cũng đứng dậy chạy đi lấy nước cho Phó Điềm Điềm.

“Tiểu Lâm, hôm nay em thật chăm chỉ nha.” Phó Điềm Điềm tiếp nhận đồ uống.

“Chị Điềm Điềm..... Em vẫn luôn chăm chỉ mà.”

“Phải không?”

Tiểu Lâm liếc mọng gật đầu.

Phó Điềm Điềm hoài nghi nhìn cô ấy một cái, cầm cốc lên uống một ngụm.

“Đây là hương vị gì?” Phó Điềm Điềm lại uống thêm một ngụm, “Là lạ.”

“Em lấy ở bên đó.” Tiểu Lâm chỉ vào máy lấy nước uống tự động.

Lúc này trợ lý của Hứa Tinh Trạch đứng lên, “Hình như cái máy đó xảy ra chút vấn đề, hai vị đồ uống bị trộn lẫn với nhau, cho nên hương vị có hơi khác, vị xoài ở cuối cùng bên phải mới là vị bình thường.”

Tiểu Lâm cúi đầu đi xem, quả nhiên cốc mà trợ lý đưa cho Hứa Tinh Trạch đúng là vị xoài.

Tiểu Lâm cảm thấy chính mình đã thua, hừ một tiếng, định chạy đi đổi loại đồ uống khác cho Phó Điềm Điềm.

Phó Điềm Điềm giữ cô ấy lại, “Không cần vội, đăng ký trước đã.”
Phía bên kia Hứa Tinh Trạch đã thu dọn xong, bởi vì Phó Điềm Điềm không lấy đồ ra nên căn bản không cần thu dọn, như vậy lần này động tác của Tiểu Lâm nhanh hơn so với bọn họ, cứu vãn được mặt mũi của chính mình.

Chờ hai người đi ra ngoài, Tư An Bình cũng đứng dậy đi theo, cười nói, “Phó Điềm Điềm không giống như trong tưởng tượng của tôi.”

Hứa Tinh Trạch lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta, không đáp lại.

“Đây là chuyện tốt.” Tư An Bình nhìn về phía anh chàng nghệ sĩ thờ ơ nhà mình, đột nhiên nói, “Hay là tôi tác hợp hai người thành một cặp tỷ đệ luyện, thế nào?”

Biểu cảm cao ngạo lạnh lùng của Hứa Tinh Trạch rốt cuộc cũng bị phá vỡ, “Cút.”

Trò đùa quái đản được như ý khiến Tư An Bình bật cười ha ha như trẻ con. Ngày mai, chương trình sẽ bắt đầu chính thức ghi hình. Đêm nay nắm vị MC điều ngũ tại khách sạn do tổ tiết mục chuẩn bị. Ngoại trừ Phó Điềm Điềm và Hứa Tinh Trạch trùng hợp lựa chọn cùng một chuyến bay, những người khác đều một mình tới đây.

Sau khi Phó Điềm Điềm đến khách sạn không lâu thì có người gõ cửa. Tiểu Lâm đang giúp cô sắp xếp đồ đạc, Phó Điềm Điềm nghĩ có lẽ là khách quý của tổ tiết mục, liền tự mình chạy tới mở cửa.

Ngoài cửa là Hường Ngữ, trong tay cầm mấy cái túi, sau lưng còn có một anh quay phim đi theo.

“Chị Điềm Điềm, chào chị, em là Hường Ngữ.” Hường Ngữ chính là thiếu nữ xinh đẹp ngọt ngào, mặc quần áo phong cách hoạt bát đáng yêu, lúc cười lộ lên một bên má còn có lúm đồng tiền. Cô ấy đưa một cái túi trong tay cho Điềm Điềm, “Đây là đặc sản quê nhà em, lần này đến đây không biết mang gì nên em mang theo ít đặc sản cho mọi người ném thử.”

“Cảm ơn em.” Phó Điềm Điềm nhận lấy.

“Em không quấy rầy chị nữa, em lại đi xem vài người khác có ở đây không.” Hường Ngữ và anh quay phim cùng nhau đi đến phòng tiếp theo. Phó Điềm Điềm cầm túi đồ đi vào.

Bên cạnh cô cũng có một người quay phim, từ lúc đến khách sạn đã bắt đầu đi theo cô, đoán chừng là tổ trưởng tiết mục muốn quay chút ngoại cảnh rồi. Tiểu Lâm đã giúp cô sắp xếp gọn gàng xong, bởi vì có người quay phim ở cùng, cô ấy đã sớm trở về phòng mình.

Phó Điềm Điềm mở túi đặc sản của Hương Ngữ, bên trong là một ít đồ ăn vặt, có một bao khoai lang đỏ tự làm, một bao táo đỏ giòn giòn cũng tự làm, còn có đồ ăn vặt khác màu xanh lục.

Vừa hay, Phó Điềm Điềm rất thích ăn những đồ ăn vặt kiểu này, cảm giác nhai đặc biệt thích thú, lại là người ta cố ý đưa tới nên Phó Điềm Điềm trực tiếp mở ra bắt đầu ăn.

Hương Ngữ đưa quà xong, cùng những người khác hàn huyên vài câu, lúc trở về đi ngang qua cửa phòng của Phó Điềm Điềm, cửa phòng bị người từ bên trong mở ra, Phó Điềm Điềm lộ đầu ra gọi cô, “Hương Ngữ.”

Hương Ngữ không nghĩ Phó Điềm Điềm lại đột nhiên xuất hiện, cô hơi sững sốt “Chị Điềm Điềm.”

“Là thế này.” Phó Điềm Điềm nhìn thoáng qua anh quay phim ở sau lưng, quyết định để anh ta thiệt thòi một chút vậy, “Chỗ đặc sản em cho chị, trùng hợp anh quay phim bên phía chị cũng đặc biệt thích ăn, nên chị giúp anh ấy hỏi thử xem, em mua ở đâu, có bán online không, có thể bao ship không?” Sau lưng, anh quay phim vô tội: “...”

Hương Ngữ không ngờ Phó Điềm Điềm muốn hỏi cái này. Nói thật, cô đã nghe qua không ít tin đồn liên quan tới Phó Điềm Điềm, đều nói cô ấy khó tính không hợp ở chung. Người đại diện cũng dạn đi dạn lại bảo cô đối với Phó Điềm Điềm có thể nhẫn nhịn thì nhẫn nhịn. Dù sao sau chương trình này cũng không cần tiếp xúc nữa, cho nên khi cô bị Phó Điềm Điềm chặn lại, phản ứng đầu tiên chính là có phải lúc này cô đã làm gì đắc tội cô ấy hay không.

Sau chút ngạc nhiên, Hương Ngữ phục hồi lại tinh thần, “Cửa hàng này ở gần nhà em, rau củ, trái cây cùng đồ ăn vặt nhà đó làm rất nổi tiếng, hình như không mở shop online.” Cô trầm ngâm một lát, “Nếu chị Điềm Điềm muốn ăn cứ nói với em, em có thể nhờ người tới đó mua rồi mang về cho chị”

“Có phiền quá không?” Phó Điềm Điềm thoáng ngượng ngùng.

“Không phiền đâu, chị Điềm Điềm cho em địa chỉ giao hàng là được”

Phó Điềm Điềm cùng cô ấy thêm WeChat, gõ địa chỉ giao hàng gửi đi, lại phát qua một cái hồng hao.

Sau đó đột nhiên nhớ ra điều gì, cô lại quay đầu giữ chặt Hương Ngữ.

“Chị Điềm Điềm còn có chuyện gì sao?”

“Không phải chị muốn ăn, là anh quay phim muốn ăn, chị chỉ mua giúp anh ta thôi.” Phó Điềm Điềm nghiêm túc nói.

Hướng Ngữ ngẩng đầu nhìn về phía quay phim, lại nhìn Phó Diễm Diễm lần nữa, vậy mà cảm thấy hiện tại Phó Diễm Diễm có chút đáng yêu. Cô gật đầu lên tiếng, “Em biết, là quay phim muốn ăn.”

-----oOo-----

Chương 10: Vũ trường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 10: Vũ trường

Editor: Rain

Beta-er: Ngọc + Linh

7 giờ sáng, Phó Diễm Diễm vẫn còn đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp thì cửa phòng bị ai đó mạnh mẽ gõ âm âm. Một giọng nói của đàn ông liên tục vang lên rõ ràng ở ngoài cửa: “Mau dậy đi, mau dậy đi,...”

Sau giọng nói đó, những giọng nói khác cũng lần lượt cất lên: “Mau dậy đi, mau dậy đi,...”

Những giọng nói âm ỉ xuyên thủng cả lỗ tai.

Phó Diễm Diễm vươn người, bắt đắ dĩ ngồi dậy rồi bày ra dáng mặt sống không còn gì luyến tiếc. Sau đó chậm rì rì bò dậy mở cửa.

Ở ngoài cửa, cả bốn vị khách quý đều đang mặc áo ngủ đứng thành một vòng tròn. Trình Trục đứng đằng trước quay ra sau liếc nhìn mấy đồng nghiệp không ai định nói gì của mình rồi giải thích: “Tổ tiết mục bảo tôi gọi mấy người dậy.”

Trình Trục quả thực cũng vô tội. Thói quen làm việc và nghỉ ngơi của hấn rất tốt, ngủ sớm dậy sớm. Vốn dĩ hấn đang định xuống tầng đi một vòng, kết quả liền bị tổ tiết mục bắt lại rồi giao cho một nhiệm vụ như vậy. Hấn ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng thì đi gõ cửa phòng Cố Khải ở bên cạnh. Trong năm vị khách quý, thoát nhìn Cố Khải là người có tính tình tốt nhất, ôn nhu như ngọc. Nếu đặt ở cổ đại chính là thư sinh ôn nhu, đặt ở hiện đại chính là người đàn ông ấm áp. Quả nhiên rất nhanh sau khi được gọi, Cố Khải đã ra mở cửa. Sau đó Trình Trục quyết định lôi kéo người đàn ông ấm áp này cùng đi thực hiện nhiệm vụ.

Người được gọi tiếp theo là Hứa Tinh Trạch. Đầu tóc hấn vẫn còn rối hơn cả tổ quạ, vừa mới rời giường nên nhìn có vẻ vô cùng lười biếng. Camera

đã quay lại toàn bộ cảnh này của hắn. Rồi Hứa Tinh Trạch mơ mơ màng màng đi theo bọn họ.

Cuối cùng là người mới đến – Phó Diềm Diềm. Lúc trước Trình Trục và Cố Khải đều là con trai nên đi gọi đám con trai trước còn có thể giải thích được. Nhưng mà phòng của Phó Diềm Diềm gần hơn phòng của Hương Ngữ, cố ý đi vòng qua phòng Phó Diềm Diềm để gọi Hương Ngữ trước có vẻ không được ổn lắm.

Trình Trục lại không nghĩ nhiều như vậy. Ngày hôm qua hắn với Hương Ngữ là hai người đến đầu tiên, cũng đã tham quan phòng của nhau rồi. Cho nên hắn cứ thế mà trực tiếp đi đến phòng Hương Ngữ ở bên kia, vô tình lướt qua phòng Phó Diềm Diềm mà không hề hay biết.

Cố Khải nhận ra, khựng lại tại chỗ, nhất thời không biết nên đuổi theo Trình Trục hay tự mình đi gọi Phó Diềm Diềm. Hứa Tinh Trạch đi đến: “Ngày hôm qua chị Phó ngủ muộn, cứ để chị ấy ngủ thêm một lúc nữa rồi hãy gọi đây.”

Đương nhiên đây là lời giải nguy trong tình huống xấu hổ hiện tại nên Cố Khải cũng chỉ gạt đầu rồi đuổi theo Trình Trục.

Đến tận bây giờ thì tất cả năm vị khách quý mới rời giường.

Sau khi dậy, mỗi người bọn họ bắt đầu tự chuẩn bị bữa ăn sáng trong phòng. Sau đó chia nhau ra để đi về nhà có “người cha” giàu có trên chiếc ô tô sang trọng mà tổ tiết mục đã chuẩn bị. Đây sẽ là lần đầu tiên bọn họ chính thức diễn xuất trong chương trình.

Người đầu tiên đến nơi vẫn là Trình Trục. Hắn bước xuống xe và thấy trước mắt là một toàn kiến trúc rộng lớn đã trải qua ít nhất một trăm năm lịch sử. Thảm đỏ trải dài từ bậc thang xuống mặt đất đến tận ô tô. Đám người hầu lịch sự làm theo nghi lễ, tự động dàn hàng sang hai bên, tư thế khiêm tốn như thể hắn thật sự là chủ nhân của nơi này.

“Tổ tiết mục chơi lớn vậy sao? Có phải tôi nên phối hợp một chút không đây?” Trình Trục vẫy tay với camera: “Mấy ngày hôm trước tôi vừa mới mua một tòa nhà tư nhân trên hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương để lâu lâu đến chơi trên biển. Vì cha gọi về nên tôi đã phải ngồi máy bay tư nhân suốt cả đêm để kịp trở về, ngay cả chiếc du thuyền sang trọng tôi cũng chưa kịp lấy về, còn đang lênh đênh trên Thái Bình Dương đây.”

Trình Trục tuân một tràng liên hồi, sau đó chỉnh sửa y phục của mình rồi sải bước trên thảm đỏ. Hứa Tinh Trạch cũng theo sau Trình Trục. Hắn đối mặt với vẻ xa hoa trước mặt nhưng biểu cảm chẳng hề thay đổi một tí, cứ thế

mà trực tiếp đi vào khiến người quay phim cảm thán: Công tử chính là công tử, khí thế quả nhiên không giống nhau.

Công tử là cái tên thân mật mà fans Hứa Tinh Trạch đặt cho hắn. Trong nhà có công tử, đôi khi gọi là công tử nhỏ.

Cô Khải và Hương Ngữ, một trước một sau lần lượt đến. Hai người cùng sánh bước trên thảm đỏ.

“Anh hai, anh cũng được bố gọi trở về sao?” Hương Ngữ bắt đầu nhập vai.

Cô Khải gật đầu: “Em cũng thế à?”

“Ừm, không biết cha gọi chúng ta trở về gấp như vậy để làm gì nữa?”

Hai người cùng nhau đi vào.

Người cuối cùng đến đây là Phó Diễm Diễm. Không phải cô cao su mà tổ tiết mục đã sắp xếp để cô đi một mình cuối cùng.

Vì để phù hợp với tính cách chị cả của mình, hôm nay Phó Diễm Diễm cố ý hóa trang một chút. Cô mặc bộ váy dài màu bạc, trên nếp váy có đính rải rác những viên ngọc nhỏ. Nếu đứng dưới nắng sẽ phát sáng rực rỡ. Trên cổ là vòng trang sức “Kiếp này” đã cải tiến do Buburro tài trợ. Khiến Phó Diễm Diễm hôm nay thêm sang trọng với cần cổ duyên dáng, khuôn mặt tinh xảo tựa tượng đúc.

Phó Diễm Diễm nhẹ nhàng bước xuống xe, nhìn thấy thảm đỏ cùng người hầu đứng hai bên, cô khẽ lắc đầu: “Cha vẫn luôn có bệnh chú trọng hình thức như vậy.”

Nói rồi, cô khoan thai sải bước trên thảm đỏ, bộ dáng thản nhiên cứ như thể đây chính là hậu hoa viên nhà cô.

Khó trách lúc trước có thể bằng nhân vật đại tiểu thư mà nổi tiếng. Cách diễn vừa nãy của Phó Diễm Diễm chính là tính cách đặc trưng của một đại tiểu thư.

Tất cả năm người đã vào nhà, mọi người bắt đầu chào hỏi lẫn nhau.

Người cha giàu có kia ngồi trên ghế chủ tọa: “Lần này cha gọi mấy đứa trở về cũng bởi tuổi tác của cha đã cao, không còn nhiều thời gian nữa.” Ông lấy ra một tờ khám bệnh rangười hầu vội chạy đến đỡ lấy rồi nhanh chóng đưa cho năm người con của ông đọc.

“Cha muốn chọn ra một người thừa kế đế quốc thương nghiệp của cha trong quãng thời gian còn lại. Cha đã sắp xếp mười hai thử thách nhằm khảo sát. Cha sẽ dựa vào biểu hiện của mấy đứa để lựa chọn người thừa kế có đủ tư cách nhất.” Ông khụ khụ mấy tiếng rồi vẫy vẫy tay.

Người hầu lập tức đưa cho mỗi vị khách quý một cái phong thư.

“Một người thừa kế có đủ tư cách cần phải có một thân thể khỏe mạnh, cho nên việc đầu tiên mà cha muốn khảo sát mấy đứa chính là sức khỏe.”

Năm vị khách quý mở phong thư ra, bên trong đó viết: Sân vận động XX đang tiến hành một hoạt động ở thành phố S, mời đi đến sân vận động XX trước.

Cả năm người thay trang phục vận động và giày thể thao mà tổ tiết mục đã chuẩn bị trước rồi ngồi ô tô sang trọng ban nãy về phía sân vận động XX.

“Thử thách này tôi thắng chắc rồi.” Trình Trục xoa xoa cánh tay của mình trước camera, “Muốn so về thể lực thì làm gì có ai hơn tôi chứ.”

Cố Khải và Hứa Tinh Trạch yên lặng vừa nhìn vừa xoa bóp cánh tay của mình, thậm chí rớt nước mắt.

Phó Điềm Điềm quay đầu lại theo như sắp xếp từ trước: “Chuyện đó cũng chưa biết trước được đâu nha Trình ca. Hoạt động trong thành phố, sân vận động khiến mọi người nghĩ đến cái gì?”

“Chạy bộ?” Hương Ngữ nói.

Mặt khác, ba người kia im phăng phắc.

“Nhiều người lắm.” Phó Điềm Điềm nói, “Trận thi đấu này chắc chắn không phải là để cho chúng ta đấu một chọi một. Hơn nữa, dẫn trong thành phố S đến đó không phải là học sinh thì cũng là sinh viên thể thao. Hoặc có thể là hậu bối của cha mẹ chúng ta. Tôi đã từng diễn qua phim về đạo lí trong cuộc đời, trong số bác gái vẫn có chút tiếng tăm.”

“Đúng nha!” Hương Ngữ nói.

Người đến hoạt động trong thành phố kia có lẽ đều là hậu bối của cha mẹ.

Bộ phim truyền hình thứ hai của Phó Điềm Điềm là một bộ phim gia đình cầu huyết. Phó Điềm Điềm đóng vai nữ chính. Đầu tiên là nhục nhã, sau đó thì bị đoạt gia sản, rồi sinh non, tai nạn xe cộ khiến cô mất trí nhớ một thời gian dài. Sau khi khôi phục được kí ức thì phần khởi phản kích, bắt đầu báo thù. Vất vả báo thù thành công thì cuối cùng nữ chính lại mắc bệnh nan y. Khi đó Phó Điềm Điềm chưa có nhiều kịch bản để lựa chọn mà đối phương lại trả giá cao. Cô chỉ vừa mới nổi, công ty muốn kiếm tiền nên đã nhận giúp cô, cô càng không thể vi phạm hợp đồng, đành căng da đầu đi diễn. Bộ phim cầu huyết tên “Tinh Hoa” kia mà lại có rating rất cao. Mỗi ngày mấy chỗ cầu huyết trong phim đều thành đề tài để tám nhảm của mọi người. Hơn nữa, mỗi năm đều có thể được phát lại, trong các bác gái, Phó Điềm Điềm rất có tiếng tăm.

Ngoại trừ Phó Điềm Điềm thì trong bốn người còn lại, Hương Ngữ và Hứa Tinh Trạch đi theo phong cách thần tượng, có rất nhiều fans trẻ tuổi. Fans

của Trình Trục. Cố Khải cũng có nhiều em gái trẻ tuổi nhưng đều chưa có mấy kinh nghiệm như những người trung niên. Nếu theo như Phó Điềm Điềm mà nói, mấy người bọn họ thật sự không cạnh tranh được với cô.

“Nhưng mà cái tôi chờ mong nhất không phải là như vậy.” Phó Điềm Điềm nói.

Hướng Ngữ: “Hửm?”

“Nếu thật sự có các bác gái thì tôi sợ tổ tiết mục sẽ để chúng ta nhảy ở quảng trường á.”

Những người khác nghe vậy liền rùng mình, trong lòng thầm cầu nguyện miệng quạ đen của Điềm Điềm không linh nghiệm.

Đáng tiếc rằng không như mong muốn của bọn họ. Chỉ mới ở ngoài cửa sân vận động, bọn họ đã nghe được âm thanh quen thuộc của vũ trường. Đây cửa đi vào, trong sân vận động hơn trăm bác gái đang cầm khăn tay màu hồng nhảy ở trung tâm. Đáng người đó, tư thế uốn éo đó, Trình Trục suýt chút nữa thì té sấp mặt, còn Hứa Tinh Trạch đơ đến độ không biết nói gì. Cố Khải tặc lưỡi nhìn về phía tổ đạo diễn: “Chắc chúng tôi yên phận làm khán giả cho tốt thôi nhỉ?”

Đạo diễn chỉ cười mà không nói gì, nhưng cái ánh mắt nham hiểm kia lại làm cho bọn họ ý thức được rằng thực sự có chuyện không ổn. Ba người đàn ông đều bụn rụn tay chân như thể sắp xỉu đến nơi rồi.

“Trình ca, em nguyện ý nhường suất thừa kế cho anh. Em đi đây.” Cố Khải nói.

“Tôi cũng đi.” Hứa Tinh Trạch hòa theo.

Người trong tổ tiết mục giao cho bọn họ một nhiệm vụ mới.

Hiện tại trong quảng trường có tổng cộng 500 người. Mỗi người bọn họ cần phải dẫn dắt một đội ngũ 100 người để tiến hành thử thách PK. Còn về việc lập tổ đội như thế nào thì phải để bọn họ dùng bản lĩnh của mình để thực hiện rồi.

Năm người không hẹn mà cùng bắt đầu lướt qua danh sách thử thách. Các thử thách ban đầu đều không khó, ví dụ như kéo co, nhảy dây, chạy hai người ba chân,... Nhưng tất cả ánh mắt bọn họ đều đang dán chặt vào thử thách cuối cùng chiếm 50 điểm – vũ trường PK. Mỗi một vị khách quý sẽ làm tổ trưởng, dẫn đầu đoàn múa nhằm biểu diễn một đoạn quảng trường vũ vừa mới nhìn thấy kia.

5 giờ chiều, giáo viên sẽ dẫn các học sinh trung học cơ sở đến đây quan sát thành quả luyện tập của bọn họ, sau đó tiến hành bầu chọn. Tổ trưởng của tổ có nhiều phiếu nhất sẽ nhận được 50 điểm, hơn nữa, trong hoạt động của

ngày hôm sau sẽ có được một đặc quyền. Những người xếp sau sẽ cứ thế mà trừ đi 8 điểm, người xếp cuối cùng sẽ chịu phạt.

Xem xong phần miêu tả nhiệm vụ, tầm mắt của bọn họ không tự chủ được mà dừng lại trên người mấy bác gái đang nhảy ở trung tâm kia.

Nếu nói lúc mới vào, các bác gái là ác mộng của bọn họ thì bây giờ, các bác hiển nhiên trở thành một giấc mộng đẹp trong lòng mỗi người bọn họ. Bởi vì tổ tiết mục có nói, tất cả những thành viên đều đang ở kia. Các nhóm trưởng phải bắt đầu từ con số 0, ai có nhiều thành viên hơn thì phần thắng gần như đã nằm gọn trong tay.

Tuy rằng vừa mới vào cửa, Cố Khải và Hứa Tinh Trạch đã đòi về, nhưng người thì đã đến đây rồi, hợp đồng cũng đã kí, từ bỏ mà đi về là không thể nào, chỉ có thể liều mạng thôi.

Sau khi hiểu rõ hết các quy tắc, năm người liền đi đến chỗ mấy bác gái đứng ở trung tâm quảng trường.

-----oOo-----

Chương 11: Chị là ma quỷ à?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 11: Chị là ma quỷ à?

Editor: Di bé

Beta-er: Ngọc + Linh

Ba người đám Trình Trục chạy tới rồi bay vào nhóm múa trên quảng trường. Phó Điềm Điềm và Hứa Tinh Trạch cùng nhau trông coi loa phát thanh trên ghế. Bọn họ đồng thời nhào qua và cuối cùng thì Hứa Tinh Trạch thắng, nhanh chóng cướp được cái loa sớm hơn một giây.

Cũng may Phó Điềm Điềm là con gái nên không bị đá ra, thấy bọn Trình Trục mang theo mấy chục đồng, sau đó một đám người lại tới nữa. Bởi vì còn muốn giành điểm ở các hạng mục khác, Phó Điềm Điềm qua loa nói chuyện, sau đó lại đi nơi khác chọn người.

Buổi sáng 9 giờ rưỡi, năm đội chính thức thành lập, bắt đầu đấu đối kháng. Vòng thứ nhất chính là đấu hai người ba chân. Cột chân phải của người A với chân trái của người B, sau đó cùng nhau về đích.

Đối thủ của Hứa Tinh Trạch là một "đại hán", đại hán không đến 1m7, ngoại hình cực nhỏ bé. Trọng tài vừa thổi còi, Hứa Tinh Trạch cạy mình

chân dài, không chút khách khí tiến lên phía trước. Kết quả đi được nửa đường liền bị một ‘cỗ máy’ kéo trở về, hấn cố bước thêm mấy bước nhỏ nữa nhưng không được.

Hứa Tinh Trạch nổi giận.

“Ha ha ha, bộ dạng Hứa Tinh Trạch thật buồn cười. Đường đường là một người chân dài, lần đầu có dáng đi như thế, thoạt nhìn giống hệt tiểu toái bộ.” Phó Diễm Diễm đã thi xong, đứng một bên ‘khĩa’ hấn.

“Chị Diễm Diễm, cười người hôm trước hôm sau người cười đấy.” Hương Ngữ nói.

Kết quả Hương Ngữ dứt lời không lâu, Phó Diễm Diễm liền sặc nước.

Sự tình là thế này này: Hứa Tinh Trạch thi xong trở về, nhìn thấy Phó Diễm Diễm đang uống nước. Vì thế liền chậm chạp tiến lại gần rồi giơ hai tay, nhe răng: “Phó tỷ, đây mới là tiểu toái bộ.”

Quả nhiên hấn đã nghe được lời châm biếm của Phó Diễm Diễm.

Hứa Tinh Trạch ngày thường chính là một idol đứng đắn, cao lãnh. Đột nhiên lại làm hành động hài hước khác thường, khiến Phó Diễm Diễm suýt nữa sặc chết.

Hứa Tinh Trạch cong cong khóe miệng rồi chạy.

Phó Diễm Diễm ho hơn nửa ngày, “Không nghĩ tới cậu là cái dạng này nha Hứa Tinh Trạch.”

Lại nhìn về phía camera: “Đoạn tiểu toái bộ của Hứa đệ đệ có quay đúng không? Hậu kỳ, hậu kỳ mau đưa ta, để ta lồng tiếng cho hấn nào.” Phó Diễm Diễm giọng nói trầm xuống: “Một bước, hai bước người có thấy vượt của ta không, ta chính là ác quỷ đây, xẹt xẹt, ta chính là ác quỷ đây, xẹt xẹt, xẹt xẹt...”

Hứa Tinh Trạch bắt đắ dĩ chạy trở về: “Phó tỷ, chị là ma quỷ sao?”

“Hả? Cậu cảm thấy này đoạn này không hay sao? Thế để tôi đổi một đoạn khác.” Phó Diễm Diễm há mồm hát: “ajshoawhcks”

Hứa Tinh Trạch lại chạy đi.

Thi đấu buổi sáng đã kết thúc. Các tổ có thua có thắng. Điểm số hiện tại dẫn đầu chính là Trình Trục so với hạng nhì Cố Khải thì nhiều hơn hai điểm, hạng chót là Phó Diễm Diễm, tiếp theo là Hứa Tinh Trạch. Hương Ngữ vậy mà lại top 3.

Bất quá điểm số lần này cũng không có ảnh hưởng lắm. Top 1 Trình Trục so với Phó Diễm Diễm cũng chỉ hơn chín điểm mà thôi. Buổi chiều nhảy dân vũ mới thật sự quan trọng, cho nên hiện tại ai cũng tạm thời thả lỏng, nghỉ ngơi.

Đại gia ở tổ tiết mục bao cơm trưa. Mọi người nghỉ ngơi một lát rồi bắt đầu trọng điểm hôm nay – luyện tập nhảy.

Ba người đàn ông không ngừng kêu khổ. Hứa Tinh Trạch thì còn được, idol hát nhảy cân tất. Trình Trục và Cố Khải thì ngược lại, vô cùng thảm. Hai hán tử chưa từng nhảy qua, đặc biệt Trình Trục vẫn là anh ”giai” cơ bắp ngon lành, cũng không lưu lạc đến nỗi phải múa chứ?

Bất quá nói thật, xem Trình Trục nhảy, nghe thôi đã thấy hưng phấn bùng bùng.

Hứa Tinh Trạch và Hương Ngữ là hai người không có áp lực nhất. Bọn họ nhảy rất đẹp. Đặc biệt là Hứa Tinh Trạch, xem một lần liền nhớ kỹ tất cả các động tác, nhưng hấn lại không nhảy giống hoàn toàn, chỉnh chỉnh sửa sửa theo ý mình, đổi thành điệu nhảy cho nam sinh, còn bỏ thêm một đoạn street dance độ khó cao vào.

Vốn là khiêu vũ thả lỏng, bị hấn biến thành sân khấu xập xình.

Biên đạo múa Hứa Tinh Trạch không một chút áp lực đi quan sát Cố Khải cùng Trình Trục.

Cố Khải cầm một dải lụa hồng theo cô giáo học khiêu vũ, động tác cứng đờ đến không thể nhìn được, ngay cả cô giáo cũng phải chịu thua.

Cố Khải thấy Hứa Tinh Trạch như thấy được cứu tinh: “Tinh Trạch, mau tới dạy tôi, anh cũng sửa giúp tôi đi, sửa để thích hợp cho nam sinh ấy.”

Trình Trục cũng đau khổ chạy lại: “Tinh Trạch, fans chúng tôi có giữ được không phải nhờ vào anh rồi. Cái điệu nhảy éo lá này, tôi làm không được.”

Hứa Tinh Trạch vậy mà thật sự sửa lại thành một phiên bản đơn giản hơn để học hơn, còn dạy bọn họ.

Hai tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua. Tất cả bây giờ đã nắm vững đến cả động tác cuối cùng. Trình Trục nói: “Tinh Trạch cùng Hương Ngữ mới là cuộc chiến đích thực. Hiện tại Phó Diễm Diễm có điểm số thấp nhất, chúng ta đi xem Phó Diễm Diễm đi. Chỉ cần cô ấy luống cuống, chúng ta liền an toàn.”

Ba người cùng qua chỗ cô tập.

Tổ của Phó Diễm Diễm nhiều con gái nhất. Tuy cô múa dẫn đầu nhưng căn bản không cần nhọc lòng.

“Diễm Diễm, động tác này quá cứng giống hệt tôi vậy, vòng eo có thể mềm dẻo một ít thì hay hơn đấy. Đó, như vậy, cánh tay nâng cao chút, hông vênh cao hơn nữa...”

Bốn người vừa lại đây liền thấy được cảnh thảm thương của Phó Diễm Diễm, nhin không nổi, bèn bật cười.

Trình Trục cười đến ngã trước ngã sau, Cố Khải cười lộn gan lộn ruột, Hứa Tinh Trạch thì cong cong khóe miệng, còn Hương Ngữ che miệng cười duyên dáng.

Phó Điềm Điềm làm múa dẫn đầu quả thực rất cực, nhưng đây là việc quan trọng, ngay cả Phó Điềm Điềm muốn qua loa cho xong đều không được. Cô cảm thấy mình hiện tại đã là tuyển thủ hạt giống.

Phó Điềm Điềm lau mồ hôi trên trán, chuẩn bị tiếp đón bọn họ. Người múa dẫn đầu cũ đi ngang qua: “Mọi người cũng lại đây cùng nhau nhảy đi, tôi chỉ đạo một chút.”

Mấy người vội vàng mà lắc đầu lui về phía sau. Người hướng dẫn múa nói: “Cái vũ đạo này là tôi biên, tuy rằng tôi ở tổ của Điềm Điềm nhưng cũng không thể làm như không thấy mọi người, bằng không có vẻ tôi không được công bằng. Mọi người mau đến đây.”

Phó Điềm Điềm vui vẻ chạy đến kéo người: “Tới tới tới, để huấn luyện viên chỉ đạo một chút, tận dụng thời cơ, kéo lại hồi tiếc.”

Những người khác trong tổ cũng đi theo kéo bọn họ, cậy mạnh giữ chặt lại. Múa dẫn đầu uốn éo, búng tay một cái: “Music.”

Một tiểu tử lấy máy phát nhạc bật lên, thanh âm du dương vang cả căn phòng.

“Nghiêm túc lên.” Huấn luyện viên lớn tiếng nói: “A Cố, anh thủ thế không đúng, ngón tay phải duỗi thẳng, móng nhếch lên một chút.”

“Trình Trục, nơi này phải mềm một chút.” HLV đi đến tự mình làm mẫu một động tác vắn người. “Ôi trời, nam nhân lớn như thế mà còn xấu hổ nha~”

Đi đến trước mặt Hứa Tinh Trạch: “Tiểu tử không tòi.”

“Gi?” Trình Trục choáng váng: “Hứa Tinh Trạch động tác rõ ràng giống tôi mà.”

Hứa Tinh Trạch quay đầu lại hướng hẳn cười: “Trình ca, tại em có mị lực đó~.”

Trình Trục: “Xì.”

Năm người múa may quay cuồng một hồi, camera nhân cơ hội đó quay lại tất cả năm khuôn mặt sống không còn gì luyện tiếc này.

Tổng đạo diễn ở màn ảnh sau cười choáng váng: “Không tòi, không tòi!”

Nhảy một lần nữa, vài người gấp gấp không chờ nổi mà rời đi.

Trình Trục, Cố Khải đồng cảm.

Trình Trục: “Phó Điềm Điềm vậy mà có thể múa được. Tôi cảm thấy hai chúng ta chính là một đôi trời sinh, huhu”

Cố Khải gạt đầu, anh em cùng cảnh ngộ ôm nhau nức nở.

Khoảng 5 giờ chiều, sân vận động bắt đầu náo nhiệt. Có thể thấy mấy cô cậu học sinh cùng giáo viên đang dần dần tiến vào trong. Sân vận động có thể chứa được mấy nghìn người nhanh chóng voi dần chỗ trống.

Năm người ở hậu đài rút thăm, Hương Ngữ đầu tiên, Hứa Tinh Trạch thứ hai, thứ ba là Trình Trục, Cố Khải thứ tư, Phó Điềm Điềm thì cuối cùng. Trình Trục nhìn dãy số về mặt đau khổ: “Xong rồi, xếp sau Hương Ngữ cùng Hứa Tinh Trạch, tôi còn có đường sống sao?”

Cố Khải đồng tình mà vỗ vỗ hấn: “Còn may có cậu ở phía trước tôi”

“Nữ thần may mắn quả nhiên chiếu cố mình.” Phó Điềm Điềm đem trái bóng in số ném đi, Trình Trục nhảy lại muốn cướp, kết quả lại bị thân thủ nhanh nhẹn của Hứa Tinh Trạch lấy đi rồi.

“Hứa đệ đệ, mau trả tôi.” Phó Điềm Điềm đuổi tay.

“Đừng, Hứa đệ đệ cho ta, cái số này đối với tôi rất quan trọng.” Trình Trục theo sát sau đó.

Phó Điềm Điềm chống nạnh: “Đạo diễn, đoạt bóng chia thứ tự chắc là không sao nhỉ?”

Đạo diễn xem cảnh vui: “Mọi người tự quyết định.”

Có những lời này của đạo diễn, Trình Trục trực tiếp nhào tới Hứa Tinh Trạch. Hứa Tinh Trạch lại đem bóng ném đi. Hương Ngữ bên cạnh hấn, theo bản năng bắt lấy, ngay lập tức Phó Điềm Điềm đuổi đến, không nói hai lời vươn móng heo cào Hương Ngữ.

Hương Ngữ bị cô cào một phát rồi bất ngờ làm cho bóng rớt, rơi đến dưới chân Cố Khải, Cố Khải nhặt bóng lên.

Bốn cặp mắt cùng nhau nhìn về phía hấn.

Cố Khải hết nhìn Trình Trục, lại nhìn về phía Phó Điềm Điềm, cảm thấy mình xếp sau Trình Trục vẫn là an toàn nên đem bóng trả lại cho Phó Điềm Điềm.

Phó Điềm Điềm nhận lấy bóng, trừng mắt nhìn về bên kia: “Được thôi, mọi người hợp nhau khi dễ tôi. Đạo diễn, Có phải ông cảm thấy ngồi chỗ đó rất an toàn?”

Phó Điềm Điềm tà ác cười, mở cửa gọi lớn: “Các chị em, đạo diễn của chúng ta rất muốn tham gia góp vui, nhưng ngặt nỗi hấn lại là một đại nam nhân hay ngượng ngùng, các chị em có muốn giúp không?”

“Muốn.” Đám người ngoài cửa nhanh chóng tràn tới đây: “Không cần ngượng ngùng, nam nhân trong đội chúng ta ai cũng nhảy rất tốt.”

Phó Điềm Điềm chỉ vào vài người đi vào trong cùng nàng mời đạo diễn ra.

Đạo diễn trong lòng tự biết đã chuốc họa vào thân, rất muốn chạy trốn nhưng đã bị vài người bắt được, kéo ra ngoài.
Phó Điềm Điềm vỗ vỗ tay: “Múa thích hợp với tất cả mọi người, đương nhiên đạo diễn đại nhân cũng là đối tượng có thể tham gia.”
Vài phút sau, đến khi đội của Hứa Tinh Trạch đi lên sân khấu, đạo diễn mới chật vật trở lại.

-----oOo-----

Chương 12: Đạo diễn rác rưởi dám hủy hình tượng của tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 12: Đạo diễn rác rưởi dám hủy hình tượng của tôi

Editor: Di bé

Beta-er: Ngọc

“Hứa Tinh Trạch!”

“Hứa Tinh Trạch!”

“Hứa Tinh Trạch!”

Trong sân vận động. Hứa Tinh Trạch chỉ vừa mới bước ra sân khấu, mọi người liền hào hứng, tất cả đều hô to tên hắn.

Hứa Tinh Trạch mặc một cái áo thun cùng quần dài rộng thùng thình, bên ngoài khoác áo cao bồi, vừa ra sân khấu thì lộn ngược ra sau. Nhảy được một đoạn liền cởi áo cao bồi quăng đi. Học sinh ở dưới gấp gáp tranh nhau giành giật cái áo, tiếng hò hét chói tai vang đến cả nóc nhà.

Ngay lúc cao trào, nhạc khiêu vũ nhẹ nhàng vang lên. Thanh âm ngọt ngào bao phủ cả quảng trường ồn ào, Hứa Tinh Trạch chỉ có thể từ bỏ dáng vẻ soái ca rồi bắt nhịp múa.

Loại phong cách biểu diễn xoắn xoạch này khiến người xem bên dưới đồng loạt “Ha ha ha”.

Hiện trường không vì đổi thể loại nhạc mà yên tĩnh hơn, ngược lại càng thêm náo nhiệt. Các bạn học chụm đầu ghé tai, toàn bộ đều đang cười sảng khoái.

Nhảy đến phần chính giữa có tiết tấu dồn dập nhanh nhất, Hứa Tinh Trạch lại nối tiếp một đoạn Street Dance, sau đó nhanh chóng hoàn thành phần

khiêu vũ nhảm chán, và kết thúc. Nhìn người xem ai nấy đều phẩn khích cười đùa, đầu hấn hiện lên một nghìn ký tự.

Hứa Tinh Trạch: Ta là cao lãnh boy, ta không thể thua.

Hứa Tinh Trạch: Mặt phải lạnh lùng, ta không thể cười.

Hứa Tinh Trạch: Nhảy khiêu vũ cũng phải trở thành người có thân thái cao ngạo nhất.

Nghĩ chưa xong lại nghe mọi người sôi nổi kêu “Hứa Tinh Trạch lại múa thêm một khúc nữa đi.”

Hứa Tinh Trạch đương nhiên sẽ không múa nữa. Rồi hấn như trút được gánh nặng mà đi trở về.

Kế tiếp là Hướng Ngữ. Hướng Ngữ cũng cải biên động tác, vì đã từng có kinh nghiệm. Hướng Ngữ ca hay nhảy đều không có vấn đề. Sửa lại cũng chỉ là thêm một vài động tác làm bản thân thêm mềm mại, uyển chuyển hơn mà thôi. Cô cũng như Hứa Tinh Trạch, tiếng vỗ tay rất to.

So sánh thì, Trình Trục cùng Cố Khải kém cõi hơn rất nhiều. Thật ra đại khái là hai người diễn trước quá ưu tú, bọn họ động tác cứng đờ, thật là quá buồn cười.

Người cuối cùng lên sân khấu là Phó Điềm Điềm. Nhóm bọn họ có hơi khác so với những nhóm còn lại. Vì có tới hai người múa dẫn đầu – Phó Điềm Điềm cùng người múa dẫn đầu cũ. Nhóm bọn họ động tác phi thường chỉnh tề, Phó Điềm Điềm cùng người múa dẫn đầu thiết kế động tác khá độc đáo, hai người hợp tác nhảy một đoạn, sau đó Phó Điềm Điềm quay mặt giậm chân cô gái thật mạnh, cô gái kia cũng đẩy cô ra, rồi lại biến thành múa đơn.

Đó đương nhiên là động tác giả, nhưng người xem mắt chữ A đến miệng chữ O, xem xong đều cười ha ha.

Nhóm bọn họ cũng coi như là hoàn thành khá tốt phần trình diễn.

Các bạn học bắt đầu bỏ phiếu, còn bọn họ thì lục đục trở lại hậu trường chờ tuyên bố kết quả.

Trình Trục nâng cánh tay đầy cơ bắp: “Là do thứ tự bốc thăm vào buổi sáng đã hại tôi.”

Cố Khải: “Cũng hại tôi nữa, sáng cậu nói như vậy, tôi còn tưởng mình có thể thắng được 2 cô gái kia.”

Phó Điềm Điềm đưa ra một ngón tay lắc lắc: “Thứ tự có sao thì cũng vậy thôi a, các cậu dù có diễn đầu tiên cũng thua thôi ~”

Trình Trục tức sùi bọt mép: “... Phó Điềm Điềm, cô điên rồi à?”

Phó Điềm Điềm ghé vào vai Hướng Ngữ cười to.

Kết quả cũng vừa có, Hứa Tinh Trạch đứng hạng nhất, Phó Diễm Diễm hạng nhì, Hường Ngữ hạng ba, còn Trình Trục đáng thương quả nhiên vẫn luôn trung thành với hạng chót.

Tổ tiết mục khiêng tới cái rương hình phạt và nói, “Anh Trình, chọn một cái.”

Trình Trục lạy ba cái, nói: “Nữ thần may mắn hãy phù hộ cho tôi.” Sau đó đưa tay vào rương để bốc.

”Hát một đoạn “Cao nguyên Thanh Tạng”. ”

“Cái này thì đơn giản.” Trình Trục đem tờ giấy nhét trở lại, tự tin nói, “Không chỉ là “Cao nguyên Thanh Tạng”, “Lục tàng cao nguyên” thì tôi cũng hát”.

“Là ai mang đến viên cổ kêu gọi...”

Trình Trục trong thanh âm man mác chút khàn khàn và trưởng thành của đàn ông tuổi ba mươi. So với đám nhóc choai choai mười mấy hai chục thì có thêm hương vị trầm ổn, cũng điễm vào một chút quyến rũ, tạo thành chất riêng.

Bất quá mọi người cũng không quan tâm hẳn hát được hay không, họ chỉ để ý câu cuối cùng. Trình Trục hít sâu một hơi, nốt cao còn chưa kịp chạm, hẳn liền từ từ giảm âm.

Đạo diễn: “Không đúng.”

Trình Trục không phục, “Vì cái gì? Tôi chính là giọng nam thấp, hát không lên nổi là lỗi của tôi sao?”

Đạo diễn: “Hát lại, đủ tư cách mới thôi.”

Trình Trục trong lòng nghĩ đạo diễn không quan tâm chất lượng sao? Thế thì tôi phá âm cho mà xem. Cho nên Trình Trục hát như tự gào thét nốt cao đến vỡ giọng.

Đạo diễn: “Được rồi, hình phạt của cậu chấm dứt tại đây.”

Trình Trục: “Gì? Đạo diễn, ông có ý gì?”

Những người khác tất cả đều “Ha ha ha.”

Cô Khải đi tới vỗ vỗ vai của hắn, “Không hiểu đúng không? Đạo diễn chính là cố ý để cậu phá âm.”

Trình Trục: Phi, đạo diễn rác rưởi dám hủy hình tượng của tôi!

Trên đường trở về, Phó Diễm Diễm cùng Hường Ngữ gói đầu lên nhau ngủ đến quay cuồng chẳng còn biết trời đất là gì. Cô Khải và Hứa Tinh Trạch thì lập tổ đội chơi trò chơi. Trình Trục đang tâm tặc khen mình trong camera.

“Anh Trình, anh thật quá tự luyện.” Cô Khải chịu không nổi mà nói.

Trải qua một ngày quay phim, năm người đã bỏ xuống cái vẻ khách khí, bắt đầu trở nên thân thiện dễ gần hơn.

“Tôi tự biết.” Trình Trục lại ngấm cơ bắp, “Nhưng trước tiên tôi phải yêu mến chính mình, thì người khác mới có thể yêu mến tôi được chứ.”

“Anh Trình, đây là nguyên nhân khiến anh hiện tại vẫn còn độc thân đấy.”

Hứa Tinh Trạch nói, “Anh quá yêu mến bản thân.”

“Phi!” Trình Trục từ trước màn ảnh trở về, “Hứa Tinh Trạch cậu điên rồi sao?”

Khóe miệng Hứa Tinh Trạch cong cong, bộ dáng cúi đầu cười nhạt làm Trình Trục ngây cả người.

“Hứa Tinh Trạch, tôi rất cuộc cũng biết vì sao thường ngày cậu cười rất ít.”

“Hừm?”

“Cậu cười lên quá đẹp, cậu nếu cười thêm vài lần nữa, chắc hẳn fans của cậu sẽ phát điên”

Hứa Tinh Trạch lắc lắc đầu, không để ý tới lời trêu chọc của hắn.

Phó Điềm Điềm vừa trở về khách sạn, Tiểu Lâm liền lập tức chạy đến, bóp bóp chân rồi xoa vai. “Đúng rồi, chị Điềm Điềm, A Bạch gọi điện thoại đến, chị phải về sao”

“A Bạch dùng di động?” Phó Điềm Điềm mở mắt ngồi dậy.

Tiểu Lâm gật đầu, “Hôm nay còn học viết chữ. Nghe người hầu nói, A Bạch tự viết chữ còn đẹp hơn cả hắn, quá khừ chắc chắn đã từng luyện qua.”

Tiểu Lâm đưa ra điện thoại, “Xem này.”

Phó Điềm Điềm nhìn về phía bức ảnh, ảnh chụp một trang giấy trắng, trên giấy dùng bút máy viết hai chữ “Điềm Điềm”, nét viết thanh thanh lại rất hữu lực, uyển chuyển nhưng không kém phần mạnh mẽ.

“A Bạch thật là lợi hại a~”, Phó Điềm Điềm dùng hai ngón tay phóng to, phóng tới lớn nhất, hai chữ này một nét đều khắc họa tính nghệ thuật cao, không một chút tì vết.

“Để tôi gọi lại”

Phó Điềm Điềm lướt WeChat, bên trong có lời mời kết bạn của A Bạch.

WeChat của A Bạch là do người chăm sóc gửi yêu cầu, trang chủ không có gì, chỉ có nick name là “Điềm Điềm A Bạch”, còn avatar thì là ảnh Điềm Điềm đang cúi đầu chơi game.

Phó Điềm Điềm khẽ cười, chấp nhận lời mời, rồi call video với hắn.

Sau một lát, điện thoại cuối cùng cũng có người bắt máy, A Bạch xuất hiện trên màn hình di động. Hắn hình như vừa mới tắm xong, tóc ẩm ướt, lông

mi đọng vài giọt nước long lanh, theo hàng mi khẽ chớp run run, mãi vẫn chưa rơi.

“Điềm Điềm.” A Bạch mở lời trước, vươn ngón tay ra như muốn chạm vào cô, nhưng thứ hấn đụng phải chỉ là màn hình di động, lại còn vô tình chắn mắt camera. Hấn vội vàng thu tay, rồi kêu một câu “Điềm Điềm”.

“Tôi ở đây, A Bạch, cậu có phải đang tập viết chữ đúng không? Tôi đã xem ảnh chụp, thật lợi hại.”

Phó Điềm Điềm vừa nói vừa giơ ngón tay cái, bên kia A Bạch hình như có chút ngưng ngưng, màn ảnh bắt đầu đong đưa. Một lát sau, liền thấy A Bạch cầm vở đến, luống cuống lật ra.

Lần này ngoại trừ từ “Điềm Điềm”, còn có “A Bạch”. Cũng giống như thế, đều vô cùng xuất sắc, cảnh đẹp ý vui.

Cùng với cảnh đẹp ý vui còn có cả người bên kia điện thoại. Có thể là do vội vàng từ trong phòng tắm ra, cổ áo A Bạch vẫn còn mở rộng, bọt nước từ ngọn tóc nhỏ giọt xuống dưới, lăn vào áo ngủ. Phó Điềm Điềm dờ mắt, “A Bạch, mau lau khô tóc đi.”

Sợ hấn nghe không hiểu, Phó Điềm Điềm chỉ vào tóc mình nói, “Lau khô tóc.”

Hấn sững sốt một lát, sau đó đi vào phòng tắm, cầm một cái khăn lông ra bắt đầu chà tóc. Chà một hồi rồi ngần người ngắm Phó Điềm Điềm sau màn hình rồi lại tiếp tục chà.

“Cổ cũng lau luôn đi, áo ngủ ướt cả rồi.” Phó Điềm Điềm làm mẫu cho hấn xem.

A Bạch ánh mắt dừng ở trên cần cổ trắng nõn của cô. Tạm dừng vài giây, trong con ngươi của hấn tựa hồ có cái gì chợt lóe qua, đảo mắt cái rồi chuyển thành mờ mịt như trước, sau đó cũng rất ngoan ngoãn lau sạch nước trên cổ.

-----oOo-----

Chương 13: Tôi có thể lấy việc công trả thù tư được không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 13: Tôi có thể lấy việc công trả thù tư được không?

Editor: Rain

Beta-er: Mùn

Giám đốc vừa chuẩn bị xong thì cũng đã qua hai mươi phút rồi. Phó Điềm Điềm không nói chuyện, A Bạch cũng sẽ không chủ động nói chuyện. Hai người nhìn nhau qua một lớp màn hình. Phó Điềm Điềm cảm thấy hiện tại bản thân có chút ngốc, nói: “Đi ngủ đi.”

A Bạch nghe lời nằm lên giường, nhưng vẫn không tắt điện thoại mà lại đặt điện thoại ở bên giường, lẳng lẳng nhìn cô.

“Điềm Điềm.” Hắn lại gọi một tiếng.

Đột nhiên Phó Điềm Điềm có chút hiểu ra tại sao có một vài phú bà lại thích nuôi chó con. Bận rộn cả ngày khi nhìn thấy có người nghiêm túc chờ mình như vậy, ỷ lại vào mình, mệt mỏi toàn thân cứ như thể đều tan biến mất.

Chờ đến lúc A Bạch chuẩn bị cúp máy, cảm thấy có chút không thực tế, Phó Điềm Điềm dặn dò hắn ngủ ngon, sau đó cũng cúp điện thoại, tắt di động đi.

Lúc này người của tổ tiết mục tiến đến: “Phó Điềm Điềm, ngày mai cô gọi mọi người dậy nhé.”

“Tôi?” Phó Điềm Điềm chỉ vào mình: “Vậy được thôi, tôi gọi bọn họ dậy lúc mấy giờ đây?”

“Bảy giờ rưỡi xe sẽ xuất phát.”

Phó Điềm Điềm liền làm động tác ok.

Bảy giờ rưỡi xuất phát, lăn lộn thêm chút, rời giường, trang điểm, tạo hình, còn phải ăn sáng nữa, để mọi người có đủ thời gian, vậy sáu giờ gọi bọn họ đi. Phó Điềm Điềm chỉnh đồng hồ báo thức lúc sáu giờ xong lại đặt thêm một cái lúc bảy giờ.

Sáng sớm, Phó Điềm Điềm bị đồng hồ báo thức động đến tỉnh, mắt nhắm mắt mở tắt điện thoại, lại nằm một lúc lâu mới nhớ tới nhiệm vụ của mình, lập tức bò dậy, bắt đầu ngồi trên giường gọi điện thoại phòng cho những người khác.

Ai cũng phải nghe tiếng chuông điện thoại của khách sạn, tuy ngắn nhưng rất chói tai, vài người bị Phó Điềm Điềm gọi dậy rất nhanh, cơn buồn ngủ cũng mất hết. Còn Phó Điềm Điềm thỏa mãn cúp điện thoại, lại trùm chăn ngủ tiếp.

Ừm, bọn họ chuẩn bị lâu nên mới cần rời giường lúc sáu giờ, cô dậy lúc bảy giờ là được rồi.

Bởi vì bị Phó Điềm Điềm đánh thức quá sớm, những người khác dù rất buồn ngủ cũng không thể không cho Phó Điềm Điềm mặt mũi được, vì thế nên một đám liền bò dậy lúc hơn sáu giờ, chuẩn bị rồi ăn bữa sáng xong cũng mới khoảng bảy giờ.

Mà lúc này, cuối cùng thì Phó Điềm Điềm cũng chịu dậy, mười lăm phút chuẩn bị, mười phút ăn gì đó, còn có năm phút đồng hồ xuống tầng.

Chờ Phó Điềm Điềm đi vào đại sảnh, những người khác cũng đã chờ được một lúc lâu rồi.

Phó Điềm Điềm: “Mọi người đến thật sớm nha.”

Mọi người:... Túc giận.

Đạo diễn che miệng cười một lúc, chờ giọng mình trở lại bình thường mới nói: “Tiết mục ngày hôm qua đều ở trong nhà, hôm nay là thi đấu vận động ở bên ngoài, điếm mà hai ngày này đạt được sẽ quyết định ai là người giành được huân chương cũng như đoạt giải.”

Năm vị khách mời đi vào sân vận động mà tổ tiết mục đã bố trí, trên sân có rất nhiều hạng mục, ai có thể hoàn thành những hạng mục này đầu tiên là người về nhất.

Vì không để cho các cô gái rơi vào thế yếu, mấy hạng mục được tổ tiết mục lên kế hoạch rất kỹ, không phải chỉ đơn giản là thử thách về thể lực và tốc độ mà còn có độ cân bằng, sự dẻo dai,...

Ví dụ như trong đó có một hạng mục là đi trên cầu dây xiếc, khách mời phải đi qua cây cầu bằng hai thanh dây thép, dưới cầu có rải đệm mềm cùng bọt biển, nếu bị ngã xuống thì phải quay lại điếm xuất phát để bắt đầu lại.

Trình Trục vốn dĩ cho rằng ngày hôm qua hẳn đã thua rồi, cho nên mặc kệ thế nào hôm nay cũng phải thắng, kết quả, hẳn mới đi được ba bước trên cái cầu này, Hứa Tinh Trạch đã vọt qua như một cơn gió xoáy, lúc đến đích suýt chút nữa thì mất thăng bằng ngã xuống, hẳn lao về phía trước một chút rơi vào đài cao, thuận lợi vượt qua.

Trình Trục nhìn đến choáng váng, sau khi lại ngã xuống một lần nữa thì quyết định noi theo Hứa Tinh Trạch, kết quả lao đến hai bước thân thể đã mất thăng bằng, đầu lao thẳng xuống hồ bọt biển, hơn nửa ngày sau mới ra được.

“Hứa Tinh Trạch đúng là cái bug trong kỳ này mà.” Trình Trục phun bọt biển trong miệng ra: “Cái loại người đã học qua khiêu vũ như hẳn ta, vừa có tốc độ của đàn ông, vừa có độ cân bằng của phụ nữ, ai có thể so được với hẳn ta đây chứ.”

Trong thời gian Trình Trục nói chuyện, Hứa Tinh Trạch lại vượt qua thêm một cái hạng mục nữa, cũng may mọi người đều nhận ra được hắn làm quá nhanh. Vị trí xuất phát của bọn họ không giống nhau, cho nên hạng mục đang tiến hành cũng khác nhau, đến hạng mục tiếp theo, Hứa Tinh Trạch đã bị Cố Khải ôm lấy.

“Thời tiết hôm nay tốt như vậy, chắc chúng ta sẽ bị phơi đến cháy nắng mất.” Cố Khải nói.

“Anh Cố, trời hôm nay đầy mây, bầu trời không có nắng.”

Cố Khải xấu hổ một giây, Phó Điềm Điềm bên cạnh liền nhìn qua: “Em trai Hứa, cậu chính là tia nắng nhỏ của Cố Khải đó!”

Cố Khải: “Đúng đúng, là như vậy đây.”

Hứa Tinh Trạch:.....

Hai người thực sự bắt đầu nằm xuống phơi nắng, Trình Trục thì vui vẻ cực kỳ, rốt cuộc cũng đã qua được cầu thép, hắn liền đi tới hạng mục tiếp theo. Hứa Tinh Trạch đang định trốn thì bị Trình Trục ngăn chặn lại, Cố Khải bên cạnh giống như gió bay mất.

Trình Trục không thể không ở lại, nổi giận nhìn người đối diện: “Này.....”

Hứa Tinh Trạch liếc hắn một cái: “Tôi còn chưa tức giận đâu mà anh đã tức cái gì chứ.”

“Đúng nhỉ, hay là chúng ta cũng tới phơi nắng đi.”

“Ừ.”

Hai người lại nằm xuống.

“Chị Phó đến đích rồi.” Hứa Tinh Trạch nói.

“Nhanh vậy.” Trình Trục ngẩng đầu nhìn đã bị Hứa Tinh Trạch bắt ngờ đẩy xuống hồ bọt biển: “Anh Trình, hẹn gặp lại.”

Hứa Tinh Trạch cũng chạy.

Ba người đàn ông lục đục với nhau, cuối cùng lại để Phó Điềm Điềm cùng Hường Ngữ được hưởng lợi. Hai người gần như đến đích cùng lúc.

Người của tổ tiết mục đề xuất: “Hay chơi kéo búa bao quyết định thắng bại đi.”

Phó Điềm Điềm không thể tin tưởng: “Qua loa như vậy sao?”

Tổ tiết mục: “Vậy cô có cái biện pháp tốt hơn à, đấu lại sao?”

“Chủ đề của kỳ này không phải là về thể lực sao? Bọn tôi có thể so vật tay.”

Phó Điềm Điềm nói.

Tổ tiết mục gật đầu tỏ vẻ đồng ý, lại hỏi ý của Hường Ngữ, tất cả mọi người đều không có ý kiến, vì thế liền dọn bàn ghế đến để hai cô gái so vật tay.

Lúc này mấy người đàn ông cũng đến đây, đứng vây xem ở bên cạnh.

Trình Trục nói: “Chúng ta cược xem ai sẽ thắng đi. Tôi cược là Phó Điềm Điềm, cái hoạt động này là Phó Điềm Điềm đề nghị, chắc chắn là có kinh nghiệm. Hơn nữa nhìn qua thì có vẻ như cô ấy cũng đã tính trước mọi việc rồi.”

Những người khác chưa kịp nói tiếp, Phó Điềm Điềm đã bị Hường Ngữ vật ngã tay.

Trình Trục: !!!

Phó Điềm Điềm vô tội đứng lên: “Là vì tôi chưa từng thắng kéo búa bao cho nên mới muốn thử vật tay xem sao.”

“Cô chơi kéo búa bao với Hường Ngữ thử xem.” Cố Khải nói.

Hường Ngữ cũng bưng bưng hứng thú: “Chị Điềm Điềm, đến thử xem.”

Hai người lại thử chơi kéo búa bao một lần, Phó Điềm Điềm ra búa, Hường Ngữ lại ra bao.

“Nhìn đi.” Phó Điềm Điềm mệ tâm nói.

Những người khác không tin, sôi nổi muốn chơi kéo búa bao với cô, kết quả cả bốn người đều thử một lần, ngay cả người của tổ tiết mục cũng tới thử, nhưng Phó Điềm Điềm vẫn cứ không thắng được, lần nào cũng thua thảm.

“Thế này nhé, lần sau tôi ra búa trước, cô ra bao, tôi cho cô thắng một lần.”

Trình Trục nói.

“Được.” Phó Điềm Điềm thực sự ra bao, kết quả đối phương lại ra kéo.

“Cô thực sự đã tin thật kìa, ha ha ha ha.”

Phó Điềm Điềm: “Anh Trình, một lần bất tín vạn lần bất tín.”

Trình Trục: “Ha ha ha.....”

Phó Điềm Điềm chuyển qua hỏi tổ đạo diễn: “Buổi chiều tôi có thể dùng việc công trả thù tư không?”

Tổ đạo diễn tiếp tục phong cách xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn của bọn họ: “Bọn tôi chỉ tuyên bố nhiệm vụ, chuyện khác bọn tôi mặc kệ.”

Đây là có ý muốn nói tùy hai người, muốn làm gì thì làm.

-----oOo-----

Chương 14: Mọi người đều biết chị hát khó nghe

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 14: Mọi người đều biết chị hát khó nghe

Editor: Rain

Beta-er: Mùn + Linh

Vào buổi chiều, năm người đi chèo thuyền theo sự sắp xếp của tổ tiết mục. Cảnh sắc núi non nơi ấy đẹp tuyệt vời.

Hứa Tinh Trạch có một đặc quyền vì cậu đã giành được giải nhất trong cuộc thi nhảy tại quảng trường, chính là cậu có thể đi trước mười phút hoặc chọn một trong bốn người, để người đó phải đứng yên tại chỗ xuất phát trong mười phút.

Hứa Tinh Trạch không chút do dự chọn Trình Trục: “Anh Trình, anh hãy nghỉ ngơi tại điểm xuất phát đi.

“Tại sao lại là tôi?” Trình Trục không phục.

Cô Khải nói: “Bởi vì ở đây không có ai khoe cơ bắp trước màn ảnh cả.”

Những người khác đang làm việc chăm chỉ cũng bật cười “Ha ha ha ha ha”

Bốn người đi ra lấy thuyền, bắt đầu chèo. Còn Trình Trục ở lại tại điểm xuất phát.

Mười phút sau, Trình Trục cũng bắt đầu xuất phát. Trình Trục giống như nhỡ cần phải thuốc, tay dùng sức chèo rất nhanh, chỉ trong chốc lát liền đuổi theo người đang ở cuối cùng. Chính là Phó Diềm Diềm.

Phó Diềm Diềm đem quay thuyền ngăn ở trước mũi thuyền Trình Trục:

“Anh Trình, chúng ta cùng đi ngắm phong cảnh đi!”

“Tôi không đi.” Trình Trục thay đổi hướng thuyền, chuẩn bị đi qua khỏi thuyền của Phó Diềm Diềm.

Phó Diềm Diềm sao có thể để hấn dễ dàng đi như vậy. Cô liền chuyển hướng thuyền ngăn ở trước thuyền hấn.

Hai người vòng tới, vòng lui tại chỗ tận mười phút. Trình Trục từ bỏ,

“Được rồi, ngắm phong cảnh thì ngắm phong cảnh.” Sau đó hấn bỏ mái chèo xuống.

Thuyền dựa vào quán tính tiếp tục đi phía trước. Phó Diềm Diềm kinh hãi khi nhìn thấy hai thuyền sắp đụng nhau: “Anh Trình, anh đừng nghĩ quản nha! Chỉ có trẻ nhỏ chưa hiểu chuyện mới nghĩ đến việc kéo nhau cùng chết, chúng ta lớn rồi phải suy nghĩ thật kỹ hãy làm.”

“Bang!!!” hai chiếc thuyền đụng vào nhau.

Trình Trục không nghĩ rằng thuyền của mình lại đi theo hướng đó, liền vội vàng đứng dậy. Thuyền của bọn họ là thuyền nhỏ, thiết kế cho một người ngồi ở giữa để cân bằng.

Trình Trục đứng dậy vội, người nghiêng qua bên trái, hơn nữa thân thuyền còn bị va chạm khiến hấn mất thăng bằng. Hấn lại thường xuyên rèn luyện cơ thể, một thân cơ bắp cũng không hề nhẹ khiến cho thuyền nhỏ lập tức chao đảo.

Phó Điềm Điềm cũng không khá hơn bao nhiêu. Thuyền bị đâm, nghiêng về hướng bên trái khiến Phó Điềm Điềm hoảng sợ, cố gắng tìm cách cứu bản thân. Thuyền ké bên bị lật liền động rất mạnh, làm bọt sóng đánh tới chỗ Phó Điềm Điềm khiến thuyền của cô cũng bị lật. Cả hai người đều rơi xuống nước.

Nhóm người phía trước thấy họ gặp nạn lập tức chèo thuyền trở về. Lúc hai người thoát được lên bờ, Phó Điềm Điềm như một con gà rớt vào nồi canh, còn tóc ở thái dương của Trình Trục không còn một nửa.

Hai người đối diện nhau, Phó Điềm Điềm cười rất vui vẻ. “Anh Trình, kiểu tóc này của anh thật sự rất đặc sắc. Tôi thấy anh của bây giờ rất đẹp trai, thật sự rất đẹp trai.”

Nếu bỏ qua khoe miệng tươi cười của Phó Điềm Điềm, thì những lời này nghe còn có chút chân thành.

“Anh Trình, thái dương của anh là vẽ à! Nhân viên trang điểm cho anh kỹ thuật có vẽ tốt đấy.” Sau khi đem thuyền trở lại, Hứa Tinh Trạch từ từ nói.

“Phải nói là rất tốt. Anh Trình, chắc hẳn anh đã tăng lương khá cao cho nhân viên trang điểm của mình.” Cố Khải ở một bên xem náo nhiệt cũng nói.

Không có thái dương, Trình Trục sống không còn gì luyến tiếc. Hôm qua thì hấn hát lạc giọng, hôm nay thì lại rơi xuống nước, làm trôi hết tóc ở thái dương. Vậy là tiết tháo của hấn bị rơi hết ở tổ tiết mục rồi. Tổ chương trình thật ra nên cho hấn một lá cờ trắng nhỏ.

Buổi thu âm “Người Thừa Kế” kết thúc bên bờ sông. Phong cảnh ở đây rất đẹp. Người cuối cùng đạt được huân chương là Hứa Tinh Trạch.

Sau khi thu âm xong, trở lại khách sạn cũng đã 9 giờ tối. Ngày hôm sau sẽ trả phòng cho khách sạn, mọi người đều sẽ bay vào sáng mai. Cố Khải lại gõ cửa hỏi Phó Điềm Điềm có muốn đi ra ngoài ăn khuya cùng nhau hay không. Cậu biết có một nhà hàng ngon gần đây.

Thừa dịp chị Vương không có ở đây, Phó Điềm Điềm đương nhiên là muốn đi ra ngoài. Vì thế cùng bốn người khác mang khẩu trang, mũ, lạng lẽ đi chuồn đi.

Cố Khải nói nhà hàng này cách khách sạn không xa, năm người ngồi xuống ghé gọi món. Sau khi gọi món xong, Cố Khải hỏi, “Mọi người có muốn

chụp hình đăng Weibo để chúc mừng cho chương trình bắt đầu không?”
Những người khác cảm thấy cũng được, nên đã tập trung lại chụp một tấm ảnh.

Cô Khải V: # Người Thừa Kế # huynh đệ tử muội hội tụ [hình ảnh].

Mấy ngày nay, tại thành phố S đã lan truyền đủ mọi tin tức về “Người Thừa Kế”. Weibo của Cô Khải đăng bài chưa bao lâu liền có bình luận.

Trừ các fans ủng hộ mình ra thì cũng có những chuyên gia gây rối.

“Tôi chỉ muốn hỏi khi nào PĐĐ lạnh .”

“Hóng các trang web loại bỏ PĐĐ .”

“Ồ phim thần tượng trả tiền còn chưa đủ sao lại còn chạy qua chương trình thực tế. PĐĐ là nghèo đến điên rồi sao?”

Đối với loại bình luận này, Phó Điềm Điềm đã sớm thấy nhiều. Nhưng Cô Khải vẫn là lần đầu tiên gặp, hơn nữa còn là ở Weibo của cậu. Thực sự cậu thấy có chút khó xử.

Ngay sau khi các chuyên gia gây rối tới chưa bao lâu, fans Cô Khải nhìn thấy liền nhin không được.

Sao Mai Tinh: Như thế nào mà khắp nơi đều là PĐĐ, muốn làm phiền thì tự đến Weibo của cô ta mà đề cập.

Ca ca hảo soái: Thấy ba chữ PĐĐ liền cảm thấy khó chịu.

Sách Khải Huyền: Khải Khải đẹp trai , antifan cú xéo.

.....

Trong khi chờ đồ ăn được đem lên, mọi người đều lên xem Weibo. Hình như mọi người bình luận phía dưới đều nói xấu Phó Điềm Điềm, dẫn đến sự phẫn nộ của các fans khác. Điềm Chanh cũng đã giải thích từ trước, nhưng hiệu quả cực kì nhỏ.

Hứa Tinh Trạch nhú mày, hấn rớt cuộc đã hiểu vì sao mà Phó Điềm Điềm lại không có bạn. Theo lý thuyết thì diễn và chụp nhiều như vậy cũng nên có vài người bạn tốt mới đúng. Nhưng nhìn vào các antifans của cô, bất kì ai ở bên đều có thể sẽ chết ngạt trong Weibo. Thật sự rất là phiền. Không chừng sau khi hợp tác xong, họ liền rời xa cô.

“Cô có nhiều antifans thật đấy.” Trình Trục nói.

“Quen rồi.” Phó Điềm Điềm bỏ điện thoại xuống nói.

Hướng Ngữ: “Điều đó chứng tỏ chị Điềm Điềm rất nổi tiếng.”

“Đúng vậy.” Cô Khải giơ chén rượu lên, chuyển đề tài , “Cụng ly vì sự nổi tiếng, cụng ly!”

“Cụng ly!”

Trở về khách sạn lúc mười hai giờ hơn, Phó Diễm Diễm đi rửa mặt và chuẩn bị đi ngủ thì phát hiện đã có rất nhiều cuộc gọi nhỡ trong lúc mình không chú ý. Tất cả chúng đều đến từ A Bạch, cuộc gọi gần nhất chính là vài phút trước.

Phó Diễm Diễm call video lại, điện thoại rất nhanh đã được bắt.

“A Bạch, sao lại chưa ngủ?” Phó Diễm Diễm hỏi.

A Bạch lặng lẽ bật đèn, an tĩnh ngồi dựa vào giường.

“Chờ Diễm Diễm.” Hấn nói.

Phó Diễm Diễm bị câu nói này của hấn sượt âm. Trong lúc nhất thời cũng không biết trả lời sao.

A Bạch cầm di động nằm xuống, trên màn hình điện thoại xuất hiện khuôn mặt phóng đại của hấn, “Diễm Diễm, ngủ đi.”

Phó Diễm Diễm gật đầu, nằm xuống theo, “Được, đi ngủ thôi.”

Buổi sáng Phó Diễm Diễm phải lên máy bay. Đến sát giờ mới phát hiện điện thoại bị hết pin.

Tiểu Lâm lại giúp cô thu dọn đồ đạc, “Chị Diễm Diễm, tối hôm qua chị ngủ ngon lắm sao?”

Phó Diễm Diễm gật đầu, “Chị ngủ rất ngon nha! “

“À. Chị Vương nói, muốn chị giải thích một chút về vấn đề ăn khuya hôm qua .” Tiểu Lâm cầm điện thoại của mình, “Hôm qua điện thoại của chị không có pin, nên chị ấy toàn làm phiền bên em.”

“Đây là nhu cầu bình thường của xã hội.” Phó Diễm Diễm nói, “Hơn nữa chị rất vừa lòng với cân nặng hiện tại của bản thân.”

“Chị Vương nói rằng nếu chị lên hot search vì béo, chị ấy sẽ không giúp chị triệt hot search đâu.”

“Chị béo lắm sao?” Phó Diễm Diễm vừa xoa bóp tay mình lại đến xoa bóp mặt mình “Tiểu Lâm, em vượt lương tâm và nói cho chị biết, chị béo sao?”

“Hiện tại thì không béo.” Tiểu Lâm đánh giá đúng trọng tâm, “Nhưng cân nặng tăng rất nhanh, tựa như gió lốc, tiết tấu như vậy ai cũng đều không biết được...”

Vừa nói vừa hát lên. Tiểu Lâm hát cùng Phó Diễm Diễm. Nói đơn giản, đó chính là ma âm, nghe như xỏ vào lỗ tai.

Phó Diễm Diễm giơ tay lên đầu hàng, “Chị nhất định sẽ khống chế cân nặng. Tiểu Lâm chị cầu em, em đừng hát nữa!”

Tiểu Lâm rút cuộc cũng im miệng.

“Chiêu này thật tàn nhẫn.” Phó Diễm Diễm nói, “Nói đi, chị Vương cho em bao nhiêu tiền để học hát.”

Tiểu Lâm ủy khuất, “Chị Diễm Diễm, là chị lần trước vì đóng phim điện ảnh mà muốn giảm béo mỗi ngày bằng cách hát. Em là nghe chị hát nhiều nên học theo.”

Phó Diễm Diễm không tin: “Chị hát khó nghe đến như vậy sao?”

Tiểu Lâm nghe vậy càng ủy khuất, “ Trước khi làm trợ lý cho chị, em cũng đã từng làm một ktv có tiếng. Hiện tại, lúc đi ktv mọi người đều không muốn cho em hát khai giọng.”

Thượng đế mở giúp người một cánh cửa, cũng có khả năng sẽ thuận tay đóng lại một cái cửa sổ. Âm nhạc của Phó Diễm Diễm cũng giống như cái cửa sổ bị thượng đế đóng lại, chẳng những đóng đi, mà nó còn bị đóng đinh bốn phía.

Phó Diễm Diễm từ nhỏ ngũ âm đã không được đầy đủ. Mỗi lần hát ca khúc chủ đề của phim truyền hình có thể làm cô mất đi nửa cái mạng. Ngay cả Diễm Chanh cũng thường xuyên trêu chọc cô rằng nếu bạn muốn được hợp tác ca hát với Phó Diễm Diễm, đầu tiên bạn phải có mười triệu người dạy kèm âm nhạc.

Đáng tiếc Phó Diễm Diễm cũng không có tự mình hiểu lấy điều đó. Tự cô thấy chính mình hát rất tốt. Chỉ là những người khác lại không hoàn toàn cảm thấy như vậy.

“Nên làm gì bây giờ, trong lúc đang ghi chương trình thì chị đang hát. Tuy rằng chỉ là ngân nga hai câu. Hẳn là không sao đâu.”

Tiểu Lâm thành thật mà nói: “Đương nhiên là không sao, mọi người đều biết chị hát không hay mà.”

Phó Diễm Diễm ủy khuất : “... Vậy thì được rồi.”

Khi đang nói chuyện, Tiểu Lâm đóng gói đồ đạc, hai người cùng nhau đẩy hành lý đi ra ngoài. Sau khi chào hỏi những người không rời đi, Phó Diễm Diễm bay trở về Bắc Kinh.

Xe vào biệt thự, A Bạch đứng ở bên ngoài, thấy xe tới liền trực tiếp chạy tới.

A Hoàng A Hắc cũng vừa từ nhà chị Triệu về, đi theo phía sau A Bạch. Phó Diễm Diễm vừa xuống xe liền bị A Bạch ôm lấy. A Hoàng cùng A Hắc cũng không cam lòng yếu thế. Ở bên chân cô, liếm chân cô làm nũng. A Bạch thực âm, dùng cùng sữa tắm vị trái cây với cô, chưa kể mùi tự nhiên của A Bạch cô cũng thực thích!

Kỳ thật cứ nuôi A Bạch cả đời cũng không tệ. Phó Diễm Diễm đột nhiên nảy ra ý suy nghĩ nguy hiểm như vậy.

Chương 15: Chỉ nhìn giá trị nhan sắc, A Bạch và Điềm Điềm thật ...

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 15: Chỉ nhìn giá trị nhan sắc, A Bạch và Điềm Điềm thật ...

Editor: Luu

Beta-er: Mùn + Linh

Phó Điềm Điềm vừa về chưa được bao lâu thì chị Vương tới, đem theo một đóng kịch bản đưa cô xem qua.

Phó Điềm Điềm nhìn đại khái một chút, cũng không cảm thấy đặc biệt hứng thú với kịch bản nào. Chị Vương cũng không vội hỏi cô, bởi bộ phim đầu tiên cô đóng vai chính nửa năm sau sẽ công chiếu. Doanh thu phòng vé đóng vai trò quyết định cô có thể tiến sâu được vào con đường diễn xuất hay không, đương nhiên lần này phải quảng bá cực mạnh. So với những vai diễn không có ảnh hưởng gì lớn đến sự nghiệp diễn xuất của Điềm Điềm thì vai diễn này đòi hỏi trình độ cao hơn rất nhiều.

Phó Điềm Điềm tự nhủ, trừ phi thiếu tiền đến cực độ, bằng không cô tình nguyện ở nhà nhàn rỗi, hết ăn lại nằm cũng không cần đi ra ngoài tham gia những bộ phim tầm phào trước đây.

“Kịch bản chị sẽ tiếp tục lưu ý. À mà công ty mấy hôm trước gọi điện thoại cho chị, dặn hỏi em có đồng ý tham gia chương trình khách mời “Kiểm hiệp kỳ duyên 2” với vai diễn Vương Oanh Oanh, nhiều nhất một tuần có thể quay xong, giá cả đưa ra thực sự rất có thành ý.”

“Kiểm hiệp kỳ duyên” là một bộ đại IP cải biên từ phim truyền hình, mùa hè năm trước vừa phát sóng “Kiểm hiệp kỳ duyên 1”, rating đứng đầu cả nước. Vai nam chính nữ chính, hay đến cả vai phụ này sau chương trình ai cũng phát lên như điều gặp gió, Cố Khải cũng là dựa vào đây mà xoay người. Hiện “Kiểm hiệp kỳ duyên” đang quay phần hai, nếu như Phó Điềm Điềm có thể tham gia thì chắc chắn đây sẽ là một cơ hội vô cùng quý giá để gây dựng sự nghiệp.

Wang Oanh Oanh là mẹ của nữ chính, chỉ xuất hiện qua lời kể và hồi ức của mọi người. Nàng là một nữ tử truyền kì, trong tiểu thuyết đã được tác giả đặc biệt sử dụng không biết bao nhiêu bút mực để miêu tả độ xinh đẹp

và sự thần bí, đến nỗi trở nên thần thánh hóa, nhờ vậy mà thu hút được một lượng fans đông đảo. Bây giờ “Kiếm hiệp kỳ duyên 2” bắt đầu quay, cư dân mạng mong chờ nhất chính là người đảm nhiệm vai diễn của Vương Oanh Oanh.

Tuy rằng Phó Diễm Diễm có nhiều antifans nhưng nhìn chung quanh giới giải trí lại không có ai dám thi thố cùng cô về khoản sắc đẹp. Hơn nữa trước kia Diễm Diễm từng diễn vài bộ Tiên hiệp, các tạo hình nhân vật của cô đều phù hợp với nhân vật Vương Oanh Oanh. Trên mạng, các hình ảnh giả dựng về Vương Oanh Oanh đa phần đều dùng hình ảnh của Phó Diễm Diễm để chỉnh sửa, cho nên bây giờ cô được phân vai này, Vương tử liền lo lắng: “Loại vai diễn này rất dễ trở thành kinh điển, nếu diễn không ổn sẽ bị cười nhạo, em hãy tự mình suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định.”

“Không sao, chị cứ nhận đi, vai diễn này chẳng phải sinh ra đã để dành cho em rồi hay sao?”

“Kiếm hiệp kỳ duyên” bộ tiểu thuyết Phó Diễm Diễm đều đã xem qua, cô thích nhất nhân vật Vương Oanh Oanh. Chỉ làm không nói, vừa xinh đẹp mỹ lệ vừa mang hào khí ngút trời. Lúc ở trạm thượng nhìn hình ảnh của mình bị chỉnh sửa thành nhân vật này, Phó Diễm Diễm liền không nhận được trộm tiền thưởng cho người làm video. Thậm chí bây giờ cô còn là người đứng đầu trong danh sách thưởng của video ấy.

Điều này tất nhiên là không thể để chị Vương biết được, nếu không cô khó lòng được sống yên thân.

Lại nói đến Vương tử, nghe Phó Diễm Diễm nói xong câu đó thì tức giận: “Nhan sắc của Vương Oanh Oanh nhà người ta là trầm ngư lạc nhạn, bẻ nguyệt tu hoa, em thử làm cho cá chìm chim rơi để chị được mở rộng tầm mắt!!”

****:** Bốn cụm tu từ nổi tiếng để tả mỹ nhân, theo thứ tự là “Trầm ngư” (沉鱼; cá chìm sâu dưới nước); “Lạc nhạn” (落雁; chim nhạn sa xuống đất); “Bẻ nguyệt” (閉月; mặt Trăng phải giấu mình) và “Tu hoa” (羞花; khiến hoa phải xấu hổ). -wikipedia-

“Để ợt, hồi nhỏ em cực kì giỏi trò bắn súng, muốn chim rơi cá chìm liền bắn hai phát là xong.”

Chị Vương lập tức nhu thái dương: “Em lập tức ngậm miệng lại.”

Vương tử gọi điện trả lời cho công ty, gọi xong bên đó lại nói với chị một chuyện khác: “Trong số những người mới được Gia Thành nâng lên gần đây có một người tên Ninh Song Song, cháu gái của Tổng giám đốc, bây giờ đang tham gia chương trình sản phẩm. Toàn bộ quá trình đều sử dụng

livestream. Công ty muốn nhờ Phó Điềm Điềm dùng thân phận khách quý đến tham gia chương trình, làm sao để kéo fans cho cô ấy thật nhanh chóng.”

“À”. Chị Vương nghe xong liền thở dài: “Loại chuyện này không thể né được, thôi thì em cứ nâng cô ta lên, còn nếu cô ta vẫn không thể nổi tiếng thì không ai có thể trách em được.”

Nói đến chuyện này, thật ra chị Vương cũng có chút oán hận. Phó Điềm Điềm phải tự lực cánh sinh, công ty chưa từng cho cô chút tài nguyên nào tốt. Thế mà mỗi lần muốn nâng đỡ người mới, đầu tiên họ luôn nghĩ đến Phó Điềm Điềm.

Phó Điềm Điềm đã ký hợp đồng tám năm với Gia Thành, bây giờ mới chỉ là năm thứ năm, không nên gây hân với cấp trên, nói đi nói lại cũng tại Phó Điềm Điềm vớ phải người đại diện vô dụng như chị. Cô là do chị tìm được, nhưng thật ra cô ấy có nhiều cơ hội để được đổi sang một người đại diện khác lợi hại, bản lĩnh và thủ đoạn hơn. Trước khi dẫn dắt Phó Điềm Điềm, chị Vương nhiều nhất cũng chỉ được dẫn dắt diễn viên tuyến hai, sau này còn bị người khác đào đi, vốn dĩ chị nghĩ có lẽ mình sẽ không giữ nổi Điềm Điềm, nhưng không ngờ Điềm Điềm lại không hề rời bỏ chị, vẫn luôn đi theo chị.

Muốn nói không cảm động là không đúng, cho nên dù Vương tử ngoài miệng vẫn luôn nghiêm túc với Phó Điềm Điềm, song trong lòng vẫn luôn vì cô mà suy tính.

“Em ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, có việc gì thì gọi cho chị.” Phó Điềm Điềm gật đầu, vẫy tay tạm biệt chị Vương.

Chị Vương đi rồi, A Bạch bung đĩa trái cây đến đặt lên trên bàn trà, đem quả dâu tây tới gần miệng cô: “Điềm Điềm.”

“Cảm ơn A Bạch.” Phó Điềm Điềm há miệng nhỏ xinh ra cắn, A Bạch lại tiếp tục lấy thêm một quả nữa đút cho cô.

“A Bạch, anh học tập được đến đâu rồi?” Phó Điềm Điềm ăn xong thì ngược lên hỏi.

A Bạch không nói lời nào, Phó Điềm Điềm liền đứng dậy, khi quay trở lại cầm theo bộ ghép vắn dành cho thiếu nhi.

“Đánh vắn cho tôi nghe nào.”

“...”

“Ngoan, mau đánh vắn.”

Lúc này bảo mẫu cũng ngồi bên. “A Bạch chính là không thích nói chuyện, tôi cũng không biết nó rốt cuộc học được như thế nào.”

“Không nói tôi sẽ giận anh đấy.” Phó Diễm Diễm nghe thấy lời bảo mẫu, hơi cau mày nhìn A Bạch.

A Bạch nhấp môi dưới, không tình nguyện mà mở miệng: “a, o, e, i, ...”, cứ thế một hơi đem Hán ngữ ghép vắn lại mà đánh vắn chuần xác.

“Không phải là rất tốt, rất đều hay sao?”. Phó Diễm Diễm vô cùng kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ, liền chỉ vào một từ: “Đánh vắn lại lần nữa được không?”

A Bạch gật đầu, đánh vắn lại lần nữa.

“A Bạch quả là thiên tài nha.” Phó Diễm Diễm lại sai khiến bảo mẫu đi lấy thêm sách số học tới. “Chúng ta cùng kiểm tra toán học của anh nhé.”

Một giờ sau, Phó Diễm Diễm rút cuộc xác định A Bạch hiện có thể nhận mặt chữ cũng có thể tính toán, ngay cả một số thứ cô chưa hề dạy qua anh đều có thể tự nhận thức được. Tuy nhiên thời gian còn tương đối dài, hơn nữa không phải mỗi lần đều có phản ứng tốt, vậy nên không đủ căn cứ để xác định liệu A Bạch đã bắt đầu khôi phục hay chưa.

Nhớ tới lời bác sĩ Lê nói năng lượng phục hồi của A Bạch tựa hồ hơn hẳn so với người bình thường, Phó Diễm Diễm không hiểu vì sao mình lại cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Nói không chừng anh có thể rất mau sẽ về lại nguyên trạng rồi.”

A Bạch liền bắt lấy Phó Diễm Diễm, khẩn trương gọi tên cô: “Diễm Diễm.”

“Tôi đây, tôi đây.”

A Bạch lúc này mới thả lỏng người, sau đó lại ôm chặt lấy Diễm Diễm.

Buổi chiều Tiểu Lâm đem kịch bản của “Kiếm hiệp kỳ duyên 2” tới cho Phó Diễm Diễm. Diễm Diễm liền dọn ra ghế dựa trên bãi cỏ nằm xem. Chú chó trông vườn A Hoàng chơi cầu ở trên cỏ, mèo con A Hắc tìm đến ban công mà phơi nắng. A Bạch cầm quyển sách đi tới, liền ngồi cạnh bên Phó Diễm Diễm mà chăm chú đọc. Khung cảnh hài hòa mà hết sức sinh động rục rịch, khó lòng mà không nghĩ đến đây liệu có phải là một gia đình thực sự.

Tiểu Lâm đứng từ xa nhìn, nét mặt hiện rõ vẻ hoa si: “Nếu chỉ xét về phương diện nhan sắc, A Bạch cùng chị Diễm Diễm thật là xứng đôi.”

Bảo mẫu đi theo liền gật đầu: “Đúng vậy, họ đẹp như thế, nhìn qua nhìn lại đều không giống ...”

“Ai da, thật đáng tiếc!” Tiểu Lâm ngao ngán thở dài.

Người bảo mẫu nhìn Tiểu Lâm một cái, vội quay đầu đi làm việc của mình, không suy nghĩ sâu xa thêm nội tình nữa.

Phó Điềm Điềm đã xem bản tiểu thuyết của “Kiếm hiệp tình duyên” nên kịch bản đọc rất nhanh, lần này cải biên không có gì đáng kể, trừ bỏ một ít chi tiết không thể không thỏa hiệp thì trên cơ bản vẫn sử dụng nguyên tác. Nhìn xong kịch bản, cô liền rút điện thoại ra bắt đầu tìm kiếm trên Weibo dàn diễn viên thủ vai trong “Kiếm hiệp tình duyên 2”. Nam chính nữ chính đều không thay đổi, vẫn là người của mùa trước, nhưng nữ số ba thế mà lại là Hàn Mai Mai.

“A”. Phó Điềm Điềm khẽ cười một tiếng. “Hàn Mai Mai này thật là đã lâu mình chưa nhìn thấy.”

-----oOo-----

Chương 16: Ngủ chung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 16: Ngủ chung

Editor: Lies

Beta-er: Mùn + Linh

Buổi chiều, Phó Điềm Điềm nằm ngủ trên ghế. Lúc cô tỉnh lại liền phát hiện mình đã nằm trên giường, còn A Bạch thì ngồi đọc sách bên cạnh, thấy cô tỉnh liền bò lại gần: “Điềm Điềm, ăn cơm thôi.”

Phó Điềm Điềm ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ đã là 6 giờ chiều.

“Sao tôi lại ở đây?” Phó Điềm Điềm hỏi.

Mặt A Bạch đỏ ửng, một lát sau, anh cúi người, ôm Phó Điềm Điềm lên, “Như vậy.”

Phó Điềm Điềm đột nhiên bị bế lên, theo bản cô cả kinh ôm lấy cổ A Bạch, sau khi lấy lại được phản ứng liền thẹn quá hóa giận: “Thả tôi xuống!”

A Bạch lưu luyến thả cô xuống.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, A Bạch, sau này anh không được ôm tôi như vậy.”

A Bạch cúi đầu xuống, rũ mắt, trông hết sức tủi thân, một lúc sau mới trả lời, “Ngủ bên ngoài, sẽ lạnh.”

“Lần sau anh có thể đánh thức tôi.” Phó Điềm Điềm nói.

A Bạch lắc đầu.

“Sao vậy?”

A Bạch đột nhiên tiến về trước một bước, anh cao hơn Phó Diễm Diễm một cái đầu, khi hai người đứng chung một chỗ, khuôn mặt của Diễm Diễm sẽ dính sát vào lồng ngực anh, anh vươn tay ra, chạm vào mắt Diễm Diễm.

“Bởi vì Diễm Diễm phải ngủ thật ngon.”

Nơi anh đụng vào chính là phần bọng mắt của Phó Diễm Diễm. Phó Diễm Diễm là một diễn viên, nên thời gian làm việc và nghỉ ngơi hầu như không có quy luật, mỗi lần bận rộn sẽ xuất hiện quầng thâm nhàn nhạt dưới mắt nhưng chỉ cần ngủ nghỉ đúng giờ vài ngày sẽ biến mất. Ngày hôm qua cô ngủ khá muộn, hôm nay lại thức sớm, dưới mắt ngay lập tức xuất hiện quầng xanh nhạt.

Phó Diễm Diễm không biết phải buông lời trách cứ thế nào. Cô đột nhiên cảm thấy, trước khi A Bạch mất trí nhớ, chắc chắn là một chàng trai vàng trong làng thả thính. Một khuôn mặt đẹp trai khi nói ra những lời lẽ như vậy, trên đời này liệu có bao nhiêu trái tim thiếu nữ có thể chống cự được? Đương nhiên, người đã trải qua biết bao nhiêu sóng như Phó Diễm Diễm cũng chỉ ngẩn người một chút. Cô háng giọng lấy lại tinh thần, “Xuống ăn cơm.”

Bây giờ A Bạch không cần người dạy tiếng Trung nữa, cho nên Phó Diễm Diễm ngưng hợp đồng với giáo viên phụ trách việc này, sau đó bắt đầu suy nghĩ xem, có nên mời giáo viên dạy tiếng Anh về luôn không. Phó Diễm Diễm từng nghe người ta nói, trẻ con học tiếng nhanh hơn người lớn rất nhiều, bởi vì trong đầu chúng vẫn chưa hình thành hệ thống ngôn ngữ cố định, cho nên khả năng tiếp xúc với loại ngôn ngữ mới rất tốt.

Phó Diễm Diễm không biết A Bạch thuộc loại nào, tuy bây giờ A Bạch đã có thể nhận biết được mặt chữ, nhưng trông chẳng khác gì một ‘đứa trẻ’, có lẽ cô nên thử xem? Sau này A Bạch có thể nói được vài loại ngoại ngữ, nếu cô đi nước ngoài có thể mang anh theo, nhân tiện đẩy vai trò phiên dịch viên lên người anh luôn, quá tuyệt.

Phó Diễm Diễm lập tức đi hỏi ý kiến của A Bạch, cô là một bậc phụ huynh cực kì tâm lý, cho dù cảm thấy ý tưởng của mình rất hay, nhưng chắc chắn sẽ không tự quyết định, mà phải hỏi A Bạch trước.

Cho dù Phó Diễm Diễm nói gì, A Bạch đều nghiêm nhiên bảo, “Diễm Diễm nói cái gì cũng đúng.”

Sau đó Phó Diễm Diễm liền tự sắp xếp.

Phó Diễm Diễm vui vẻ, bận rộn cả đêm, chờ đến lúc cô bước ra khỏi phòng tắm, mới phát hiện hơn nửa giường của mình đã bị A Bạch đóng chiếm.

A Bạch gói lên gói, nằm chình tề trong ổ chăn của Phó Điềm Điềm. Khi thấy Phó Điềm Điềm bước ra từ phòng tắm, anh liền nói: “Điềm Điềm, ngủ.”

Dáng vẻ anh tự nhiên cực kì, giống như ngày nào hai người cùng ngủ chung vậy.

A Bạch cũng vừa tắm xong, mặc đồ ngủ màu trắng, tóc vẫn còn khá ướt, vài sợi tóc mai đen nhánh rũ xuống trán. Lông mi dài như cánh quạt, rõ ràng ngũ quan của anh cực kì sắc bén góc cạnh nhưng đôi mắt ấy lại sạch sẽ, trong sáng đến mức không thể nhìn thấy chút tạp chất nào. Một người như vậy lại đang mặc áo ngủ nằm trên giường cô, tóc cô vẫn còn đọng nước, nếu không phải vì những giọt nước lạnh lẽo ấy rơi xuống mu bàn tay cô, thì Phó Điềm Điềm sẽ cho rằng, cô đã ở không quá lâu cho nên bây giờ mới mơ thấy mộng xuân.

Phó Điềm Điềm ngẩn người nửa phút, lại thêm nửa phút hoài nghi cuộc đời, sau đó mới tìm lại được giọng nói của bản thân: “A Bạch, đây là phòng tôi.”

“Ngủ cùng Điềm Điềm, Điềm Điềm đã đồng ý rồi.” Khi nói chuyện, đôi khi A Bạch sẽ tạm dừng, đa phần đều sử dụng từ đơn, nhưng để biểu đạt suy nghĩ của mình thì không thành vấn đề, anh gương cặp mắt đen nhánh nhìn cô, khiến Phó Điềm Điềm cảm thấy, nếu mình dám quyết sẽ bị gắn cái mác ‘đồ mất nết’.

Đôi diện với đôi mắt sạch sẽ như vậy, không khỏi khiến người ta cảm giác như bị nhìn thấu hết tội ác dơ bẩn dưới đáy lòng.

Nhưng mà anh chắc chắn không thể ngủ cùng cô được, Phó Điềm Điềm bắt đầu bịa chuyện: “Hôm trước đồng ý, ý là lúc tôi ngủ thì anh cũng ngủ, chúng ta ngủ cùng lúc, bây giờ tôi muốn đi ngủ cho nên A Bạch phải quay về phòng để ngủ.”

Phó Điềm Điềm không biết A Bạch có hiểu hay không, nhưng cô đoán anh sẽ hiểu.

Vẻ mặt anh hơi kinh ngạc, cũng có thể gọi là cứng đờ, sau đó lại khôi phục bình thường, tiếp theo anh liền nằm xuống, ngoan ngoãn nói, ” Điềm Điềm, ngủ ngon.”

Phó Điềm Điềm quay vào phòng tắm sấy tóc, lúc cô đi ra thì A Bạch vẫn nằm trên giường, nghiêm túc giả ngủ, Phó Điềm Điềm ngồi trong phòng một lúc, cuối cùng đành phải ôm gói của mình đi vào phòng ngủ của A Bạch cách vách.

Phó Điềm Điềm đi rồi, hai mắt A Bạch run run sau đó mở ra, trong lòng ngực đột nhiên sinh ra một cảm xúc kích động đầy xa lạ, một lát sau trong đầu anh chỉ còn một mảnh trắng xóa.

Hai ngày sau, Phó Điềm Điềm dùng thân phận khách quý đến tham gia chương trình “Ngôi sao tương lai”.

“Ngôi sao tương lai” là dạng chương trình sản phẩm do Cây Vải TV phát sóng. Chương trình sẽ chọn ra một trăm thực tập sinh trên cả nước, dùng chế độ đào thải, bảy người ở lại cuối cùng sẽ tập hợp lại thành một nhóm nhạc nữ, hoạt động trong vòng hai năm. Hơn nữa, toàn bộ quá trình của chương trình này đều được phát sóng trực tiếp. Bắt đầu từ lúc các thực tập sinh tham gia chương trình này, ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi thì đa phần đều ở trong phòng mà tổ chức chương trình sắp xếp, mọi hoạt động sinh hoạt đều được chiếu lên.

Bây giờ Ninh Song Song là người có nhân khí đứng thứ 9, là một thứ hạng không cao cũng không thấp, tuy công ty Gia Thành đã chào hỏi với Cây Vải TV, nhưng loại chương trình phát sóng theo phương thức livestream rất khó để dựng tình huống giả, cho nên Cây Vải TV cũng chỉ có thể hứa hẹn sẽ giúp đỡ một ít trong khâu thao tác, cuối cùng có thể debut được hay không thì tất cả đều dựa vào khả năng của cô ta.

Cây Vải TV dùng tiền để làm chương trình, nhóm nhạc sau khi debut còn phải kiếm tiền cho họ, cho nên họ không thể chỉ vì chút tiền boia ít ỏi của cô mà bỏ qua những thực tập sinh tài năng khác, nếu rơi vào tình huống có hai tuyển thủ không tranh cao thấp, thì họ mới có thể ưu tiên chọn người có hậu đài như Ninh Song Song.

Các cô mới vừa kết thúc một vòng đào thải, hiện tại còn hai mươi người. Vừa mới trải qua vòng đào thải tàn nhẫn, tiết mục lần này được đặc biệt chuẩn bị để các cô thả lỏng một chút, mời bạn bè thân thích của mình tới tiết mục làm khách, đương nhiên, cũng là lúc khoe quan hệ nhằm lôi kéo phiếu bầu.

Phó Điềm Điềm bước xuống xe, chương trình được quay ở một ngôi làng du lịch, trước cổng có rất nhiều người, tất cả đều là bạn bè và người thân của các tuyển thủ. Hiện trường có chút hỗn loạn, nhưng lúc Phó Điềm Điềm bước xuống xe vẫn khiến cho người khác chú ý, từ các tuyển thủ đến cameraman, thậm chí đến cả người qua đường đều an tĩnh lại, ngạc nhiên nhìn về phía Phó Điềm Điềm.

Phó Điềm Điềm tháo kính râm xuống, vẫy tay chào họ, “Chào mọi người.” Có người la lên ” Lạy Chúa, đó là Phó Điềm Điềm!!!”

Đối với người mới chưa được debut như bọn họ, thì Phó Diễm Diễm chính là người đứng trên đỉnh kim tự tháp. Cho dù có antifans đi nữa, cũng không thể thay đổi sự thật là cô cực kì hot.

Phó Diễm Diễm ở ngoài đời đẹp hơn trên TV rất nhiều, trên mặt chỉ trang điểm nhẹ, mặc chiếc áo thun và quần jean đơn giản, đơn giản là thế nhưng cô chỉ cần đứng một chỗ, thì cả cơ thể đều như tỏa sáng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Khuôn mặt này của Phó Diễm Diễm, cho dù bản thân cô là người xấu tính, thì cũng có thể dựa vào nó để đứng ở đỉnh thật lâu.

Hiện trường bắt đầu ồn ào hơn, tất cả mọi người đều lén lút nhìn trộm Phó Diễm Diễm, cũng có người muốn đi lên chào hỏi vài câu, nhưng ở đây vẫn còn cameras, họ sợ bị gắn mác hám danh tiếng.

Một lát sau, một nữ sinh diện mạo thanh tú chạy tới, thân thiết ôm lấy cánh tay Phó Diễm Diễm, “Chị Diễm Diễm, chị tới rồi!”

Sau đó, cô nàng quay đầu chào hỏi với các tuyển thủ xung quanh, trên mặt còn có vẻ khoe mẽ.

Người kia là Ninh Song Song, cháu gái giám đốc công ty giải trí Gia Thành.

Đây là lần đầu tiên Phó Diễm Diễm gặp Ninh Song Song, trước kia cô chỉ nhìn ảnh chụp của Ninh Song Song mà thôi, cô không quen tiếp xúc thân mật với người mà mình không quen, cho nên cô liền vươn tay chủ động xoa đầu cô nàng, nhân tiện thu tay lại.

Ninh Song Song sững sốt, một lát sau mới lấy lại được phản ứng, nói với người xung quanh, “Tôi đưa chị Diễm Diễm vào trong trước nhé.”

Phó Diễm Diễm đi theo Ninh Song Song vào bên trong, tốc độ không nhanh, cho nên vẫn mơ hồ nghe thấy âm thanh nói chuyện ở đằng sau, “Hôm nay có nhiều khách quý quan trọng quá đi, tui nghe nói An Khả Hinh cũng được mời đó.”

“Đại tiểu thư của tập đoàn nhà họ An, kiêm chức hôn thê của giám đốc Khang ấy hả?”

“Đúng đó.”

“Trời ạ, có thể nhìn thấy “Nhân sinh người thắng” phiên bản người thật rồi!”

....

“Nhân sinh người thắng” là cái tên hot nhất của An Khả Hinh, vận may của cô nàng này có thể nói là cực kì kỳ diệu, từ lúc cô ấy debut đến nay, vai diễn đầu tiên là nữ chính trong phim thần tượng, sau đó liên tục đập tiền đề

đóng vai nữ chính, ngoại trừ bộ phim truyền hình đầu tiên được Phó Diễm Diễm nâng lên một chút, thì chưa bao giờ có một bộ phim nổi tiếng nào, cho nên cô debut được vài năm, nhưng vẫn mãi là khuôn mặt mờ nhạt, không ai biết đến.

Cho đến lúc tiệc đính hôn của cô và thái tử của công ty giải trí Thiên Tâm nhà họ Khang bị phơi ra ngoài ánh sáng.

Nhà họ Khang làm về mảng truyền thông, cho nên tiệc đính hôn của Khang Hòai và An Khả Hình không thể thiếu truyền thông tham dự được. Thiếu gia hào môn và tiểu thư nhà giàu kết hợp, điểm quan trọng là cả hai đều xinh đẹp tỏa sáng, cho nên liền khiến cư dân mạng sôi trào. Vì thế mọi người liền đặt cho An Khả Hình biệt danh “Người chiến thắng nhân sinh”.

Âm thành thảo luận phía sau dần dần biến mất, Phó Diễm Diễm phục hồi lại tinh thần, phát hiện hai người đã đi tới một con đường nhỏ yên tĩnh, Ninh Song Song tắt tai nghe, quay đầu nhìn camera phía sau một cái, sau khi cách camera một khoảng nhất định liền ngừng lại, xem ra cái camera này đã bị thu mua luôn rồi.

“Chắc công ty đã dặn dò chị phải làm gì rồi nhỉ.” Ninh Song Song nói, không còn hình tượng đáng yêu ngọt ngào trên màn ảnh, thay vào đó là gương mặt đầy u ám, “Bây giờ tôi đang xếp thứ 9, chị phải nghĩ cách giúp tôi nhảy lên trước top 7, trên top 3 càng tốt.”

“Tôi nghĩ cách.” Phó Diễm Diễm tức giận đến mức bật cười, “Không lẽ tôi mới là người cần debut sao?”

“Chị là nghệ sĩ của Gia Thành, Gia Thành đã nâng chị lên, bây giờ chị phải giúp tôi không phải là điều hiển nhiên à?” Ninh Song Song không vui mà nói, “Bây giờ chị nhiều fans như thế, tốt nhất là lên weibo kéo phiếu cho tôi, hoặc là khi phát sóng kéo phiếu cho tôi.”

Phó Diễm Diễm thật sự hết cách, “Em gái nhỏ, năm nay em mấy tuổi?”

“Mười tám.”

“Thật tốt, đã đến tuổi trưởng thành rồi.” Phó Diễm Diễm hơi hơi cúi người, khiến cho tầm mắt của mình đối diện với đối phương, sau đó nhìn chằm chằm cô ta, nói ra từng câu từng chữ: “Ai cho em cái quyền ảo tưởng rằng, em có thể ra lệnh cho tôi vậy?”

-----oOo-----

Chương 17: Sau 5 năm, lần đầu tiên họ ở trong cùng một khung hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 17: Sau 5 năm, lần đầu tiên họ ở trong cùng một khung hình

Editor: Vani

Beta-er: Mùn

Phó Điềm Điềm đã bước vào làng giải trí được năm năm, đi dự thảm đỏ vô số lần. Đã từng có lần, một nhà thiết kế may cho cô một chiếc váy sự kiện từ mảnh vải rách, bị giấu cợt là trang phục hành khất. Nhưng cho dù cô có ăn mặc đồ hành khất thì khi chụp ảnh cũng không hề khó coi chút nào, hôm sau cô lại trở thành người đẹp nhất thảm đỏ như mọi khi.

Có người hâm mộ đã giải thích rằng đây là khí chất. Khí chất quý phái của cô cho dù có khoác bao tải bước đi trên thảm đỏ cũng có thể hưởng trọn mọi hào quang, làm mờ đi biết bao người khoác hàng hiệu xa xỉ, trở thành tiêu điểm của mọi người.

Lúc này, Phó Điềm Điềm vừa đem toàn bộ khí chất của mình áp bức Ninh Song Song, mãi đến khi trên đầu Ninh Song Song đổ đầy mồ hôi lạnh, cô mới đứng lên. Giống như không có việc gì, cô nhìn đồng hồ: “Muộn nhất là năm giờ tôi phải về, cô cứ tự sắp xếp rồi làm việc đi.”

Ninh Song Song bị Phó Điềm Điềm ra lệnh như vậy, dù vừa rồi biết mình yếu thế nhưng vẫn không cam lòng. Nhìn chằm chằm Phó Điềm Điềm hồi lâu, cô ta nói: “Cô không sợ tôi sẽ bảo Phong thúc tuyệt đường sống của cô sao?”

Phó Điềm Điềm cười: “Cô có thể thử xem.”

Không có cô, Gia Thành Nhất Hồng cũng chỉ có thể ở tuyến hai, nói ra rồi cô và Gia Thành không biết bên nào sẽ tổn thất lớn hơn đây.

Năm năm nay, Gia Thành cũng không trao cho cô quá nhiều cơ hội hay “tài nguyên”, ngược lại chỉ biết kiếm lợi. Bộ phim thứ nhất cô được tham gia là nhờ Vương tử có giao tình với đạo diễn, tìm được cơ hội cho cô quay thử.

Bộ phim thứ hai mới do công ty vì muốn kiếm tiền mà giao cho cô, lại là một cái kịch bản ngu xuẩn cầu huyết. Nếu không phải quá cầu huyết, lại bị

lộ ra ngoài ý muốn. Hiện tại cô đã có vết nhơ, sau này việc của cô và Gia Thành một điểm cũng chẳng liên quan.

Nếu không phải do thừa kiện phiền toái, cô sớm đã rời khỏi Gia Thành mà đi rồi.

Gia Thành cũng biết rằng với nguồn cung cấp “tài nguyên” của họ, đến khi hợp đồng hết hạn thì chắc chắn sẽ không giữ được cô, vậy nên họ mới cố gắng chăm chỉ làm việc, nghĩ rằng sẽ tạo cho cô một con đường, ý muốn giữ cô lại.

Chỉ là có mối quan hệ kém với công ty quản lý cao cấp không phải chuyện tốt lành gì, cho nên chỉ cần không chạm phải giới hạn của cô, Phó Diễm Diễm nhất định sẽ phối hợp thật tốt để hai bên đều hài lòng. Nhưng cô tuyệt đối sẽ không bao giờ để người khác khi dễ, bắt nạt.

Trên mạng giờ đều lan truyền thông tin nói tính tình cô không tốt. Ở một góc độ nào đó, tính khí cô đúng thật là không tốt, những gì không cần nhận nhin, cô đều sẽ không bao giờ nhận.

Camera lại theo sau lần nữa.

Ninh Song Song lần này không bày trò gì, chỉ dẫn nàng đến ký túc xá tham quan một chút. Đến khi hai người tham quan xong thì lại nhìn thấy An Khả Hinh dẫn theo một tiểu muội muội đi từ phía sau lại.

“Đây là bạn cùng phòng của tôi, Ngô Mạnh.” Ninh Song Song giới thiệu.

Một người phóng viên đã cầm microphone đi tới: “Chúng tôi xin được phép làm một cuộc phỏng vấn. Không biết trong mọi người ai làm trước vậy?”

Phó Diễm Diễm không buồn mở miệng, Ninh Song Song đành tự quyết định, An Khả Hinh nói: “Hay là cùng nhau phỏng vấn đi. Dù sao cũng đều là người quen cả.”

Phó Diễm Diễm và An Khả Hinh đều ra mắt bằng một phim thần tượng, hơn nữa, An Khả Hinh lại còn là nữ chính, hai người sau này cũng không có hợp tác quá nhiều. Sau năm năm, đây là lần đầu tiên hai người cùng nhau phỏng vấn như vậy, tất nhiên phóng viên làm sao có thể bỏ lỡ chuyện này. Thấy Phó Diễm Diễm không phản đối, họ liền sắp xếp cho bốn người phỏng vấn cùng nhau.

Phóng viên hỏi Phó Diễm Diễm trước: “Cô cùng với Song Song là bạn rất thân của nhau sao? Không biết cô có thể chia sẻ với nhóm phóng viên chúng tôi không?”

Ninh Song Song cắn cắn môi dưới, quay đầu sang, có chút khẩn trương nhìn Phó Diễm Diễm. Phó Diễm Diễm nói: “Tôi với cô ấy làm việc tại cùng một công ty.”

“À, thì ra chỉ là quan hệ tiền bối và hậu bối.” Phóng viên lại hỏi tiếp nhưng lần này là hỏi An Khả Hình ở bên kia: “Hai người cũng là cùng một công ty sao?”

“Chúng tôi là bạn bè nha.” An Khả Hình ôm chầm lấy bả vai Ngô Mạnh và nói: “Điềm Điềm thật sự có quá ít bạn bè nha.”

“Thật đúng vậy.” Phó Điềm Điềm nắm tay lại thành quyền đặt ở hai bên má, bày ra dáng vẻ đáng yêu đối với ông kính: “Những bạn trách nữ có thâm niên thường làm bạn bè qua mạng, chúng ta cùng chung chí hướng nên hãy đến đây nha.”

Nói xong, nàng vô tội mà nhìn người phóng viên: “Mọi người sẽ không thu phí quảng cáo đúng không?”

Người phóng viên buồn cười nói: “Không thu đâu.” Phóng viên đồng thời cũng nói với ông kính rằng: “Phát sóng trực tiếp thế này các bạn đều sẽ nghe được đúng không nào?”

Ngoài việc mỗi tuần đều sẽ được biên tập cắt thành hai phần để đăng lên trang web, ngày thường thì toàn bộ chương trình đều được phát sóng trực tiếp. Hiện tại, phòng phát sóng trực tiếp có không ít người, bình luận loạn thành một cái chợ ——

“Tôi có thể.”

“Tôi có thể! Tôi có thể! Tôi có thể...”

“Tôi cuối cùng cũng có thể thật sự nhìn thấy Phó Điềm Điềm!”

“Điềm điềm thật đáng yêu!”

“Làm sao mà ở bất cứ đâu tôi đều nhìn thấy Phó Điềm Điềm nhỉ?”

“An An tiểu tiên nữ.”

...

Phóng viên lại hỏi Ninh Song Song cùng Ngô Mạnh vài vấn đề mới tiếp tục phỏng vấn Phó Điềm Điềm và An Khả Hình: “Tôi nhớ rằng tác phẩm đầu tay khi ra mắt của hai người là hợp tác cùng nhau. Khi đó hai người đều mới hai mươi tuổi đầu đi, không biết hai người còn ấn tượng gì về cảnh tượng lần đầu gặp nhau không?”

“Cái này tôi còn nhớ rõ.” An Khả Hình cười nói, “Khi đó xe của Điềm Điềm hình như bị hỏng, cũng không thể tự sửa được, đành phải đi bộ tới. Lúc đến đoàn phim, Điềm Điềm bỗng cởi giày ra. Giày của Điềm Điềm bị hỏng để lộ cả bàn chân, do đế giày nhựa cao su chất lượng không tốt, toàn bộ đế giày đều suýt nữa rớt ra.”

An Khả Hình vừa nói vừa che miệng cười, giống như đang hồi tưởng lại một câu chuyện cực kì vui nhộn. Người phóng viên nhìn Phó Điềm Điềm,

cho rằng nàng sẽ tức giận. Dù gì thì hiện tại nàng cũng là đại minh tinh hạng A, trên người mặc hàng hiệu. Bị người khác nói ra quá khú xấu hổ như vậy, dù tốt tính thì cũng nhất định sẽ trở mặt.

Phó Điềm Điềm hạ tầm mắt: “Đúng vậy. Cho nên khi mua giày mọi người nhất định phải thận trọng, bằng không thì nhất định sẽ rất xấu hổ. Tại đây tôi xin giới thiệu hãng Burberry, quần áo, giày dép, túi xách, trang sức đều có, đối với lĩnh vực thời trang trong nước thì đã có 100 năm là nhãn hiệu nổi tiếng, uy tín, chú trọng chất lượng.”

Phía trên bỗng nổi lên “666” một cách bất thường. Sắc mặt An Khả Hình cứng đờ, biểu cảm có chút khó coi.

“Điềm Điềm, cô không thể vì người ta từng nói không tính phí quảng cáo liền PR một cách không nể nang vậy nha! Ngành thương nghiệp quảng cáo nói cho cùng cũng vẫn muốn thu phí đấy.” Người phóng viên thật sự có chút bội phục Phó Điềm Điềm. Nàng nhẹ nhàng hóa giải xấu hổ của mình, còn có thể PR cho thương hiệu mình đang đại diện.

Phó Điềm Điềm làm động tác kéo dây khóa ở miệng. Bởi vì Phó Điềm Điềm khó lắm mới đến đây, nhóm biên tập bên chương trình chắc chắn sẽ không bỏ qua độ hot của cô ấy nên luôn phát trực tiếp, phòng phát sóng trực tiếp liên tục nhận được phản hồi ——

“Nói thật, lần này xem phát sóng trực tiếp tôi mới thấy có hảo cảm với Phó Điềm Điềm.”

“Tôi cảm thấy Phó Điềm Điềm thật tốt, rất mong chờ vào chương trình thực tế của cô ấy.”

“Chỉ có một mình tôi cảm thấy câu nói của An Khả Hình đang nhắm vào Phó Điềm Điềm thôi sao?”

“Phó Điềm Điềm như khách mời một chương trình tạp kỹ, lại còn mua luôn thủy quân.”

“Phía trước của sự ngốc nghếch...”

...

Làn sóng lan truyền thật nhanh, chỉ chốc lát, quả nhiên liền có người bắt đầu lên diễn đàn tìm kiếm “Phát sóng trực tiếp hôm nay.”

Người đăng bài: Tôi vừa mới phát sóng trực tiếp xong. Tôi biết một nữ diễn viên cùng một đồng nghiệp khác gần đây đang rất hot trên Internet. Hai người đều đóng cùng một bộ phim khi ra mắt, sau đó F nổi tiếng, A vẫn luôn bình thường không hot. Gần đây A mới nổi tiếng lên. Hai người hôm nay gặp nhau tại buổi phát sóng trực tiếp. Mặt ngoài nhìn họ giống như vẫn đang có mối quan hệ rất tốt, thực chất là A đã nói những lời kẹp dao giấu

kiếm, nói bóng gió ám chỉ F. F chỉ xem nhẹ chuyện này rồi bâng quơ bỏ qua. Ở đây, tôi không thể không khen ngợi F. Tôi trước kia vẫn luôn cảm thấy F là một người có EQ rất thấp, dựa vào độ nổi tiếng đến bây giờ nhưng hiện tại e là không phải. Dường như một số việc chỉ là cô ấy lười để ý mà thôi. A là con gái nhà giàu, nhưng khi ở trước mặt F thì cảm giác cực kỳ không phóng khoáng. Tôi không lộ danh tính.

1L: Quá dễ dàng để đoán ra Phó Điềm Điềm cùng An Khả Hình.

2L: Lâu trên! Người là ma quỷ sao?

3L: Ngồi chờ dưới lầu gọi lên.

4L: Nói thật, F và A cùng công ty, cùng sân khấu. Chỉ là đẳng cấp của A quá thấp, hoàn toàn không đủ dùng, đặc biệt là đoạn nói về chiếc giày kia. Cô ý nói ra, tưởng chứng minh cái gì đâu, hóa ra lại là chứng minh chính mình có tiền, chứng minh F là một người đáng thương thường xuyên phải mang những loại giày thấp kém sao? Chỉ là F không nói, cô ấy chính là dựa vào sức lực của mình để mà leo lên được vị trí như hiện tại. Bộ mặt A quá thật rất xấu xí rồi!

5L: Từ “leo” dùng hợp lí thật đấy. F leo lên như thế nào, là leo lên giường sao?

6L: Lâu trên không thể cắt đi sao?

7L: Hôm nay ta đứng về phái F. Đây là lần đầu tiên thấy được EQ của F. Lúc đầu A nói F không có bạn bè, ám chỉ tính cách cô ấy không tốt, khiến cho mọi người không thích, cô xử lí tình huống quả thật tuyệt vời. Lần thứ hai kể về cái giày kia nàng trực tiếp quảng cáo cho thương hiệu của mình, thương gia nhất định sẽ yêu chết người phát ngôn thôi.

8L: Chuyện của F và X mới qua được bao lâu? F xúi giục người hâm mộ nhục mạ nghệ sĩ khác, tuyệt đối không xin lỗi, hành vi ác liệt như vậy cũng có thể tẩy trắng sao?

9L: F đang tính toán mang theo fan nảo tàn của nàng xung bá toàn bộ giới giải trí sao?

.....

12L: X không phải tự làm tự chịu sao? Dấn lên vị trí của F còn bày ra dáng vẻ của bạch liên hoa trước mặt nàng, thuận tiện nói, X và A cùng công ty, X là do một tay A đẩy ra, nguyên do là vì ghê tởm .

13L: Thật hay giả vậy? Có thù oán gì đây?

14L: Tin này có thể điều hơn nữa sao? X là tuyển hai, là loại mà A tuyển mười tám có thể đẩy ra à?

15L: Lâu trên có thể làm bài tập trước không? A là vợ sếp, có hồng mệnh, đẩy người khác ra được hay không thì vẫn là chuyện không đơn giản.

.....

Khi nàng tới đây, bài đăng này đã bị người ta phát hiện, lượt trả lời cũng nhiều lên. X rốt cuộc có phải người mà A tranh cãi hay không, đứng trước tin nóng có người đại khái đã bị chọc nóng nảy, trực tiếp lên sàn.

128L: Ta nói, các người cẩn thận một chút. A đi Học Viện Điện Ảnh chơi, đụng tới X, khi đó X vẫn còn là học sinh, không có tiếng tăm, có hai ba phần giống với F. Sau đó A liền để ý, X lại chỉnh sửa nhan sắc, có bốn năm phần giống. Khi đăng ký vào công ty của A, X đã được ra mắt với danh hiệu F. Ông chủ lại liên tục thêm không ít hình ảnh, đều là ảnh chụp của A và X.

136L: X ra mắt sau một loạt các sản phẩm, thế nhưng còn có người vì nàng kêu oan. Ta là F, ta cũng muốn đâm chết nàng.

137L: Trước sau kết hợp như một. Càng nghĩ càng thấy ớn. Không biết A và F có cái gì thù oán nữa.

138L: Những cái này chỉ có thể chứng minh A và X quả thật có quen biết nhưng cũng chẳng chứng minh được gì.

Sau vào chục tầng, bài viết đột nhiên bị xóa bỏ.

Người đăng bài lại nghĩ rằng mạng Internet của mình không ổn, chạy lại lần nữa thì mới biết bài đăng thật sự đã mất.

Có người không tin, đã viết một bài đăng khác, không lâu sau đó cũng bị xóa. Phía trước thì chủ sở hữu đã hoàn toàn mai danh ẩn tích. Một hồi sau, có người đã đăng một bài khác: Hôm nay tôi quyết định bắt đầu dùng FTT. Bài viết của tôi đã bị xóa.

An Khả Hình đứng ở trước máy tính của bộ kỹ thuật của công ty: “Bài viết đã xóa rồi sao?”

Kỹ thuật viên gật đầu: “Toàn bộ đều đã xóa rồi.”

“Tiền thưởng sẽ nhanh chóng được chuyển vào tài khoản của anh.”

Chờ An Khả Hình đi rồi, kỹ thuật viên lấy di động ra, mở Weibo của Phó Diễm Diễm, lén lút theo dõi.

-----oOo-----

Chương 18: Thiếu gia nhà tôi muốn gặp cô

Chương 18: Thiếu gia nhà tôi muốn gặp cô

Editor: Anh Tram

Beta-er: Mùn + Linh

Phó Điềm Điềm đi nửa ngày mới trở lại. Cô không biết mình đã mang lại chút danh tiếng nào cho Ninh Song Song hay chưa, chỉ là sau khi về phát hiện “Phó Điềm Điềm phát sóng trực tiếp” lại thành tin nóng.

Lần này có ít người chửi mắng hơn, có rất nhiều người bình luận: 666*.

Còn có người nói:” Người này có lẽ là Phó Điềm Điềm giả, không phải mỗi lần đi lên chính là một hồi diễn sao, sao mà mà lần này cười lên lại đẹp như vậy.” Cũng có người so sánh cô cùng An Khả Hinh, so sánh được kết quả là bộ phim năm đó Phó Điềm Điềm gặp may mắn, An Khả Hinh quả thật là có nguyên nhân.

*666: là một thuật ngữ bên Trung, gần giống như like.

Lúc trước không biết rốt cuộc Phó Điềm Điềm là người thế nào nhưng nghiệp vụ và năng lực mà cô biểu hiện ra ngoài có thể cách An Khả Hinh mấy con phở.

Phó Điềm Điềm về nhà trước giờ cơm chiều. Hôm nay bác sĩ Lê đến cùng chơi cờ vây.

“A Bạch biết chơi cờ vây sao?” Phó Điềm Điềm rời khỏi ghế, đứng dậy.

“Là tôi dạy cậu ta đây, cậu ta rất thông minh.” Bác sĩ Lê nói một câu

A Bạch biểu tình chuyên chú, theo sát từng lời nói một.

Mấy hiệp sau, bác sĩ Lê ném một quân cờ. “Không chơi, không chơi nữa, tôi chơi không lại. “

“Tới tôi” Phó Điềm Điềm ngồi xuống ở vị trí của bác sĩ Lê, bắt đầu cùng A Bạch đánh cờ.

“Khoan đã. Tôi đánh sai rồi. Tôi vốn nghĩ là sẽ đánh bên này cơ”, Phó Điềm Điềm đem quân cờ vừa đặt xuống, cầm lên chuyển vị trí.

“Chờ một chút, chờ một chút, bên này cũng không phải, để tôi đổi lại đã.”

Chưa được mấy phút, Phó Điềm Điềm lại bắt đầu di chuyển quân cờ.

A Bạch nhìn cô di chuyển quân cờ, một câu cũng không nói, đợi cô di chuyển xong rồi tiếp tục đánh.

Bác sĩ Lê nhìn không nổi nữa, nói “A Bạch. Tại sao tôi không được di chuyển cờ mà Phó Điềm Điềm lại được. Cậu không thể bắt công như vậy được nha.”

A Bạch ngẩng đầu nhìn cậu, nói một câu “Phiền phức “

“Phiền phức, đã nghe chưa? A Bạch chê anh phiền phức đấy.” Phó Diễm Diễm vừa cười vừa nói.

Bác sĩ Lê đứng dậy, vuốt ngực một cái “Tôi phiền phức. Được. Được lắm. Tôi sẽ đi. Các người đừng ai giữ tôi lại”

“Bác sĩ Lê đi vui vẻ” Phó Diễm Diễm nói một câu tượng trưng. Sau đó, cùng A Bạch tiếp tục chơi cờ. Còn A Bạch đến mí mắt còn chưa nâng lên. Quả nhiên không một ai muốn giữ cậu lại cả.

Bác sĩ Lê:.....

Vào buổi tối, Vương tử gọi điện thoại đến bảo: “Có việc quan trọng, có việc quan trọng. Ngày mai giải trí Thiên Tâm của Khang Gia sẽ đón khách quý. Em có muốn biết khách quý là ai không?”

“Là ai vậy?” Phó Diễm Diễm hỏi.

“Là Thẩm Thời Thần, Thẩm Thời Thần của Thẩm Gia, nghe nói là thật đấy. Ngày mai, chị sẽ thuê đội bảo vệ mở đường để đẩy em vào. Đó chính là Thẩm Thời Thần đó, không nghĩ tới lúc sống lại có thể gặp người cấp cao như này, đúng là chết không đáng tiếc.”

“Thẩm Gia của nước L?”

Vương tử :”Không sai. Chính là hắn. Em cũng không thể ngờ được đúng không. Có cảm giác như bản thân đang nằm mơ vậy. Ngày mai, em nhất định phải biểu hiện tốt ở trước mặt hắn, phải làm hắn có thiện cảm đối với em. Về sau, đừng nói đến giới giải trí, nơi nào em cũng đều có thể đi được.”

“Cái đó, Vương tử” Phó Diễm Diễm cắt ngang. “Thẩm Thời Thần có đội bảo vệ bên ngoài, chưa kịp bước vào đã bị bắt lại đấy.”

“Đúng nhỉ” Vương tử nói sau 2 giây, “Nhưng em yên tâm, dù có bán thân chị cũng phải lấy được thiệp mời.”

Phó Diễm Diễm chưa kịp nói câu “Liệu có người mua sao?” thì Vương tử đã cúp điện thoại.

Không ít người có ý tưởng giống Vương tử. Tất cả bọn họ đều muốn hỏi thăm, nói chuyện với Thẩm Thời Thần tận tình chỉ để lấy chút quan hệ.

Phó Diễm Diễm cũng không hiểu rõ về Thẩm gia lắm. Nhưng cô đã từng nghe nhiều tin đồn mà người ta nói ở trong ngành giải trí. Thẩm gia vốn đã nổi tiếng từ thời phong kiến. Bởi vì thân thể của người dân thời ấy khá gầy yếu, Thẩm gia lúc ấy nuôi một nhóm người có y thuật cao, không thua kém gì ngự y trong cung, thậm chí còn giỏi hơn ở vài phương diện.

Lúc triều đình kiệt quệ đi xuống, Thẩm gia di cư ra nước ngoài. Cuối cùng, quyết định định cư tại nước L, nhóm người có y thuật cao cũng bị đem đi.

Cho tới bây giờ, mấy trăm năm qua đi, Thẩm gia ở nước L sớm đã là cây cổ thụ, cắm rễ rất sâu.

Hiện tại trình độ chữa bệnh ở nước L là tiên tiến nhất. Kể có tiền cần làm cuộc phẫu thuật quan trọng đều làm tại nước L. Bởi vì, trình độ chữa bệnh của nước L vốn đã dẫn đầu và cách rất xa các nước khác. Mà 80% bệnh viện, xưởng chế dược, trung tâm nghiên cứu y học của nước L tất cả đều trong tay Thẩm Gia. Ngay cả học viện y học nổi nhất chính là học viện y học Kars cũng là do một tay Thẩm Gia thành lập. Tiếng Trung ngôn ngữ là ngôn ngữ chính của nước L, cũng vì Thẩm Gia. kinhthecoanghelaideuphet Có thể nói, địa vị Thẩm Gia tại nước L hoàn toàn không thua Tổng thống. Những điều này chỉ là bề nổi. Trên thực tế, không riêng mỗi nước L, Thẩm Gia cơ hồ đã độc chiếm ngành kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến nhất hiện nay trên thế giới. Tổng thống đương nhiệm của nước R đã từng có mâu thuẫn đặc biệt đối với bệnh viện Thẩm Gia. Ông từng nói thà chết ở nước R chứ không tiếp nhận bất cứ trị liệu nào của bệnh viện Thẩm Gia. Về sau, ông bị chẩn đoán là có bệnh thật. Tất cả chuyên gia đứng đầu nước R đã thảo luận và cuối cùng chỉ có thể đưa ra kết luận là chuẩn bị hậu sự. Cuối cùng, ông bắt buộc dĩ phải đi nước L. Sau đó, bệnh viện Thẩm Gia lại chữa khỏi bệnh cho ông. Từ đó về sau, ông liền coi trọng bệnh viện Thẩm Gia. Ông cho rằng bệnh viện Thẩm Gia tốt hơn bất kỳ bệnh viện nào khác.

Ngoài ngành kỹ thuật chữa bệnh, ngành công nghiệp của Thẩm Gia cũng rất lớn. Hiện tại, Thẩm Gia đã phát triển thành một gia tộc lớn mạnh một cách phi thường. Không ai biết họ có bao nhiêu tiền. Nhưng có lời đồn đại nói là nơi ở của Thẩm Gia rộng như sân bay và có tận 5 nơi. Trong WC, một cái chậu rửa mặt bình thường cũng là do danh nhân thiết kế và dùng những nguyên liệu quý nhất, có thể bằng với giá một căn nhà nằm ở vị trí tốt nhất ở Kinh Thị.

Mà Thẩm Thời Thần lại là con cháu của Thẩm Gia lúc bây giờ, vừa quyền thế ngấp trời, lại còn có tiền.

Một người như vậy, chỉ cần đứng nhìn từ xa thôi cũng đủ để mãn nguyện cả đời rồi. Mà người ở đỉnh cao như thế lại có thể lặn lẽ đến Trung Quốc, đã vậy còn tham gia yến tiệc của Khang Gia, ai nhìn vào cũng nói rằng Khang Gia gặp may.

Phó Điềm Điềm khá tò mò, nhưng bất quá cũng chỉ là tò mò.

Hôm sau Vương tử cầm thiệp mời đến: “Nói ra em có thể không tin nhưng thiệp mời này là do Khang gia chủ động đưa đến, em nói thử xem liệu bọn họ muốn gì. Tuy nói giải trí Thành Gia ngoại trừ em ra thì cũng chả có

minh tinh nào ra hồn, so với giải trí Thiên Tâm càng ngày càng không đáng chú ý. Nhưng mới mấy năm trước, hai bên còn đánh nhau đến chết đi sống lại. Bỗng đột nhiên, bọn họ thân thiện như vậy chị có chút không quen.”

“Em cũng thấy vậy.” Phó Diềm Diềm dùng hai ngón tay cầm tấm thiệp mời “Đây cũng không phải là tiệc Hồng Môn, hay là bọn họ muốn bắt em?”

“Có An Khả Hình ở đó, em nghĩ có khả năng sao?”

Chuyện này khiến Vương tử nghĩ cả buổi tối, tóc cũng rụng mất vài cọng, vẫn chưa nghĩ ra được nguyên nhân. Nhưng cảm thấy không đi quả là uổng phí, hiện tại là xã hội pháp trị, hơn nữa người tới đây là người của Thẩm Gia trong truyền thuyết, Khang Gia cũng không dám nhiều loạn.

” Đi thôi, đi thôi. Ăn mặc đẹp một chút. Không dám cầu mong em cùng người ta dựng quan hệ, chỉ mong em đi có thể học hỏi thêm kiến thức.”

Wang tử nói.

Người chăm sóc vẫn luôn ở bên cạnh cô đang đi tới. “Mọi người muốn đi gặp Thẩm Thời Thần?”

Phó Diềm Diềm đem thiệp mời để qua một bên: “Chỉ đi xem náo nhiệt thôi. Cậu biết hẳn?”

“Có nghe bác sĩ Lê nhắc qua. Nghe bảo hẳn ta không phải người tốt.”

Phó Diềm Diềm nhớ bác sĩ Lê học tiến sĩ tại nước L đặc biệt là có học ở học viện y Kars. Cô hỏi: “Bác sĩ Lê biết Thẩm Thời Thần sao? Cậu ta còn nói cái gì không?”

Người chăm sóc: “Không biết nữa, chỉ nghe cậu ta nói Thẩm Thời Thần có đến đọc diễn thuyết ở học viện Y. Người đứng trước, người đứng sau, nên cậu ta nhìn thấy.”

Phó Diềm Diềm gật đầu, tuy Thẩm Thời Thần là một phần tử cực kì nguy hiểm, nhưng dựa vào khả năng quan sát và mê hoặc điều luyện của mình, Phó Diềm Diềm nắm chắc: “Vậy tôi chỉ cần khiêm tốn một chút để đi học hỏi là được.”

Buổi tối, Phó Diềm Diềm diện một bộ đầm đen đơn giản để dự tiệc. Vừa bước vào cửa, liền thấy An Khả Hình. Nếu không có ống kính phía trước, An Khả Hình sẽ không bao giờ thể hiện sắc mặt tốt với cô. Phó Diềm Diềm cũng không muốn nhìn, trực tiếp làm lơ đi thẳng vào trong.

Khách sạn bị bảo vệ vây khắp nơi. Trong đại sảnh, có bartender bung rượu đi lòng vòng, nhưng nhìn không khác các bartender khác. Phó Diềm Diềm luôn cảm thấy những người này có vẻ rất mạnh. Đặc biệt là ở đôi mắt, rất là giống chim ưng. Tạo cảm giác giống như họ có thể rút súng ra từ bàn ăn bất kỳ lúc nào để xử lý nhân viên khả nghi.

Phó Điềm Điềm quyết định thực hiện sự khiêm tốn đến cùng, ngồi yên ăn mấy trái dưa rồi trở về. Đi được vài bước thì gặp Hứa Tinh Trạch, trái tim cuối cùng cũng quay lại lồng ngực, nhìn Hứa Tinh Trạch đi tới.

Hôm nay Hứa Tinh Trạch diện một bộ đồ tây màu đen, trông khá nghiêm túc. Tóc thì được chải ngược ra sau. Lộ ra ngũ quan như được điêu khắc tỉ mỉ bởi thượng đế. Nếu so với bình thường, thì cậu ta mất đi một ít sự trẻ con và trông trưởng thành hơn.

“Hứa đệ đệ” Phó Điềm Điềm bung ly rượu đi qua “Cậu tới đây bao lâu rồi?”

“Vừa tới.” Hứa Tinh Trạch giới thiệu Phó Điềm Điềm với người bên cạnh “Đây là Phó Điềm Điềm”. Sau đó giới thiệu với Phó Điềm Điềm “Đây là bạn tốt của em, Trì Cao và Tưởng Hồng”

“Chào mọi người”

“Chào. Nghe danh đã lâu. “

Hứa Tinh Trạch có bạn bè bằng tuổi với cậu ta. Họ đều có gia thế không bình thường lại rất giống Hứa Tinh Trạch.

Bốn người đứng nói chuyện một lúc, Trì Cao hỏi: “Phó tử, Hứa Tinh Trạch tính cách xấu như vậy, chị lại hay đi show với cậu ấy. Liệu có chịu nổi cậu ấy không?”

“Không chịu nổi, nhưng Hứa đệ đệ là nhân vật được yêu thích.” Phó Điềm Điềm cười nói “Chờ chương trình phát sóng mọi người sẽ biết.”

Ở đại sảnh đã đầy người. Mọi người đứng thành vòng tròn, trò chuyện với nhau nhưng tâm tư bây giờ chỉ đặt trên người Thẩm Thời Thần. Vậy mà nhân vật trong truyền thuyết này căn bản là không thấy lộ diện. Tất cả mọi người đều bắt đầu hoài nghi về bữa yến tiệc này có phải là trò đùa của Khang Gia không.

Bất quá chắc chắn là Khang Gia sẽ không có lá gan lớn như vậy.

Phó Điềm Điềm uống xong một ly rượu vang đỏ, chuẩn bị gọi cho Vương tử hỏi xem là liệu có thể về trước không thì có một người đàn ông trung niên mặc bộ tây âu màu đen đến trước mặt cô, nói “Phó tiểu thư, thiếu gia nhà tôi muốn gặp cô.”

“Thiếu gia nhà ông là ai? “

Người đàn ông trung niên nở nụ cười, nhướn lông mày đầy kiêu ngạo

“Thiếu gia nhà tôi họ Thẩm.”

Phó Điềm Điềm chỉ vào bản thân hỏi “Người có gọi sai người không?”

Người đàn ông vẫn giữ tư thế “Phó tiểu thư, mời.”

Hứa Tinh Trạch thấy thế đi lại bên cạnh “Em cùng đi với chị.”

Người đàn ông trung niên lắc đầu “Thiếu gia chỉ mời mỗi Phó tiểu thư. Mọi người yên tâm, thiếu gia của chúng tôi không có ác ý, nhất định sẽ đem Phó tiểu thư về.”

-----oOo-----

Chương 19: Hấn đối với Diễm Diễm không tốt, Diễm Diễm không cần thích hấn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 19: Hấn đối với Diễm Diễm không tốt, Diễm Diễm không cần thích hấn

Editor: Luu

Beta-er: Ngọc

Phó Diễm Diễm cảm thấy Thẩm Thời Thần không có lí do gì để làm khó mình, vả lại còn gọi cô đi trước mặt nhiều người như vậy chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Phó Diễm Diễm đi đằng sau người đàn ông trung niên để lên tầng hai, qua bao nhiêu bậc thang và hành lang thì cuối cùng cũng đến cửa một thư phòng đang có hai vệ sĩ canh gác. Người đàn ông trung niên kia liền tiến thẳng vào, đẩy cửa ra rồi nói với Phó Diễm Diễm:

– Đi vào đi!

Cô vâng lời đi vào, nhìn thấy một người đàn ông khác đang quay lưng lại với mình, tầm mắt hướng ra bên ngoài chiếc cửa sổ sát đất.

“Thẩm tiên sinh” Phó Diễm Diễm kêu lên một tiếng.

Thẩm Thời Thần quay đầu, kia quả thật là Trương Phi tái thế, khuôn mặt anh tuấn, ngũ quan nhìn rất khí chất. Hấn ta có đôi mắt màu xanh lam nhàn nhạt, lúc nhìn sang Phó Diễm Diễm như có chút gì đó phảng phất cả một vùng biển cả gợn sóng. Thẩm Thời Thần rất cao, chắc phải hơn một mét chín.

“Phó tiểu thư.” Hấn đi về phía Phó Diễm Diễm với khí thế bức người, lạnh lùng đáp lại.

Đây là một con người nguy hiểm, Phó Diễm Diễm thầm kết luận trong đầu sau lần đầu tiên gặp mặt. Cô hồi hận vô cùng vì đã đến góp mặt ở cái nơi

náo nhiệt này. Đúng là nơi náo nhiệt nào cũng không đáng để góp mặt, bởi các lão đại ở những nơi này ta không có cách nào suy đoán nổi tâm tư của họ. Hơn nữa nhất cử nhất động của họ đều có thể quyết định sự sống chết của ta. Phó Diềm Diềm cố trấn tĩnh bản thân, thầm nghĩ sẽ cố dò la ý đồ trong đầu hấn rồi nhanh chóng thoát khỏi cái thư phòng đáng sợ này.

“Không cần căng thẳng, tôi tìm cô chỉ vì muốn hỏi cô hai câu. Thảm Thời Thần đi đến cạnh bàn, rót một ly trà đưa cho Phó Diềm Diềm. “Năm năm trước cô từng ở trong một khu trọ có tên là “Hương mặt trời cư xá” cô có nhớ không?”

Phó Diềm Diềm gật đầu, không biết hấn hỏi như vậy là vì cái gì. Năm năm trước cô còn chưa tiến vào ngành giải trí, chỉ là một sinh viên năm tư và đúng là có thuê trọ ở “Hương mặt trời cư xá”, cách trường học khá gần, đi lại rất thuận tiện.

“Vậy cô có nhớ mình ở sát phòng ai không?” Thảm Thời Thần gõ tay lên mặt bàn, hình như còn đang gõ theo một tiết tấu nào đó. “Hay nói đơn giản thế này, cô có ấn tượng khá sâu sắc về người đó hay là ai ở khu trọ chứ?” Phó Diềm Diềm cố gắng nghĩ lại nhưng trong đầu như có sương mù bao phủ, đoạn kí ức kia đối với cô rất mơ hồ. Nếu Thảm Thời Thần không đột nhiên nhắc đến, có khả năng Phó Diềm Diềm một đời này cũng sẽ không có ý nguyện muốn hồi tưởng lại khoảng thời gian đó.

“Sát vách hình như là phòng trống.” Cô lo lắng trả lời hấn ta. “Không có người qua lại. Nếu bảo là ấn tượng nhất thì tôi chỉ nhớ trên tầng tôi ở có một đôi vợ chồng mỗi ngày đều cãi nhau đến mức luôn đòi ly hôn, còn lại những thứ khác tôi đều không nhớ rõ ràng cho lắm.”

Phó Diềm Diềm để ý lúc cô nói chuyện, Thảm Thời Thần luôn nhìn cô rất chăm chú. Cặp mắt màu xanh lam của hấn thật sự là tuyệt tác, nhất là màu lam nhạt này khiến người khác có cảm giác như đang nhìn thấy bầu trời sáng lên sau cơn mưa, hoặc là vùng biển thanh bình trở lại sau một trận giông bão. Thế nhưng vẻ đẹp này nhìn lâu lại khiến cô sợ hãi, cảm thấy như đang bị áp bức, vô cùng bí bách.

Phó Diềm Diềm bị Thảm Thời Thần nhìn chằm chằm có chút rợn người, may sao miễn cưỡng nói cho hết câu thì hấn đứng dậy: “Cô có thể ra ngoài được rồi.”

Cô nhẹ nhàng thở phào, bỗng người đàn ông trung niên kia lại bước đến trước mặt cô, lần này trong tay còn có một chiếc túi: “Đây là quà tặng cô.” Phó Diềm Diềm cầm lấy cái túi, nói “Cảm ơn” rất nhỏ rồi nhanh chóng rời đi.

Cô vừa rời khỏi phòng chưa lâu thì lại một người đàn ông khác mặc áo sơ mi hoa bước ra từ tấm bình phong. “Cô ta không nói dối, cô ta thật sự chưa từng gặp qua Thẩm Thời Khanh.”

“Thật một trăm phần trăm?”

“Anh đang hoài nghi tố chất chuyên nghiệp của tôi.” Khuôn mặt người đàn ông mặc sơ mi hoa tràn đầy bất mãn. “Trừ phi cô ta đã từng huấn luyện qua lớp nguy trang chuyên nghiệp nhất thì phán đoán của tôi không thể nào sai.”

“Mà anh có phải quá đa nghi rồi không? Mặc kệ Thẩm Thời Khanh năm năm trước có thực sự đến Trung Hoa, tra ra được thứ gì, hiện tại hắn cũng đã chết.” Người mặc áo sơ mi hoa lại cười xùy một tiếng. “Huống chi, tính tình hắn thanh cao, vậy mà lại ở ‘Hương mặt trời cư xá’, anh cảm thấy có khả năng sao?”

“Anh nói đúng.” Thẩm Thời Thần thả lỏng cơ thể, nhấp một ngụm trà.

“Hắn đã bị loại khỏi cuộc chơi rồi.”

Phó Điềm Điềm từ lúc ra khỏi thư phòng liền đi không ngừng nghỉ, đến khi thấy xe của mình mới vỗ ngực, cảm nhận được nhịp đập của trái tim mới dám xác nhận rằng mình vẫn còn sống.

Cô mở cái túi ra, trong túi là một chiếc hộp rất tinh xảo, bên trong hộp lại là một chiếc đồng hồ kim cương phiên bản giới hạn. Loại đồng hồ này bình thường có tiền cũng không mua được thế mà hắn lại tùy tiện lấy làm quà tặng, quả thực rất hào phóng.

Bất quá chiếc đồng hồ này cô lại có phúc nhận được, thôi thì cứ nhận lấy đi. Về đến nhà, A Bạch vẫn đang đợi cô trong phòng khách, dường như đã thành thói quen rồi. Dù trễ hắn vẫn phải chờ cô về rồi mới chịu đi ngủ. Phó Điềm Điềm rất muốn giáo huấn hắn một trận, nhưng trong lòng lại có cảm giác thoải mái. Ngại ngừng đem lời giáo huấn biến thành: “A Bạch, tôi về rồi.”

Không ngờ A Bạch lại chẳng hề phản ứng, cứ ngồi yên như cũ trên ghế sofa. Đây là lần đầu tiên Phó Điềm Điềm gọi hắn mà hắn không phản hồi lại, trước đây chỉ cần cô đẩy cửa ra là A Bạch đã vội vàng vàng chạy đến mà đón lấy người cô.

Cô thay giày ra xong thì thấy trên TV đang phát đoạn kịch do cô biểu diễn, kịch bản để cô diễn vai phụ, lúc này đang cùng nam chính cãi nhau, sau đó nam chính định đi lên cho cô ấy một cái bạt tai.

Dựa theo kịch bản, vai diễn của cô trước đây cùng nam chính vốn là tình lữ. Về sau cô luôn không nói đạo lý mà làm cứ càn thế nên hai người quyết

định chia tay. Tiếp theo nam chính gặp được nữ chính, bắt đầu diễn các cảnh tình cảm.

Phó Điềm Điềm đang hồi tưởng thì phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng vang lớn. A Bạch hai mắt đỏ ngầu trực tiếp nện một đấm vào TV, khiến TV vừa nãy còn rất bình thường trong một khoảnh khắc liền hóa thành đồng mảnh vỡ lộn xộn. Còn tay hắn thì đầy những máu tươi, chúng theo nắm đấm mà chảy xuống.

“A Bạch, hắn đang làm gì vậy?” Phó Điềm Điềm hỏi, trong lòng có chút sợ hãi pha lẫn sự tức giận.

A Bạch quay đầu, hai mắt đỏ ngầu khi nãy trong thoáng chốc liền khôi phục như cũ khi nhìn thấy cô. Nếu như không phải trên tay còn hắn đang chảy máu, có lẽ Phó Điềm Điềm sẽ cho rằng những gì cô vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác.

“Đau quá.” A Bạch hướng về phía Phó Điềm Điềm mà vô tội đáp lời.

Cô thật không còn cách nào khác, đành phải nhẹ giọng: “Đi ra salon đi, tôi lấy hộp thuốc.”

Phòng khách vốn yên tĩnh tự nhiên có tiếng động làm người điều dưỡng và bảo mẫu chú ý, nhìn thấy máu trên tay hắn thì kêu thất thanh: “Thế này là làm sao?” rồi cuống quýt đi lấy băng gạc cùng thuốc.

Phó Điềm Điềm dứt khoát ngồi trên salon quay đầu hỏi A Bạch: “A Bạch, tại sao lại đập TV?”

Hắn ngồi yên trên ghế nửa ngày mới chịu trả lời, còn dùng bản mặt của một bé nhỏ làm sai chuyện: “Bởi vì chán ghét.”

“Chán ghét cái gì?” Phó Điềm Điềm quyết định nói chuyện nghiêm túc với hắn một chút, dù sao thì cô cũng không quan tâm chuyện cái TV, nhưng không thể để hắn muốn làm cái gì thì làm cái đó như vậy được.

“Chán ghét cái người bên trong đó.” A Bạch mím môi thành một đường thẳng tắp, vô cùng nghiêm túc nói lại. “Tôi chán ghét hắn.”

Hắn nói rất đúng, nam chính trong kịch bản quả thật không tốt.

“Anh ta đối xử không tốt với Điềm Điềm, Điềm Điềm không được thích hắn.” A Bạch lại chậm rãi bổ sung thêm.

Phó Điềm Điềm dở khóc dở cười: “Kia là diễn thôi, cũng không phải thật mà.”

“Về sau không cho phép đập TV, nếu không sẽ đem anh đi gán nợ.” Cô dữ dằn mà giáo huấn.

Người điều dưỡng đem hộp thuốc tới, Phó Điềm Điềm liền nhận lấy rồi ngoắc A Bạch: “Tới đây.”

Cô giúp hắn xử lý vết thương, băng bó cẩn thận rồi gọi điện cho bác sĩ Lê hỏi thăm tình hình.

“Em nói A Bạch chỉ nên lên TV có một năm đấy?” Bác sĩ Lê cười vào nỗi đau của người khác, sáng khoái nói: “Tên gia hỏa này không biết đã dùng bao nhiêu khí lực nhỉ.”

“Em hỏi anh là em xử lý như vậy có vấn đề gì không, còn những việc cần chú ý nữa.”

“À, không có việc gì.” Bác sĩ Lê không có chút lo lắng nào. “Năng lực khôi phục rất mạnh, em nên tùy tiện làm gì đó có lợi cho bản thân đi.”

Đây là lời một vị bác sĩ đáng kính nên nói ra sao?

Phó Diễm Diễm cố gắng chịu đựng rồi cúp điện thoại.

Xử lý xong cho “anh hùng nhỏ”, Phó Diễm Diễm về phòng ngủ một giấc, rất nhanh chóng liền tiến vào mộng đẹp.

Trong giấc mơ, cô như đang trở lại năm năm về trước.

Vẫn như cũ hiện ra một cái đại sảnh, mọi người đều ăn vận xinh đẹp, khí chất tao nhã, xung quanh ngập tràn ánh vàng lấp lánh. Phó Diễm Diễm tìm tới cửa bảo an, dúi cho hắn một ít tiền nói, “Tôi muốn tìm Phó Sinh.”

Bảo an nhìn cô một cái, tay nhét tiền vào túi áo rồi đi vào.

Chỉ lát sau, Phó Sinh trở ra, nhìn thấy phó Diễm Diễm, liền trừng mắt:

“Mày tới làm gì, đòi tiền à? Tiền sinh hoạt không phải đã đưa cho chúng mày rồi sao?”

Hắn hùng hổ lấy trong túi ra một cộp tiền rồi vút vào tay Phó Diễm Diễm, đẩy cô một cái: “Đi nhanh lên, đừng xuất hiện trước mặt tao nữa.”

Phó Diễm Diễm bị hắn đẩy mạnh đến nỗi lão đảo ngã xuống đất. Phó Sinh quay đầu nhìn thoáng qua, đầu đầu hơi không kiên nhẫn vút cho cô một tấm card. “Đây là thư kí của tao, có việc gì thì gọi điện cho nó, đừng tới tìm tao làm gì.” Sau đó lại vội vã rời đi.

Một đôi tay không biết từ đâu hiện ra trước mắt Phó Diễm Diễm, kéo cô đứng lên.

Chủ nhân của đôi tay đó đưa cho cô một chiếc khăn tay. “Lau.”

Phó Diễm Diễm ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt đen âm u thì hung hăng đẩy hắn ta cho hả giận. “Tôi chán ghét các người.” rồi chạy cực nhanh để rời đi.

Thời điểm Phó Diễm Diễm tỉnh giấc, chuyện trong giấc mơ đã hoàn toàn không còn chút gì đáng để mắt tới. Cô vuốt tóc vài cái, không hiểu sao đã ngủ say như vậy mà đầu vẫn còn đau, khắp người không chỗ nào là không mệt mỏi.

Một ngày sau, “Người thừa kế” mùa hai bắt đầu khởi quay.

Lần này chương trình quay tại Giang Nam, nổi tiếng với sơn thủy hữu tình, có nhiều cảnh núi non tươi đẹp. Tổ tiết mục lạnh lùng đem bọn họ tới một thôn trang nhỏ.

“Một người thừa kế xứng đáng nhất định phải có năng lực ứng biến cũng như thích ứng tốt, cho nên mùa này mọi người sẽ vượt qua một cuộc sống khác hẳn cuộc sống trước đây của mình. Chúng tôi sẽ làm ra những thế nhiệm vụ, hoàn thành một nhiệm vụ sẽ nhận được điểm thưởng và nhiệm vụ tiếp theo. Nếu như xin sự trợ giúp từ tổ tiết mục, mỗi lần như thế sẽ trừ đi mười phần trăm số điểm. Ngày cuối cùng nếu như đạt được nhiều điểm nhất thì chúng tôi sẽ tặng thưởng bạn một huân chương.”

Tổ tiết mục đưa bọn họ đến đó, để lại một lời như vậy rồi buông tay mặc kệ.

“Chỗ ở không cung cấp luôn sao?” Phó Diễm Diễm ngạc nhiên.

“Tự nghĩ cách hoặc lựa chọn xin giúp đỡ, cô muốn xin giúp đỡ sao?”

Phó Diễm Diễm: ... Các người thật quá hung ác.

Năm người mắt lớn trừng mắt nhỏ đến chán nản, quyết định tìm chỗ ở trước rồi tính tiếp.

-----oOo-----

Chương 20: Phó Diễm Diễm, không cần kiêu ngạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 20: Phó Diễm Diễm, không cần kiêu ngạo

Editor: Quân

Beta-er: Ngọc

Phó Diễm Diễm phân tích: “Ý của tổ tiết mục là chúng ta có thể xin giúp đỡ, vì vậy có thể khẳng định rằng họ đã chuẩn bị nơi ở cho chúng ta. Nếu không chúng ta tìm dân làng hỏi một chút, không chừng có thể biết được họ có liên hệ với tổ tiết mục hay không.”

Vài người cảm thấy cũng có lí. Vừa hay có một bác gái giao đồ ăn đi ngang qua. Phó Diễm Diễm vội vàng đuổi theo: “Bác ơi, cháu đến đây quay chương trình, bác có biết “Người Thừa Kế” không ạ?”

“Bác biết cháu!” Bác gái đặt đồ ăn xuống, nước bọt văng tứ tung.

“Cháu là San San phải không? Người đáng thương ở trên TV ấy, chồng đi rồi, đứa bé cũng mất, bạn thân lại bla bla bla...” (đã giảm lược 1000 từ)

“Bình tĩnh bình tĩnh, bác ơi.” Phó Diềm Diềm vội ngăn bác gái, “Trước hết cho cháu hỏi vài thứ ạ. Cháu đến đây quay chương trình, nhưng lại bị lạc đường, không biết nhà trọ ở nơi nào, bác có biết tổ tiết mục thuê nhà trọ ở đâu không?”

“Cái này bác biết.” Bác gái tự hào nói “Ở Nông Gia Nhạc ấy, gia đình nhà Trương bảo bác, chỗ họ có người nổi tiếng đến nên chần gối đều đã thay mới cả rồi.”

Phó Diềm Diềm nghi ngờ hỏi: “Vậy bác biết đường đến Nông Gia Nhạc không ạ?”

“Để bác dẫn cháu đi.” bác gái cầm đồ ăn lên, “Vừa hay, bác cũng đang cần qua đó để đưa đồ.”

Mấy người khác thấy vậy lập tức đuổi theo.

Không khí ở thôn làng tươi mát, phong cảnh lại hợp lòng người, mấy người vừa đi vừa ngắm cảnh, chỉ một lúc đã đến Nông Gia Nhạc theo lời của bác gái.

Bác gái đưa đồ ăn đi vào, hướng về phía bên trong gọi: “Nhà Trương, có minh tinh đến!”

Chỉ trong chốc lát, một người đàn ông cao lớn đi ra, thấy bọn họ liền tươi cười: “Để chú dẫn mọi người đi xem phòng.”

Phó Diềm Diềm vội vàng hỏi: “Tiền là do tổ tiết mục trả đúng không ạ?”

Hắn gật đầu: “Không trả tiền cũng không sao, mọi người ký tên lên tường coi như tiền thuê nhà cũng được, để chú dùng làm quảng cáo.”

Cả năm vị khách đều không keo kiệt mà viết lại tên mình, sau đó đi theo chủ trọ xem phòng.

“Nhu vậy cũng được à?” Tổ tiết mục có người không nhịn được hỏi đạo diễn.

Đạo diễn Tống: ... Số của Phó Diềm Diềm may mắn, gặp được người tính tình sáng khoái, tôi cũng không có cách nào.

Vài người tìm được phòng rồi để hành lý, Hương Ngữ nói: “Thật ra, chỉ cần chúng ta cùng nhau xin giúp đỡ, năm người đều là âm mười, cũng không khác mấy năm con 0 điểm.”

“Cái này không giống nhau.” Trình Trục nói. “Tôi muốn nhìn thấy bộ dáng bất lực của tổ tiết mục.”

Mọi người phá lên cười.

Chủ nhân Nông Gia Nhạc tặng họ trái cây tươi vừa mới hái và nước ép. Bọn họ ăn uống xong xuôi, rốt cuộc tổ tiết mục cũng đến để đưa thẻ nhiệm vụ.

Trên thẻ nhiệm vụ viết một loạt các nhiệm vụ, sau mỗi nhiệm vụ đi kèm theo một con số.

Giúp chủ Nông Gia Nhạc cho heo ăn, 20 điểm;

Giúp chủ thợ lúa gà vịt ra sau núi, chạng vạng lại lúa về, 20 điểm;

Hái những loại rau được yêu cầu, 20 điểm, mỗi loại sai trừ 5 điểm;

Giúp chủ thợ chiêu đãi khách, 20 điểm, mỗi lần làm kém trừ 5 điểm;

Giúp chủ thợ mời khách, mỗi khách 10 điểm;

Nấu ăn, 20 điểm, mỗi lần bị chê trừ 5 điểm;

Rửa chén, 10 điểm, làm vỡ một cái chén trừ 5 điểm;

...

Hướng Ngữ cầm thẻ nhiệm vụ đi tìm chủ thợ: “Đề tôi đi hái rau.”

Cố Khải vội vàng đuổi kịp: “Tôi cũng đi.”

Trình Trục sờ sờ mũi: “T-tôi đi rửa chén.”

Hứa Tinh Trạch nhìn về phía Phó Điềm Điềm, Phó Điềm Điềm đứng lên:

“Tôi đi cho heo ăn, dù gì nhà tôi cũng có nuôi một con mèo và một con chó, tôi nghĩ bản thân có thể hòa hợp được với các loại động vật nhỏ.”

Hứa Tinh Trạch chưa nghĩ ra bản thân muốn làm gì. Bởi hắn ta vừa mới thắng ván trước. Vì vậy ở ván này, hắn tương đối bình tĩnh, quyết định đầu tiên thì cứ đi xem Phó Điềm Điềm cho heo ăn cái đã.

Thật ra, nguyên nhân chính là hắn cảm thấy Phó Điềm Điềm quá kiêu ngạo, khẳng định cô ta trong ván này sẽ cực kỳ thâm hiểm. Hắn muốn đi xem nào nhiệt.

Chủ thợ có nuôi một đàn lợn, đêm sơ sơ cũng được chục con, Phó Điềm Điềm mang cơm heo đi tới, đám lợn liền ồn ào, duỗi dài cổ đòi chui ra ngoài.

“Nhìn đi, rõ ràng tôi được hoan nghênh.” Phó Điềm Điềm nói.

Hứa Tinh Trạch không lưu tình mà chọc cô: “Chị Phó, tôi cảm thấy thú tội nó hoan nghênh không phải là chị mà là cơm heo trong tay chị.”

“Bón bỏ năm lên một chút, đặng đó cũng rất hoan nghênh tôi nha. Nói nữa...” Phó Điềm Điềm đổ cơm heo vào trong máng, nghiêng đầu nhìn hắn ta, “Cậu không phải tội nó, làm sao lại biết người tội nó hoan nghênh không phải là tôi?”

Hứa Tinh Trạch phản ứng rất nhanh: “Chị cũng không phải tôi, làm sao chị lại biết tôi không biết thú tội nó hoan nghênh không phải là chị?”

Phó Điềm Điềm hít sâu một hơi: “Cậu cũng không phải là tôi, làm sao cậu biết, tôi không biết là... cậu không biết bọn nó hoan nghênh không phải là tôi... hắc.”

Nói xong, lượng khí hít vào cũng chẳng còn thừa tí nào.

Ở phía sau, người quay phim cười đến bả vai run run, Hứa Tinh Trạch giơ hai tay lên đầu hàng: “Chị Phó, chị thắng.”

Phó Điềm Điềm xua tay: “Không, tôi chỉ muốn thử xem khả năng hô hấp của tôi thôi.”

Hứa Tinh Trạch cười nhẹ, khoe miệng hơi cong cong, camera lập tức lia đến đặc tả.

Phó Điềm Điềm không phục: “Tại sao tôi lại không có đặc tả?”

Người quay phim của Phó Điềm Điềm rối rắm nói: “Chị Phó, chị nhất định muốn đặc tả sao?”

Phó Điềm Điềm mới vừa dọn xong cơm heo, váy cùng ống tay áo đều toàn là vết bẩn, hơn nữa kiểu tóc cũng rối loạn.

Camera yên lặng tiến lên, đối với vật thể không rõ dính trên tóc Phó Điềm Điềm đặc tả.

Phó Điềm Điềm:... Ngươi cút.

Hứa Tinh Trạch thoải mái cười to.

Phó Điềm Điềm đứng tại chỗ chờ đám heo ăn xong, rồi hướng đến màn ảnh nói: “Heo thật là một sinh vật vĩ đại, ăn vào là cơm heo, công hiến ra là thịt kho tàu, hầm lại thịt, thịt kho tàu móng heo, lỗ đùi...”

Nói đến liền thấy đói bụng, Phó Điềm Điềm hỏi Hứa Tinh Trạch: “Chúng ta có cơm trưa không?”

Hứa Tinh Trạch tự hỏi trong nửa giây rồi nói: “Tôi đi đuổi gà, giữa trưa nếu không có đồ ăn thì có thể trộm một con đem nướng.”

“Có lý đấy. Cậu đi đi, tôi đi ra sau bếp tạo quan hệ với đầu bếp.”

Hai người chia làm hai đường, Hứa Tinh Trạch đi đuổi gà, Phó Điềm Điềm đi ra sau bếp hỗ trợ, thuận tiện xem thử bữa trưa có thể ăn thịt kho tàu hay không.

Buổi sáng qua đi, tổ tiết mục gọi bọn họ lại tổng kết điểm số buổi sáng.

“Hiện tại, Phó Điềm Điềm đang đứng đầu, 60 điểm, hoàn thành nhiệm vụ cho heo ăn và nấu nướng.”

“Cậu biết nấu ăn?” Mặt khác, bốn người đều kinh ngạc. “Nhìn không ra, nhìn không ra đấy.”

Phó Điềm Điềm ngồi ngay ngắn: “Đừng có trông mặt mà bắt hình dong.”

Tổ tiết mục biết rõ nội tình nên “khu” một cái: “Phó Điềm Điềm, không cần kiêu ngạo.”

“Ý gì?” Phó Điềm Điềm nhướn lông mày, ôm quyền nói: “Xin đại gia chỉ giáo nhiều hơn.”

Mặt bốn người khác:... Cái ngữ khí này rõ ràng không phải là kiêu ngạo mà là khiêu khích, gọi đòn.

“Tốt, bắt đầu công bố điểm của những người khác, đứng thứ hai là Hứa Tinh Trạch, 0 điểm.”

“Gi?” Phó Điềm Điềm tưởng mình bị ảo giác. Hứa Tinh Trạch cũng đầy hoang mang: “Đứng thứ hai? Tôi á?”

Tổ tiết mục gật đầu: “Chính là cậu, vì nhiệm vụ của cậu không có hoàn thành, còn dẫm hỏng một quả trứng gà trong ổ, hai con ngỗng còn chẳng biết là đã đi đâu. Cho nên buổi chiều nhiệm vụ của cậu là đi tìm ngỗng và quét ổ gà.”

Hứa Tinh Trạch buồn rầu: “Vậ à..”

“Tiếp theo, cả ba người đều là điểm âm, Hương Ngữ và Cố Khải hái nhầm năm loại rau, trừ 5 điểm.”

“Biết vậy từ sớm không chọn đi hái rau.” Hương Ngữ oán giận nói: “Các cậu không biết cái vườn kia rộng cỡ nào đâu, toàn rau với rau, làm sao mà nhận ra được.”

Cố Khải cũng gật đầu: “Tôi hôm nay mới được biết khoai lang đỏ, khoai tây đều mọc ngầm dưới đất, làm chúng tôi tìm muốn mệt.”

Người của tổ tiết mục tiếp tục: “Người đứng cuối cùng không cần nói cũng biết, Trình Trục, làm vỡ mất năm cái chén, âm 15 điểm.”

Trình Trục vờ mặt đau khổ: “Trượt tay, là trượt tay.”

Trừ Phó Điềm Điềm, bốn người còn lại hoàn toàn bại trận.

“Cơm trưa của chúng ta...” Trình Trục cẩn thận hỏi.

“Tự bản thân giải quyết, có thể xin giúp đỡ, một lần giúp đỡ là 10 điểm.”

Tổ tiết mục máu lạnh vô tình nói.

Phó Điềm Điềm sớm đã ở phía sau bếp cùng các nhân viên công tác ăn cơm trưa, đồ ăn cô làm là do đầu bếp đích thân chỉ đạo, tuy làm chẳng ra gì, nhưng những người khác vẫn nể tình, đều đem đồ ăn ăn hết, hơn nữa cũng không làm cô bị trừ điểm, nên ở nhiệm vụ này cô được 40 điểm (?).

Phó Điềm Điềm vỗ vỗ mông đứng lên: “Tôi đi ngủ trưa đây.”

Những người khác vờ mặt đau khổ, cuối cùng cũng lựa chọn xin giúp đỡ, kết quả tổ tiết mục chỉ cung cấp nguyên liệu cùng chỗ nấu ăn. Đồ ăn cuối cùng vẫn là bản thân tự làm.

Sống không còn gì nuối tiếc nữa rồi!

Vài người phát huy sở trường đặc biệt của mình, làm com chiên trứng, cà chua xào trứng, canh trứng gà nói chung là trứng đủ món.

Phó Điềm Điềm đi xem, giúp bọn họ xào một món thịt cô mới vừa học được – ớt cay xào thịt, trước đó vì có đầu bếp đứng bên cạnh chỉ đạo, tùy thời mà cứu giúp, cho nên làm ra cũng không tệ lắm. Nhưng lần này hoàn toàn do bản thân tự phát huy nên thịt bị xào cho đến mức đen thui.

Bốn người vốn dĩ rất mong chờ thành phẩm của Phó Điềm Điềm, nhưng khi nhìn đến thì xem chút nữa học máu: “Làm sao cậu lấy được điểm phần này hay vậy? Chúng tôi không phục.”

Phó Điềm Điềm yếu ớt nói: “Cái này.... Ngựa cũng có lúc trượt chân, do tôi xui mà thôi.”

Mọi người:... Có ma mới tin.

Ăn com trưa qua loa, mọi người mệt mỏi trở về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng có trang bị camera của tổ tiết mục, Phó Điềm Điềm ngồi ở trên giường, sờ thẻ điểm trong túi.

Phó Điềm Điềm lần này làm chương trình xem tí nữa thì bị người ta đoạt dây số kinh nghiệm, hướng về camera phân tích: “Hiện tại chỉ tôi có điểm, tôi giàu có nhất, thất phu vô tội, hoài bích có tội, tôi phải đem đồng này giấu đi mới được, lỡ đâu bị người khác vây đánh, chắc chắn tôi không giữ nổi chúng nó.”

Phó Điềm Điềm từ trên giường bò dậy, bắt đầu tìm nơi giấu đồ trong phòng, cô bây giờ có tổng cộng ba thẻ 20 điểm, một thẻ giấu ở gối đầu, một thẻ giấu ở dưới nệm, cuối cùng một thẻ nhìn tới nhìn lui vẫn không có chỗ để, cuối cùng nhìn đến cái ngăn tủ ở chỗ cửa. Cái ngăn tủ đó rất cao, Phó Điềm Điềm cho dù khá cao nhưng vẫn phải nhón chân mới với tới được. Vì vậy cô cảm thấy nơi này cực kì an toàn nên đem tám thẻ bài cuối nhét vào trong đó.

-----oOo-----

Chương 21: Hứa Tinh Trạch, một nam nhân rất thảm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 21: Hứa Tinh Trạch, một nam nhân rất thảm

Editor: Ngọc

Beta-er: Ngọc + Linh

Năm vị khách quý bình thường đều không thể ngủ trưa như thói quen, bởi bọn họ bận bịu đến độ ngay cả buổi tối còn chưa được ngủ, càng đừng nói đến một giấc ngủ trưa. Cho nên ngay khi vừa có thể trở về gian phòng liền ngã lưng nghỉ ngơi.

Người đầu tiên thức dậy là Trình Trục. Vì thời gian này của anh bắt đầu không được thuận lợi và anh cảm thấy rằng mình có thể sẽ đứng cuối thêm một lần nữa, cho nên anh quyết định đi hỏi Phó Diễm Diễm kế hoạch của buổi chiều. Cô làm gì anh sẽ làm theo.

Trình Trục ra khỏi cửa vừa lúc gặp Hứa Tinh Trạch cũng đang đi lên.

“Anh Trình.” Hứa Tinh Trạch gọi. “Buổi chiều anh có kế hoạch gì không?”

“Anh tính đi gặp Phó Diễm Diễm.”

“Cùng nhau đi đi.” Hứa Tinh Trạch lại gằn.

Hai người gõ cửa đi vào. Phó Diễm Diễm đang ngồi thẩn thờ trên giường.

“Tại sao lại có một cái tủ ở đây?” Trình Trục hỏi.

Phó Diễm Diễm để cái tủ này ở vị trí hơi kì lạ, sẽ rất dễ va phải cửa khi đẩy cửa vào.

Cô hoang mang ngẩng đầu lên, ánh chạm phải mép cửa của ngăn tủ, rồi trở nên khẩn trương – thẻ điễm của cô.

Không sao, họ không nhìn thấy nó.

Phó Diễm Diễm nhanh chóng đứng dậy khỏi giường, “Các cậu có muốn uống gì không? Tôi có trà trong phòng đây. Các cậu có muốn lại đây xem xem...”

Lời chưa dứt thì Hứa Tinh Trạch đã đột nhiên đưa tay ra mở tủ, và rồi một thẻ 20 điễm xuất hiện ngay lập tức. Hắn ta nhanh chóng nhét chúng vào túi.

Trình Trục: “Đm.”

Sau đó hai người tranh nhau lấy thẻ điễm.

Phó Diễm Diễm: ...

Cô đặt ấm nước xuống rồi cũng tham gia cuộc chiến nhưng Hứa Tinh Trạch đã nhanh chân chạy ra ngoài với thẻ điễm, Trình Trục thấy thế liền đuổi theo.

Phó Diễm Diễm đứng trước tủ rồi thăm so chiều cao của mình với Hứa Tinh Trạch, cô giận tím người. Làm thế nào mà cô có thể quên rằng Hứa Tinh Trạch cao một mét chín, nằm trong máng heo thì hoàn toàn không thể vừa.

Buổi chiều, Hứa Tinh Trạch một mình dọn dẹp mấy cái ổ gà, rồi bắt đầu tìm kiếm mấy con ngỗng thất lạc ở trên núi nhưng tìm mãi vẫn không thấy. Hắn đành phải bỏ cuộc. Không biết Hứa Tinh Trạch đã mượn được một chiếc xe đạp leo núi ở đâu, miệng không ngừng ngâm bài: “Cạp cạp cạp, cổ cong hướng lên trời mà hát, lông trắng nổi trên mặt nước xanh, chân hồng bơi đạp tạo sóng trong,... Đúng rồi, chúng nó nhất định đang dạo chơi dưới nước.”

Hứa Tinh Trạch đạp xe đến một con suối cách đó không xa. Trong thôn có rất nhiều con đường từ lớn đến nhỏ. Con đường lớn điều kiện đường xá khá tốt, phương tiện có thể qua lại bình thường. Nhưng những con đường nhỏ thì vô cùng hẹp và trơn, thậm chí còn có cỏ dại mọc um tùm.

Hắn thiếu chút nữa thì rơi xuống ruộng. Đi mãi cuối cùng cũng đến được một con suối nhỏ và thấy ba con ngỗng trắng đang chơi đùa vui vẻ.

Hứa Tinh Trạch hỏi anh camera – man ở phía sau: “Đoàn làm phim muốn tôi tìm ngỗng nhưng lại không cho tôi bắt chúng lại.”

Anh camera – man lựa chọn sự im lặng.

Tay áo của Hứa Tinh Trạch tụt xuống: “Không ngờ rằng có một ngày tôi lại bị ba con ngỗng làm cho thê thảm thế này. Buổi tối tôi muốn ăn ngỗng quay, ngỗng hầm, và cả ngỗng chiên nữa, lấy ba con đấy đem nấu hết.”

Anh kéo tay áo lên rồi sau đó lại ngồi xuống và bắt đầu ngắm cảnh.

Camera – man hỏi anh: “Cậu không tính đi bắt ngỗng sao?”

Hứa Tinh Trạch lắc đầu: “Tôi chắc chắn bắt không được. Vì vậy tôi sẽ ngồi ở đây và nhìn chăm chăm vào chúng nó. Tôi sẽ quay rầy bọn ngỗng bằng ánh mắt, khiến chúng ăn không ngon, ngủ không yên rồi sẽ ngoan ngoan về cùng tôi thôi.”

Camera – man: ... – có vẻ Hứa Tinh Trạch đang rất cao hứng.

Kỳ thật, khi lần đầu tiên camera – man quay với Hứa Tinh Trạch thì cảm thấy hắn ta vô cùng cao lãnh, lại kiêu kì, vô cùng bình tĩnh. Lúc ấy lo lắng chương trình tạp kỹ này sẽ không được hiệu quả tốt, nhưng bây giờ đã là số thứ hai, anh ta đã hoàn thành xuất sắc nó.

Chẳng lẽ là bởi vì ở cùng Phó Diễm Diễm quá lâu nên lây bệnh ngốc luôn rồi?

Đúng thế, quay chụp lâu như vậy nên tổ tiết mục đều rất rõ, trong số năm vị khách thì Phó Diễm Diễm mặt dày nhất, gần như chẳng biết đến xấu hổ là gì.

Là ai đã nói Phó Diễm Diễm tính tình nóng nảy. Cô hoàn toàn không như thế, chỉ đôi khi hơi... cộc thôi.

Phó Điềm Điềm đang ở bờ ao bắt cá. Đây là nhiệm vụ được nhóm tổ chức chương trình đưa ra vào buổi chiều nhằm hưởng ứng hoạt động câu cá được tổ chức trong làng. Tham gia cộng 50 điểm, bắt được một con cá lại cộng thêm 10 điểm.

Vì thế, ngoại trừ Hứa Tinh Trạch, đứa trẻ xui xẻo đang một lòng một dạ đi tìm ngỗng thì tất cả những người khác đều tham gia.

Phó Điềm Điềm mặc bộ đồ chuyên dụng cho bắt cá, rồi đi xuống ao. Nhưng thế quái nào cô lại bị mắc kẹt lại ở một vũng bùn, Phó Điềm Điềm nói với camera – man: “Tôi nhất quyết sẽ không thừa nhận rằng mình béo, chỉ là vũng bùn này quá sâu.”

Phó Điềm Điềm ra sức kéo mạnh, mãi vẫn không rút được. Thế nên đành phải rút chân khỏi giày. Cũng may, giày và quần liền với nhau, thế nên cô rút chân ra rồi lại mang vào.

Ở bên kia, Cố Khải phát hiện ra sự bối rối của Phó Điềm Điềm nên nói với lại: “Có cần tôi giúp gì không?”

Phó Điềm Điềm giơ tay: “Muốn muốn.”

Cố Khải bước đến chuẩn bị kéo cô, kết quả Phó Điềm Điềm dường như bị lún sâu hơn, còn Cố Khải thì bị mắc kẹt lại ở đó.

Cố Khải: ...

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Trình Trục cũng đi đến, “Hai người đang làm gì thế?”

Không ai trong số họ nói gì thêm, vài phút sau, Trình Trục cũng bị mắc kẹt. “Quay lại thật kỹ đấy nhé.” Trình Trục hét lên với Hương Ngữ ở phía bên kia, “Hương Ngữ, lại đây, chúng ta cùng thảo luận.”

Hương Ngữ hoàn toàn không nhận ra đó là một cái bẫy, thế nên cô bước lên từng bước một, “Các người...”. Lời nói chưa dứt, Hương Ngữ phát hiện đôi chân của mình không thể rút ra được, hoảng loạn nói, “Tôi bị mắc kẹt rồi, không thể rút ra được.”

Cả ba người cùng cười.

Phó Điềm Điềm hướng về máy ảnh: “Không phải là tôi béo mà là bùn ở đây quá sâu.” Rồi cô nói với Hương Ngữ, “Đừng lo, tất cả chúng tôi đều bị mắc kẹt ở đây, kêu cô tới cũng là để bị mắc kẹt cùng nhau thôi.”

Hai người kia lại tiếp tục cười.

“Các người quả thật quá xảo quyệt.” Hương Ngữ quay lại nhìn về nhóm tổ chức chương trình, phát hiện những người ở đó cười thậm chí còn hăng hơn cả bọn Cố Khải.

Hương Ngữ: ... – Nhóm tổ chức chương trình vẫn không cứu.

Những người trong nhóm tổ chức chương trình vất vả lắm mới cười xong, nhưng các vị khách quý vẫn cần được cứu. Đạo diễn đành nhờ dân làng đến giúp đỡ, sau đó kéo từng người họ ra như kéo củ cải.

Khi họ thoát ra khỏi vũng bùn thì tất cả đều đã trở thành những người đất sét và không ai trong số họ bắt được con cá nào.

Hứa Tinh Trạch tìm ngỗng xong thì quay lại đây xem chuyện vui. Nhưng tìm cả nửa ngày vẫn không thấy người nên anh bèn hỏi dân làng, họ chỉ vào bốn cái tượng đất rồi bảo “Ở kia.”

Hứa Tinh Trạch: ???

“Chị Phó, có chuyện gì đã xảy ra vậy?” Hứa Tinh Trạch bước đến.

“Không có gì. Tôi vừa đóng giả một củ sen ở trong nước.” Phó Diềm Diềm lau mặt. “Cậu đã tìm thấy mấy con ngỗng chưa?”

Hứa Tinh Trạch gật đầu, “Bên dòng suối. Tôi bắt về buổi tối nấu canh uống.”

“Cậu đã hỏi chủ trọ chưa?” Trình Trục hỏi.

“Không sao, cứ ăn trước đã, cùng lắm thì tổ tiết mục sẽ trả tiền.”

Những người khác cười to, “Đúng thế, đúng thế. Ủng hộ hai tay hai chân.”

Tổ tiết mục: Rốt cuộc mấy người có phải là đối thủ của nhau không đây?

Sau cuộc họp, năm người quyết định bắt cá thêm một lần nữa. Lần này, Phó Diềm Diềm thông minh hơn. Cô tìm thấy và bắt được rất nhiều cá lớn lẫn nhỏ.

Cố Khải cảm thán, “Phó Diềm Diềm quả thật là một nữ sát thủ cá a~”

Hương Ngữ gật đầu: “Chị Diềm Diềm hệt như một sát thủ cá.”

Hoạt động bắt cá kết thúc. Giỏ của Phó Diềm Diềm đầy ắp cá. Cô đổ cá ra bắt đầu đếm, tổng cộng có hơn hai mươi con. Tất cả những người khác thấy vậy đều choáng váng.

Trình Trục: “Bây giờ chúng ta về đi. Ngày mai không cần quay nữa. Kì này khẳng định Phó Diềm Diềm thắng.”

Cố Khải: “Được, em sẽ về chuẩn bị cho kì tiếp theo.”

Tổ tiết mục: “Ngày mai sẽ được ngâm suối nước nóng. Các bạn muốn rời thì bây giờ cứ đi đi.”

Cố Khải: “... Xin lỗi anh Trình. Có lẽ em sẽ ở lại thêm một lát nữa.”

Trình Trục: “... Anh cũng có thể ở lại.”

Nhóm tổ chức chương trình quả là nói được làm được. Ngày hôm sau họ để cho năm người ngâm suối nước nóng. Tuy nhiên muốn ngâm mình thì họ phải tự kiếm vé.

Mặc dù nơi họ đang ở là một nơi hẻo lánh nhưng đây lại là một thị trấn suối nước nóng nổi tiếng. Thậm chí còn có một số câu lạc bộ suối nước nóng được khách du lịch ở khắp mọi nơi yêu thích.

Nhóm tổ chức chương trình bảo năm người họ, “Phiếu suối nước nóng 200 một trương. Các bạn có thể tự kiểm tiền hoặc cũng có thể nhờ giúp đỡ.

Mười đồng tiền một điểm. Dư tiền có thể đổi điểm, thiếu tiền cũng có thể lấy điểm bù vào. Cuối cùng, ai có điểm thấp nhất sẽ bị phạt.”

Năm người vừa thức dậy, còn đang trong trạng thái mơ màng, chưa nhận ra rằng tổ tiết mục đã rút lui. Bọn họ ngáp ngáp ngáp dài, mắt to trừng mắt nhỏ.

Phó Điềm Điềm có nhiều điểm nhất, không chút do dự, cô đổi một trăm nhân dân tệ tìm một cửa hàng để ăn hoành thánh. Bốn người còn lại đều nhìn cô.

“Muốn tôi mời các người ăn?”

Tất cả đều gật đầu.

“Thế thì phải trả lại tiền.” Phó Điềm Điềm nói.

“Được, chắc chắn.”

Năm người năm bát hoành thánh. Ngẫm nghĩ một hồi thì cuối cùng bọn họ cũng biết mình nên làm gì. Bọn họ sẽ bán cá.

Xử lý xong số hoành thánh, mỗi người bọn họ mang theo một thùng cá rồi tìm nơi có đông người qua lại để bán. Trong thị trấn có nhiều người hơn trong làng, đến rồi lại đi. Mà cả năm đều là người nổi tiếng, có không ít người nhận ra bọn họ thế nên chỉ trong một buổi sáng tất cả cá đều đã bán sạch.

Khi cả năm người cùng ngồi lại với nhau để tính tổng thu nhập, vài người bị choáng.

Đối với một thùng cá, Phó Điềm Điềm và Hương Ngữ bán được nhiều nhất, một nghìn miếng. Còn ít nhất là Hứa Tinh Trạch với một trăm miếng.

“Cậu đã bán như nào thế?” Phó Điềm Điềm hỏi hần.

“Thì... bán trực tiếp. Mười đồng tiền một con, hai con thì giảm giá 20%, ba con giảm 50%.” Hứa Tinh Trạch vô tội mà nói.

“Cậu thật hào phóng.” Phó Điềm Điềm vỗ vỗ vai hần. “Nhưng không sao, tổ tiết mục rất hiền.”

Tổ tiết mục mà hiền?

Tổ tiết mục cầm lấy một chiếc hộp và nói với Hứa Tinh Trạch, “Rút một cái.”

Hứa Tinh Trạch giơ tay và rút ra một tờ ghi chú, “Làm nhân viên tạp vụ nửa ngày cho câu lạc bộ suối nước nóng XX.”

Câu lạc bộ suối nước nóng XX là nơi bọn họ sẽ đến ngâm mình vào buổi chiều. Nói cách khác thì buổi chiều bốn người đang thoải mái thư giãn thì Hứa Tinh Trạch lại bận rộn tiếp khách, trong đó có bọn họ.

“Hứa Tinh Trạch, một nam nhân rất thảm.” Mọi người hả hê nói.

-----oOo-----

Chương 22: Rơi vào vòng tay ấm áp của một người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 22: Rơi vào vòng tay ấm áp của một người

Editor: Rain

Beta-er: Mùn + Linh

Buổi chiều, ngoại trừ Hứa Tinh Trạch, những người khác đều được ngâm suối nước nóng như mong muốn. Sau một buổi sáng mệt nhọc được ngâm suối nước nóng, mọi người đều cảm thấy toàn thân như thể đều được thư giãn hết ra, thoải mái đến nỗi chỉ muốn ngủ thiếp đi.

Hứa Tinh Trạch thay trang phục nhân viên phục vụ của hội sở, đắp khăn lau lên vai. Tuy nói là nhân viên phục vụ nhưng tổ tiết mục cũng không thực sự sắp xếp cho hắn nhiệm vụ tiếp đãi khách khác, cũng chỉ tiếp đãi bốn người bọn họ mà thôi.

Hứa Tinh Trạch chuẩn bị nước trái cây cho bọn họ, nhìn những người khác đều đã đi ngâm suối, lấy di động ra chụp dáng vẻ hiện tại của mình rồi đăng lên Weibo.

Hứa Tinh Trạch V: #Người thừa kế# anh giai nhỏ làm phục vụ, mau ra nhận việc. [hình ảnh]

Trước kia hình tượng của Hứa Tinh Trạch vẫn luôn là quý công tử cao lãnh, đột nhiên phong cách thay đổi, các fan cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng điều này cũng không ngăn cản bọn họ kêu gào.

Đóm lửa nhỏ: Con trai, mẹ ở đây, mẹ không cho con phục vụ người ta.

Trạch là cả thế giới: Mẹ hỏi tôi sao màn hình lại bị ướn, vì sao em trai Hứa mặc trang phục nhân viên phục vụ vẫn có thể đẹp như vậy chứ.

Tôi là ngôi sao nhỏ: Anh trai, em cho gọi anh, em muốn được phục vụ, a a a, có phải em đang nằm mơ không vậy.

Ngôi sao nhỏ: Anh Hứa nhìn ra đây nè, em muốn được phục vụ, em muốn được phục vụ, dù không đi được thì em cũng muốn bò đến để được phục vụ.

Da da cầu: Anh đang học thêm làm nghề khác sao? Khi nào thì phát sóng về nghề này đây, cảm giác sẽ được nhìn thấy một anh Hứa khác.

Hứa bên cạnh anh cả đời: Vì Người thừa kế tài sản đánh call, vì ca ca học làm nghề khác đánh call.

.....

Sau khi Hứa Tinh Trạch đăng bài lên Weibo, những khách quý khác cũng lục tục bình luận và chia sẻ, tất cả bình luận của bốn người đều là: #Hứa Tinh Trạch, đúng là một người đàn ông thâm trầm#, suối nước nóng thật là thoải mái, sau đó còn đăng kèm ảnh chụp ngâm suối nước nóng của mỗi người.

Những người khác đều đang thoải mái để chịu ngâm suối nước nóng, chỉ có Hứa Tinh Trạch đắp khăn lau trên vai đi làm việc, đối lập đặc biệt rõ ràng, đúng thật là một người đàn ông thâm trầm.

Bình luận phía dưới cũng bắt đầu theo một cách thức thống nhất, tất cả đều là “Ha ha ha, cười ra cơ bụng.”, “Hứa Tinh Trạch, đúng là một người đàn ông thâm trầm.” hoặc là “Muôn phục vụ sao? A, suối nước nóng thật là thoải mái.” Nhóm ngôi sao nhỏ thì sôi nổi đau lòng em trai/con trai/anh trai/chồng Hứa của bọn họ.

Chỉ chốc lát, #Hứa Tinh Trạch, đúng là một người đàn ông thâm trầm# liền lên hot search.

Tổ tiết mục không hề bỏ lỡ cơn sốt này, nhân cơ hội tung ra ngày phát sóng “Người thừa kế”.

[Người thừa kế sẽ phát sóng vào ngày 21 tháng 6, mong đợi mọi người.

@Trình Trục V@Cố Khải V @Phó Điềm Điềm V@Hương Ngữ V@Hứa Tinh Trạch V] sau đó đăng lên một đoạn ngắn ngoài lề.

Cảnh ngoài lề là đoạn ngắn năm vị khách mời nhảy ở vũ trường, mỗi vị khách mời đều chỉ có mấy chục giây, nhưng đều cất ra một đoạn xuất sắc, ví dụ như bước đi nhỏ của Hứa Tinh Trạch, lòng tiếng với “Tiếng nhịp đi của ma quỷ”; Phó Điềm Điềm xoay hông, kết quả bị bác gái ghét bỏ, đánh một cái lên đầu cô, đánh đến làm cô phát ngốc; Trình Trục cao giọng hát cao nguyên Thanh Tàng: “Đó chính là thanh tàng...” Sau đó “Bộp” một cái liền mất tiếng; Hương Ngữ cùng Cố Khải hỗ trợ nhau di chuyển.....

Đoạn ngoài lề này thành công khơi dậy lòng hiếu kỳ của cư dân mạng, fan của weibo official tăng hơn mười vạn, đạo diễn rất vui vẻ, vung tay lên, quyết định tối nay mời mọi người ăn cơm.

Đây là lần đầu tiên tổ đạo diễn bunn xin mời bọn họ ăn cơm, nói thật, chuyện này rất hiếm khi xảy ra.

Có lẽ là lần này Lý đạo diễn đang thật sự rất cao hứng, gọi một bàn đồ ăn lớn, còn có rượu nữa, không chờ những người khác kính rượu mà đã tự kính rượu mình một ly rồi, uống đến lúc hơi say, đập tay lên bàn: “Mọi người nghe tôi nói.”

Vài người nghe lời nhìn hấn.

“Kỳ tiết mục thứ nhất được cắt ra, tôi đã xem qua, mọi người biểu hiện vô cùng tốt, hậu kỳ cũng được chỉnh sửa thật tốt rồi, theo như trực giác nhạy bén nhiều năm của tôi thì chương trình này sẽ trở thành cơn sốt thôi.” Triệu đạo giờ chén rượu lên: “Mọi người muốn cạnh tranh với nhau, tôi cũng không ngăn cản được, tiết mục đã định ngày phát sóng, nhất định sẽ trở thành một trong số bảy chương trình được yêu thích nhất trong “Cuối tuần vui vẻ” của đài Bình Quả. Bây giờ chúng ta hãy cố gắng chụp, chờ tới lúc phát sóng, chúng ta liền cố gắng đưa chương trình này thành cơn sốt.”

“Đến đây, cạn ly.”

Vài người tới cạn ly.

“Tiết mục này thực sự có thể thành cơn sốt sao?” Hường Ngữ lén hỏi Phó Diễm Diễm.

“Đây chính là người thật xuất sắc của tôi.” Phó Diễm Diễm chớp chớp mắt: “Cho dù không thể trở thành cơn sốt thì có bị bôi đen hay hồng cũng sẽ thành hồng mà thôi.”

Số tiền chi trả cho quan hệ xã hội lớn nhất mỗi năm của vị phú bà An Khả Hinh kia chính là dùng để bôi đen cô.

Hường Ngữ nhớ tới hắc tử ngang ngược dưới Weibo của Phó Diễm Diễm, cảm thán: “Chị Diễm Diễm, tâm thái của chị thật tốt.”

“Hường Ngữ, chị muốn bàn bạc việc này với em.”

“Dạ?”

“Sau này gọi chị là tiểu Diễm Diễm hoặc chị tiểu Diễm Diễm, còn gọi là chị Diễm Diễm nữa thì chị sẽ trở mặt nha, giống như vậy nè.” Phó Diễm Diễm mở to mắt, làm cái mặt quỷ.

Hường Ngữ: ... Xong đời, chị Diễm Diễm sao có thể đáng yêu như vậy chứ, cô muốn biến thành Diễm Chanh.

Hương Ngữ vừa mới thành Diễm Chanh đỏ mặt: “Được, Diễm... Tiểu Diễm Diễm.”

Phó Diễm Diễm chớp mắt đã phải dậy, giữa trưa mới quay về nhà mình ở thủ đô, về đến nhà liền được A Hoàng, A Hắc cùng A Bạch nhiệt liệt hoan nghênh như bình thường.

Phó Diễm Diễm thay quần áo xong liền đi xuống, nhìn thấy A Bạch đang mân mê máy tính, hỏi bảo mẫu: “Giáo viên của A Bạch đâu?”

“A Bạch không thích người khác dạy, cho nên đã đuổi người đi rồi.” Thấy Phó Diễm Diễm trầm mặt xuống, muốn dạy dỗ A Bạch một phen, bảo mẫu vội ngăn cô lại: “Nhưng mà sách giáo khoa cô mua cho hắn đều giữ lại, bây giờ hắn đang tự học, cô có thể thể kiểm tra hắn xem.”

“Tự học?” Phó Diễm Diễm vuốt cằm tiến lại: “A Bạch, mấy ngày nay anh đã học cái gì?”

A Bạch ngẩng đầu, lông mi thật dài hơi hơi rung động, như là cánh bướm vậy, hắn thật sự lớn lên rất đẹp, tìm trong toàn bộ giới giải trí cũng không được người nào đẹp mắt hơn hắn. Phó Diễm Diễm đột nhiên cảm thấy, hắn tùy hứng một chút vẫn có thể chấp nhận được.

Nhan không chính là không có liêm sỉ như vậy đấy.

Phó Diễm Diễm ngồi xuống: “Thật ra anh không thích học cũng không sao cả.....”

“You are my superstar.” A Bạch đột nhiên nói.

Phát âm của A Bạch là âm tiếng anh gốc, như là của nam chủ trì radio, mỗi từ đơn phát ra đều vô cùng uyển chuyển, Phó Diễm Diễm cảm thấy câu tiếng anh này còn nói chuẩn hơn cả cô.

“A Bạch, anh nói thêm câu nữa thử xem.”

Nhưng A Bạch dù thế nào cũng không chịu mở miệng, ngược lại bắt lấy tay cô, gọi cô: “Diễm Diễm.”

A Bạch không thích nói chuyện, lại cực kỳ thích gọi tên cô, tựa hồ chỉ có tên cô là đặc biệt vậy.

Dùng gương mặt yêu nghiệt như vậy, dùng thanh âm chuyên chú như vậy gọi cô, Phó Diễm Diễm thực sự sợ một ngày nào đó mình không nhìn nổi lại làm chuyện cảm thú mất thôi.

Cô chuyển đề tài: “Anh đang xem cái gì thế?”

Trên máy tính A Bạch biểu hiện trang chủ của Weibo Vinh Viễn Quang, đã kéo đến tin của nhiều năm trước, mà A Bạch đang một mình xem vụ fan cp của cô và Vinh Viễn Quang đánh nhau.

Weibo A Bạch chỉ theo dõi một mình cô, ngoại trừ khen cô thì đây là chuyện thứ hai mà hắn làm.

“Không ngờ anh chính là Độc Duy.” Phó Điềm Điềm dở khóc dở cười:

“Chuyện này đã xảy ra bao lâu rồi.”

Vở kịch này vào năm năm trước, hiện tại các fan cp cũng đã sớm tan, hơn nữa bây giờ Vinh Viễn Quang cũng có bạn gái rồi, chính là Hàn Mai Mai. Phó Điềm Điềm tắt máy tính của hắn đi: “Đừng nhìn.”

A Bạch quay đầu lại, cười với cô, đôi mắt sáng như sao trời.

Phó Điềm Điềm đột nhiên duỗi tay che khuất đôi mắt hắn.

Đây là một động tác vô thức, Phó Điềm Điềm làm xong mới nhận ra động tác này của mình rất kỳ quái, đang muốn lấy tay ra, bỗng nhiên trong đầu ong lên, như thể đang có cái gì đó muốn thoát ra vậy. Trán, mũi, cằm, khuôn mặt trước mặt dần trở nên mơ hồ, Phó Điềm Điềm đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, dường như là bản thân đang muốn nhớ tới cái gì đó, nhưng mà trong đầu lại trống rỗng, cái gì cũng không có.

Cô lắc lắc đầu, nếu cô đã từng gặp A Bạch, cô nhất định sẽ không quên hắn đâu.

Chẳng lẽ cô từng gặp người lớn lên giống A Bạch sao?

Phó Điềm Điềm thu tay lại, sau đó lại che mắt A Bạch, nhìn chằm chằm A Bạch thật lâu, trong đầu chợt xuất hiện mặt của Thẩm Thời Khanh. Phó Điềm Điềm sợ tới mức nhanh chóng thu tay lại.

Cô nhìn A Bạch một lần nữa, mặc kệ nhìn thế nào thì A Bạch cùng Thẩm Thời Khanh cũng không có quan hệ gì cả, một cái nháy mắt vừa nãy chỉ là ảo giác thôi, gương mặt này của A Bạch đẹp hơn nhiều.

Ngày kia là vào tổ phim “Kỳ duyên kiếp hiệp 2” rồi, trong tuần này sẽ ký hợp đồng, tuy rằng không có nhiều suất diễn lắm nhưng bởi vì tạo hình và tính cách kiêu ngạo của nhân vật Vương Oanh Oanh nên làm cho việc suy diễn mẫu người này khá khó khăn. Phó Điềm Điềm đã cẩn thận xem xét qua kịch bản, mấy cảnh quay quan trọng cũng đã ghi chép lại tỉ mỉ cùng với ghi chú thêm vào đó.

Trước kia thì Phó Điềm Điềm luôn tìm Tiểu Lâm đối diễn, nhưng mà hôm nay cô đã cho Tiểu Lâm nghỉ rồi, trước kia trong nhà đều là cô ở một mình, Tiểu Lâm ở lại còn có thể giúp cô nấu cơm, hiện tại trong nhà có bảo mẫu cho nên cũng không cần Tiểu Lâm lắm.

Phó Điềm Điềm đi ra từ trong phòng, đúng lúc bắt gặp A Bạch tới đây tìm cô.

A Bạch dọn một cái chậu hoa, bên trong có một cây hoa lan gầy yếu nở ra duy nhất một đóa hoa, hồng nhàn nhạt, giống hai má phấn nộn của cô gái ngượng ngùng.

Phó Diễm Diễm nhớ là trước khi cô đi quay “Người thừa kế” còn từng tưới nước cho cái cây này, lúc ấy cô đã chọc cành khô nhỏ yếu của nó: “Sao mà mãi vẫn chưa nở hoa thế hả?”

Bây giờ nó nở hoa rồi, A Bạch không đợi được vội vàng đưa hoa tới.

“Cảm ơn A Bạch.” Phó Diễm Diễm nhẹ nhàng chọc chọc cánh hoa lan, A Bạch liền đem chậu hoa này vào phòng ngủ của cô.

“Tôi không có thời gian chăm sóc nó.” Phó Diễm Diễm nói.

“Tôi chăm sóc.” A Bạch đặt hoa lên bệ cửa sổ: “Diễm Diễm có thể ngắm.” Ý là nói đặt trong phòng cô thì cô có thể tùy ý thấy sao?

“A Bạch thật tốt.” Phó Diễm Diễm lại nói.

A Bạch đặt xong chậu hoa xuống, ngoài cửa sổ, thời tiết vốn đang u ám liền bắt đầu đổ mưa.

Hạt mưa lớn như hạt đậu rơi trên cửa sổ, Phó Diễm Diễm đi qua khép cửa sổ lại: “Xem ra trời sắp mưa to, mùa hè tới rồi nha.”

Phó Diễm Diễm duỗi tay ra, chạm ngón tay vào A Bạch, A Bạch bắt lấy bàn tay cô, lau hết bọt nước vừa mới dính trên tay cô, sau đó bản thân tự đưa tay đóng cửa sổ lại.

Thời tiết năm nay của thủ đô bỗng xuất hiện nhiều cơn mưa nặng hạt, trời đột nhiên tối sầm lại, Phó Diễm Diễm nhắc chân đi vào trong phòng, vốn dĩ đang muốn bật đèn, bật công tắc, lại phát hiện đèn không sáng lên, không ngờ lại bị mất điện rồi.

Ngoài cửa sổ vang lên một đợt sấm sét, Phó Diễm Diễm còn chưa kịp phản ứng lại đã rơi vào một cái ôm áp áp, thanh âm A Bạch truyền đến từ trên đỉnh đầu: “Diễm Diễm, đừng sợ.”

Tôi không sợ, Phó Diễm Diễm muốn nói như vậy, nhưng mà vừa ngẩng đầu đã rơi vào đôi mắt đen nhánh của A Bạch, vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc, bộ dáng ôm cô như một người bảo vệ vậy. Ngoài cửa sổ sáng lên một đợt tia chớp, ngay sau đó vang lên đợt sấm sét thứ hai, cả người Phó Diễm Diễm được A Bạch che chở trong lòng ngực, nghe thấy tiếng tim đập “thình thịch” của hắn.

“Phó...” Bảo mẫu đẩy cửa đi vào, nhìn thấy hai người đang ôm nhau, sững sốt một lát rồi đóng cửa lại.

Chương 23: Chúng ta kết hôn được không?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 23: Chúng ta kết hôn được không?

Editor: Luu

Beta-er: Mùn + Linh

Sấm đánh liên tục ba lần mới ngừng lại, Phó Diễm Diễm lập tức chui ra khỏi lồng ngực A Bạch, mặt có chút nóng lên. Có lẽ vì đưa lưng về phía cửa nên cô không biết vừa rồi có bảo mẫu đi qua, nếu không mặt cô có lẽ lại càng thêm đỏ.

Bảo mẫu lần nữa đẩy cửa ra: “Trong biệt thự mất điện, tôi đã gọi hỏi qua rồi, họ nói các nơi khác đều bị, không biết lúc nào mới có điện lại.”

Phó Diễm Diễm gật đầu. “Hôm nay ăn cơm sớm một chút, sau đó đêm nay tất cả đều đi ngủ sớm đi.”

Nhân viên điều dưỡng đi ra ngoài, chỉ còn A Bạch ở lại trong phòng cô đang cầm trong tay kịch bản.

Phó Diễm Diễm giật mình nhớ ra. “A Bạch, anh giúp tôi đối thoại đi, tôi là Vương Oanh Oanh, còn anh sẽ đọc lời thoại của Lam Linh.”

Cô liền đem kịch bản lật ra, lật đến vài trang thoại của Vương Oanh Oanh trước khi chết.

Kịch bản so với nguyên tác không có quá nhiều thay đổi, Vương Oanh Oanh vốn là nữ nhi của trưởng môn một phái trong giang hồ, một ngày môn phái bị hãm hại sạch, chỉ có Vương Oanh Oanh tuổi còn nhỏ bị người thân tín nhanh chóng giấu đi, thoát khỏi một kiếp nạn.

Lần xuất hiện tiếp theo của Vương Oanh Oanh đã là chuyện của mười mấy năm sau, nàng trở mã thành một thiếu nữ có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, võ công thâm hậu, không có ai biết rõ lai lịch của nàng, cũng tuyệt nhiên không có ai nhận định được nàng từ phương nào tới. Lúc đó trên giang hồ xuất hiện những uy danh như mỹ nữ giang hồ, giang hồ tài tử, thân thủ thần sầu, ... vậy mà sau khi Vương Oanh Oanh xuất hiện, tất cả những người đạt được các danh hiệu đó chỉ trong một đêm đều bị tụt xuống, tên người đứng đầu các bảng đều đổi hết thành tên nàng.

Lúc đó có rất nhiều người không phục, Vương Oanh Oanh tính tình không thích nói chuyện, trực tiếp dùng cánh một người đến thì đánh một người, hai người đến thì đánh cùng lúc hai người, không bao lâu liền dương danh trên thiên hạ. Lam Linh khi ấy là nam nhân tài hoa đứng đầu, đem lòng ái mộ mà theo đuổi Vương Oanh Oanh, sau đó cùng nàng trải qua vài lần thập tử nhất sinh, cuối cùng được nàng chấp nhận, từ đó họ đã ở bên nhau. Phó Điềm Điềm tiếp tục lật kịch bản, màn tiếp theo là Vương Oanh Oanh tìm được hung thủ diệt cả môn phái của gia đình mình, nàng liền báo thù rửa hận, sau đó dùng một mối lửa mà thiêu rụi tất cả, tựa như cảnh tượng mười mấy năm trước mà nàng đã chứng kiến.

Vương Oanh Oanh đứng bên ngoài xem cảnh lửa cháy đỏ rực, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, hóa ra người đi tới là Lam Linh.

Nàng không kịp nói lời nào thì ngực trái bỗng nhói lên, một thanh kiếm đâm ngay ngực nàng, Lam Linh đứng cách đó không xa, ánh lửa chiếu trên mặt hắn tạo thành một mảng đỏ hồng, hắn nói: “Oanh Oanh, không cho phép nàng giết người.”

Lúc ấy trên giang hồ có nhiều chuyện phát sinh, rất nhiều người ghen tức với võ công thâm hậu cũng như tài hạ độc của Vương Oanh Oanh, càng đông những nữ tử đổ kị với gương mặt nàng, thế là bắt đầu dần dần có những lời đồn đại những vụ một nhát chém đều là do nàng làm ra. Vương Oanh Oanh khinh thường việc phải giải thích, có người đến gây chuyện nàng đều đánh lại, dù sao những người này có gãi ngứa cho nàng cũng không đủ làm nàng hết mối. Nàng chỉ nghĩ thơ tin rằng, người đã nên duyên với nàng, cũng là người đã từng cùng nàng trải qua thập tử nhất sinh, nhất định sẽ tin tưởng nàng, nhất định sẽ không bận tâm đến những lời đồn vô căn cứ.

Nhưng sự thật lại cho nàng một đả kích nặng nề, Vương Oanh Oanh ngược nhìn trường kiếm trước ngực mình, cơ hồ trong mắt không còn chút tia tình cảm nào, đem kiếm hất ra, một chưởng đánh lui Lam Linh, sau đó liền biến mất.

Sư phụ của Vương Oanh Oanh có một loại bí dược, ai chỉ cần còn một hơi thở ăn loại bí dược này vào liền có thể sống thêm nửa năm, nhưng nửa năm sau nhất định phải chết, kể cả có thần tiên cứu chữa cũng tốn công vô ích mà thôi.

Người của sư môn sau khi học thành đều được ban cho một viên bí dược cùng một câu nói: “Nếu như không cẩn thận chết ở bên ngoài thì vẫn phải giữ lấy thể diện.”

Sư phụ rời khỏi giang hồ cũng đã lâu, không ai dám trêu chọc đến. Bởi người trong môn phái chỉ cần còn một hơi thở, tuyệt đối sẽ trở về đem tên tiểu nhân đó hành xác đến một mảnh giáp cũng không còn. Họ lại không dùng phương thức khiêu chiến liêu lĩnh mà trực tiếp dùng đao chém người, chém một lần không chết thì chém tiếp đến bao giờ chết thì thôi.

Vương Oanh Oanh lúc đó đã có thai ba tháng, nàng ăn vào dược hoàn, lựa chọn một địa phương núi sông tươi đẹp mà sinh ra nữ nhi của mình đồng thời cũng là nhân vật nữ chính, sau đó giao con cho một đôi vợ chồng làm nông đã chịu ơn cứu mạng của nàng trước đây nuôi dưỡng.

Nàng không hận Lam Linh, chỉ là rất thất vọng về hắn. Vương Oanh Oanh tính tình thẳng thắn, không hề che giấu thân thế với nữ nhi của mình, đem sự tình khách quan miêu tả lại một lần rồi bỏ vào túi gấm, còn về sau muốn nhận phụ thân hay không tùy con gái mình lựa chọn. Từ đó về sau nàng Oanh Oanh thật sự biến mất không còn dấu vết.

<Kiến hiệp kì duyên> diễn biến chính là giai đoạn nhân vật nữ chính lớn lên đổ về sau, bối cảnh giang hồ hỗn loạn vô cùng, rất nhiều môn phái trong vòng một đêm đều chết rất thê thảm, có lẽ vẫn có kẻ rắp tâm muốn đổ tiếng xấu cho Vương Oanh Oanh. Nhân vật nữ chính quyết định tìm ra chân tướng sự thật, sau đó rửa sạch oan ức cho mẹ mình, phiêu bạt khắp giang hồ cùng với di vật mẹ để lại.

Vương Oanh Oanh nặng lòng nhất chính là lúc bị Lam Linh đâm xuyên tim, nàng là con người lãnh đạm, nhưng lãnh đạm không có nghĩa là khúc gỗ tảng đá, cho nên diễn thành công cảnh này rất quan trọng, khoa trương quá sẽ rất dễ thành giả tạo, còn xử lý không đúng chỗ lại biến thành mặt đơ.

Phó Điềm Điềm thử áp ủ tình cảm, đem mình vùi vào cảm xúc tiêu biểu của phần này, lúc cô quay đầu lại thấy A Bạch nắm chặt kịch bản đến nỗi các khớp tay trắng bệch. Những câu chữ anh thốt ra, thanh âm như đang ở trong vực sâu của ma đạo, mang theo nộ khí nặng nề, ngang ngạnh. “Tôi muốn giết hắn.”

Phó Điềm Điềm đối mặt với ánh mắt của A Bạch, con ngươi của anh giống như một vòng xoáy bắt lấy cô, trái tim Phó Điềm Điềm không thể kiềm chế mà nhảy dựng lên đánh “thình thịch”.

A Bạch không thay đổi cảm xúc, kịch bản không thể nào đối thoại, Phó Điềm Điềm mở miệng gọi anh: “A Bạch.”

Mất bao nhiêu lâu A Bạch mới lấy lại tinh thần, đậy mắt một mảng đỏ rực.

“A Bạch, đây chỉ là kịch bản.” Phó Điềm Điềm giải thích, đồng thời giọng điệu còn có chút tự trách. Cô biết rõ A Bạch hiện tại là một bệnh nhân,

không nên cùng anh tập thoại.

Lần trước đập TV cũng là do A Bạch không phân biệt được kịch bản cùng đòi thực.

Phó Điềm Điềm đem kịch bản trên tay anh rút ra, vươn tay đỡ lấy mặt anh, để ánh mắt anh nhìn thẳng vào mình. “A Bạch, nhìn tôi, tôi ở đây.”

A Bạch cúi đầu xuống nhìn cô, hô hấp có chút gấp rút, mặt hai người cách nhau rất gần. Lòng mi anh run rẩy, sau đó đem cô ôm vào trong ngực.

“Điềm Điềm.”

“Tôi ở đây.”

A Bạch cứ thế ôm chặt cô, ôm một hồi lâu thì cảm xúc dần ổn định. Nhưng anh vẫn ôm chặt như cũ, không chịu buông cô ra.

Lần này mất điện đến tận đêm khuya, bảo mẫu đã làm cơm từ rất sớm, tất cả mọi người đều đã sớm đi ngủ. Phó Điềm Điềm nằm trên giường chưa lâu, cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ vang. A Bạch ôm gối ngủ đứng ở cửa ra vào, nhỏ giọng gọi: “Điềm Điềm.”

Phó Điềm Điềm dụi dụi con mắt: “Sao anh lại tới đây?”

“Muốn cùng Điềm Điềm ngủ.” A Bạch ôm gối ngủ hai mắt mong chờ nhìn cô.

“Không thể.” Phó Điềm Điềm bật dậy, có ý muốn nói đạo lý với hắn. “Anh là đàn ông, còn tôi là phụ nữ, nam nữ thụ thụ bất thân, chúng ta không thể ngủ cùng một chỗ.”

A Bạch dường như có chuẩn bị từ trước, từ trong khuỷu tay áo ngủ lấy ra một quyển sách, lại lôi ra một cái đèn pin, sau đó bật đèn pin lên để chiếu thẳng vào trang sách đang bị kẹp lại cho Phó Điềm Điềm nhìn: “Kết hôn thì có thể ngủ chung một chỗ, Điềm Điềm, chúng ta kết hôn đi được không?”

Quyển sách này không biết A Bạch lấy từ đâu, đây là một tiểu thuyết do cô mua về để những lúc không có việc gì làm thì lôi ra đọc, bên trong có một câu thoại của nam chính, đó là “Chúng ta kết hôn được không, anh muốn cùng em ngủ chung mỗi ngày.”

Bây giờ nó lại bị A Bạch lấy ra để yêu cầu ngủ chung với cô.

“Anh căn bản không biết kết hôn là cái gì.” Phó Điềm Điềm ngẩng đầu, ánh mắt hai người gắt gao nhìn nhau, A Bạch thần sắc ôn nhu, bên trong có chút khản trương cùng với xấu hổ. Anh xích lại gần một chút, cơ hồ chóp mũi đụng phải cô, lòng mi dài trên mí mắt hạ xuống thành hai phiến quạt nhỏ trong bóng tối.

“A Bạch biết.” Anh nhỏ giọng nói, sau đó nhắm nghiền mắt lại. Phó Điềm Điềm nhìn thấy anh hình như có chút nín thở, bờ môi đang chậm rãi mím

lại. Bờ môi của anh thật sự rất đẹp, lại có vẻ dày, nghe nói đàn ông môi dày thường rất chung tình, không biết có phải thật không. Trong đầu cô nháy mắt có rất nhiều suy nghĩ, đúng lúc môi hai người sắp sửa chạm vào nhau thì cô tránh ra: “A Bạch, tôi giận đó!”

A Bạch mở to mắt, luống cuống nhìn Phó Diễm Diễm, thấy cô không nói lời nào lại cầm sách của mình lên, mở đến một trang khác: “Trên sách viết như vậy mà.”

A Bạch căn bản cái gì cũng không biết, anh không hiểu hôn là gì, cũng không hiểu được việc kết hôn. Anh có lẽ chỉ muốn ở gần cô, tìm cả những thứ không đáng tin như quyển sách mà lấy cớ ở chung với cô.

Cô có thể cự tuyệt, có thể đuổi anh về phòng, thế nhưng không những cô không làm như thế, mà cô còn phát hiện ra mình không hề chán ghét sự thân thiết của A Bạch, chẳng lẽ đúng như lời chị Vương nói, cô gần đây đang trở thành người con gái đói khát mà làm càn sao?

Nhất định là do dáng dấp A Bạch rất yêu nghiệt.

Phó Diễm Diễm che mặt, nghiêm túc nói: “Đi về ngủ đi.”

A Bạch vẫn chưa từ bỏ ý định, anh nắm lấy sách đứng trước giường cô: “Vậy khi nào mới có thể cùng Diễm Diễm kết hôn được?”

Phó Diễm Diễm nói không cần nghĩ ngợi: “Chờ đến thời điểm tôi giúp anh hồi phục thành một người đàn ông chân chính đi.

A Bạch nghe thấy liền trầm mặc mất mấy giây, sau đó ôm gối ngủ trở về. Thứ hai, Chị Vương tới đón Phó Diễm Diễm đến chỗ đoàn làm phim của “Kiếm hiệp kì duyên 2”, nhìn trên bàn ăn không có A Bạch, bèn lấy làm ngạc nhiên: “A Bạch đâu?”

“Đang ở phòng tập thể dục.” Người điều dưỡng rót cho chị Vương một cốc nước. “A Bạch sáng sớm đã thức dậy, tập thể dục ở phòng tập từ đó đến giờ chưa chịu ra.”

Phó Diễm Diễm đang uống sữa bò suýt chút nữa thì phun ra: “Nói rõ một chút, ở đâu cơ?”

“Ở phòng tập thể dục đó.”

Chị Vương nhìn thấy Phó Diễm Diễm sắc mặt biến hóa, đoán chừng việc này cùng cô có liên quan: “Em làm cái gì?”

Phó Diễm Diễm lắc đầu: “Chỉ là có chút ngoài ý muốn.”

Chị Vương nhất mực không tin nhưng Phó Diễm Diễm không chịu nói thì chị cũng không có cách nào, ngược lại cùng cô nói chuyện công việc. “Chị nhận được tin Ngô Bình đang làm kịch bản mới, đã được điện ảnh Thế Kỉ

mua, là một bộ phim lãng mạn dạng hài kịch, bắt đầu chiêu mộ diễn viên, chị cảm thấy em nhất định sẽ để ý đến.”

Ngô Bình là nhà biên kịch vàng, kịch bản của cô ấy cơ bản đều mạnh bạo hơn trên sách vở mà lại rất có danh tiếng, doanh thu nói được là được, cho nên mỗi lần cô ấy viết kịch bản mới, tất cả mọi người đều sẽ theo dõi rất chăm chú.

“Chị đi trước bàn bạc chút, chí ít sẽ tranh thủ giúp em có cơ hội thử sức.”

Phó Điềm Điềm gật đầu, cô đối với kịch bản của Ngô Bình thật sự có hứng thú, đáng tiếc trước đó bởi vì bị ngăn cản bởi đủ các loại nguyên do, lần này có cơ hội cô nhất định sẽ dốc toàn lực mà đoạt lấy.

Sau khi Phó Điềm Điềm ăn điểm tâm xong, Tiểu Lâm đem hành lý của cô chuyển xuống dưới.

A Bạch đi từ phòng tập ra, hình như đã tắm rửa sạch sẽ trên người có hương vị tươi mát của sữa tắm, anh đi đến trước mặt Phó Điềm Điềm: “Điềm Điềm.”

“Tôi đi ra ngoài làm việc kiếm tiền, anh ngoan ngoãn ở nhà nhé.”

A Bạch nhếch môi, đi ra chỗ Tiểu Lâm cầm lấy hành lý trên tay cô bé. “Tôi đi.”

Tiểu Lâm sững sờ nhìn anh cầm hành lý, đưa mắt về Phó Điềm Điềm.

Cô sờ sờ hai bên thái dương, khó xử bảo: “A Bạch, đừng làm loạn.”

Chị Vương ở bên cạnh, ngẩng đầu một cái liền nhìn thấy trong phòng khách có vật lạ: “Cái TV này sao vậy?”

Phó Điềm Điềm: “Bị A Bạch đập.”

Chị Vương hết nhìn A Bạch lại quay sang nhìn Phó Điềm Điềm, lập tức có cảm giác đã xảy ra vấn đề gì đó: “Phó Điềm Điềm, em đúng là phụ huynh luôn dung túng cho đứa con A Bạch.”

-----oOo-----

Chương 24: Một thân chính trực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 24: Một thân chính trực

Editor: Quân

Beta-er: Mùn + Linh

Phó Điềm Điềm từ tối hôm qua đã bắt đầu tự hỏi vấn đề này, đến bây giờ vẫn chưa nghĩ ra, cô đứng lên: “Rốt cuộc là có đi hay không?”

Cô đi đến trước mặt A Bạch, túm chặt hành lý, hù dọa hấn: “Ở nhà ngoan ngoãn xem sách, đợi tôi về sẽ đưa anh ra ngoài chơi, nếu không nghe lời liền ném anh cho cá ăn.” Mị muốn làm cá...

“Điêm Điêm bao giờ mới về?” A Bạch hỏi.

Phó Điêm Điêm chột dạ nhìn trái nhìn phải: “Chắc là... mấy ngày.”

Hiện tại, A Bạch vẫn còn dễ lừa, hấn nghe vậy liền buông tay: “Tôi chờ Điêm Điêm trở về.”

Phó Điêm Điêm gật đầu, bảo người bảo mẫu chăm sóc hấn cho tốt, còn bản thân kéo hành lý ra ngoài, Tiểu Lâm vội vàng đuổi kịp.

Vương tử là người rời đi cuối cùng, cô liếc mắt nhìn A Bạch, đuổi theo Phó Điêm Điêm nói: “Phải nói, A Bạch là gu của em?”

“Vương tử, chị nói bậy bạ gì đó?”

“Không phải em cũng đã từng nói sao? Em thích người lớn lên vừa đẹp trai lại còn ngọt lại ngọt, không có năng lực càng tốt, ý lại em thật nhiều, chỉ có loại người này mới làm em cảm thấy thực an toàn.”

Phó Điêm Điêm cạn lời: “Em nói chơi mà thôi.”

Vương tử không chịu thua: “Rất nhiều lời thật tâm đều đội lốt một lời nói đùa, chị cảm thấy ông trời quả thật là nghe thấy tiếng lòng của em mà phái A Bạch tới.”

Phó Điêm Điêm dừng chân, vuốt cằm nghiêm túc tự hỏi: “Chị nói cũng phải, nhan sắc của em cao như vậy, tất nhiên đối với nửa còn lại của mình yêu cầu nhan sắc không thể thấp, tuy trong giới không ít tiểu thị tươi lớn lên nhìn không tồi, nhưng tính tình lại không tốt, lớn lên vừa đẹp còn hiểu quy củ kiếm được chắc chắn rất khó... Ừm, A Bạch tương đối tốt, nếu hai người ở bên nhau, anh ta chắc chắn cái gì cũng nghe lời em.”

Phó Điêm Điêm suy tư một hồi, hướng Vương tử nói: “Như vậy đi, chờ diễn chup xong cả, em trở về dụ dỗ A Bạch thử xem, chờ em thoát ế, mọi người chuẩn bị kỹ một chút để đối phó với công chúng.”

Vương tử lập tức hoảng sợ: “Phó Điêm Điêm, em đang giỡn?!”

Cô cảm thấy Phó Điêm Điêm đối xử với A Bạch quá tốt, chơi đùa một chút thì ổn, nhưng không ngờ nghệ sĩ nhà mình lại muốn thông cáo với cả giới truyền thông.

“Chị nghĩ em nói giỡn sao?” Phó Điêm Điêm hạ mí mắt: “Chị nói không sai, A Bạch là gu của em.”

“A Bạch là người bệnh!” Vương tử cảm thấy bản thân như vừa bê đá ném tới chân bản thân: “Phó Điêm Điêm, em không thể cảm thú như vậy được.”

Phó Điềm Điềm lập tức đi về phía trước, đến bên xe bảo mẫu của chính mình, rồi mới quay đầu nhìn lại Vương tử còn đang rối rắm, cười nói: “Vương tử, chị thật dễ lừa.”

Cục đá trong lòng Vương tử giờ mới buông xuống, đuổi theo: “Phó Điềm Điềm, em không chọc chị một ngày sẽ chết à.”

“Em oan uổng quá.” Phó Điềm Điềm trừng mắt: “Vương tử, em một thân chính trực, sao có thể chọc chị, chị đừng nói lung tung có được không?”

Vương tử: ... Thần thánh của tôi ơi.

Tiểu Lâm một bên xem náo nhiệt vui vẻ, dưới ánh nhìn chết chóc của Vương tử, chạy nhanh lên xe.

Vương tử vỗ trán: “Đúng rồi, Hàn Mai Mai cũng ở đoàn phim, là nữ phụ ba. Vốn dĩ ban đầu nữ phụ ba là người khác, nhưng không biết Hàn Mai Mai sử dụng thủ đoạn gì, đến thời điểm tuyên bố vai diễn lại đổi thành cô ta, đến chị về sau mới biết được tin này.”

Phó Điềm Điềm gật đầu, cô đã xem qua danh sách diễn viên, cũng biết được người chính thức nhận vai diễn là Hàn Mai Mai.

Phó Điềm Điềm “Ừ” một tiếng.

Ân oán của Phó Điềm Điềm và Hàn Mai Mai, muốn kể ra phải bắt đầu từ lúc còn học đại học, khi cả hai còn chưa vào giới giải trí cơ.

Hai người vốn là bạn đại học kiêm luôn bạn cùng phòng, bởi vì dung mạo nên nhiều người chú ý. Dung mạo Hàn Mai Mai là dạng môi tình đầu thanh thuần, luôn lạnh lùng, không thích người khác tiếp xúc với mình. Phó Điềm Điềm thì ngược lại, diện mạo cũng không biết nên xếp vào loại hình gì, bởi vì Phó Điềm Điềm phong cách trang điểm không thống nhất, hôm nay có thể là thanh xuân dạt dào buộc cao đuôi ngựa, ngày mai lại có thể thành phong phạm nữ thần váy dài thướt tha, nhưng mọi người đều cảm thấy Phó Điềm Điềm hôm nay đẹp, ngày mai vẫn đẹp.

Hơn nữa Phó Điềm Điềm tính cách hướng ngoại, khác hẳn với dáng vẻ cao cao tại thượng với không tới của Hàn Mai Mai, rất nhanh nhờ tính cách nhây lầy bản bựa của mình hòa đồng với mọi người.

Mà lúc này Hàn Mai Mai lại chủ động đối tốt với Phó Điềm Điềm, hai người tất nhiên cũng thuận lý thành chương trở thành bạn tốt.

Vào năm thứ tư, Hàn Mai Mai nhờ một bức ảnh vườn trường được chụp tỉ mỉ trên internet, được người đại diện giải trí Gia Thành coi trọng.

Người đại diện kia vào giới chưa lâu, là người quen của Vương tử, là hậu bối được Vương tử dìu dắt, Vương tử cũng vì thế mà giúp hắn vượt qua bao nhiêu cửa ải.

Sau đó, Vương tử lại coi trọng Phó Diễm Diễm, khi đó đang đi dạo ở vườn trường, mà ký hợp đồng với cô ấy.

Vương tử trình độ càng chuyên nghiệp, tài nguyên cũng càng nhiều, bộ phim đầu tay của cô là phim thần tượng, nhận đóng vai nữ phụ 2, khi đó Hàn Mai Mai mới vừa quay xong một phim về thị phi trên mạng vai nữ số ba, nhưng chẳng nổi lên được.

Lúc ấy, đoàn phim của Phó Diễm Diễm vừa hay có một diễn viên đóng vai nữ phụ bị thương không tới được, tuy rằng vai ấy chỉ là nữ số năm, nhưng đây lại là bộ phim thần tượng được đầu tư khủng, Phó Diễm Diễm hỏi qua ý tứ của Hàn Mai Mai, sau đó lại đề cử cô ta với đạo diễn.

Khi đó, Phó Diễm Diễm xem Hàn Mai Mai là chị em tốt của mình, chỉ cần có cơ hội, núi đao biển lửa cũng không từ, có tiết mục liền mang cô ta theo, chương trình thực tế đề cử cho cô ta, chủ động cùng cô ta gặp mặt, Hàn Mai Mai cũng gắt gao bầu chặt lấy Phó Diễm Diễm.

Sau đó, khi cả hai người đều có điểm khởi sắc, Hàn Mai Mai đem người đại diện của bản thân mình chơi cho một ván, thông đồng cùng công ty khác tốt hơn, lấy được người đại diện so với Vương tử trình độ càng chuyên nghiệp, cùng Phó Diễm Diễm hoàn toàn trở mặt.

Lần đó, Hàn Mai Mai không hề giữ lại đường lui cho mình, chẳng những thẳng thắn thừa nhận những tin đồn xấu hời đại học của Phó Diễm Diễm là do cô ta tạo ra, trắng trợn biểu đạt ác ý đối với Phó Diễm Diễm.

“Tôi chỉ quan tâm hai loại người, một là người đem lại lợi ích cho tôi, hai là loại dùng để đâm lên. Cô là loại thứ hai.” Đây là nguyên văn lời nói của Hàn Mai Mai.

Cô ta đại khái nhịn không nổi nữa, tìm được chỗ dựa tốt liền không do dự xé tấm mặt nạ đó giờ của mình, sau đó còn hung hăng chê bai Phó Diễm Diễm một hồi.

Đương nhiên, ân oán hai người cũng bắt đầu từ đó.

Phó Diễm Diễm ở trên xe nhắm mắt nghỉ ngơi, chứ không có ngủ, có thể là do nhắc đến Hàn Mai Mai, suy nghĩ của cô lạc về rất lâu trước đây, hỏi Vương tử: “Vinh Viễn Quang hiện tại thế nào?”

“Bạn trai Hàn Mai Mai?” Vương tử nửa nằm nửa ngồi thẳng người: “Không nghe tin tức gì về hắn cả, có lẽ ra khỏi vòng giải trí rồi.”

Phó Diễm Diễm tiếp tục nghỉ ngơi.

Xe bảo mẫu chạy một đường dài, tầm hơn một tiếng mới tới đoàn phim.

Vương tử trước hết dẫn Phó Diễm Diễm đi gặp đạo diễn, cùng đạo diễn bàn chuyện một chút.

Đạo diễn được xem là nửa người quen, hẳn là sư đệ của Triệu đạo diễn – đạo diễn bộ điện ảnh “Cốt nhục”, cô từng cùng Triệu đạo diễn đi chào hỏi mọi người trong đoàn. Phó Diễm Diễm lúc ấy là nữ chính phim, Triệu đạo diễn lúc ấy có giới thiệu bọn họ với nhau.

Đạo diễn kêu những diễn viên chính tập hợp, Cố Khải cũng có ở đó, hẳn vẫn đóng vai nam số ba. Hàn mai Mai hiện tại đang xuất ngoại, không có ở đây, Phó Diễm Diễm cũng không muốn nhìn thấy cô ta.

Cùng tất cả mọi người chào hỏi xong, Phó Diễm Diễm đi tạo hình.

Thời điểm Phó Diễm Diễm quay phim thần tượng, từng có antifan nói khuôn mặt cô quá hiện đại, quay phim cổ trang chắc chắn rất khó coi, còn phân tích dài ơi là dài, nói có sách mách có chứng, sau đó Phó Diễm Diễm liền đi quay một bộ cổ trang, nhanh chóng soán ngôi tứ đại mỹ nhân, đem anti vả sũng mặt.

Nhân vật Vương Oanh Oanh so với Phó Diễm Diễm tính cách một trời một vực, nhưng diễn viên giỏi là diễn viên nhân vật gì cũng có thể diễn được, nhân vật yêu cầu diễn thế nào, liền có thể diễn thế ấy.

Màu da Phó Diễm Diễm trắng nõn, nhưng không phải dạng nhạt nhẽo như Hàn Mai Mai, mặt mày cô có linh khí, mỹ lệ tươi sáng. Chỉ cần khi Phó Diễm Diễm thu hồi vẻ hoạt bát hài hước lại, tức thì sẽ trở thành một mỹ nhân băng lãnh tinh xảo.

Phó Diễm Diễm tạo hình xong, diễn viên khác còn chưa đi, đang nghe đạo diễn tán gẫu. Cuối cùng vẫn là đạo diễn quay đầu đầu tiên, nhìn đến Phó Diễm Diễm một thân hồng y.

“Nàng lạnh lùng đứng nơi đó, phảng phất ngăn cách với trần thế, rõ ràng tính tình đằm đằm đến cực điểm, lại thích hồng y, đi đến nơi nào liền gây sự chú ý ở nơi đó. Nhưng nàng lại khiến người khác không dám tới gần, chỉ dám thấp lên một ngọn lửa ở sâu trong lòng mình, ngọn lửa kia khi chạm đến đáy mắt lạnh băng của nàng liền bị dập tắt, chỉ còn một tia lửa nhỏ, ở một nơi ngẫu nhiên cháy lên.” Đây là một đoạn miêu tả Vương Oanh Oanh trong sách.

Phim trường hỗn động, dòng người ồn ào, Phó Diễm Diễm khoanh tay đứng đó, tựa như với hồng trần không chút dây dưa.

Đạo diễn là người đầu tiên hồi phục tinh thần, luôn miệng khen ngợi.

Phó Diễm Diễm ngược lên nhìn hẳn, nhú mày cực nhẹ.

Đạo diễn cười haha: “Đúng vậy, chính là cái cảm giác này.... Buổi chiều là cảnh cô diễn đầu tiên, những người khác nhìn học hỏi.”

Lúc trước nhà đầu tư vì muốn có hiệu ứng quảng cáo mới đem Phó Diễm Diễm nhét vào, đạo diễn không do dự liền đồng ý, cốt là do tin tưởng người anh đồng môn của mình, xem ra Phó Diễm Diễm quả thực không làm hẳn thất vọng.

Đề diễn Vương Oanh Oanh, nói dễ dàng cũng dễ dàng, nói khó khăn cũng khó khăn, là bởi vì nàng trên cơ bản là mặt than, khó cũng khó ở cái này, muốn biểu lộ cảm xúc nhưng không để lộ ra mặt, nói cho cùng cũng không phải chuyện đơn giản.

Phó Diễm Diễm là khách mời ở đây, cho nên xuất diễn cũng được an bài tương đối tập trung, cả một buổi trưa đều là cô diễn. Trạng thái Phó Diễm Diễm tốt, chỉ cần quay một lần là xong, ngẫu nhiên NG cũng là do những người khác phạm sai lầm, hoặc là tuy đã làm tốt, nhưng lại muốn tốt hơn. Phim trường những người khác xem đều ngây người, Phó Diễm Diễm có quá nhiều anti, thường thường sẽ có clip Phó Diễm Diễm trong lúc diễn bị lộ ra, người nào không nghiêm túc xem qua tác phẩm của Phó Diễm Diễm đều sẽ nghĩ cô chỉ là bình hoa. Cho dù lúc diễn có tốt đi nữa, cũng chỉ là vận khí tốt mà thôi.

Bây giờ, trước mắt là cả một buổi trưa không có NG, ai dám nói kỹ thuật diễn của cô ấy không tốt?

“Anh cùng Phó Diễm Diễm tham gia chương trình thực tế đúng không? Cô ấy là người như thế nào?” Nữ chính Tâm Tĩnh len lén hỏi Cố Khải đối diện bên cạnh.

“Cô ấy khá dễ tính, ở chung rất tốt, không giống trên mạng nói đâu.”

“Vậy ổn rồi, tôi còn muốn đi ký tên.”

Tâm Tĩnh và Phó Diễm Diễm đều không phải xuất thân chính quy, khi diễn có một loại linh tính chỉ có người mới mới cảm nhận được, nhưng không có kỹ xảo gì, cũng không có cẩn thận cân nhắc nhân vật. Vì vậy kỹ thuật diễn bị không ít người lên án, có đôi khi buổi tối lướt Weibo, thấy những bình luận ác ý rồi bắt đầu sinh tự ti. Nhưng từ Phó Diễm Diễm cô nhìn thấy hy vọng.

Không có ai đứng ở chỗ cao ngay từ đầu, người qua đường ấn tượng với kỹ thuật diễn của Phó Diễm Diễm ở mấy năm trước, nhưng bây giờ cô hoàn toàn lột xác, chỉ chờ một ngày thoát kén thành bướm, Phó Diễm Diễm làm được, cô chắc chắn cũng làm được.

Tâm Tĩnh quyết định sau khi trở về liền cày phim của Phó Diễm Diễm từ đầu xuống cuối, cô muốn lấy Phó Diễm Diễm làm tấm gương.

-----oOo-----

Chương 25: Phó Điềm Điềm, không được

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 25: Phó Điềm Điềm, không được

Editor: Ngọc

Beta-er: Mùn + Linh

Buổi quay chiều diễn ra vô cùng thuận lợi. Đạo diễn mời mọi người ăn cơm, xem như tiệc chào mừng Phó Điềm Điềm gia nhập đoàn phim.

Phó Điềm Điềm thay quần áo rồi đi ra, cười nói: “Được thôi, đạo diễn mời, còn tôi sẽ trả. Mọi người cứ tự nhiên.”

Đạo diễn cười: “Được, đừng nghĩ là tôi sẽ khách khí, hôm nay cứ quyết thế đi. Cơm do Phó Điềm Điềm mời”

Phó Điềm Điềm xoa tay: “Đạo diễn đã hào phóng trả cho tôi thù lao đóng phim. Tôi nói được ắt làm được.”

Vừa nghe đến thù lao đóng phim, khuôn mặt của đạo diễn liền đỏ ửng. Phó Điềm Điềm – người thường xuyên nằm trong danh sách người nổi tiếng có vận may tốt. “Ăn, tôi sẽ ăn cho cô sạt nghiệp.”

Những người không thân với cô nghe tin đồn Phó Điềm Điềm đóng vai chính bây giờ lại thấy cô với đạo diễn vui vẻ trêu chọc nhau. Tin tức trong ngành giải trí, thật thật giả giả, vô cùng khó lường.

Mọi người đến một nhà hàng cách khách sạn không xa. Tất cả các diễn viên đều có mặt, họ phải kiểm soát chế độ ăn kiêng nghiêm ngặt. Thế nên bữa ăn này chỉ tốn ít thời gian.

Phó Điềm Điềm bởi vì khoảng thời gian trước đó phải đóng phim điện ảnh mà không chú ý đến việc ăn uống điều độ. Bây giờ cô vô tình ăn quá nhiều nên bây giờ phải đi bộ cùng Tiểu Lâm để tiêu hóa.

Vào buổi tối tháng sáu trong một mùa hè khô ráo, gió rất nóng, Phó Điềm Điềm và Tiểu Lâm đi ngang qua một cái cây đại thụ. Phía sau lùm cây đột nhiên phát ra những âm thanh ám muội cùng tiếng thở hổn hển của người phụ nữ. “Không phải ở đây... Vương tổng, nơi này thực sự không được... sẽ bị nhìn thấy mất.”

“Tôi đã kiểm tra rồi, sẽ không có ai đi ngang đâu. Nhiều cây che chắn lại như vậy rồi mà. Bảo bối, mau cho tôi...”

Tiểu Lâm trong chốc lát đã đỏ mặt, liếc nhìn Phó Điềm Điềm và thấy cô ấy cũng có chút xấu hổ. Những người này quả thật gan rất lớn, dám làm những chuyện đòi truy như thế ở đây, càng không sợ bị người khác chụp được hay sao?

Cả hai người đối với loại này không chút hứng thú nên nhanh chóng rời khỏi đây.

Cho đến khi hoàn toàn không nghe thấy gì nữa, Phó Điềm Điềm hỏi: “Cô có nghĩ giọng nữ hơi quen quen không?”

“A?” Tiểu Lâm vẫn còn hoang mang, nghe vậy liền nói, “Phải không?”

Phó Điềm Điềm gật gật đầu, “Hình như tôi đã nghe ở đâu đó rồi thì phải.”

Tuy cũng không ngạc nhiên mấy bởi những người đó chắc hẳn là người trong giới giải trí, ban đêm ra ngoài đánh dã chiến.

Gặp phải chuyện này, Phó Điềm Điềm và Tiểu Lâm hết hứng đi chơi, nhanh chóng về khách sạn.

Mấy ngày này đều là cảnh của Phó Điềm Điềm nên sáng hôm sau cô phải dậy sớm, nhanh chóng ăn sáng rồi cùng Tiểu Lâm đi vào thang máy.

Thang máy mở ra rồi lại đóng vào. Có hai người đang đứng chờ ở đó, là Hàn Mai Mai và người trợ lý của cô nàng.

Hai người chạm mắt, Phó Điềm Điềm liền đeo kính râm vào, không nhìn cô nữa. Hàn Mai Mai và trợ lý cùng đi vào thang máy.

Không khí trong thang máy có chút ngưng ngập.

Trên tầng năm, nhiều người lại vào rồi ra.

Tới lầu một, Phó Điềm Điềm ra đầu tiên, Tiểu Lâm theo sát sau cô. Hàn Mai Mai là người cuối cùng rời đi, đôi mắt lạnh như băng nhìn theo bóng lưng của Phó Điềm Điềm.

Đến trưa, có người gửi một xe thức ăn đến đoàn phim.

Thức ăn của đoàn phim chuẩn bị thực sự khá tốt, nhưng cũng không ai từ chối cả.

Tiểu Lâm vừa mới giúp Phó Điềm Điềm đi nhận cơm hộp, thấy tất cả mọi người đều hướng đến xe ăn kia nên cũng đi theo xem, “Điềm Điềm tỷ, hay ta cũng đi xem.”

“Chúng ta cùng đi.” Vì xe ăn được đặc biệt gửi đến cho đoàn phim, nên qua chào hỏi một tí cũng là một nghi thức xã hội đó cần làm.

Nhưng Phó Điềm Điềm phải sớm hối hận bởi vì cô nhìn thấy Hàn Mai Mai và Vinh Viễn Quang.

Hàn Mai Mai giống như một bông hoa yếu đuối nép vào bên cạnh Vinh Viễn Quang, còn anh ta thì chào mọi người một cách cứng nhắc.

Xe ăn là của Vinh Viễn Quang tặng đoàn phim. Anh ta đến đây để thăm Hàn Mai Mai.

Phó Điềm Điềm tuy bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh, nở một nụ cười chào hỏi, “Đã lâu không gặp.” Anh gật đầu, rồi cô nói lời xin chào với Hàn Mai Mai.

Bây giờ đã quá muộn để trở về, chỉ có thể đổi phở với quá khứ đã qua.

Vinh Viễn Quang cũng không nghĩ sẽ gặp được Phó Điềm Điềm, anh sững sờ, phải mất nhiều thời gian hơn Phó Điềm Điềm để lấy lại bình tĩnh. Sau đó đây một hộp cơm thịt đưa cho Phó Điềm Điềm, “Của cô đây.”

“Cảm ơn,” Phó Điềm Điềm nhận lấy phần cơm, rồi quay lại chỗ ban đầu để ăn.

Hàn Mai Mai từ đầu đến cuối đều không nói một lời nào, nhưng khi quay lưng bỏ đi, Phó Điềm Điềm cảm thấy mình như đang bị một ánh mắt băng giá xuyên thủng.

Mọi người trong đoàn phim hết nhìn Phó Điềm Điềm rồi lại nhìn Hàn Mai Mai. Tất cả ánh mắt đều chứa đựng sự bất thường.

Phó Điềm Điềm và Hàn Mai Mai đã từng học chung trường, chung một chuyên ngành, hay thậm chí là ở cùng chung một kí túc xá. Sau này cũng cùng nhau debut. Hồi trước, hai người bọn họ thân thiết đến độ, nếu đôi phương kết hôn thì người còn lại sẽ làm phù dâu. Nhưng càng về sau, mối quan hệ hai bên càng nhạt nhòa dần. Hai người hiếm khi cùng chụp chung với nhau trong một khung hình.

Trên mạng có những tin đồn hai người gặp chuyện bất hòa, nhưng không ai trong hai bên đứng ra đính chính. Thế nên tin đồn vẫn luôn là tin đồn.

Xét theo tình hình thực tế thì có lẽ hầu hết tin đồn đều là sự thật nhưng vì sao mà hai người bất hòa thì không ai biết.

Phó Điềm Điềm không để ý đến ánh mắt xung quanh mà chỉ tập trung ăn thịt. Tiểu Lâm tò mò hỏi, “Chị Điềm Điềm, sao anh ta biết chị thích ăn loại thịt này? Chị có biết không?”

Phó Điềm Điềm liếc nhìn cô, “Chúng tôi đã từng diễn với nhau.”

Tiểu Lâm lúc này mới chợt nhớ ra rằng bộ phim đầu tiên mà Phó Điềm Điềm đóng là với Vinh Viễn Quang, có lẽ hai người đã cùng ăn cơm với nhau. Nhưng lúc đó Tiểu Lâm vẫn chưa làm trợ lý của Điềm Điềm cho nên cô không có kí ức đó.

Tiểu Lâm cúi đầu ăn cơm.

Cảnh phim của Phó Điềm Điềm không nhiều.. Dự tính là quay một tuần nhưng vì mọi việc tiến triển thuận lợi nên chỉ tốn có năm ngày. Phó Điềm

Điềm vui vẻ chia tay đoàn phim rồi lên xe.

Chị Vương cũng ở trên xe, “Có phải Hàn Mai Mai làm chuyện xấu đi?”
Phó Điềm Điềm nhớ lại khoảng thời gian cô ở đoàn phim và lắc đầu: “Cô

ấy bí mật đưa cho em một con dao, nhưng tiếc là bị em trực tiếp bắt quả tang. Nếu không thì cô ấy liệu hồn, ánh mắt của cô ấy còn thua xa em.”

Chị Vương đỡ khóc đỡ cười, “Em nghiêm túc đấy à?”

“Hà?” Phó Điềm Điềm kéo mạnh cái quần hai lần. “Đằng nào cũng chưa lộ, em không nghiêm túc chỗ nào?”

Chị Vương cao giọng: “Phó Điềm Điềm.”

Tiểu Lâm ở phía trước cười trộm.

Phó Điềm Điềm trở về nhà với chỉ có một ngày để nghỉ ngơi. Bởi kì tiếp theo của “Người thừa kế” sắp sửa được quay. Ngày hôm nay cô đã trong trạng thái hoàn hảo nhất để lên đường.

A Bạch vẫn đang đứng trước biệt thự để đợi cô. Tay ôm con mèo đen lớn như một hòn đá đầy hy vọng.

Phó Điềm Điềm bị trí tưởng tượng của mình mê hoặc. A Bạch chạy đến ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng gọi cô, “Điềm Điềm.”

Tính khí của A Bạch dường như có sự thay đổi. Cảm giác này rất khó để diễn tả. Rõ ràng vẫn là mái tóc đỏ, gương mặt đỏ cùng chiều cao đó. Nhưng nếu so sánh với lúc hấn vừa mới được đưa về đây thì A Bạch đã thay đổi rất nhiều. Bây giờ so sánh với một cậu bé thì hấn ta càng giống như một nam nhân hơn.

Hấn đưa con mèo cho người hầu rồi đưa tay kéo hành lý mà Tiểu Lâm đưa. Cùng Phó Điềm Điềm kéo vali vào cửa.

Trước khi cô nhận ra, A Bạch đã là một người đàn ông.

“Mấy ngày này A Bạch đã làm những gì?” Phó Điềm Điềm hỏi người giúp việc đang đi bên cạnh.

“Đọc sách. Thi thoảng cũng có chơi cờ với bác sĩ Lê. Còn ngày hôm qua thì đi leo núi cùng bác sĩ.”

Phó Điềm Điềm gật đầu. Cô chỉ sợ A Bạch ngốc sẽ buồn chán khi ở nhà một mình. Cô còn đang phân vân không biết có nên cho hấn ra ngoài làm quen, kết giao bạn bè. May mắn là còn có bác sĩ Lê ở đây.

Bác sĩ Lê đặc biệt quan tâm đến A Bạch. Hoặc có thể nói đối với những trường hợp như A Bạch thì rất hứng thú. Thịnh thoảng đến khám, anh ta cũng đã quen thuộc với A Bạch.

Buổi tối bảo mẫu có làm món tôm hùm. Phó Điềm Điềm hiếm khi ăn món này bởi cô quá lười để bóc vỏ. A Bạch lột vỏ con tôm rồi gắp qua đĩa cho

Điềm Điềm, sau đó bắt đầu lột con tiếp theo.

Đũa của Phó Điềm Điềm múa trong không trung, gấp một con tôm rồi nhanh chóng đưa nó vào miệng. Khóe miệng A Bạch khẽ cong, sau đó lại tiếp tục lột tôm.

Phó Điềm Điềm cắn con tôm trong miệng, khẽ nghiêng đầu sang rồi chợt phát hiện A Bạch cũng đang nhìn cô, đôi mắt rất sáng. Phó Điềm Điềm nhanh chóng quay mặt đi kéo lộ khuôn mặt đang nóng bừng, nhịp tim bắt đầu mất kiểm soát.

Phó Điềm Điềm đành vùi đầu chuyên tâm ăn tôm.

Ngày hôm sau Phó Điềm Điềm liền nhanh chóng đến địa điểm quay phim thứ ba của chương trình “Người thừa kế”.

Lần trước rồi đi thì Phó Điềm Điềm có hứa sẽ cùng đi chơi với A Bạch.

Vốn dĩ cứ nghĩ hẳn sẽ giận dỗi nhưng hẳn chẳng nói gì chỉ đứng đằng xa tiễn cô, mỉm cười bảo, “Điềm Điềm, nhớ đi nhanh chóng trở về.”

Trong nháy mắt, Phó Điềm Điềm đã tưởng đứa trẻ trong hẳn rốt cuộc cũng đã lớn lên. Đáng lẽ nên vui mừng nhưng đồng thời nội tâm lại có cảm giác phiền muộn và luyến tiếc. Con người quả là sinh vật khó hiểu.

Lần quay phim này được quay bên bờ biển. Chủ đề đặc biệt đơn giản nhưng vô cùng thô lỗ. Chính là kiếm tiền. Trong một khoảng thời gian ai kiếm được nhiều tiền hơn sẽ thắng. Điều kiện ban đầu của năm vị khách mời là như nhau. Gồm có một túp lều tranh, lưới đánh cá, thùng đựng hải sản và một số công cụ khác. Thậm chí còn có một chiếc xe ba bánh giúp mọi người vận chuyển đồ để bán trong thị trấn.

Năm vị khách mời tập trung để thương lượng về kế hoạch. Cố Khải nói, “Chương trình cố ý muốn chúng ta đi đánh bắt hải sản, cũng như có ý sắp xếp muốn chúng ta ở cùng với các ngư dân.”

Hướng Ngữ nói tiếp: “Tôi ở trọ của một chủ nhà hàng hải sản bên kia. Cô ấy bảo tôi có thể đến làm cho cô ấy, hai trăm mỗi ngày.”

Hứa Tinh Trạch và Trình Trục không nói mà nhìn qua Phó Điềm Điềm, “Cô thấy sao?”

Phó Điềm Điềm vuốt cằm suy nghĩ một hồi, “Mọi người cảm thấy phong cảnh nơi này thế nào?”

Hứa Tinh Trạch: “Non xanh nước biếc, những bãi biển cũng vô cùng đẹp.”

Phó Điềm Điềm chớp chớp mắt, “Thế ta có thể livestream được không?”

Phó Điềm Điềm tiếp tục phân tích: “Nơi này là một ngôi làng nhỏ, hoàn toàn chẳng có địa điểm tham quan nổi tiếng nào. Trừ những người địa phương, chắc chắn không có ai biết đến. Chúng ta có thể tránh những nơi rõ

ràng, cụ thể là tìm một bãi biển để ngắm phong cảnh, rồi sau đó phát trực tiếp cảnh bắt cá, bắt cua, nhặt vỏ sò, nướng BBQ,..."

Lời nói của Phó Điềm Điềm còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng thét thát thanh của đạo diễn, "Phó Điềm Điềm, không được!"

Phó Điềm Điềm: ...

Thất sách, đáng lý không nên cho đạo diễn biết.

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 26

Editor: Tram Anh

Beta-er: Ngọc

Không để Phó Điềm Điềm phát sóng trực tiếp. Cô đành phải tìm cách khác. Kế bên Phó Điềm Điềm là một bà lão nay đã lớn tuổi. Bà ấy có thể làm các loại đồ thủ công như vòng tay, vòng cổ, đồ trang trí và các đồ vật nhỏ khác. Đội ngũ chương trình khen ngợi cô: "Một cô gái nhỏ như cô làm đồ thủ công cũng tốt đấy."

"Cũng bình thường." Phó Điềm Điềm nói.

Cameras ngay sau đó liền lập tức chuyển đến mặt đạo diễn. Đạo diễn mặt tái xanh, người quay phim nhìn thấy thì cười run cả hai bả vai, camera lắc qua lắc lại.

Nói là nói như vậy, Phó Điềm Điềm vẫn cùng bà lão đó học làm đồ thủ công.

Đây chính là một trong những mục đích của tổ chương trình. Thông qua năm vị khách để thể hiện những bộ mặt khác nhau của người lao động. Bà lão năm nay đã bảy mươi tuổi. Bà có một đứa cháu trai làm công ở ngoài nên đành bỏ bà ở lại trong nhà một mình. Thịnh thoảng hàng xóm cũng đến giúp bà làm việc nặng. Phó Điềm Điềm cũng vì thế mà dành nhiều thời gian hơn cho bà.

Phó Điềm Điềm và bà lão đang cùng nhau làm đồ thủ công. Cô tuy rằng không hiểu gì về làm đồ thủ công, nhưng cô chính là một đóa hoa nhỏ xinh đẹp trong giới giải trí. Cả thẩm mỹ và gu thời trang của cô đều xuất hiện trên mạng. Cô chỉ đơn giản là đem những lắc tay và đồ trang sức phối màu và sửa lại một chút thể mà so với bản gốc lại đẹp hơn nhiều.

Bà lão cũng phát hiện ra điều này. Sau đó hai người phân chia công việc, bà lão thì làm còn Phó Điềm Điềm thì tô màu và khâu chuỗi lại với nhau. Bằng cách như vậy, hiệu quả tăng cao rất nhiều.

Sau khi làm xong, Phó Điềm Điềm đi xem nhóm bạn .

Cô Khải mặc bộ đồ đánh cá, đội trên đầu là cái mũ rơm, đang chuẩn bị đi kéo lưới bắt cá cùng với ngư dân. Hương Ngữ thì ở trước cửa để rửa cá. Còn Trình Trục thì nghe nói đi làm tài xế chạy xe taxi kiếm khách. Chỉ có Hứa Tinh Trạch chạy tán loạn ở khắp nơi với chiếc xe máy rất phong cách. “Sao mà cậu lại có vẻ nhàn nhã thế nhỉ?” Phó Điềm Điềm từ đằng xa hỏi vọng đến.

Hứa Tinh Trạch dừng xe ở trước Phó Điềm Điềm, vẫy cái đuôi xinh đẹp, “Chị có biết tổ tiết mục phân cho tôi cái gì không?”

“Cái gì?”

“Sửa motor.” Cả khuôn mặt của Hứa Tinh Trạch trông khá là suy sụp, “Chị Phó, chị nhìn tôi này, chị xem thử tôi có giống sửa motor không?”

“Không giống.” Phó Điềm Điềm thành thật trả lời, “Giống tay đua hơn.”

Hứa Tinh Trạch: ...

Phó Điềm Điềm cười to.

“Chị muốn đi thử một vòng không?” Hứa Tinh Trạch hỏi.

“Cũng được.” Phó Điềm Điềm leo lên xe, không yên tâm hỏi, “Cậu chạy không nguy hiểm quá chứ?”

“Chị yên tâm.” Hứa Tinh Trạch cởi nón bảo hiểm đưa cho cô, “Cái này chị mang lên đi, chỉ có một cái nón thôi.”

“Cậu làm vậy khiến tôi thực sự rất bất an đó. Cậu đội nón lên đi.”

“Chị Phó.” Hứa Tinh Trạch bắt đắc dĩ nhận lấy nón bảo hiểm từ tay cô rồi đội lên, khởi động xe.

Xe máy chạy qua kêu âm âm như tiếng sét đánh, thậm chí còn để lại những tiếng thét chói tai của Phó Điềm Điềm.

Camera của Phó Điềm Điềm liêu mạng chạy theo, thiếu chút nữa là không thể đuôi kịp. Nhưng may là tổ tiết mục đã đem xe tới để đuôi theo.

Sau khi nghỉ trưa một chút, Phó Điềm Điềm đi lấy xe ba bánh chở bà lão đến chỗ quầy bán trong thị trấn.

Bà lão tuy rằng đã bảy mươi tuổi, nhưng thân thể vô cùng khỏe mạnh. Xe ba bánh chạy ở một khúc đường rất xóc nảy, bà vẫn ngồi rất vững vàng, không hề có biểu cảm khó chịu, còn có thể cùng Phó Điềm Điềm trò chuyện.

Bà lão nói giọng địa phương nên Phó Diễm Diễm kỳ thật nghe không hiểu lắm. Một nửa dựa vào sự hiểu biết và một nửa còn lại dựa vào sự suy đoán. Cuộc nói chuyện diễn ra cũng khá suôn sẻ. Bà nói khá nhiều, có lẽ vì ngày thường không có ai cùng bà tâm sự. Dọc trên đường đi bà cứ nói suốt, trông rất vui vẻ. Phó Diễm Diễm cột trên đầu một cái khăn lụa dùng để che nắng. Cô lái xe trong khi đang nói chuyện với lão bà. Phía sau có một chiếc xe đang chạy theo, đó là Cố Khải với một con cá trên tay.

“Nhìn từ xa đã thấy mọi người, tôi còn không dám tin điều đó.” Xe ba bánh của Cố Khải đột ngột đuổi theo, “Chị ở quê này ăn mặc không tồi.”

“Trang phục ngư dân của cậu cũng không tệ. Đặc biệt là cái mũ rom kia, vẽ rỗng điếm mắt, có thể thể hiện hết sự mộc mạc của cậu.”

Cố Khải: “Đúng thế, đúng thế.” Sau đó chiếc xe ba bánh của Cố Khải đột ngột vượt qua cô.

Giọng của Cố Khải vọng lại từ phía trước, “Tôi đi trước để chiếm vị trí tốt đây. Cô đừng có gấp, xung quanh phong cảnh rất đẹp. Có thể vừa chụp ảnh vừa ngắm phong cảnh.”

Phó Diễm Diễm: ...

Chàng trai này thật mưu mô.

Giá của các đồ thủ công mỹ nghệ không cao. Phó Diễm Diễm cùng bà lão bán cả buổi trưa được tận 300 chiếc. Bà rất phấn khích vì đây lần đầu tiên quây của bà bán được nhiều như vậy.

Phó Diễm Diễm cùng bà lão chụp hình với fans, sau đó thu dọn quây rồi về nhà.

Lúc về thấu nhà thì mặt trời cũng đã lặn, Phó Diễm Diễm xem điện thoại mình phát hiện người chăm sóc trong nhà gọi điện.

Phó Diễm Diễm lập tức gọi lại, “Làm sao vậy?”

“Buổi sáng đột nhiên không thấy A Bạch, dọa chúng tôi sợ một phen. Nhà trong hay nhà ngoài đều không tìm được. Trong tình thế cấp bách liền gọi điện đến đây.”

Vừa nghe tin A Bạch mất tích, Phó Diễm Diễm thực sự rất sốt ruột, “Đã tìm được A Bạch chưa?”

“Tìm được rồi. A Bạch có để lại tờ giấy, chúng tôi lúc đó hoảng quá nên không thấy. Hiện tại thì cậu ấy đã trở lại.”

Trái tim của Phó Diễm Diễm bình tâm trở lại, “A Bạch có ở đây không?”

“Có ở đây, để tôi kêu cậu ấy lại nhận điện thoại.”

Đợi khoảng một phút sau đó thì giọng của A Bạch từ bên kia truyền đến, “Diễm Diễm.”

“Cả ngày hôm nay A Bạch đã đi đâu vậy?”

Bên kia trầm mặc một chút, nói: “Đi tìm bác sĩ Lê để chơi cờ.”

Suốt ngày ở nhà rất nhàm chán, đi tìm bác sĩ Lê cũng được. Dù biết chuyện là vậy, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng: “A Bạch có biết đường đi không?”

A Bạch nói một tiếng “Biết”, sau đó vui vẻ mà nói, “Điềm điềm lo lắng cho tôi.”

“Đương nhiên là lo lắng cho A Bạch rồi.” Phó Điềm Điềm tức giận nói,

“Về sau khi đi ra ngoài nhất định phải có người chăm sóc đi theo. Người chăm sóc có thể đưa A Bạch qua đó, bên ngoài thật sự rất nguy hiểm.”

A Bạch ở bên kia cười một tiếng. Tiếng cười từ điện thoại truyền tới lỗ tai Phó Điềm Điềm khiến lỗ tai của cô tê tê dại dại.

“Điềm Điềm, tôi biết rồi.” A Bạch ngoan ngoãn nói.

Phó Điềm Điềm buổi tối ngủ khá ngon. Buổi sáng thức dậy, thứ chờ cô chính là nhiệm vụ khác của tổ tiết mục.

Có một buổi tiệc ở thị trấn vào buổi tối. Mọi người có thể mang đồ đến đây bán, nhưng muốn có vị trí tốt thì phải bỏ tiền. Đương nhiên là tổ tiết mục biết họ sẽ không thể trả tiền để có một vị trí tốt vì bị tịch thu ví. Cho nên tổ tiết mục quyết định cho họ một cơ hội.

Tổ tiết mục cho mỗi người một nhiệm vụ, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành thì buổi tối họ có thể có được một vị trí tốt.

Phó Điềm Điềm nhìn về phía thẻ nhiệm vụ của mình. Tổ tiết mục đưa một địa chỉ khách sạn và yêu cầu cô đến đó, sau đó đứng đợi lệnh.

Nhiệm vụ này rất đơn giản nếu cô có thể lái một phương tiện giao thông nào khác xe ba bánh. Bởi hãy thử nghĩ về việc lái chiếc xe ba bánh kia đến một khách sạn lớn đi. Hình ảnh đó thật là quá sai.

Bất quá tổ tiết mục cũng không có điên đến nỗi bắt cô chạy chiếc xe ba bánh qua đó. Cô còn đang ở đó suy nghĩ cách thì Hứa Tinh Trạch đã phóng chiếc xe máy phong cách của cậu ta đến. Cậu có một nhiệm vụ duy nhất đó chính là chở Phó Điềm Điềm.

Hứa Tinh Trạch lần này có hai cái nón bảo hiểm, mỗi người một cái, mang nón bảo hiểm rồi leo lên motor. Hai người đều là soái ca mỹ nữ trông vô cùng nổi bật.

“Cậu có bao giờ nghĩ tới việc chạy cái xe này đi kiếm khách chưa, như vậy cậu không cần phải sửa motor nữa.” Phó Điềm Điềm nói.

Hứa Tinh Trạch lắc đầu, “Không, là con trai phải biết tự bảo vệ bản thân.”

Phó Điềm Điềm bị chọc cười. Hứa Tinh Trạch lái xe nhanh như điện chớp, trong nháy mắt đã đến nơi.

Sau khi đến khách sạn, Phó Điềm Điềm được dẫn đến một cái đại sảnh. Trong đại sảnh âm nhạc rất êm dịu, thoải mái, còn có bố trí hoa tươi. Nhìn đến đây, Phó Điềm Điềm liền biết điều gì sẽ xảy ra rồi.

Hôm nay là sinh nhật cô, hình quảng cáo có ở khắp các ga tàu điện ngầm và quảng trường lớn trên cả nước... Nơi nơi đều là đồ mà fans của cô mua để chuẩn bị cho sinh nhật. Trên Weibo #Phó Điềm Điềm sinh nhật# đã top 1 hot search nhờ fans. Ở tin nhắn riêng trên Weibo toàn là những lời chúc phúc, thành công, ...

Phó Điềm Điềm đã nói qua rất nhiều lần là hy vọng Điềm Chanh không tiêu tốn quá nhiều tiền. Nhưng dù vậy sinh nhật mỗi năm của cô vẫn được tổ chức bằng một buổi tiệc rất hoành tráng. Và tổ tiết mục đương nhiên cũng không nói gì.

Cô đang suy nghĩ thì bỗng nhiên phía sau hát lên bài chúc mừng sinh nhật, cả bốn vị khách cùng đẩy bánh kem đến.

“Cảm ơn...” Hai chữ chưa kịp nói ra, biến cố liền xuất hiện. Chỉ trong chớp mắt, người phục vụ ở trong góc đột nhiên vọt lại đây, lấy một chai bia đã mở nắp đánh lên người Phó Điềm Điềm.

Phó Điềm Điềm nhanh chóng nghiêng về một bên nên chai bia không đánh trúng cô, chỉ là trên người bị dính chút bia. Nhưng cái bánh kem đã bị cái chai đó phá nát.

Người của tổ tiết mục lập tức tiến lên khống chế người phục vụ kia. Bảo vệ của khách sạn cũng đi lại đây.

Người phục vụ đó là một nữ sinh giờ đã bị khống chế ở phía sau, phía trước nhìn Phó Điềm Điềm một cách dữ tợn. Trong miệng nói lời gì đó rất ác độc, Phó Điềm Điềm không nghe rõ, chỉ khi cô ta bị kéo ra phía trước cô mới nghe được cô ta đang hung hăng phỉ nhổ, mắng cô, “Tiểu tam.”

Phó Điềm Điềm nhú mày, những người khác cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại sự tình này. Buổi sinh nhật này phải dừng lại. Quần áo của Phó Điềm Điềm bị dính bia, nên nhân viên dẫn cô vào phòng thay đồ. Từ đại sảnh đến cửa thang máy, đứng phải không ít nhân viên, tất cả mọi người đều vô ý hay cố ý dùng ánh mắt để thăm dò cô.

Phó Điềm Điềm biết chắc chắn là đã có chuyện không hay xảy ra. Cô đi vào phòng thay một bộ quần áo tốt hơn, Tiểu Lâm chạy lại rồi đưa điện thoại của mình cho cô xem, “Chị Điềm Điềm, đã xảy ra chuyện rồi.”

“Từ từ mà nói.” Phó Điềm Điềm mở điện thoại lên, đi xem Weibo hot search.

“Hàn Mai Mai cùng Vinh Viễn Quang chia tay, có vài account marketing đã đăng một số manh mối về quan hệ của chị với Vinh Viễn Quang, bao gồm cả việc Vinh Viễn Quang đi thăm đoàn phim tuần trước và đã cho chị hộp com thịt lợn cộc. Họ nói rằng chị chen chân vào tình cảm của hai người. Hôm nay lại là sinh nhật của chị Điềm Điềm...”

Đúng vậy, hôm nay là sinh nhật cô. Toàn bộ Điềm Chanh đều chúc mừng sinh nhật cô ở khắp internet. Poster hình cô được dán ở khắp nơi trên quảng trường, các trạm, các phương tiện xe bus, Weibo. Tất cả đều là những tuyển tập video của cô. Không nghĩ lại có thể truyền ra loại việc này, nó hot hơn cả bản thân có thể tưởng tượng.

Trong tình trạng sự việc đang hot như vậy, toàn bộ sự chuẩn bị, chúc mừng hôm nay đều chỉ là sự châm chọc. Thậm chí còn có thể khiến cho người qua đường ghét cô.

Cố ý chọn một thời cơ như vậy rồi khiến cho mọi người ghê tởm cô, thậm chí còn làm cho mọi người muốn tiêu diệt cô.

Trên hot search, top 1 vẫn như cũ là #Phó Điềm Điềm sinh nhật#, top 2 đổi thành #Phó Điềm Điềm _ Vinh Viễn Quang#, và ở top 5 đó là #Hàn Mai Mai _ Vinh Viễn Quang chia tay#.

Vừa nhìn đã hiểu được ý tứ của cả ba cái hot search kia.

Phó Điềm Điềm thử tìm manh mối của account marketing kia. Manh mối thứ nhất là mẫu giấy với bức thư tình. Bức thư này là do Phó Điềm Điềm viết và nó đã mất tích vào khoảng 5 năm trước, trước cả khi cô diễn bộ phim thần tượng đầu tiên.

Dưới nữa là một video của một cuộc phỏng vấn. Lúc đó, Phó Điềm Điềm vẫn còn minh bạch, không có tác phẩm, không có danh tiếng. Cuộc phỏng vấn có sự tham dự của chị Vương cùng các khách mời khác. Người chủ trì hỏi họ, “Nếu thích một người, các bạn sẽ thổ lộ với người đó như thế nào?” Phó Điềm Điềm là người cuối cùng nói. Khi đó cô còn chưa hiểu chuyện, chưa biết cách để đối phó với các chương trình truyền thông như thế này, cho nên cô đã nói ra đáp án chân thành nhất, “Tôi sẽ viết một bức thư tình, gấp nó lại thành máy bay giấy để nó bay đến trước mặt người đó rồi chờ cậu ta nhặt máy bay giấy đó lên.”

“Sau đó thì sao?” Người chủ trì hỏi.

Phó Điềm Điềm có chút hồi hộp. Cô cầm microphone, khuôn mặt ngây thơ xuất hiện một ít ánh hồng, con ngươi tỏa sáng rực rỡ, “Tôi sẽ đem máy bay giấy kia mở ra, hỏi cậu ta ‘Cậu thích thơ sao? Ở bên tôi, cuộc sống hằng ngày của cậu đều là thơ.’” Sau đó cô cười ngại ngùng.

Video đến đây thì dừng lại.

Ngay sau đó là những bức ảnh của Phó Điềm Điềm với Vinh Viễn Quang được chụp lúc đóng phim cùng nhau. Nhìn từ ảnh chụp, có thể thấy biểu hiện của Phó Điềm Điềm đối Vinh Viễn Quang rất thân mật. Đã vậy kể bên còn thả những tấm ảnh Phó Điềm Điềm đối với mọi người một cách ngược lại. Nếu chỉ nhìn một cách bình thường sẽ không cảm thấy gì, nhưng hai thứ đối lập đặt ở cạnh nhau sẽ khiến mọi người cảm thấy Phó Điềm Điềm cùng Vinh Viễn Quang thật sự có tình cảm.

Mà ở đây, account marketing đưa ra kết luận là Phó Điềm Điềm đối với Vinh Viễn Quang diễn giả tình thật. Hơn nữa còn vì hấn mà viết cả thơ tình. Bởi bức thơ tình kia bị thất lạc trong khoảng thời gian quay phim. Lúc đó quan hệ của Phó Điềm Điềm với nam chính là Vinh Viễn Quang rất tốt. Trên mặt tờ giấy kia còn có các nếp gấp trùng khớp với chiếc máy bay mà cô đã nói trong video phỏng vấn.

Nhưng sau đó account marketing nói là Phó Điềm Điềm tỏ lộ thất bại hoặc chưa kịp tỏ lộ. Bởi rốt cuộc không lâu sau thì Vinh Viễn Quang và Hàn Mai Mai ở bên nhau.

Dưới nữa account marketing nói vào trọng điểm, thời gian bức thơ tình của Phó Điềm Điềm được viết chỉ cách một ngày so với tin Hàn Mai Mai công bố cùng Vinh Viễn Quang ở bên nhau.

Sau đó với hỏa nhãn kim tinh, account marketing đã kiểm được các manh mối chứng tỏ Phó Điềm Điềm và Vinh Viễn Quang bí mật gặp nhau 5 năm trước. Từ việc hai người đều xài cùng loại kính râm đến cùng loại giày, cả hai đều cùng đến nước F để nghỉ ngơi vào ba năm trước, thời gian đi chỉ cách nhau một ngày, hơn nữa còn đi cùng một vài địa điểm giống nhau,... Gần đây nhất chính là lần Vinh Viễn Quang đến thăm đoàn làm phim, Phó Điềm Điềm ngày thường luôn khống chế chế độ ăn uống của bản thân. Việc cô thích ăn thịt lợn cộc có rất ít người biết. Người viết bài lần này cũng không biết, nhưng Vinh Viễn Quang thì đã biết việc này từ trước, nên đã giúp cô chuẩn bị thịt lợn cộc. Hơn nữa Phó Điềm Điềm còn ăn hết.

Là một người nổi tiếng, Phó Điềm Điềm luôn khống chế chế độ ăn uống của mình thật hợp lí. Chính cô cũng đã nói ở vài chương trình là quản lý không cho cô ăn quá nhiều. Nhưng cô đã ăn hết nó. Vì cái gì? Chẳng lẽ không phải vì Vinh Viễn Quang đưa cho cô sao?

Hai người ân ái công khai ở trước mặt Hàn Mai Mai, Hàn Mai Mai cũng không phải là một cô gái ngọc. Khi trở về tìm hiểu thì biết được tất cả, sau đó cô mới chia tay Vinh Viễn Quang.

Hơn nữa Phó Điềm Điềm và Hàn Mai Mai khi mới ra mắt thì hai người thân nhau như chị em. Sao giờ lại trở mặt thành thù, gặp mặt liền không hoan nghênh. Vì cái gì? Nguyên nhân đó cũng rất đáng để suy nghĩ.

Account marketing nói có sách mách có chứng, lập luận cũng rất rõ ràng. Phía dưới phần comment, fan của couple Vinh Viễn Quang và Hàn Mai Mai mắng Phó Điềm Điềm là đồ độc ác, tiêu tam, dùng những lời nói kịch liệt và ác độc.

Phó Điềm Điềm nhìn thì cảm thấy thật mắc cười.

Account marketing này là ai không cần nói cũng biết. Trừ Hàn Mai Mai ra thì còn có thể là ai nữa chứ? Trả đũa loại này chỉ có Hàn Mai Mai mà thôi. Account marketing nói cũng không sai. Lúc ấy trong toàn bộ đoàn làm phim, cô có mối quan hệ rất tốt đối với Vinh Viễn Quang.

Khi đó cô và Hàn Mai Mai còn chưa trở mặt. Lúc sau, biết được có một cô gái tới đoàn phim, giới thiệu Hàn Mai Mai cho đạo diễn. Toàn bộ đoàn phim đều là người mới, trong đó An Khả Hình là nhà đầu tư, ở đoàn phim chỉ việc vênh mặt hát hàm sai khiến mọi người. Ai cũng đều nịnh bợ cô ta, trừ Phó Điềm Điềm và Vinh Viễn Quang.

Vì Phó Điềm Điềm biết An Khả Hình chán ghét mình, thậm chí còn có một lần cô ta muốn đổi Phó Điềm Điềm thành người khác, sau lại không biết vì nguyên nhân gì mà cô ta không đổi. Suốt ngày luôn nghĩ mọi cách để chèn ép Phó Điềm Điềm. Còn Vinh Viễn Quang thì do quá thờ ơ với mọi thứ xung quanh.

Người như Vinh Viễn Quang vừa nhìn đã cảm thấy là một đứa con trong một gia đình hạnh phúc. Liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy ánh mặt trời và sự chân thành không có một chút khói đen nào của cậu.

Sau khi tiếp xúc một khoảng thời gian, Phó Điềm Điềm mới phát hiện Vinh Viễn Quang yêu thầm cô. Cậu yêu thầm nhưng lại rất lộ liễu, nhìn thấy cô liền đỏ mặt, có việc gì đó vui liền chạy lại chia sẻ ngay, còn rất hay tặng đồ ăn cho cô.

Chị Vương đã đúng khi nói cô thích loại người ngốc, ngọt ngào. Bởi người như vậy khiến cô có cảm giác an toàn. Cô đã từng nghiêm túc nghĩ tới việc có muốn ở bên Vinh Viễn Quang không. Cô thậm chí đã chia sẻ cảm xúc của mình sau khi gia nhập nhóm của Hàn Mai Mai.

Cô cảm thấy Vinh Viễn Quang khá tốt. Người như vậy rất hiếm, đặc biệt là ở giới giải trí như vậy. Phó Điềm Điềm không biết diễn tả cảm xúc của mình như thế nào, liền nói, Vinh Viễn Quang đại khái là cái loại người như

vây, nếu cậu ta ngủ với ai, liền nhất định sẽ chịu trách nhiệm đối với người đó.

Kiểu người như vậy, tuy rằng khá cũ, nhưng sẽ khiến cho mọi người con gái có cảm giác an toàn.

Nếu Phó Điềm Điềm biết được sự việc sắp xảy ra, cô nhất định sẽ hung hăng mà tát chính mình một cái thật mạnh. Vì sau đó, Hàn Mai Mai “không cẩn thận” đã ngủ cùng Vinh Viễn Quang một đêm. Và Vinh Viễn Quang quả nhiên trở thành bạn trai của cô ta.

Khi đó Phó Điềm Điềm, Hàn Mai Mai đã đóng xong bộ phim. Hàn Mai Mai đi quảng bá cho hồ sơ và tự hào về kiệt tác của mình. Cô ta thậm chí còn nói với mọi người rằng đồ của Phó Điềm Điềm đều do cô ta thiết kế.

Vinh Viễn Quang căn bản không thể chơi lại người không có lòng dạ như Hàn Mai Mai.

Vốn dĩ tưởng rằng chuyện này đã dừng lại tại đây. Không ngờ rằng 5 năm sau Hàn Mai Mai sẽ nhảy ra trả đũa Phó Điềm Điềm.

Account marketing đích thị chính là cô ta. Nhưng vào lúc quay video phỏng vấn đó, một nửa trong cô của khi đó vẫn là một nghệ sĩ văn học. Ngày thường rất thích xem thơ, văn. Gặp câu thơ hoặc đoạn văn mà bản thân đặc biệt thích cô đều sẽ viết vào tập bản trích của mình, rảnh rồi sẽ lấy ra đọc. Chính cô còn không nhớ rõ mình đã viết bài thơ kia khi nào. Về phần nếp gấp thì ai gấp chả được. Phó Điềm Điềm hiện tại nghi ngờ Hàn Mai Mai đã lấy trộm một trong các bản trích của cô.

Cô thật sự có ở cùng Vinh Viễn Quang, nhưng cũng chỉ giới hạn ở trong đây. Ở trước mặt Vinh Viễn Quang cô không hề đỏ mặt, không hề khản trương, tim không hề đập nhanh. Cô chỉ đơn thuần là thích tính cách này của cậu, muốn thử một lần. Bởi vậy rốt cuộc thì bây giờ cô vẫn chỉ là một con cầu độc thân.

Về sau càng nói càng vô lý. Vì sau khi phim truyền hình đóng máy, bọn họ căn bản không gặp nhau, trừ vài lần cùng đi show để tuyên truyền bộ phim, hoặc là đi công tác rồi ngẫu nhiên gặp nhau. Cô làm sao biết được cậu ta mua cái gì, đi nơi nào. Chẳng lẽ còn phải hỏi thăm riêng để tránh gặp?

Ăn hết hộp cơm thịt lợn cộc cũng là vì lâu lắm rồi cô không được ăn món đó. Hơn nữa gần đây cô cũng không có ăn uống điều độ. Hôm trước cô còn cùng một người bạn ăn nguyên cả một bàn tôm hùm lớn.

Cô đang lướt Weibo thì chị Vương gọi đến. Chị an ủi vài câu, rồi bảo cô chỉ cần yên tâm tham gia chương trình, chị ấy sẽ xử lý tất cả và sau đó tìm cách để liên lạc với Vinh Viễn Quang.

Hôm nay là một ngày bận rộn của cư dân mạng, bọn họ gặp hết tin này đến tin khác.

Về sau, ngày càng có nhiều chứng cứ được đưa ra, ví dụ như có một lần Vinh Viễn Quang cùng Phó Diễm Diễm cùng tham dự một show nào đó, ánh mắt của Vinh Viễn Quang không rời khỏi Phó Diễm Diễm. Khi đó cậu ta vẫn còn ở bên nhau Hàn Mai Mai.

Còn có một lần Vinh Viễn Quang ở trên show, người dẫn chương trình đưa cho các vị khách nam một cái vòng đo nhịp tim. Sau đó từng bức ảnh của từng nghệ sĩ được đưa lên, lúc đưa tới ảnh của Phó Diễm Diễm cũng là lúc vòng tay của Vinh Viễn Quang phát tiếng cảnh báo. Chỉ khi tim đập quá nhanh chạm tới mức cao nhất thì vòng tay mới phát ra cảnh báo. Điều đáng nói chính là trong đó cũng có hình của Hàn Mai Mai, lúc đó Vinh Viễn Quang biểu hiện rất bình tĩnh.

Trên mạng tiếng nói của các kiểm duyệt viên ngày càng lớn, các loại chứng cứ cơ hồ đem hai người đóng đinh ở trên cây của sự sỉ nhục. Rõ ràng Phó Diễm Diễm cái gì cũng không có làm. Chân chính ngồi ở trong nhà, đội cái nôi từ bầu trời tới.

Đương nhiên cũng có một vài bộ phận lý trí đã lên tiếng: Nói nhiều như vậy tất cả cũng đều chỉ là những suy đoán. Nhiều lắm thì chứng minh hai người đó có khả năng yêu thầm nhau, nhưng còn ngoại tình? Tiểu tam? Chứng cứ đâu? Nếu nhìn từ xa đã biết là ngoại tình thì muốn kêu đồ ăn giúp người khác cũng bị coi như ngoại tình, không cần thận đụng trúng người khác bị kêu là ngoại tình. Đến một chỗ nào đó nghỉ ngơi cũng gọi là ngoại tình. Thế thì còn ai trên thế giới không ngoại tình không?

Nhưng những tiếng nói như vậy rất nhanh bị dập tắt bởi nhiều người khác. Phó Diễm Diễm sửa sang lại quần áo của mình, nhìn vào gương và thở thật sâu, điều chỉnh cảm xúc. Sau đó ra ngoài tiếp tục ghi chương trình. Mặc kệ thế nào, chương trình vẫn phải ghi cho xong, bằng không sẽ làm chậm trễ thời gian của mọi người.

Kỳ thật hôm nay làm cô rất hồi hộp, nhóm Diễm Chanh vì sinh nhật cô sẽ làm như không thấy, nguyên nhân bởi vì cô đã làm việc cùng họ, cô vốn dĩ tính ghi chương trình xong sẽ phát trực tiếp. Cùng Diễm Chanh vượt qua những giờ cuối cùng, nhưng ở tình trạng như vậy, cô không thể phát sóng trực tiếp.

Cô khoác thêm cái áo khoác rồi đi ra ngoài. Lúc đi tới cửa thì trong đầu đột nhiên có ánh sáng lóe lên, cô rớt cuộc cũng nhớ tới người đóng vai cung nữ chính trong « Kiếm Hiệp Kỳ Duyên 2 » là ai do cô và Tiểu Lâm đã nghe

được khi ở lại trong đoàn phim mấy tối trước. Người đó không ai khác chính là Hàn Mai Mai.

Cô cùng Hàn Mai Mai lâu lắm rồi chưa gặp nhau, hơn nữa hiện giờ còn đang ở loại tình huống xấu hổ như vậy. Giọng Hàn Mai Mai nghe có chút lạ, cô không thể nghe ra đó là giọng ai ngay lập tức. Chỉ là cảm thấy có chút quen tai. Hiện tại vừa nhớ lại, người kia chắc chắn là Hàn Mai Mai, không thể nghi ngờ.

Như vậy mọi việc liền được giải thích rõ.

Hàn Mai Mai chính mình vô nét, cô ta ở trên mạng xây dựng nhiều hình ảnh thân mật với Vinh Viễn Quang trong nhiều năm, hút được rất nhiều fans cp. Hiện tại hai người chia tay, fans cp chắc chắn sẽ quay lại chửi một cách rất lợi hại. Cô ta tuyệt đối không thể để mình gặp tình trạng như vậy cho nên đã quyết định đi trước một bước, đó chính là kéo Phó Diễm Diễm xuống.

Có Phó Diễm Diễm ở phía trước hứng hết lửa đạn, cô ta ở đằng sau vô cùng an toàn. Nếu về sau có người phát hiện cô ngoại tình, cô cũng có thể thừa cơ lấp liếm.

Cô ta luôn như vậy, có thể dùng bất cứ loại thủ đoạn nào, không có gì đáng để nói cả. Thậm chí Phó Diễm Diễm cũng bắt đầu nghi ngờ hôm đó Vinh Viễn Quang tới thăm lớp cũng là do Hàn Mai Mai cô ý sắp xếp, để chuẩn bị cho sự việc sau này.

Phó Diễm Diễm lấy điện thoại ra gọi cho chị Vương.

Phó Diễm Diễm đem lập luận của bản thân nói cho chị Vương nghe, sau đó mới tập trung nói về giám đốc Vương. Cô nhớ rõ buổi tối hôm đó chính là giọng Hàn Mai Mai kêu, cô muốn tìm hiểu về điều này.

Hàn Mai Mai tính tình rất cẩn thận nhưng ngày đó cô ta bị giám đốc Vương bức đến mức phải tự ra ngoài chiến đấu tự lập. Vương tổng này cũng không phải loại người tốt lành gì, cuộc sống bình thường vốn dĩ đã rất loạn, muốn tìm ra dấu vết ở chỗ hấn cũng không khó.

Sau khi chị Vương trả lời, Phó Diễm Diễm cúp điện thoại đi vào.

Thời điểm này chắc mọi người đều đã biết hết rồi.

Hứa Tinh Trạch đi tới, “Chị Phó, tôi tin chị.”

“Cảm ơn.” Phó Diễm Diễm nói một cách chân thành.

Những người khác cũng đi lại chỗ Phó Diễm Diễm, Trình Trục nói:

“Account marketing rất thích viết bừa bãi. Mọi chuyện rối tung đều là do tài khoản đó. Có tài như vậy sao lại không đi làm nhà biên kịch.”

“Đúng vậy, chị Diễm Diễm đừng để bọn họ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của chị.”

“Yeah, ngồi chờ tình thế đảo ngược, chúng ta sẽ đánh ngược lại vào họ.”

Phó Diễm Diễm bị bọn họ chọc cười, hỏi tổ tiết mục, “Có tiếp tục ghi hình không?”

Ban đầu tổ tiết mục chuẩn bị để Phó Diễm Diễm nghỉ ngơi, không ngờ rằng cô sẽ quay trở lại để tiếp tục. Bọn họ đã ở trong vòng tròn hỗn loạn một thời gian dài. Bọn họ đều là con người, bọn họ không thể làm Phó Diễm Diễm buồn chỉ vì vài câu nói nghe có vẻ hợp lý ở trên mạng. Vì thế ngay lập tức nói, “Tại sao lại không ghi chứ, mọi người mau chuẩn bị, trở về vị trí ban đầu nào.”

Việc quay, chụp khá thuận lợi. Tổ tiết mục cũng không làm gì khiến bọn họ phải khó xử. Bởi vì tối nay họ muốn đi tham gia bữa tiệc, chờ chụp xong trở lại khách sạn cũng đã gần 12 giờ.

Mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể của Phó Diễm Diễm đều cảm thấy rất mệt mỏi. Xảy ra việc như vậy, tâm trạng không thể không bị ảnh hưởng. Ở trước màn ảnh còn phải cố gắng thả lỏng, làm bộ dạng giả vờ như mọi thứ đều không sao. Chỉ ở tại thời điểm này cô mới có thể làm chính mình.

Tiểu Lâm lấy thẻ phòng ra quẹt để mở cửa. Phó Diễm Diễm đi vào, ngẩng đầu thì nhìn thấy A Bạch ở trong phòng cô, còn đang đi lại chỗ cô.

Phó Diễm Diễm cho rằng bản thân bị ảo giác, chớp chớp mắt mấy cái, A Bạch vẫn còn đó.

“Diễm diễm, sinh nhật vui vẻ!” Trong tay A Bạch là một cái hộp nhỏ màu đỏ, mặt trên là một cái nơ hình con bướm.

Phó Diễm Diễm nhận hộp quà, “Là quà cho tôi sao?”

A Bạch gật đầu, đi đâu đó rồi quay lại. Khi quay lại thì trên tay A Bạch cầm một cái bánh kem nhỏ, mặt trên cắm hai cây nến đang cháy, hai cây nến là hai con số ‘25’.

“Diễm Diễm, mau ước đi.”

Đối với những thứ ấu trĩ như bánh sinh nhật hay điều ước đã rất lâu rồi Phó Diễm Diễm không có làm, nhưng cô vẫn nhắm hai mắt lại, một lát sau mới mở mắt ra rồi thổi nến.

“Diễm diễm, sinh nhật vui vẻ.” A Bạch nói lại một lần nữa, con ngươi sáng long lanh.

Phó Diễm Diễm nhìn vào đôi mắt của A Bạch và cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút.

Cô cùng với A Bạch ăn hết cái bánh kem, Phó Diễm Diễm lúc này mới sực nhớ tới vấn đề quan trọng nhất, “A Bạch làm sao tới được đây?”

A Bạch hiện tại còn không có chứng minh thư, xe lửa, phi cơ đều không thể ngồi, từ Bắc Kinh lội bộ lại đây không phải là một quãng đường ngắn.

“Bác sĩ Lê chờ.” A Bạch nói bằng giọng tự hào, “Tôi tìm bác sĩ Lê chơi cờ, bác sĩ thua và đây là điều kiện.”

“Thế bác sĩ Lê đâu?”

Tiểu Lâm nãy giờ như không hề tồn tại, rốt cuộc cũng nói một câu, “Đi tìm bạn, bác sĩ Lê nói lát sẽ qua đón A Bạch.”

Phó Diễm Diễm gạt đầu, mở hộp quà trên tay ra. Bên trong hộp quà là một viên đá nhỏ nhỏ, viên đá được mài giữa rất bóng loáng, màu sắc cũng rất hài hòa. Bên ngoài viên đá là một tầng trong suốt, bên trong cùng là màu xám giao với màu đen, thoạt nhìn nó giống như là một cái bìa trong suốt bao phủ cảnh núi non xinh đẹp. Viên đá nằm ở vị trí thấp nhất trong hộp, vừa xinh đẹp lại vừa bắt mắt.

A Bạch lấy viên đá ra và đặt vào lòng bàn tay của Phó Diễm Diễm, “Bác sĩ Lê nói con gái rất thích đá quý.”

Mà cậu hiện tại không có đá quý nào cả, cho nên cậu quyết định tặng cô một viên đá xinh đẹp. Về sau, cậu nhất định sẽ tặng đá quý cho Diễm Diễm.

“Tôi rất thích nó.” Phó Diễm Diễm đem viên đá cất đi, hỏi A Bạch, “Cái hộp này là bác sĩ Lê cho cậu sao?”

Cái hộp thực sự rất tinh xảo, dải ruy băng được làm bằng một loại lụa rất tốt, đệm lót ở dưới được làm từ lông tơ của động vật. Cái hộp này không phải loại có thể đi ven đường là mua được. Hơn nữa cô còn không cho A Bạch tiền tiêu vặt. Có người chăm sóc ở đó, cậu muốn mua gì người chăm sóc cũng sẽ mua cho cậu. Sau đó họ tìm cô để chi trả nên cô cho rằng cậu không cần dùng đến tiền.

A Bạch lắc đầu nói, “Là làm việc.”

“Làm việc gì cơ?”

A Bạch cau mày nói, “Làm người mẫu, chỉ cần đứng nguyên một buổi trưa, bọn họ liền cho tôi hộp quà.” Phó Diễm Diễm nhớ tới cuộc điện thoại của người chăm sóc vào ngày hôm qua, người chăm sóc nói A Bạch mất tích.

Tuy rằng A Bạch nói là đi tìm bác sĩ Lê chơi cờ, nhưng nếu A Bạch thật sự đi tới chỗ bác sĩ Lê thì chắc chắn bác sĩ sẽ gọi cho người chăm sóc để xác nhận, hơn nữa còn tự mình đưa A Bạch trở về. Bác sĩ Lê là một người làm việc rất chu đáo.

Cho nên ngày hôm đó A Bạch thật sự là tự mình đi ra ngoài để chuẩn bị quà.

Nhưng A Bạch không một xu dính túi làm sao có thể chạy ra khỏi biệt thự? Phó Diễm Diễm nghi ngờ hỏi cậu, A Bạch móc điện thoại của mình ra, khoe ví tiền WeChat, trong ví WeChat của cậu có năm khối tám mao tiền, là do cậu đi đoạt lấy bao lì xì.

Phó Diễm Diễm cảm thấy đau lòng ngay tức khắc, đồng thời trong lòng cũng tràn ngập sự cảm động. Chỗ ban đầu cảm thấy rất lạnh lẽo giờ đang được một dòng ấm áp bao trùm. Cô đưa A Bạch một số tiền và muốn A Bạch nhận nó .

A Bạch lắc lắc đầu, “Tôi muốn tự mình kiếm tiền để có thể dùng tiền mình tự kiếm mua đá quý cho Diễm Diễm.”

Tuy rằng Phó Diễm Diễm không cảm thấy A Bạch có thể dùng tiền của bản thân để mua đá quý, nhưng cũng không đả kích cậu, “Vâng, tôi sẽ chờ A Bạch mua đá quý cho tôi.”

Bởi vì có sự xuất hiện của A Bạch, sinh nhật của Phó Diễm Diễm cũng không quá tồi tệ.

Buổi tối Phó Diễm Diễm ngủ một giấc rất ngon. Sau khi tỉnh dậy, Phó Diễm Diễm rửa mặt rồi đi tìm Tiểu Lâm để lấy điện thoại gọi cho chị Vương để hỏi việc của Vương tổng.

Hôm qua, chị Vương đã đăng một tuyên bố để làm sáng tỏ, hơn nữa còn gửi một lá thư cho luật sư về vấn đề bịa đặt của account đó. Nhưng tình hình càng về sau càng nghiêm trọng. Bài đăng làm sáng tỏ và lá thư gửi luật sư vẫn chưa có tác dụng gì. Người nhảy múa vẫn cứ nhảy múa.

Chị Vương sợ Phó Diễm Diễm nhìn thấy những từ ngữ ác độc đó rồi ảnh hưởng đến tinh thần của cô, nên Tiểu Lâm đã lấy điện thoại của cô trước khi đi ngủ, làm cho Phó Diễm Diễm hiện giờ không thể lướt điện thoại.

Phó Diễm Diễm vừa dưỡng da mặt xong, đang chuẩn bị ra khỏi phòng thì Tiểu Lâm cầm điện thoại tiến vào rồi la oai oái, “Chị Diễm Diễm, có việc lớn rồi.”

“Lại làm sao vậy?” Phó Diễm Diễm hiện tại nghe mấy chữ này liền cảm thấy rất đau đầu.

“Hàn Mai Mai, cô ta thật sự có ngoại tình, còn có cả video. Ôi trời! Bọn họ quả thật đã chơi nhau, còn có còn có...” Tiểu Lâm thở hổn hển rồi hít một ngụm khí to đùng mà tuôn một tràng, “Chị còn nhớ có một buổi tối em và chị bắt gặp một cặp đôi đang đánh dã chiến không? Đó là Hàn Mai Mai

cùng một tên bất động sản mới nổi. Kể từ 6 giờ sáng hôm nay các video lớn nhỏ của Hàn Mai Mai đều ở khắp trên mạng!”

Mở điện thoại lên, tất cả các hot search Weibo ở phía trước đều của Hàn Mai Mai. Đương nhiên vẫn còn liên lụy tới Phó Diễm Diễm và Vinh Viễn Quang, nhưng nổi nhất vẫn là Hàn Mai Mai.

Không ngờ rằng chị Vương lại có thể làm tốt đến vậy.

Cô gọi điện cho chị Vương, chị Vương lại nói không phải cô ấy làm. Hàn Mai Mai rất cẩn thận. Chị Vương vất vả lắm mới có tấm ảnh của Hàn Mai Mai cùng một nhà đầu tư từ một phóng viên giải trí có giao tình tốt. Ngay sau đó, các video lớn, nhỏ của Hàn Mai Mai liền xuất hiện.

“Thế đó do ai làm, Vinh Viễn Quang?”

Không phải bọn họ làm, thì cũng chỉ có thể là Vinh Viễn Quang. Không nghĩ tới sẽ có một ngày tốc độ quan hệ xã hội của Vinh Viễn Quang còn nhanh hơn bên cô. Chị Vương còn không thể lấy được những thứ giống như vậy. Làm thế nào mà Vinh Viễn Quang lại có thể lấy được?

Lúc đầu Hàn Mai Mai xuất hiện trong mắt mọi người chính là một bông hoa trong trắng, tinh khiết. Nhiều năm như vậy cũng không có thay đổi nhiều. Nhưng chỉ vài video ngắn được tung ra chứng minh cô ta ngoại tình. Hàn Mai Mai về cơ bản đã hạ nhiệt xuống .

Trên mạng hướng gió quả nhiên bắt đầu thay đổi, ngày hôm qua vẫn còn viết đề chống đối Phó Diễm Diễm hôm nay lại tập trung viết đề tấn công vào Weibo của Hàn Mai Mai. Bất quá vẫn còn có nhiều người nghi ngờ Phó Diễm Diễm với Vinh Viễn Quang.

Ăn dưa mỗi ngày: Chuyện này tôi chỉ có thể nói cả ba người đều không phải là người tốt. Vinh Viễn Quang và Hàn Mai Mai có thể đang chơi nhau. Cư dân mạng rất hoang mang về điều đó.

Tôi đang ở bên đường: Hàn Mai Mai chắc chắn đã ngoại tình, nhưng là Vinh Viễn Quang và Phó Diễm Diễm cũng chưa chắc đã trong sạch. Nói không chừng là tình tay ba, Vinh Viễn Quang ăn trông nổi, ngồi trông hướng. Hàn Mai Mai dưới sự tức giận nên đã ngoại tình. Sau đó đã không thể cứu vãn

Ngủ và Đậu Đậu: Phó Diễm Diễm và Hàn Mai Mai trước kia vẫn là chị em tốt, vì yêu mà trở mặt thành thù. Phim truyền hình quả nhiên đều lấy tài liệu từ thực tế.

...

Cư dân mạng hôm qua đã tám chuyện nguyên ngày, hôm nay vẫn tiếp tục tám chuyện, bất quá cũng chỉ đổi đổi tượng tám chuyện từ Phó Diễm Diễm

chuyển dời sang Hàn Mai Mai.

Đối với quan hệ xã hội như Phó Diễm Diễm gần như cũng không khác biệt mấy. Hàn Mai Mai đã kết thúc, cô ta và Vinh Viễn Quang đã chia tay và điều đó là có thể là vì Phó Diễm Diễm. Đồng thời việc này cũng được làm sáng tỏ bằng cách phát video trên Weibo, và bức thư cũng đã được gửi cho luật sư. Tuy rằng vẫn còn một số vấn đề, nhưng so với hôm qua thì hôm nay đã tốt hơn nhiều rồi. Bọn họ không cần phải làm gì nữa.

Phó Diễm Diễm cũng cảm thấy sự tình đến đây là kết thúc, cô thả lỏng người, duỗi thẳng cái lưng lưng biếng. Chuẩn bị đi kêu A Bạch dậy ăn sáng. Tiểu Lâm mở to mắt bắt đầu lướt Weibo liên tục, đang lướt lướt thì đột nhiên la lên một tiếng, “Vinh Viễn Quang trả lời.”

Từ lúc sự việc phát sinh vào ngày hôm qua đến bây giờ, bên phía Vinh Viễn Quang vẫn không có động tĩnh gì. Chị Vương đã nói chuyện qua với người đại diện của Vinh Viễn Quang. Đối phương thái độ rất thành khẩn, liên tục xin lỗi vì đã làm liên lụy đến Phó Diễm Diễm. Hơn nữa còn nói sẽ đòi lại công bằng cho Phó Diễm Diễm.

Vốn dĩ tưởng rằng họ đòi lại công bằng cho Phó Diễm Diễm chính là công khai video ngoại tình của Hàn Mai Mai, xem ra là không phải.

Vinh Viễn Quang đã đăng một video dài bên Weibo. Mở đầu Weibo chính là xin lỗi Phó Diễm Diễm vì đã bị liên lụy trong việc chia tay giữa cậu và Hàn Mai Mai. Sau đó là trả lời từng câu hỏi trên mạng.

Trên mạng nói cậu với Phó Diễm Diễm xài cùng kính râm, giày. Cái này Hàn Mai Mai cũng có, kể bên là bức hình.

Lần đó đi du lịch ở nước F không phải là cậu đi một mình, bởi vì những người đó đều là người ngoài ngành, nên khi đăng ảnh đều cắt họ ra hết. Sau đó Vinh Viễn Quang đã đăng hết những tấm ảnh gốc, hơn nữa còn tag mấy người bọn họ vào. Xác nhận là đi cùng nhau, mỗi người ở mỗi cảnh khác nhau. Không giống như trên mạng nói là đã đi cùng Phó Diễm Diễm.

Còn có một cái video, cậu tin rằng chỉ cần cậu có ý định, thì bất luận là hai người nào cũng đều có thể làm ra hiệu ứng đó. Sau đó cậu lại đăng tiếp một video nữa, bên trong chính là cậu cùng với anh em tốt của cậu đang biên tập lại video, cố tình cắt nối, biên lại khúc sau. Bọn họ thoạt nhìn rất tình cảm, đồng thời còn rất hài hước.

Cậu và Phó Diễm Diễm quen biết nhau, cậu nghe Hàn Mai Mai nói nên cậu biết cô thích ăn thịt lợn cộc. Còn cái vòng tay đo nhịp tim kia vốn đã bị hỏng, nó vẫn luôn kêu nhưng biên tập đã cắt ra chỉ chừa mỗi đoạn của Phó

Điền Điền cho nên mọi người mới hiểu lầm rằng Vinh Viễn Quang nhìn Phó Điền Điền nên chiếc vòng mới kêu.

Mọi việc đã sáng tỏ. Vinh Viễn Quang nói, cậu và Hàn Mai Mai đã chia tay.

Mặc kệ trước kia như thế nào, hy vọng về sau mọi người đều hạnh phúc.

Cậu cũng đã ở giới nghệ sĩ 5 năm, rất xin lỗi tất cả mọi người vì đã không thể mang đến những tác phẩm ưu tú. Bởi vậy, cậu quyết định rời khỏi giới giải trí, không làm bất kỳ cái gì liên quan đến nó nữa.

Một đám đang ngồi chờ để tám chuyện khi xem đến Vinh Viễn Quang thanh minh thì cảm đều muốn rớt. Vinh Viễn Quang thế mà lại muốn giải nghệ.

Không chờ bọn họ có thể đem cảm nhặt trở lại. Chủ tịch Vinh Thị đăng Weibo trêu chọc: Con trai ta không nổi tiếng chỉ có thể quay trở về kế thừa gia sản.

Ngay sau đó, người thừa kế của tập đoàn Vinh Thị, chuyển tiếp Weibo của Vinh Tất, cũng trêu chọc nói: Em trai không nổi tiếng cũng chỉ có thể quay về kế thừa gia sản.

Hàn Mai Mai có nằm mơ cũng không nghĩ đến, cô vẫn luôn tìm mọi cách để trèo lên cao, trèo xong lại tiếp tục đầu tư trèo qua phú thương. Nhưng thứ cao thật sự chính là bạn trai cô. Không đúng, phải là bạn trai cũ của cô. Cô ta vẫn luôn rất khinh thường Vinh Viễn Quang bởi thoát nhìn Vinh Viễn Quang không có gì gọi là giàu có cả. Nhưng ai ngờ được người đó lại chính là công tử của tập đoàn Vinh thị, từ nhỏ vốn đã sống trong nhung lụa.

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 27

Editor: Luu

Beta-er: Ngọc + Linh

Hôm nay quả thực là một ngày mà cư dân mạng được một phen điên đảo: Vinh Viễn Quang muốn giải nghệ. Vinh Viễn Quang là con trai của chủ tịch Vinh Thị danh tiếng lẫy lừng, hẳn muốn trở về thừa kế gia sản – đi theo con đường bá đạo tổng tài... Tất cả những thứ liên quan đến hắn đều đã trở thành hotsearch.

Lượng tin tức ngày càng lớn, thu hút cư dân mạng ăn thật nhiều dưa, hiện tại không còn ai thảo luận về Phó Điềm Điềm. Mọi người đều cảm thấy Hàn Mai Mai có mắt như mù, đường đường là đang ở bên tiêu thị tươi Vinh Viễn Quang, thế mà vẫn đi quá giới hạn với tên đầu hồi bụng bia. Họ còn cảm thấy Vinh Viễn Quang thật sự rất đáng thương. Đừng nói bọn họ nhìn không ra vì bọn họ thực sự không hề nghĩ qua.

Lúc này Vinh Viễn Quang đang thu dọn đồ đạc trong căn hộ, chuẩn bị trở về nhà vào ngày mai. Hắn tuyên bố rút lui cũng không phải quyết định nhất thời. Lúc trước Vinh Viễn Quang mang trong mình nhiệt huyết rồi cùng người nhà nói chuyện về việc bản thân mình luôn muốn tự lực xông vào giới giải trí. Tại thời điểm đó hắn như tên tiêu tử ngang ngành cứng đầu, không biết sợ ai, không biết sợ cái gì, lại tràn ngập tinh thần của tuổi trẻ. Không ngờ năm năm trôi qua, những nhiệt tình đó đã sớm biến mất, ngược lại, hắn cũng bị hiện thực tát cho đến tỉnh ngộ.

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang, trợ lí lúc này đã về, Vinh Viễn Quang phải tự mình ra mở cửa.

Hàn Mai Mai đứng ở ngoài, ăn mặc kín mít, Vinh Viễn Quang lúc đầu nhận không ra. Phải đến khi Hàn Mai Mai chât vắn thì mới biết rõ người trước mặt: “Vinh Viễn Quang, dù sao cũng đã chia tay, anh vì cái gì mà phải đối xử với tôi như vậy?”

“Tôi đối xử với cô làm sao?” Vinh Viễn Quang bình tĩnh đáp.

Hàn Mai Mai đẩy cửa vào nhà, sau khi vào rồi thì đóng chặt cửa lại.

“Video trên mạng không phải do anh tung ra hay sao?” Hàn Mai Mai điên cuồng quát tháo, thậm chí còn lao vào đánh hắn. “Tôi vì sao phải vượt quá giới hạn chẳng lẽ anh còn không biết lý do sao? Chúng ta đã bên nhau năm năm. Thế mà năm năm nay anh có chạm qua tôi sao? Anh tránh tôi như tránh quỷ, mọi show ân ái trên mạng đều là giả. Nhìn thì có vẻ anh đối với tôi hết sức phục tùng, chiều chuộng. Thế nhưng thật ra anh lại dùng sự lạnh lùng của mình để khiến tôi uất ức suốt năm năm.”

Vinh Viễn Quang so với cô ta thì lại tỉnh táo hơn nhiều. “Tôi đã nói ngay từ đầu, tôi có thể ở bên cô nhưng tôi không có cách nào để bảo đảm rằng mình có thể thích cô.”

“Tôi biết, tôi luôn luôn biết.” Hàn Mai Mai mỗi lúc một kích động. “Cho nên khi thấy tôi vượt qua giới hạn, anh liền cảm thấy vui vẻ vì anh có thể thoát khỏi tôi. Anh rõ ràng có thể ngăn cản tôi, bởi nếu anh ngăn cản tôi sẽ

không bao giờ phạm sai lầm. Tôi nghĩ không thông là do bị thái độ của anh chọc giận.”

“Hàn Mai Mai, không ai có thể thay cô phạm sai lầm.”

Hàn Mai Mai đột nhiên xông đến ôm lấy hắn. “A Quang, em yêu anh, em vẫn luôn yêu anh, anh có thể cho em một cơ hội không. Anh tha thứ cho em một lần này thôi, về sau mọi thứ em đều nghe theo anh cả, chỉ cần lần này anh tha thứ cho em...”

Vinh Viễn Quang gạt tay cô ta ra khỏi người mình: “Hàn Mai Mai, đừng lại ở đây đi.”

Cha mẹ của hắn rất tình cảm. Anh trai và chị dâu cũng là cặp vợ chồng thâm tình, hắn từ đó một mực bị giáo dục trở thành người đàn ông có tinh thần trách nhiệm. Hắn không thích Hàn Mai Mai, nhưng cũng vì sai lầm của mình nên phải trả giá. Thậm chí đến bây giờ còn chưa hoài nghi cô ta lần nào.

Để Hàn Mai Mai chủ động nói chia tay, đó cũng chính là sự nhượng bộ cuối cùng của hắn.

Vinh Viễn Quang dù sao cũng là đàn ông, lại có ưu thế về chiều cao, Hàn Mai Mai cưỡng ép không nổi. Biết đã không còn đường nào lui, cô ta liền ngồi xổm trên mặt đất mà khóc lớn.

Cô ta khóc đủ rồi đứng lên, Vinh Viễn Quang đưa cho cô tay một hộp khăn giấy. Hàn Mai Mai cầm khăn giấy lên lau mặt: “Anh đối với tôi thật hung ác. Vinh Viễn Quang, trước kia anh đưa tôi món đồ đó, kỳ thật tôi rất mừng, nhưng đến bây giờ tôi mới biết là mua cùng chỗ với Phó Diễm Diễm. Anh ngay cả đường lui đều đã tính kỹ. Video ở trên mạng đó là thật, nhip tim rồi vòng tay... Biên tập đã chỉnh sửa video đó rất kỹ, anh không sợ tôi nổi điên mà nói ra sao?”

“Tùy cô, cô có thể thử một chút.” Vinh Viễn Quang ậm ừ cho xong chuyện.

Hàn Mai Mai đột nhiên như người tâm thần, cười đến kinh thiên động địa:

“Tôi đương nhiên không dám, nếu là lúc trước, khi anh vẫn còn nhỏ tuổi, đầu óc trong trắng, tôi còn có thể thử. Bây giờ thì làm sao tôi dám đắc tội hai người đây.”

Hàn Mai Mai làm loạn đủ thì ra ngoài, đến tận cửa còn quay lại hỏi một câu: “Anh cứ như vậy mà thích Phó Diễm Diễm sao?”

Vinh Viễn Quang lắc đầu: “Hàn Mai Mai, con người đều sẽ thay đổi, tôi cũng thế. Tôi chỉ là hy vọng không cùng cô đồng dài.”

Khóe miệng Hàn Mai Mai kéo xuống: “Chỉ hy vọng là như thế...”

Trên mạng dưa ăn không xuể. Nào là bê bối của Hàn Mai Mai, Phó Diễm Diễm được giải oan, cộng thêm việc Vinh Viễn Quang rút lui khỏi giới. Tất cả đã triệt để đem Phó Diễm Diễm trở nên thật lợi hại. Mọi người bắt đầu tin tưởng rằng đem Phó Diễm Diễm vào chuyện này chỉ là vì Hàn Mai Mai chó cùng rứt giậu.

Phó Diễm Diễm rút cuộc cũng có thể an tâm đi ăn một bữa cơm.

A Bạch đã sớm tỉnh, có lẽ không biết rằng cô đang ngủ hay vẫn thức cho nên ngồi ngây ngốc ở trong phòng mình không dám quấy rầy cô. Phó Diễm Diễm sau khi vào phòng A Bạch liền thấy anh ngồi trên ghế đọc sách, tiêu đề hết sức nổi bật “Quy tắc nơi làm việc”.

“A Bạch, tại sao đọc cái này?” Phó Diễm Diễm cúi đầu xuống, xich lại gần bìa sách, hai bên tóc rũ xuống che đến phân nửa mặt cô.

Anh rút sách lại, Phó Diễm Diễm liền ngẩng đầu lên.

“Diễm Diễm”. Việc đầu tiên A Bạch làm khi đứng lên là chỉnh lại tóc tai cho cô thật ngay ngắn, sau đó mới trả lời. “Muốn đi tìm việc làm.”

“Tìm việc làm?” Phó Diễm Diễm sững sốt, chuyện này đối với cô thật đột ngột.

Hôm sau bác sĩ Lê tới, được Tiểu Lâm dẫn vào cửa thì thấy Phó Diễm Diễm và A Bạch nên chào hỏi: “Ăn chưa, anh có mua bữa sáng đây.”

“Em đã đặt ở khách sạn, chút nữa sẽ được đưa tới.”

“Thật là tiếc, bánh bao của tiệm nay ăn rất vừa miệng.” Bác sĩ Lê ngồi xuống, đem bánh bao lên bàn rồi một mình ăn.

Phó Diễm Diễm cũng ngồi xuống, cầm bánh bao cắn một miếng, mùi vị thực sự không tệ, liền cùng A Bạch cũng vừa mới chào hỏi bác sĩ rồi đem bánh bao ra chia nhau ăn hết.

“Không phải nói không ăn sao?” Bác sĩ Lê trơ mắt ra nhìn sự thật rằng mình đã bị cướp bữa sáng.

Phó Diễm Diễm: “Em không nói, em chỉ nói là mình chọn món thôi. À, chút nữa có thể cho anh một ít điếm tâm.”

“Vậy anh cảm ơn em.”

Phó Diễm Diễm: “Không cần khách khí.”

Bác sĩ Lê: ...

Ăn điếm tâm xong, Phó Diễm Diễm nhắc lại chuyện hôm qua: “A Bạch nói anh ấy muốn đi ra ngoài tìm việc, anh cảm thấy có thể chứ?”

Bác sĩ Lê đang uống trà, nghe vậy liền sặc: “Nó làm sao lại nghĩ vớ vẩn như vậy?”

Thấy hai mắt cô bắt đầu lườm mình, bác sĩ Lê khẽ ho một tiếng. “Trở về anh sẽ cho nó làm bài kiểm tra.”

A Bạch khôi phục được là chuyện tốt, Phó Điềm Điềm sẽ không bó buộc hẳn. Mặc dù sâu thẳm trong lòng cô không hề muốn A Bạch ra ngoài tìm việc, nhưng cô cũng không muốn giam giữ anh.

Phó Điềm Điềm lúc trước đã đặt vé máy bay khứ hồi. Bất quá bây giờ bác sĩ Lê muốn đưa A Bạch trở về, cô không thể cứ thế mà đi, thế là quyết định mình cũng sẽ ngồi xe của bác sĩ. Thành ra bác sĩ Lê chở A Bạch, Phó Điềm Điềm cùng Tiểu Lâm trở về.

Bác sĩ Lê hừ một cái: “Mấy người có biết đôi tay này đáng giá cỡ nào không? Mấy người có biết bao nhiêu người đã dựa vào đôi tay này được cứu mạng không? Vậy mà cô cậu lại dám để tôi lái xe.”

“Em đã sớm muốn hỏi anh, anh vì cái gì mà không chịu thuê tài xế.” Phó Điềm Điềm liền hỏi ngay lập tức

Bác sĩ Lê: ...

Anh ta không muốn cùng Phó Điềm Điềm nói chuyện nữa.

Ngồi trên xe chưa được bao lâu, Phó Điềm Điềm lại nhận được điện thoại từ chị Vương. Ngoài vụ việc của Hàn Mai Mai, còn có chuyện lúc trước về kịch bản của Ngô Bình, đó là cơ hội thử sức đã đến rồi.

Hai người nói một hồi, Phó Điềm Điềm nghiêng đầu sang nhìn A Bạch, đã lâu như vậy kể từ lúc bọn cô nhặt được A Bạch. Căn bản không có ai đến tìm anh, nhưng không có thân phận thật không tiện, về sau mọi thứ đều không thể làm nên chuyện, cuối cùng cô nói: “Chị Vương, hộ khẩu của A Bạch, chị nghĩ biện pháp gì đó đi...”

Hiện tại coi như A Bạch đã bị gia đình thật sự bỏ rơi, cho anh một thân phận mới là hoàn toàn có thể.

Bên kia chị Vương vẫn chưa nói gì, bác sĩ Lê đột nhiên tiếp lời: “Em định xử lý hộ khẩu cho A Bạch?”

“Nếu không có hộ khẩu, về sau anh ấy ngay cả kết hôn, sinh con đều không thể làm.”

Bác sĩ Lê: “Loại chuyện này sao không tìm anh, anh sẽ làm hộ.”

Bác sĩ Lê là một thánh thần y khoa, quan hệ rất rộng, được anh ta đồng ý giúp đỡ thật không còn gì tốt hơn.

Phó Điềm Điềm đột nhiên nói: “Bác sĩ Lê, anh đối với A Bạch tốt như vậy. Không phải là vì nhìn trúng tiêu tử nhà em đấy chứ?”

Bác sĩ Lê đang lái xe bỗng run tay một cái, chiếc xe thiếu chút nữa sa xuống khe cống ngầm.

“Phó Điềm Điềm, em không muốn sống có đúng không?”

“Lái xe là anh, anh làm sao lại như vậy, không nên kích động. Nào, chú ý lái xe đi bác sĩ Lê.”

Bác sĩ Lê ngoặt một cái đem xe trở về, nhẹ nhàng trả lời: “Phó Điềm Điềm, có phải em muốn ăn đấm?”

Lần này thì Phó Điềm Điềm nghẹn lời, không dám trêu chọc.

Bỗng có xe bên cạnh vượt lên, hai mắt đầy nộ khí nhìn người lái xe là bác sĩ Lê.

Bác sĩ Lê lúc này: “Quên đi, bọn họ nhiều người, không thể động vào, không thể động vào.”

Trở về thành phố, bác sĩ Lê cho A Bạch làm kiểm tra một lần nữa, đều rất ổn, chỉ là thỉnh thoảng sẽ có chút hơi chậm chạp, nhưng tốc độ khôi phục đã rất kinh người. Tuy nhiên kí ức lại không có chút dấu vết nào của sự khôi phục.

Đây đã là kết quả tốt nhất, A Bạch có thể giống một người bình thường, sinh hoạt đồng đều. Còn về phần kí ức, sau này tìm được thì tốt, không tìm lại được cũng không sao.

Sau khi làm xong kiểm tra, bác sĩ Lê có việc đi trước.

Phó Điềm quyết định cho A Bạch một chút chúc mừng, liền phóng tưng một hôm. Đồng thời bù lại chuyện ngày sinh nhật mình không được vui vẻ, bèn hô lớn: “Ăn lẩu đi.”

Nồi lẩu nhiều calories vô địch thiên hạ trong mắt chị Vương rất khó coi, bởi sợ Phó Điềm Điềm ăn xong mặt sẽ lên mụn. Thế nhưng Phó Điềm Điềm đã rất lâu không được ăn một nồi lẩu ngon lành.

Tiểu Lâm sau khi nghe Phó Điềm Điềm nói vậy liền cố gắng bảo toàn tính mạng mà bỏ chạy. Cô không thể ngăn cản được Phó Điềm Điềm, nhưng thấy mà không ngăn cản Phó Điềm Điềm đã tối rồi mà ăn lẩu sẽ không có cách nào để nói chuyện nổi với chị Vương, bèn làm bộ cái gì cũng không biết, yên lặng thuê phòng cách xa ra.

Phó Điềm Điềm vui vẻ ăn một bữa lẩu, nhưng ăn hết nhiều calories thì không thể ngồi yên. Vậy nên ăn no rồi thì Phó Điềm Điềm mang A Bạch, A Hoàng, A Hắc đi tản bộ.

Calories không tiêu hao dễ dàng, Phó Điềm Điềm chạy quanh hồ một vòng rồi lại chạy thêm một vòng nữa. Cuối cùng A Hắc kêu ngạo quấy đuôi trở về, A Hoàng cũng một mình chơi đùa, chỉ còn lại cô và A Bạch.

“Mệt mỏi quá.” Phó Điềm Điềm nói. “Còn phải chạy thêm vòng nữa.”

“Tôi cũng Điềm Điềm.” A Bạch đi đến trước mặt cô, ngồi xôm xuống.

“Điềm Điềm muốn đi, tôi sẽ công đi.” A Bạch lặp lại.

A Bạch rất cao, Phó Điềm Điềm nhìn một cái, từ phía sau lưng A Bạch thật rần chấn, lại vô cùng mạnh mẽ.

“Như vậy cũng có thể được à?” Phó Điềm Điềm khó có lần ngu ngơ.

A Bạch vẫn như cũ, không hề động đậy.

Phó Điềm Điềm do dự một hồi liền nghe theo, hai tay A Bạch nâng cô lên chậm rãi, sau đó vững vàng mà công cô.

“A Bạch, đây là tôi vận động, hay là anh vận động?”

“Cả hai.”

“Thật sao?”

A Bạch không đáp, đem Phó Điềm Điềm đi đi lại lại.

“Nếu mệt thì mau để tôi xuống.”

“Không mệt.”

A Bạch công Phó Điềm Điềm di chuyển một vòng, quãng đường không hề nhỏ. Cái hồ này dù là hồ nhân tạo, nhưng cũng được bỏ hết công sức ra đào, diện tích không hề nhỏ, đi vòng quanh hồ một lần đã thấy rất mệt.

Phó Điềm Điềm một mực hỏi A Bạch có mệt hay không để cô xuống, A Bạch lại luôn trả lời không mệt, công cô di chuyển một vòng nữa rồi hỏi:

“Còn muốn đi không?”

“Không đi nữa, chúng ta về nhà.”

“Được.” A Bạch đáp ứng, nhưng không thả cô xuống ngay mà đến tận cửa biệt thự mới thả cô xuống.

Người điều dưỡng đứng ở cửa đợi bọn họ về. A Bạch vốn không coi ai ra gì, hoàn toàn không biết ngại vì trong mắt chỉ có Phó Điềm Điềm, ngược lại thì cô có chút xấu hổ, đứng ở cửa ra dáng ngáp một cái rồi nhanh chóng đi lên lầu.

“Người thừa kế” dự định ra hai mươi số. Tuần này đã là số thứ sáu, hiện tại sắp phát sóng. Buổi tối hôm nay vào thời gian nóng hổi, truyền hình quyết định tung ra một kỳ báo ngắn.

Kỳ báo chỉ có khoảng nửa phút, hình tượng biến hóa không ngừng, trong các loại cảnh trao đổi, cuối cùng có một màn Phó Điềm Điềm hỏi tổ tiết mục: “Tôi có thể lấy chuyện công báo thù việc tư không?”

Tiếp đó là cảnh xế chiều, Phó Điềm Điềm ngăn chặn thuyền của Trình Trục. Sau đó hai người đều lật thuyền, rơi “tôm” vào trong nước.

Kỳ báo vừa ra đã gây náo nhiệt ở trên mạng, mọi người thảo luận hết sức nhiệt tình.

“Người thừa kế” liên tục công khai chuyện ngoài lề, năm vị khách quý đều rất được yêu mến. Cho nên chương trình này trên mạng độ chú ý không hề hạ, đã không ít dân mạng canh TV để chương trình phát sóng.

Phó Diễm Diễm mặc dù có fan hâm mộ nhiều nhất, thành danh cũng lâu nhất, nhưng cũng là vị khách quý giống như người qua đường kém duyên. Cái này được tung ra, cơ hội chứng thực tính tình cô rất ác liệt, nghe đồn không tốt, antifan bắt đầu chạy ra nhảy nhót.

Phó Diễm Diễm lạnh cả người: Nhân phẩm của cô trong lòng họ không có chút nào sao? Ai cho cô dũng khí để cô dám tham gia chương trình thực tế như thế này?

Đưa tiền hẳn làm nên sự tình: Bị ghim như vậy, xem cô ta tẩy trắng bằng cách nào.

Cừ non lạc đường: Đợi PĐĐ làm sao chuyển mình khỏi cục diện này.

...

Đây là những antifan ngoan cố của Phó Diễm Diễm. Trừ những người bụng dạ đen tối này, còn có fan hâm mộ của Trình Trục và người qua đường muốn bóp chết Phó Diễm Diễm. Đa số fan hâm mộ của Trình Trục đều rất lý trí, chỉ bình tĩnh quan sát. Nhưng có một bộ phận xúc động mạnh chạy đến Weibo Phó Diễm Diễm làm loạn phía dưới, đem mọi nỗ lực của Phó Diễm Diễm bóp chết.

Phó Diễm Diễm tạm khóa Weibo, gọi điện cho đạo diễn chương trình.

“Diễm Diễm à, cô không cần để ý bình luận trên mạng, cô yên tâm đi, tổ tiết mục tung cái này ra chỉ được lúc nhất thời. Chờ chương trình phát sóng, bọn nó nhất định sẽ bị đánh vào mặt.”

Phó Diễm Diễm biết tổ tiết mục tung ra kỳ báo là một mảnh lới, nhưng không thông báo với cô một tiếng cứ như vậy để cho biên tập tung ra khiến cho cô mùi phần khó chịu. Bất quá cô có thể hiểu được, bọn họ sợ là nói ra cô sẽ không đồng ý, cho nên dứt khoát tiền trạm hậu tẩu.

Vòng tròn bên trong đại bộ phận người đều như thế, mọi người đều có tâm tư riêng và luôn lo lắng cho lợi ích của mình, duy trì vẻ bề ngoài thật tốt nhưng đến thời điểm thích hợp lại không chút do dự bán đứng người khác, lại đứng trước mặt người ta mà bao biện, cố tỏ ra mình một bụng đầy ý tốt. Phó Diễm Diễm không phải người mới, đã sớm kinh qua nhiều trận địa, loại chuyện nhỏ nhoi này không đáng để cô sinh bực tức. Cô chỉ nghĩ là, ít ra cô cũng là bằng hữu với đạo diễn, loại chuyện này nói trước với cô một tiếng chứ không nên không gõ không ngựa liền trực tiếp đánh cho cô một cái, hai chuyện này hoàn toàn khác nhau.

Phó Điềm Điềm cùng đạo diễn nói vài câu rồi kết thúc cuộc trò chuyện. A Bạch không biết đến từ lúc nào, hắn đem hoa quả cắt thành từng miếng nhỏ đem đến trước mặt Phó Điềm Điềm, vươn tay đụng vào khóe miệng của Phó Điềm Điềm, anh nói: “Điềm Điềm, không nên cười, cười dạng này tôi rất khó chịu.”

Phó Điềm Điềm vô ý thức đụng vào mặt mình: “Tôi có cười sao?”

A Bạch xiên một miếng hoa quả đưa cho cô: “Hoa quả rất ngọt.”

Phó Điềm Điềm cắn một miếng dưa Hami, vị ngọt lan tỏa, hai mắt liền nheo lại: “Cảm ơn A Bạch.”

A Bạch lại đút cho cô một miếng.

Hai người cùng ăn dưa Hami, ăn xong Phó Điềm Điềm cảm thấy trong lòng tốt lên không ít.

Bình luận trên Weibo không phải cô đã sớm quen thuộc, đã sớm không thèm để ý nữa sao? Dĩ nhiên không phải, cô đâu phải người máy. Cô có tình cảm, mà có tình cảm thì không thể giả vờ thờ ơ, chỉ có thể chậm rãi thích ứng, giả vờ như không để ý. Cuối cùng cố gắng làm cho mình tin tưởng rằng quả thực mình cũng không thèm để ý.

Chỉ là lâu lâu sẽ có một thời điềm mệt mỏi.

A Bạch cầm đĩa không đứng lên: “Điềm Điềm còn muốn ăn không?”

Phó Điềm Điềm lắc đầu: “Tôi hôm nay đã ăn rất nhiều rồi.”

Nếu để cho chị Vương biết được, đoán chừng nửa đêm sẽ lái xe đến mắng cô.

A Bạch đứng lên nhưng không đi ra ngoài: “Tôi ngày mai sẽ đi ra ngoài tìm việc.”

Phó Điềm Điềm sững sờ: “A Bạch, công việc không phải thứ có thể qua loa được.”

“Tôi biết, tôi sẽ kiếm được thật nhiều tiền.” Về mặt A Bạch rất nghiêm túc.

Phó Điềm Điềm không biết lúc nào A Bạch đã sinh ra cái suy nghĩ kiếm tiền này, cô nói: “Nếu như anh muốn mua gì thì tôi sẽ mua cho anh.”

A Bạch lắc đầu, giống như đã hạ quyết tâm, anh nói lại một lần: “Từ nay về sau tôi sẽ kiếm nhiều tiền, sẽ không để Điềm Điềm không vui nữa.”

A Bạch nói xong thì cầm đĩa ra ngoài, để lại Phó Điềm Điềm đang sững sờ ở trong phòng.

Mấy ngày tiếp theo Phó Điềm Điềm đều phải đi quay quảng cáo.

Cô là đại diện cho rất nhiều thương hiệu, trừ hệ liệt Buberro, còn có mỹ phẩm dưỡng da cùng phát ngôn cho hãng socola. Trước đây không lâu chị Vương còn giúp cô tranh thủ lấy một hợp đồng quảng cáo đồng hồ.

Trừ quay quảng cáo, Phó Điềm Điềm còn dành thời gian nghiên cứu kịch bản để chuẩn bị thử vai. Thế nên cứ nằm xuống giường liền có thể ngủ ngon.

Sau đó “Người thừa kế” phát sóng.

“Người thừa kế” mảnh lời rất nhiều, Phó Điềm Điềm vốn đã chai luôn rồi. Hiện trường lật thuyền của Trình Trục và Phó Điềm Điềm, còn có Hứa Tinh Trạch thuộc loại tiểu công tử, mọi người đối với bí mật về tính cách của hắn rất hứng thú.

“Người thừa kế” tối thứ bảy phát sóng, vừa phát sóng đã có lượng xem đứng thứ nhất, đứng vững không suy chuyển.

Khi bắt đầu chương trình, xuất hiện đầu tiên là Hường Ngữ. Hường Ngữ cả người ăn mặc theo kiểu tràn đầy sức sống thanh xuân, tóc buộc đuôi ngựa xinh xắn. Tất cả hành lý đều là màu hồng, hoàn toàn phù hợp với sự mong chờ của mọi người. Tổ kỹ thuật cũng tăng thêm ánh hồng qua màn kính lọc.

Kế tiếp là Trình Trục, Cố Khải, cuối cùng mới đến Hứa Tinh Trạch và Phó Điềm Điềm.

Hứa Tinh Trạch cùng Phó Điềm Điềm bước từ sân bay ra cách nhau một khoảng thời gian không đáng kể. Nhưng vì mảnh lời của tổ tiết mục, ống kính hướng đến Hứa Tinh Trạch trước. Hứa Tinh Trạch trông vô cùng lãnh đạm, biểu lộ căng cứng, nhìn tổ tiết mục rất thờ ơ. Mọi người rất khó đem hắn với danh hiệu “Tiểu ca ca thích kì cọ tắm rửa” trước đây mà liên hệ cùng một chỗ.

Một dân mạng để lại bình luận: Hứa ca ca thật cao lãnh, hiếu kỳ tổ tiết mục sẽ làm anh ấy ra dạng gì, mau để anh ấy biến thành “Tiểu ca ca thích kì cọ tắm rửa” đi.

Phía dưới rất nhiều tán đồng, đều là: Ngồi đợi “Tiểu ca ca thích kì cọ tắm rửa” xuất hiện.

Rốt cuộc cuối cùng ống kính cũng chuyển đến Phó Điềm Điềm, thảo luận nháy mắt liền nhiều hơn. Ngoài những lời ngọt ngào, chính là antifan với comment “Phó Điềm Điềm làm sao thoát khỏi chúng tôi”.

Cũng may Cam Ngọt có lý trí, nếu hiện tại tranh đấu đến cùng, khẳng định người qua đường cùng các khách quý sẽ vô cùng ghét bỏ. Thế là coi như không thấy, mặc cho bọn chúng nhảy nhót như nào cũng không trả lời, chỉ yên lặng báo cáo.

Phó Điềm Điềm xuất hiện ở sân bay, tiếp từng nhóm Cam Ngọt để chào hỏi, dặn bọn họ về sớm một chút, chú ý an toàn, sau đó mới hướng đến tổ tiết

mục

Cam Ngọt đều bị nàng ân cần làm cho khóc. Có Cam Ngọt nhỏ còn nói, một lần cô bé đi đón chờ máy bay, bị người ta đẩy suýt chút nữa bỏ vào Phó Điềm Điềm, mọi người chung quanh đều mặt lạnh, cô bé tưởng rằng Phó Điềm Điềm nhất định sẽ tức giận, kết quả Phó Điềm Điềm lại đỡ lấy mình, tiện cho mình một cái ôm rồi khuyên nhủ: “Con gái thì phải bảo vệ bản thân thật tốt, lần sau không thể không cẩn thận như này nữa.”

Cam Ngọt nhỏ lúc đó liền khóc, quyết định cả đời sẽ làm Cam Ngọt.

Đầu này bình luận phía dưới đều hưởng ứng, mọi người dần cảm thấy Phó Điềm Điềm đối với Cam Ngọt thật sự rất tốt.

Lúc này tổ tiết mục đã đưa Phó Điềm Điềm đến khách sạn. Hường Ngữ có tặng Phó Điềm Điềm một ít đặc sản.

Đặc sản ngoài tặng cho Phó Điềm Điềm, những người khác cũng đều được tặng. Sau đó màn hình chia ra bốn phần, người ta sau khi cảm tạ đều đem đặc sản cất đi, chú ý mở một bọc nhỏ, nhưng cũng chỉ ném thử hương vị liền để xuống, rồi chia sẻ cho người quay phim, cuối cùng là người quay phim ăn hết cả.

Chỉ có Phó Điềm Điềm thành thật, sau khi cầm một bao liền mở ra bắt đầu ăn, bọc nhỏ một hồi đã hết sạch. Phó Điềm Điềm cầm lấy một bọc khác, trên màn hình đã nhìn thấy Phó Điềm Điềm bắt đầu dạo quanh phòng, đang dọn dẹp một bao ăn vặt đã sớm rỗng tuếch.

Phó Điềm Điềm làm xong, toàn bộ đồ ăn của cô đã hết, cô nhìn đi nhìn lại một hồi rồi vô tội hỏi người quay phim: “Có phải em ăn vụng không?”

Đại ca quay phim: “Em không có, chính chị đã ăn hết mà.”

“Đại ca à, em đừng đổ oan cho chị, chị không có khả năng ăn như vậy.” Phó Điềm Điềm nghĩ một lát, một mặt thần bí, “Không phải cái này do tổ tiết mục các em nghĩ ra để đùa giỡn à?”

Đại ca quay phim đen mặt: “Là chị ăn, không tin em liền cho chị xem lại đoạn phim vừa nãy.”

Sau đó hai người thực sự xem lại, Phó Điềm Điềm một mặt không còn gì chối cãi, một mặt nghĩ ra cho mình một lý do: “Chị vừa xuống máy bay, chắc chắn là do đồ ăn trên máy bay khó nuốt, chị ăn chưa có no.”

Ông kính tiếp tục cắt đặt đến lúc máy bay hạ xuống, đồ ăn của các khách quý khác đều còn nguyên trạng, chỉ có của Phó Điềm Điềm là không còn cái gì.

Toàn bộ bình luận lúc này đều là: Ha ha ha.

“Phó Điềm Điềm thật biết đùa.”

“Vô tội nhất là anh quay phim – icon dở khóc dở cười”

“Vô tội nhất là tổ tiết mục – icon dở khóc dở cười”

“Tôi nghĩ đồ ăn trên máy bay mới là vô tội nhất – icon dở khóc dở cười”

Sau đó ông kính lại đến những người khác. Cuối cùng hướng đến thời điểm Phó Điềm Điềm đứng ở cửa phòng gọi Hướng Ngữ, hỏi đặc sản rớt cuộc mua ở đâu, hơn nữa còn nghiêm trang nói xạo là người quay phim muốn ăn. Người quay phim đến củ khoai lang cũng chưa hề động vào, vô tội bị oan ức, nhưng mà vẫn kiên cường quay phim lại.

Bình luận đều là đề tài cười vào nỗi đau của người khác.

“Ha ha ha”]

“Đau lòng thay cho anh quay phim.”

“Mẹ nó, là anh quay phim muốn ăn luôn~”

“Không nghĩ tới Phó Điềm Điềm lại như vậy.”

“Ăn đặc sản có giấy chứng nhận, mời Phó Điềm Điềm đến nhận lãnh chứng.”

“Phó Điềm Điềm: Tôi không có khả năng đó đâu, nhưng mà thật là thơm.”

Người xem đều bị Phó Điềm Điềm chọc cười, dù là có ít người mang theo thành kiến với Phó Điềm Điềm đến xem, cũng không thể không thừa nhận cảm giác nghệ thuật từ Phó Điềm Điềm tỏa ra rất tốt. Mỗi lần ông kính lia đến người khác, đều không nhin nổi mà muốn ông kính lia về cô.

Những người khác mặc dù rất đẹp mắt nhưng lại không tấu hài như Phó Điềm Điềm.

Nhìn chương trình trước đó, tất cả mọi người đều nghĩ tới biểu hiện của Phó Điềm Điềm. Cho rằng cô là loại người cao quý không dễ chọc vào, cho dù là Cam Ngọt cũng chỉ thấy nhà mình ngoài lạnh trong nóng, vô cùng cao lãnh, khó để làm thân nhưng kỳ thực nội tâm rất ấm áp, ngọt ngào. Nhưng không một ai ngờ rằng Phó Điềm Điềm lại còn biết đùa.

Nhất là mỗi lần cô ấy đùa giỡn, vẻ mặt lại rất nghiêm túc, người xem kiêu gì cũng phình bụng cười to.

Lúc này chương trình đã chiếu đến ngày thứ hai. Lúc Trình Trục vừa mới dậy liền bị tổ tiết mục yêu cầu đi gọi những người khác rời giường.

Trình Trục gọi Cố Khải đầu tiên, sau đó đến Hứa Tinh Trạch, lại vòng qua Điềm Điềm mà gọi Hướng Ngữ.

Bình luận của bọn anti bắt đầu ngoi lên. Trước kia chỉ có một mình bọn chúng ngoi đầu lên, người qua đường luôn luôn ít nhiều bị ảnh hưởng những cảm nhận về Phó Điềm Điềm. Nhưng Phó Điềm Điềm lần này rõ ràng không làm cái gì, ngủ một giấc đã bị bọn chúng nói cho toàn bộ nhân

cách không tốt, không thích sống chung với ai, bôi đen cả người cô đến nỗi người qua đường cũng thấy vô cùng phản cảm.

Trình Trục và Phó Điềm Điềm trước đó chưa từng hợp tác. Chương trình này chính là lần đầu gặp mặt, hẳn gọi Hương Ngữ rời giường trước, muốn nói ai sai cũng là do Trình Trục cân nhắc không chu toàn. Thế mà lại hung hăng đổ cho Phó Điềm Điềm quả thật có chút quá đáng.

Lần này người qua đường không đứng về phía antifan, ngược lại họ cảm nhận từ chương trình thực tế này, lười bấm điện thoại mà nghiêm túc xem chương trình.

Tiếng cười về chương trình không ngớt, nhất là buổi chiều ở quảng trường múa. Mọi người không thể nào ngừng cười dằng vẻ của huấn luyện viên, còn có điệu bộ của Hứa Tinh Trạch, Phó Điềm Điềm trực tiếp ở chương trình nói hậu kỳ, phối hợp cho Hứa Tinh Trạch “Bộ pháp ma quỷ”, hậu kỳ quả nhiên nghe thấy, còn làm ra giọng quỷ ba lần rất hiệu quả.

Dân mạng: “Ha ha, thật muốn biết tâm tình Hứa Tinh Trạch.”

“Phó Điềm Điềm, cô là quỷ sao?”

‘Nát hình tượng cao lãnh của Hứa ca ca.’

“Cho nên vì thế mà Hứa đệ đệ từng bước lạc vào danh hiệu thích kì cọ kia?”

“Từ tiểu băng lãnh đến danh hiệu thích kì cọ tắm rửa, chỉ cần một tay Phó Điềm Điềm hô biến.”

“Hmm ...”

Còn có việc Phó Điềm Điềm ca hát cũng bị lấy ra trêu chọc:

“Tôi cảm thấy Tinh Trạch bị cô ấy hát đến sợ điếng người.”

Phó Điềm Điềm là người duy nhất tôi thấy được sự tự tin của đại minh tinh nha.’

“Hmm, vậy mà lại cảm thấy Phó Điềm Điềm thật đáng yêu, tôi có phải điên rồi không?”

“Hoan nghênh gia nhập đại gia đình Cam Ngọt.”

...

Sau màn múa ở quảng trường được đem ra so tài, Trình Trục phải chịu phạt, nội dung là hát bài “Cao nguyên Thanh Tạng”.

Một đoạn này lướt qua, chẳng qua lại bị cách âm. Đám dân mạng sớm ngứa ngáy trong lòng, chờ Trình Trục phát ra tiếng.

Lần thứ nhất Trình Trục hát đúng quy củ, đừng nói tổ tiết mục không đồng ý, người xem cũng không thấy vui. Mãi đến khi Trình Trục cam chịu hát

phá nhạc lý, tổ tiết mục mới sáng khoái nói “Qua”. Trình Trục đang hoài nghi nhân sinh, một mặt lại thấy được người xem vui mừng.

Người xem: “Tổ tiết mục quá hiểu chúng tôi, chúng tôi muốn là được nghe nhìn Trình Trục hát phá âm đó.”

“Đau lòng Trình Trục, âm nhạc cơ hồ bị diệt hết.”

“Tôi chỉ muốn nói ha ha ha ...”

Chương trình từ lúc bắt đầu đến bây giờ, tiếng cười rất to, mọi hotsearch bây giờ lần lượt là:

#Anh quay phim thật thảm, #Phó điềm điềm là ma quỷ sao, #Điều bộ Hứa Tinh Trạch, #“Người thừa kế” quảng trường mùa,...

Thành công đó được giữ vững cũng nhờ tổ tiết mục tận lực.

Lúc này đã đến đoạn có trong kỳ báo lần trước bị tung ra, chính là cảnh Trình Trục, Phó Điềm Điềm rơi vào nước. Chỉ là lần này không ít thời gian như trước. Phó Điềm Điềm đem thuyền đến chỗ Trình Trục cản lại: “Trình Trục, chúng ta xem không khí hội nghị đi.”

Trình Trục: “Không, tôi không xem.” Sau đó dịch chuyển hình ảnh, không ngờ hai người lại rơi xuống nước, ngẩng đầu lên ngắm phong cảnh của núi sông.

Sau đó tiếp tục dịch chuyển hình ảnh, từ nước ngoi lên, Hứa Tinh Trạch, Cố Khải bọn họ đều cười ha ha. Trình Trục chính thức bị mất toàn bộ hình tượng, không thể cứu vãn.

Từ chương trình phát ra một tiếng nói, “Chúng ta lần sau gặp lại!”

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay vẫn phát hồng bao như cũ, mai sẽ lại phát nữa.

-----oOo-----

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 28

Editor: Quân

Beta-er: Ngọc + Linh

Võng hữ: ??? Như thế là hết? Chẳng phải đang hay sao? Còn có, tại sao Trình Trục lại thảm như vậy, im lặng hoặc là bị xử, rốt cuộc anh ấy đã làm cái gì?

Hơn nữa, trước đó đã có thông báo sẽ có cảnh Phó Điềm Điềm và Trình Trục lật thuyền, cuối cùng cảnh đó lại không được phát sóng. Lần này lại tiếp tục quăng bọn họ xuống nước, tổ tiết mục thật là không có tiết tháo! Trong đầu cư dân mạng còn rất nhiều nghi vấn, nhưng tập thứ nhất của chương trình đã kết thúc, chỉ có thể chờ tập tiếp theo.

Mở Weibo ra, hotsearch quả nhiên đã bị “Người Thừa Kế Tài Sản” chiếm lĩnh. Anti của Phó Điềm Điềm lại bị cô và thắng mặt một lần nữa, cô chẳng những không mất fan mà càng ngày số lượng fan càng đông, đông đến mức có thể giúp cô trở thành người có lượng fan đông nhất trong năm vị khách quý.

Trước kia, Phó Điềm Điềm vội vàng nâng cao kỹ thuật diễn, trừ một vài chương trình thực tế quan trọng, mọi người mỗi lần nhìn thấy cô đều là hotsearch về các loại phim truyền hình. Vì luôn có khoảng cách như vậy nên ấn tượng của đại đa số khán giả về cô đều bị anti làm bay màu. Lúc này, mọi người mới nhận ra, mình chưa bao giờ để ý đến con người tốt đẹp này. Là ai nói cô kiêu ngạo? Là ai nói cô EQ thấp? Là ai nói cô thích bắt nạt hậu bối?

Tốt, thích bắt nạt hậu bối thì thích bắt nạt, mọi người xem em trai Hứa đã bị cô bắt nạt đến OOC, nhưng nếu là loại bắt nạt đó thì ai cũng muốn được bắt nạt!

**OOC: out of character.*

Ngoài việc rating cao, sau khi bản Internet của “Người Thừa Kế Tài Sản” được đăng tải, lượt xem không ngừng tăng, độ thảo luận vẫn luôn giữ vị trí trong top đầu. Trong đó, người được chú ý đến nhiều nhất là Phó Điềm Điềm, tiếp đến là Hứa Tinh Trạch và Trình Trục. Tuy không thể so được với ba người kia nhưng độ chú ý của Cố Khải và Hướng Ngữ cũng rất cao so với những chương trình khác.

Ngoài ra, Hướng Ngữ và Cố Khải còn thu được một lượng lớn fan cp, gọi là “Cổ Ngữ” cp. Fan đem hai người họ cắt hình, ghép nhạc hường phấn, đặc biệt là đoạn cùng nhau đi thăm đồ được fan cp edit thành một hôn lễ hoành tráng.

Phó Điềm Điềm lướt thấy liền trêu chọc Hướng Ngữ: Tân hôn vui vẻ hén!

Hướng Ngữ: *hoảng sợ*

Phó Điềm Điềm: Gì? Em không biết sao? Đêm nay là đêm đại hôn của Cổ Ngữ cp ấy.

Hướng Ngữ: ... Chị Điềm Điềm, chị đúng là ranh rỏi sinh nông nổi mà.

Phó Điềm Điềm: Em nói cái gì cơ?

Hương Ngữ: Điềm Điềm đáng yêu.

Phó Điềm Điềm: Về sau, em mà gọi sai chị, chị liền chạy đi nói với Cố Khải là em yêu thâm cậu ta.

Hương Ngữ: ... Hấn sẽ không tin.

Phó Điềm Điềm: Em xem nhẹ sự tự luyện của cậu ta rồi. Muốn thử không?

Hương Ngữ: *hoảng sợ* Không. Điềm Điềm đáng yêu, chị Điềm Điềm đáng yêu.

Phó Điềm Điềm: Ngoan.

Hương Ngữ: ...

Trêu Hương Ngữ xong, tài xế của Phó Điềm Điềm vừa vặn lái đến nhà.

Bảo mẫu ra ngoài đón, nhưng lại không thấy A Bạch đâu.

“A Bạch đâu?” Phó Điềm Điềm hỏi.

“A Bạch đi làm rồi, đến tối mới về.”

Phó Điềm Điềm nhìn điện thoại, giờ đã là 11 giờ tối rồi.

“Anh ta làm ở đâu?”

Ban đầu Phó Điềm Điềm nghĩ rằng A Bạch bảo muốn kiếm việc là do đột nhiên có hứng mà đi, không chừng vài ngày sẽ chán trở về. Hơn nữa, mấy ngày nay cô bận quá, quả thật không có quan tâm đến hấn ta.

Cô thật sự không nghĩ đến, A Bạch vậy mà lại nghiêm túc đi làm việc.

“Ở khách sạn Phú Hoa, mấy ngày nay A Bạch về tương đối trễ. Hấn bảo hấn mới đổi qua ca đêm vì tiền lương ca đêm cao hơn.”

Trong lòng Phó Điềm Điềm có chút hụt hẫng, cô vốn dĩ không cần A Bạch ra ngoài kiếm tiền, nhưng cô cũng không phải dạng bắt ép người khác, cô không có cách nào ngăn cản hấn.

Sau khi Phó Điềm Điềm về nhà, việc đầu tiên cô làm là đi tắm, tắm xong lại đắp mặt nạ, đến khi đắp xong mặt nạ thì A Bạch mới trở về.

Phó Điềm Điềm nghe thấy tiếng động liền lập tức ra ngoài.

Mấy ngày không gặp, khí chất A Bạch dường như lại sắc bén thêm một tí, trong tay hấn là một chậu hoa lan, hấn trông rất dịu dàng mỗi khi nhìn đến nó.

“A Bạch.” Phó Điềm Điềm gọi.

A Bạch ngẩng đầu lên, thấy Phó Điềm Điềm đang đứng ở cầu thang, hấn liền lập tức đi qua.

Ở khoảng cách tầm một bước chân, hấn dừng lại, A Bạch nói: “Điềm Điềm, tôi đã về.”

Phó Điềm Điềm gật đầu.

A Bạch nhìn nàng cười hiền, sau đó đem hoa lan lên phòng cô, trưng ở cửa sổ. Phó Diễm Diễm giờ mới nhận ra, cửa sổ phòng cô giờ đã có năm bảy chậu hoa lan. Mỗi một chậu đều không giống nhau, nhưng tất cả đều cực kỳ tươi tốt, vừa nhìn đã biết các chậu hoa đó được chăm sóc vô cùng cẩn thận. A Bạch đặt xong hoa lan vào đúng vị trí rồi lôi trong túi lấy ra thẻ ngân hàng đưa cho Phó Diễm Diễm: “Cho em.”

“Hửm?” Phó Diễm Diễm nhìn thẻ ngân hàng trong tay mình ngỡ ngàng.

“Tiền lương của anh.” A Bạch nói: “Cho em.”

Chúng mình nhân dân của A Bạch đã được chuẩn bị, là do bác sĩ Lê làm giúp, có họ là họ Phó, tên đầy đủ là Phó Bạch. Thẻ ngân hàng này cũng là do A Bạch lấy thân phận này đi làm.

“Tiền lương của anh?” Phó Diễm Diễm cầm thẻ ngân hàng trố mắt một hồi mới hiểu được A Bạch muốn nói gì, cô đem thẻ trả về: “A Bạch, anh đừng đi.”

A Bạch không chịu nhận, anh bật điện thoại lên bảo: “Anh có điện thoại là đủ rồi.”

Anh nói xong lại bổ sung thêm: “Diễm Diễm, anh có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

Phó Diễm Diễm cầm thẻ trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi: “A Bạch, anh định bao nuôi tôi à?”

Mặt A Bạch đỏ bừng, tay chân luống cuống, thế nhưng lại gật đầu: “Ừ, anh muốn nuôi Diễm Diễm.”

Nói xong, liền luống cuống chạy ra ngoài.

Phó Diễm Diễm cầm thẻ nhìn hồi lâu rồi bật cười.

A Bạch làm ca đêm, thường bắt đầu vào 4 giờ chiều.

Nhưng hôm nay vì Phó Diễm Diễm có ở nhà, A Bạch cũng không muốn ra ngoài. Thời gian hẵn cùng Diễm Diễm ở cạnh nhau vốn dĩ không nhiều, cho nên A Bạch liền gọi điện thoại cho bên kia, báo xin nghỉ buổi tối.

Một người thanh niên nhận điện thoại: “Phó Bạch, cậu thật không có ý tứ gì cả. Hôm qua tôi mới thông báo là mình tìm được một bartender xịn xò.

Hôm nay còn tính dẫn người tới, nếu bây giờ cậu không đi làm thì tôi biết nói sao với đám bằng hữu của mình đây hả?”

“Anh cứ tùy tiện nói đi.” A Bạch bảo, “Hôm nay, tôi có hẹn với Diễm Diễm rồi.”

“Diễm Diễm?” Bên kia cười một tiếng, “Bạn gái cậu à?”

A Bạch im lặng một hồi lâu, không có phản bác, nhỏ giọng “ừ” một tiếng, sau đó liền cúp điện thoại.

“A Bạch, ai đây?”

A Bạch vừa mới cúp điện thoại liền nhìn thấy Phó Diễm Diễm không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau, lập tức chột dạ.

“Ông chủ gọi điện thoại ấy mà, hôm nay anh không cần đi làm.”

“Tôi còn định buổi chiều đưa anh đi làm.” Phó Diễm Diễm cầm bình tưới ra ban công tưới hoa, “Vậy mai tôi đưa anh đi.” Cô chưa xem qua chỗ làm việc của A Bạch nên cảm thấy không yên tâm. Nếu lấy thân phận của cô đi vào xem thử kiểu gì cũng sẽ loạn, nhưng đứng bên ngoài nhìn thử một chút chắc không sao.

“Ừm” A Bạch vốn dĩ định xin nghỉ cả ngày mai, nhưng anh như thế nào cũng không thể cự tuyệt Phó Diễm Diễm.

“Vậy nhé.”

Ánh mắt A Bạch lập lờ, lại “ừ” một cái.

Ngày hôm sau, Phó Diễm Diễm lấy con xe yêu dấu của mình để đưa A Bạch đi làm. Phó Diễm Diễm đã lâu không lái xe, con xe yêu dấu của cô là xe Maserati màu trắng. Con xe này vẫn chưa lái trước mặt truyền thông quá nhiều nên tương đối an toàn.

Phó Diễm Diễm lái xe ra ngoài, đưa hấn tới trước khách sạn Phú Hoa.

“Buổi tối, tôi cho tài xế đón anh.” Phó Diễm Diễm nói.

A Bạch lắc đầu: “Buổi tối anh tự trở về là ổn rồi, Diễm Diễm gặp lại sau nhé.”

Phó Diễm Diễm nhìn A Bạch đi vào. Nơi này là đoạn đường sầm uất nhất của Kinh Thị, Phú Hoa còn là một khách sạn năm sao, cách trang hoàng của nó cũng giống như tên, đều tráng lệ huy hoàng. Địa điểm như vậy sẽ không đến mức đi lừa người, cho nên A Bạch làm việc ở đây cũng có thể yên tâm. Phó Diễm Diễm cúi đầu, lái xe đi, trước khi xe của cô gây chú ý.

A Bạch đi đến sảnh khách sạn, rồi nhìn Phó Diễm Diễm lái xe đi, lúc này mới thu hồi tầm mắt, đi ra từ cửa bên hông.

Chỗ làm việc của hấn bây giờ không phải là khách sạn Phú Hoa mà ở Hoàng Đình cách đó không xa. Hấn ở bên đó là bartender. Nhưng nơi đó hoàn cảnh tất nhiên không thể tốt được như khách sạn. Hấn cũng vì không muốn làm Diễm Diễm lo lắng cho nên mới không nói ra.

Hoàng Đình là nơi tụ tập của kẻ có tiền, ở đó tiền lương rất cao. Ban đầu, hấn chỉ muốn thử vận may, vừa hay vào lúc bên đó đang tuyển người pha chế.

A Bạch không biết rốt cuộc tại sao mình lại biết pha chế, có lẽ trước đó hấn là một bartender tài giỏi chăng? Đám người đã uống qua rượu của hấn đều

muốn tôn sùng hẳn làm thần, kích động đến mức đụng một chút liền muốn ngất xỉu. A Bạch quả thật không hiểu đám người này nghĩ gì.

Nhưng rõ ràng đây là cơ hội kiếm tiền của hẳn, từ lời nói của bọn họ có thể nhận ra rằng hẳn có tài. Vì thế khi ông chủ muốn thuê hẳn, hẳn cũng đề ra điều kiện của mình. A Bạch có thể không cần tiền lương, nhưng hẳn muốn được trích phần trăm từ số rượu đã bán ra.

Ông chủ cũng là một trong đám người bị kích động kia, không nhiều lời liền gật đầu cái rụp.

Rượu do A Bạch pha chế có thể nói là rượu quý. Lượng cung ứng chỉ có hạn, phải là người trong số khách VIP mới có thể gọi hẳn đích thân pha chế. Hoàng Đình là một cái động tiền. Vào được đây toàn là kẻ giàu có. Mà bọn họ có tiền thích nhất là loại trò chơi đầy mách lới này, có gì càng làm khó bọn họ, bọn họ sẽ tiêu tiền càng hăng.

A Bạch cũng không có ác cảm gì với công việc này, hẳn cảm thấy mình có thể làm nghiêm túc. Chờ đến sinh nhật sang năm của Điềm Điềm thì hẳn cũng đủ tiền mua đá quý tặng cô ấy rồi.

Trong sảnh khách sạn có poster quảng cáo của Phó Điềm Điềm. Cô vận một bộ lễ phục đuôi cá kim sắc, cả người đều là khí chất vương giả. Trên tay cô là bộ trang sức Buberro biến cả mộng ảo cộng thêm với đường nét cổ duyên dáng và cơ thể thon thả, cả người đẹp đến mức làm người khác phải ghen tị. “Phó Điềm Điềm đúng là báu vật của nhân gian.” Có người đi tới đứng ở bên cạnh A Bạch, cùng hẳn nhìn về phía quảng cáo.

Thấy A Bạch chuyên chú xem, trong ánh mắt đều là ánh sáng rực rỡ, người kia không biết nghĩ cái gì, đột nhiên nói: “Đừng thấy Phó Điềm Điềm lúc nào cũng cao quý. Giới giải trí đó thật sự rất loạn, chỉ cần có tiền thì có thể lên giường, Phó Điềm Điềm có khi cũng bị ít nhiều...”

Người đó nói chưa xong, A Bạch đã quay đầu lại, hung hăng cho hẳn một cú đấm.

Cú đấm ấy vừa hay giáng đúng vào khuôn mặt, làm mặt của hẳn ta sưng thành một khối: “Mày bị khùng à?” Hẳn muốn đánh trả, nhưng A Bạch tránh được.

“Xin lỗi!” A Bạch nói.

“Nào mày có vấn đề à.” Tên ấy bị ăn lỗ nặng, tiếp tục muốn đánh A Bạch, nhưng quyền nào quyền nấy đều đánh vào không trung, căn bản không có cái nào đánh trúng được hẳn.

Bảo vệ khách sạn nghe thấy động tĩnh thì đi tới.

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 29

Editor: Rain

Beta-er: Ngọc + Linh

Bảo vệ thấy A Bạch: “Sao lại là cậu chứ.”

Ông ta nhớ rõ A Bạch bởi vì hắn quá tuần tú. Hơn nữa chỉ mới ngày đầu tiên nhậm chức đã bị đùoi việc vì gây xung đột với người khác. Nguyên nhân hình như là vì có người nói xấu về Phó Điềm Điềm.

Bảo vệ đưa cả hai người đến phòng an ninh.

A Bạch thì tiện đường đi ngang qua. Còn người kia thì đến để tìm chị của mình, đang làm lao công ở đây. Cậu ta chỉ vào khóe miệng bị rách của mình nói: “Mọi người xem, do cậu ta đánh đấy. Cậu ta phải bồi thường cho tôi, không thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

A Bạch lặp lại một lần nữa: “Xin lỗi.”

Bảo vệ hy vọng hai người có thể làm hòa với nhau nên chỉ vào video theo dõi, nói với người đang rất kích động kia: “Đúng là cậu ta đánh trước nhưng cậu cũng đánh mà. Số lần đánh còn nhiều hơn cậu ta nữa, chỉ là cậu không đánh trúng cậu ta mà thôi. Nếu cậu đánh trúng thì cậu nghĩ bây giờ trên người cậu ta sẽ lành lặn sao? Hơn nữa cậu cũng mắng cậu ta trước, cậu ta có chọc giận cậu chỗ nào à? Thế mà cậu lại ăn nói thô lỗ như vậy. Tóm lại, cậu nói xin lỗi trước đi.”

Người kia không phục, nhưng chị cậu ta làm việc ở đây, cậu ta không muốn làm chuyện này lớn thêm, chỉ có thể nói lời xin lỗi trước.

“Vậy cậu đi đi.” Bảo vệ nói.

“Cậu ta thì sao?” Người đó hỏi.

“Trường hợp của cậu ta khá nghiêm trọng, tôi phải giữ cậu ta ở đây thêm một lúc nữa.”

Người kia gật đầu, hung hãn trợn mắt nhìn A Bạch rồi rời đi trước.

Người đó vừa đi khỏi thì bảo vệ hỏi: “Chắc cậu là fan của Phó Điềm Điềm, vợ tôi cũng thế. Cậu nói xem, sao miệng của bọn họ lại có thể bản như vậy chứ. Vợ tôi nói bọn họ đều là cái gì nhỉ? ... Anti... Anti fans?”

A Bạch nhìn ông ta một cái rồi gật đầu.

“Nhưng mà theo đuổi thần tượng thì theo đuổi, không cần dùng tình cảm quá chân thành như vậy. Nếu mà ảnh hưởng đến cuộc sống thực tế thì không tốt đâu.”

A Bạch nói: “Tôi không phải đang theo đuổi thần tượng.”

“Không phải theo đuổi thần tượng, chẳng lẽ cậu còn muốn cưới Phó Diễm Diễm làm vợ sao? Bây giờ người trẻ tuổi các cậu đều đang suy nghĩ cái gì vậy chứ, ha ha ha...”

A Bạch: ...

Tuy rằng bây giờ có lẽ hắn đang nghĩ hơi xa xôi, nhưng hắn nhất định sẽ kiếm rất nhiều tiền, rất rất nhiều tiền. Hắn phải mở cho Diễm Diễm một công ty giải trí, hắn muốn để cô có thể thích làm gì thì làm cái đó. Hắn muốn cưới Diễm Diễm.

Lúc A Bạch đến Hoàng Đình thì đã muộn hơn một chút so với bình thường, ông chủ Tiết Liên đang chờ hắn ở cửa: “Vì tôi hôm qua cậu không đến làm nên chỗ này của tôi suýt chút nữa thì bị người ta đập hết rồi đấy.”

Nói như vậy đương nhiên là hơi quá. Tiết Liên đường đường là phú nhị đại, gia thế vô cùng tốt, làm gì có ai dám đến chỗ hắn ta đập phá cơ chứ.

A Bạch coi như không nghe thấy mấy lời sáo rỗng đó, gật đầu chào hỏi hắn xong liền lập tức đi vào. Dáng vẻ đó trông giống ông chủ hơn cả ông chủ của hắn.

Tiết Liên vội vàng đi theo.

Từ nhỏ Tiết Liên đã lăn lộn ở nhiều nơi với ba hắn. Từng thấy qua vô số loại người, rất ít người khiến hắn không nhìn thấu được. Mà tên Phó Bạch này, hắn lại hoàn toàn không nhìn thấu nổi.

Kỹ thuật pha chế rượu của Phó Bạch quả thực rất xuất sắc nhưng cái cảm giác mà hắn ta mang lại cho Tiết Liên lại không phải là của một chuyên gia pha chế rượu. Trên người Phó Bạch có loại khí chất mâu thuẫn. Bình thường thì có vẻ vô hại, thậm chí còn có chút ngây thơ, không hiểu chuyện đời. Nhưng khí chất vô tình phát ra lại còn áp lực hơn nhiều so với ba hắn nữa. Phải là một người có địa vị cao từ lâu mới có thể có được, chắc chắn Phó Bạch không thể chỉ là một chuyên gia pha chế tầm thường.

Hơn nữa, hắn cũng đã cho người tìm hiểu về phương pháp pha chế rượu của Phó Bạch, đây là phương pháp Tây Dương được truyền đến cung đình rất lâu về trước. Bởi vì kỹ năng hoa lệ chiếm đa số, sau lại dần dần được cải tiến. Cuối cùng đây được coi như là một phương pháp pha chế rượu hoa mỹ nhất và thực dụng nhất trên thế giới. Nhưng tiếc là sau đó phương pháp này

bị thất truyền, cho đến khi Tiết Liên nhìn thấy phương pháp này được sử dụng bởi A Bạch.

Có một lần lúc A Bạch tan làm, Tiết Liên ma xui quỷ khiến thế nào mà lái xe bám theo. Nhưng không lâu sau đó đã bị A Bạch phát hiện. Hắn mãi mãi cũng sẽ không quên được ánh mắt kia. Đó là áp lực vốn có tỏa ra từ mãnh thú khi bị động vật nhỏ xung quanh lỗ mẫn làm cho bưng tỉnh. Nếu ánh mắt có thể nói chuyện thì khi đó, đôi mắt của A Bạch như muốn nói, “Máy chắc chán sống rồi.”

Sau đó Tiết Liên cùng từ bỏ ý định theo dõi cũng như điều tra Phó Bạch. Bởi hắn có một loại trực giác mãnh liệt mách bảo rằng Phó Bạch không phải là người mà hắn có thể chọc vào. Tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì mà A Bạch lại đến quán của mình để làm việc, thế nên tạo quan hệ tốt với hắn nhất định là sự lựa chọn tốt nhất.

Phó Điềm Điềm không được ở nhà quá vì cô phải đi quay thêm một kỳ “Người thừa kế tài sản”, sau đó lại phải chuẩn bị cho buổi thử vai vào thứ sáu.

Từ trước đến nay, kịch bản tốt vốn rất nhiều nhưng không dễ giành được, nếu Phó Điềm Điềm có cơ hội thì luôn luôn nỗ lực hết mình để giành lấy. Người đi thử vai rất nhiều, ngoại trừ nữ minh tinh nổi tiếng thì còn có không ít các gương mặt mới trong giới. Chắc là mới vào giới giải trí nên đến đây thử vận may.

Có vài đạo diễn thích dùng gương mặt mới. Mấy năm nay có không ít chuyện những người mới nổi tiếng chỉ qua một bộ phim,... nhưng cũng có rất nhiều người không thể nổi lên được.

Lúc Phó Điềm Điềm xuất hiện, mặc kệ là người ngây thơ, đơn thuần hay mưu mô, xảo quyệt thì sắc mặt ai nấy đều khó chịu. Bây giờ nhân khí của Phó Điềm Điềm như mặt trời ban trưa. Vì “Người thừa kế tài sản” vừa phát sóng đã thu cho cô một lượng lớn fans. Chỉ cần Phó Điềm Điềm biểu hiện không tồi thì đạo diễn chắc chắn sẽ nguyện ý dùng cô.

Không ngờ rằng lần này Hạ An Nhiên cũng tham gia thử vai.

Hạ An Nhiên vốn định đứng lên chào hỏi Phó Điềm Điềm vài câu. Nhưng cô không quan tâm, ngay cả nhìn một cái cũng không thèm nhìn, cứ thế mà trực tiếp lướt qua.

Hạ An Nhiên lập tức giận sôi lên.

Chờ cô đi qua, một diễn viên nhỏ muốn nịnh bợ Hạ An Nhiên nói: “Phó Điềm Điềm kiêu quá đi, chả coi ai ra gì.”

Đứng bên cạnh Hạ An Nhiên là một nghệ sĩ cùng công ty với cô ta. Từ trước đến nay vẫn luôn bất hòa nên nghe thấy vậy liền trợn mắt khinh thường: “Có vài người đứng là không biết tự hiểu lấy. Cứ thích ăn vạ đến nghiệm rồi, còn muốn trách người khác không đứng lại để mình ăn vạ nữa chứ. Đứng là to gan thật.”

Hạ An Nhiên quay đầu lại, “Cô cho rằng Phó Điềm Điềm đến đây thì những người như chúng ta còn có thể diễn sao? Đối nghịch với tôi cô vui thế à?”

“Vui? Thấy cô không vui tôi liền có thể vui vẻ, lại còn cảm thấy lần này quả thật không đến mất công nữa.”

Hạ An Nhiên suýt chút nữa bị cô ta làm cho tức chết.

Phó Điềm Điềm là người thứ ba đi vào thử vai, trước đó là hai người tiền bối. Nhưng mà đây là bộ phim hài thanh xuân lãng mạn nhẹ nhàng. Nếu so sánh với hai vị tiền bối, tuổi tác cùng khuôn mặt của Phó Điềm Điềm đương nhiên chiếm ưu thế hơn, cho nên Phó Điềm Điềm vẫn đang chiếm phần thắng.

Tên bộ phim này là “Vị thần cuối cùng trên thế giới”. Đây là câu chuyện về một vị thần cuối cùng còn sống sót sau đại chiến thần ma. Ngủ say mấy ngàn năm rồi bất ngờ thức tỉnh ở hiện tại để rồi xảy ra những việc không biết nên khóc hay nên cười.

Sau khi thần tỉnh dậy, toàn bộ tín đồ đều đã biến mất. Không có sức mạnh tín ngưỡng thì không thể có pháp lực. Mà không có pháp lực thì cô cũng không khác gì một con người bình thường. Vị thần đáng thương đó không xe, không phòng tắm không có tiền mua quần áo, ngày ngày bị gia đình thúc giục kết hôn đến nỗi thần kinh suy nhược. Sau đó lại bị nam chính mang về, giả dạng vị hôn thê của anh ta.

Nữ chính làm thần mấy ngàn năm trước cho nên phải biết diễn cái cảm giác uy phong, oai hùng. Lại còn phải diễn được hiệu quả của phim hài. Chẳng hạn như vị thần đó không cách nào thích nghi được với hoàn cảnh sống ở hiện đại nên luôn vấp phải những khó khăn, trở ngại. Thật ra cái này khá khó, không thể diễn xuất tùy tiện mà còn phải thể hiện được cái buồn cười. Có không ít diễn viên có kỹ thuật diễn tốt nhưng đều thua phim hài. Bởi những chỗ buồn cười rất khó để nắm bắt cảm xúc. Có vài người từ khi sinh ra đã biết phải diễn hài như thế nào, nhưng có người dù kỹ năng tốt đến mấy vẫn không chạm được chỗ buồn cười, diễn phim hài cứ như bị thiếu năng trí tuệ.

Khi Phó Điềm Điềm nhận được kịch bản liền bắt đầu nghiên ngẫm nhân vật. Lúc cô còn là người mới đã từng bị chỉ trích rất nhiều vì kỹ thuật diễn

kém nên sau đó mỗi ngày cô đều luyện diễn trước gương, cố gắng điều chỉnh các biểu cảm trên khuôn mặt thật tốt. Hơn nữa, Phó Điềm Điềm vốn dĩ đã rất hài hước rồi, cô biết rõ chỗ buồn cười trong kịch bản phải biểu hiện ra ngoài như thế nào.

Chị Vương chờ cô ở bên ngoài. Tuy rằng chị Vương đã phân tích đối thủ cạnh tranh của Phó Điềm Điềm, cảm thấy lần này cô đã nắm chắc chắn rồi nhưng chưa kí được hợp đồng thì chưa thể yên tâm. Chị Vương lo lắng mà uống hết mấy chai nước, cứ đi tới đi lui.

Tiểu Lâm nói: “Chị Vương, chị muốn đi WC thì cứ đi đi. Chị Điềm Điềm ra thì em sẽ nói với chị ấy.”

“Hả? Ai nói chị muốn đi WC?”

Tiểu Lâm nghi hoặc: “Chị uống nhiều nước như vậy, lại cứ đi tới đi lui, không phải là chị muốn đi WC sao?”

Chị Vương: ... Trợ lý ngốc nghếch này là ai tuyền vào vậy.

Sau đó chị Vương sực nhớ, cô trợ lý ngốc nghếch này hình như là do mình tuyển lập tức ghen cả hòng.

Chị Vương còn đang giận dỗi thì Phó Điềm Điềm đi ra với vẻ mặt vui vẻ. Cô ra dấu ‘ok’ với chị Vương, chị liền thả lỏng cơ thể. Vừa mới thở phào thì chị Vương phát hiện bản thân thực sự muốn đi WC.

Phó Điềm Điềm hỏi Tiểu Lâm: “Chị Vương bị sao vậy, nhìn sắc mặt không được tốt lắm.”

Tiểu Lâm: “Chắc là nhịn đi vệ sinh, nhịn cũng rất lâu rồi.”

Chị Vương còn chưa đi xa: ...

Phó Điềm Điềm cùng Tiểu Lâm đứng đợi chị Vương.

Phó Điềm Điềm nói: “Chị Vương, lần sau nhớ đối xử tốt với bản thân một chút. Nhịn lâu như thế không tốt cho thận đâu.”

Chị Vương giơ tay tỏ ý muốn hù dọa cô diễn viên và trợ lý ngốc nghếch trước mặt mình. Chị hỏi, “Đạo diễn đã nói gì?”

“Muốn em về chờ tin tức, chắc là ngày mai ông ấy sẽ liên hệ với chị.”

Chị Vương gật đầu, sắc mặt tốt hơn, chị nói với cô về công việc khác:

“Buổi tối có một bữa tiệc với người phụ trách T&R ở hội sở Hoàng Đình. Em về nghỉ ngơi một lúc, đến lúc đó thì chị đến đón em.”

T&R là một nhãn hiệu đồng hồ quốc tế. Trước đó không lâu Phó Điềm Điềm vừa trở thành người phát ngôn ở khu vực Châu Á của bọn họ nên vẫn còn một chút việc cần phải bàn bạc.

Phó Điềm Điềm gật đầu, ba người rất nhanh đã rời đi khu vực thử vai.

Lúc rời đi Phó Điềm Điềm có thấy Hạ An Nhiên đang cãi nhau với người bên cạnh mình. Nếu bộ dạng hung thần ác bá này bị người ta chụp được thì nói không chừng có thể lên hot search ấy chứ.

Lúc bạn đang nỗ lực thì có vài người đến ăn vạ. Lúc bạn đang tiến lên phía trước lại có vài người cãi nhau. Những người như vậy ngay cả tư cách làm đối thủ cũng không có.

Phó Điềm Điềm chỉ nhìn thoáng qua rồi quay đầu đi.

Chị Vương cũng thấy, “Sao lúc nào cũng bắt gặp Hạ An Nhiên thế nhỉ?”

Chị Vương nói xong thì ngẫm nghĩ một lát rồi bảo: “Phó Điềm Điềm, năm nay có phải là năm hạn của em không thế? Chị đi cầu cho em cái bùa bình an nhé.”

“Đừng.” Phó Điềm Điềm ngắt lời cô, “Tuy rằng nói ra có lẽ sẽ dọa hai người nhưng cứ để em nói thẳng đi. Em còn có một thân phận khác là người nổi nghiệp trong xã hội chủ nghĩa, bởi vì thế cho nên em không thể tin vào phong kiến mê tín được.”

Chị Vương: ...

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay đã đăng chương mới, chương tiếp theo sẽ đăng lúc 0 giờ đi.

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 30

Editor: Tram Anh

Beta-er: Quân

Buổi tối, Phó Điềm Điềm sẽ có buổi tiệc ở Hoàng Đình.

Hội sở Hoàng Đình là nơi ăn chơi của những kẻ có tiền, bảo mật tốt, cách biệt giai cấp rất cao, người đứng đầu là một phú nhị đại, có mạng lưới rộng.

Bên trong bối cảnh cũng rất phức tạp, cho nên không có ai dám gây sự ở Hoàng Đình. Đây cũng là điểm ăn chơi của nhiều ngôi sao.

Vương tử đến nhà của Phó Điềm Điềm để đón cô. Bất ngờ không thấy A Bạch, Vương tử hỏi: “A Bạch đâu?”

“A Bạch đi ra ngoài để làm việc rồi.” Phó Điềm Điềm thay quần áo rồi đi ra, rút trong người ra một cái thẻ ngân hàng. “Có nhìn thấy không? A Bạch

nhà em cho để em dùng tùy ý đây.”

Vương tử không xem nổi vẻ đắc ý này Phó Điềm liền nói: “A Bạch có thể kiếm được bao nhiêu tiền. Dùng tiền của A Bạch em không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Chị đừng có mà khinh thường A Bạch nha!” Phó Điềm Điềm không vui, “Em không quan tâm tiền nhiều hay ít, quan trọng ở đây là tấm lòng.”

“Cho nên em đã nhận lấy tấm lòng của A Bạch.” Vương tử mặt không biểu cảm

Phó Điềm Điềm bị những lời nói của chị Vương làm cho phát sợ, trái tim đập ngày càng mạnh.

Phó Điềm Điềm cùng chị Vương xuống xe trước hội sở, người phục vụ dẫn bọn họ vào trong.

“Em cảm giác ở đây có rất nhiều người.” Phó Điềm Điềm nói.

Đi bộ một đường dài, hầu như không có một chỗ trống.

Người phục vụ cười một chút, “Ở đây chúng tôi vừa nhận một bartender mới. Có rất nhiều người đến đây vì cậu ta.”

“Bartender?” Phó Điềm Điềm nghi ngờ, “Rượu cậu ta đặc biệt ngon sao?”

“Tôi chưa có uống qua, nên cũng không biết nhiều, ông chủ của chúng tôi thì lại rất rõ.”

Lúc này, đã kiếm được chỗ, hai người dừng cuộc nói chuyện lại.

Người phụ trách T&R là người nước L, tóc vàng mắt xanh, gọi là Daniel. Vậy mà cậu ta có thể nói tiếng Hoa rất lưu loát.

“Tôi nghe nói tiếng Hoa là ngôn ngữ chính của nước L?” Phó Điềm Điềm hỏi.

Daniel gật đầu, “Hơn 80% người trẻ tuổi ở nước L đều biết nói tiếng Hoa, đặc biệt là những cô gái trẻ.”

“Thật sao?”

“Bởi vì người giàu nhất nước L của chúng tôi Thẩm gia nói tiếng Hoa. Toàn bộ các cô gái trẻ ở nước L đều có mơ ước được gả vào Thẩm gia, cho nên họ đều cố gắng học.”

Phó Điềm Điềm gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hai người bắt đầu bàn công việc.

Daniel là một quý ông, thời điểm ăn cơm, anh ta không mời rượu và làm những hành vi xấu, ở điểm này làm Vương tử cùng Phó Diềm Diềm cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau khi bàn chuyện xong, mọi người bắt đầu buôn chuyện. Từ những chuyện thú vị cho tới đám người nhà giàu kỳ lạ, cuối là gia tộc giàu hiển hách tại nước L, Thẩm gia.

“Tôi chưa từng gặp qua Thẩm Thời Khanh, nhưng những người từng gặp qua đều nói anh ta lớn lên rất đẹp trai. Thẩm Thời Khanh có ba phần tư huyết thống của người Hoa nên con người có màu đen thuần khiết. Chỉ có ngũ quan gương mặt của anh ta giống người nước L. Một cậu bạn của tôi từng nói, nếu là nam nhân thì không nên đi gặp Thẩm Thời Khanh. Bởi vì sau khi gặp chỉ có hai kết quả, hoặc là bị anh ta bẻ cong, hoặc là quăng đờn còn sẽ sống trong sự ghen tị.”

Phó Diềm Diềm bị chọc cười, “Bạn của cậu thật vui tính.”

Daniel lắc đầu, “Không, lời cậu ấy nói chính là thật. Bạn của tôi đã gặp qua cậu ta một lần tại yến tiệc, sau khi trở về liền đi ngoại tình.”

Phó Diềm Diềm cùng Vương tử nhìn nhau, đều thấy trong mắt nhau sự sợ hãi.

“Kỳ thực tôi sẽ chịu trách nhiệm cho lời nói này. Bởi vì tôi và bạn tôi đến Trung Quốc để thư giãn, theo một nguồn tin đáng tin cậy, Thẩm Thời Khanh đã bị sát hại. Sau đó không lâu, em của hắn là Thẩm Thời Thần có đến Trung Quốc một lần. Chính là đến để lấy thi thể của anh ta về.”

“Không thể nào.....” Phó Diềm Diềm cảm thấy bản thân như đã biết một cái gì đó ghê gớm.

“Là sự thật, có thể sẽ sớm có tin tức mới, hiện tại tin tức vẫn còn đang ẩn.”

Thẩm Thời Khanh là con của gia chủ Thẩm gia, Thẩm Sách cùng với con gái của một phú thương Trung Quốc. Xuất thân ngậm thìa vàng, vừa sinh ra

liền đứng ở vạch đích. Điều đó đồng nghĩa với việc anh ta chính là người chiến thắng.

Bởi vì anh ta có ba phần tư huyết thống Trung Quốc, nên người dân Trung Quốc rất chú ý anh ta, bất kỳ tin tức gì của anh ta mọi người đều có thể bàn mấy ngày mấy đêm. Thẩm Thời Khanh hành động rất kín đáo, dù thế nào cũng không lộ mặt trên truyền thông. Ngay cả khi tham dự tang lễ của mẹ, truyền thông cũng chỉ chụp được một bức hình với bóng dáng mờ mờ.

Chính là một người như vậy, thế nhưng Daniel lại nói hắn đã chết. Nếu tin này truyền ra ngoài, sẽ không biết có bao nhiêu cô gái tan nát cõi lòng.

Đúng vậy, cho dù Thẩm Thời Khanh không để lộ bất kì bức ảnh nào, nhưng anh ta vẫn có rất nhiều fans ‘vợ’ ở Trung Quốc. Thậm chí trên mạng còn có người kết hợp diện mạo của Thẩm Sách làm ra một tấm ảnh Thẩm Thời Khanh, lấy đi hàng ngàn trái tim thiếu nữ. Ngay cả Phó Diềm Diềm nhìn vào bức ảnh tổng hợp đó cũng cảm thấy anh ta rất đẹp trai. Nhưng so với lời Daniel miêu tả thì bức ảnh này kém rất xa.

Bởi vì chủ đề nặng nề nên Daniel nói tương đối ít. Hai bên hàn huyên một lúc cho đến khi hết bữa ăn.

Daniel đi trước, Vương tử nói, “Xem ra giàu có cũng không phải chuyện gì tốt.”

Phó Diềm Diềm gật đầu đồng ý.

Các cô rời khỏi đó khá sớm, chưa đến 9h tối, thời điểm nhiều người hoạt động về đêm. Sau đó Vương tử đi toilet, Phó Diềm Diềm đứng ở hành lang chờ. Kết quả là, đứng được một lúc thì đụng phải An Khả Hinh đang đi tới.

An Khả Hinh cùng một đám người đang đi tới, cô ta đứng giữa đám người. Ngay từ đầu, Phó Diềm Diềm cũng không mấy quan tâm, thấy một đám người lại đây liền đi sang chỗ khác.

Trong bọn họ có khá nhiều nam, có người hướng Phó Diềm Diềm huyết sắc. An Khả Hinh cũng thấy được Phó Diềm Diềm, cô ta liền đứng lên, “Phó

Điềm Điềm.”

Phó Điềm Điềm nhướng mày nhìn cô, không nói gì tiếp.

An Khả Hinh chán ghét Phó Điềm Điềm, đặc biệt chán ghét khi phải nhìn thấy bộ dáng cao ngạo này. Rõ ràng cô mới là đại tiểu thư trong một gia đình danh giá, nhưng khi ở trước mặt Phó Điềm Điềm lại cảm thấy Phó Điềm Điềm mới là con người cao cao tại thượng kia.

Đêm nay, bọn họ đều đến vì Phó Bạch. Mấy ngày nay tất cả mọi người đều nghe nói, Hoàng Đình tuyển được một bartender rất lợi hại. Kỹ thuật khiến người ta hoa cả mắt, căn bản không ai có thể thấy rõ. Hơn nữa cái cực phẩm chính là bản thân cậu ta, Tiết Liên đôi với cậu ta rất ngưỡng mộ.

Bất quá mọi người đều thấy qua nhiều loại đẹp, nhưng người đẹp xem nhiều cũng giống nhau, nhưng Phó Bạch không giống họ. Những người nhìn thấy bọn họ đều vội vàng nịnh bợ lấy lòng, chỉ có Phó Bạch, mỗi lần lại đây cũng chỉ làm một ly rượu, làm xong liền đi, so với bọn họ thì ở lâu hơn chút. Nghe nói từng có một phú bà có ý đồ muốn chiếm tiện nghi của cậu, cậu trở tay một cái liền không chế bà ta lại, ném bà ta xuống đất trực tiếp gọi bảo vệ, một chút khách khí cũng không có. Nhưng khi bị đối xử như vậy phú bà cũng không nổi nóng, ngược lại mỗi đêm đều tới đây, vung tiền như rác, chỉ là Phó Bạch một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn bà ta.

Rất nhiều người giống như vậy. Nói trắng ra chính là người có ý đồ xấu, luôn nịnh bợ người thì người khinh, ngược lại nếu họ chướng mắt người thì người liền muốn họ.

Phú bà như vậy cũng không phải ngoại lệ. Rất nhiều người đều là bị Phó Bạch hấp dẫn mà đến. Kỹ thuật của cậu cùng những người khác không giống nhau. Bình thường người còn chưa kịp để ý kỹ thì cậu đã làm xong ly rượu. Còn có người vì nhìn thấy kỹ được một lần, đều mỗi ngày ở chỗ này ngồi canh. Cách cậu làm mỗi ly rượu đều giống một kiệt tác. Hơn nữa mỗi lần Phó Bạch pha chế xong cậu liền đi ngay, một câu cũng không nói với người khác, rất là có cá tính.

Phó Điềm Điềm rất ít khi tới các nơi như Hoàng Đình. Các cô nghệ sĩ yêu quý thanh danh hoặc là giả thanh cao đều rất ít đi đến những chỗ ăn chơi. Đêm nay Phó Điềm Điềm lại xuất hiện ở chỗ này, khẳng định cũng là tới vì Phó Bạch.

An Khả Hinh tự nhận là đã biết được mục đích Phó Điềm Điềm đến đây, có ý muốn làm Phó Điềm Điềm thất vọng, liền đi ra phía trước, “Nếu đêm nay cô tới vì Phó Bạch thì cô có thể đi về. Phó Bạch đã được chúng tôi đặt từ trước rồi.”

“Phó Bạch?” Phó Điềm Điềm tuy rằng nghe không hiểu An Khả Hinh đang nói cái gì. Nhưng nhạy cô bén bắt được từ ngữ mấu chốt.

An Khả Hinh để ý phản ứng Phó Điềm Điềm liền biết bản thân đã đoán đúng, đắc ý cười, “Chỉ có thể Vip ở Hoàng Đình hoặc có người chi ra bảy con số không mới có thể nhờ Phó Bạch pha chế, hơn nữa mỗi đêm đều có số lượng giới hạn. Đêm nay danh sách số lượng cũng đã đầy rồi. Hơn nữa người tiêu phí cao nhất chính là chúng tôi. Cho nên, nếu cô tới vì Phó Bạch, tôi khuyên cô vẫn nên trở về đi.”

Thấy mặt Phó Điềm Điềm ngây ra, An Khả Hinh trong lòng được một trận sáng khoái, cô liền tiếp tục nói, “Đương nhiên vì chúng ta đã từng làm việc chung trước kia, tôi có thể cho cô đến chỗ tôi xem vậy.”

“Cũng được.” Phó Điềm Điềm phục hồi tinh thần lại, “Vậy xin làm phiền.”

An Khả Hinh bị nghẹn một chút, cô không đối phó được với tình huống này của Phó Điềm Điềm. Cô nói những lời như vậy là vì muốn nhục mạ Phó Điềm Điềm. Xét theo tính tình của Phó Điềm Điềm chắc chắn là sẽ không đồng ý, không nghĩ tới hôm nay da mặt của Phó Điềm Điềm lại dày như vậy.

Nhưng là lời nói cũng đã nói ra, hơn nữa mấy cậu con trai rất vui mừng khi biết Phó Điềm Điềm sẽ gia nhập. Đều không chờ An Khả Hinh mở miệng nói, bọn họ liền nhiệt tình mà mời Phó Điềm Điềm.

An Khả Hinh mắt tròn trắng, tiếp theo lộ ra biểu cảm cao ngạo, bọn họ ở nhóm này đều là những người giàu có. Vừa lúc khiến Phó Điềm Điềm hiểu một chút về sự chênh lệch gia thế.

Phó Điềm Điềm gửi tin nhắn lại cho Vương tử rồi cùng đám người này đến chỗ bọn họ.

Tuy rằng cảm thấy là không có khả năng, nhưng tên bartender này cũng tên Phó Bạch. Điều này làm Phó Điềm Điềm có chút để ý, cho nên cô quyết định ở lại xem tình hình một chút. Vương tử ở phòng kế bên, nếu bên này cô gặp rắc rối, Vương tử chắc chắn cũng sẽ biết.

Bọn họ tiến vào trong, liền có người phục vụ cầm thực đơn về rượu đưa tới. Phó Điềm Điềm đòi rượu cũng không biết nhiều. Liền cảm thấy một ly rượu vang đỏ giá 2 vạn, không quá mắc, cũng không quá rẻ.

Rượu bán bên trong hội sở so với bên ngoài đều mắc hơn, nhưng tất cả đều là hàng thật, không có hàng giả. Hơn nữa những người tới nơi này đều là những kẻ có tiền, họ sẽ không để ý chút tiền nhỏ ấy.

“Thù lao đóng phim của cô cũng không thấp, không cần phải nhỏ mọn như vậy.” An Khả Hinh cố ý nói, trước mặt Phó Điềm Điềm là một loạt rượu, giá cả thấp nhất đều là cũng phải năm con số, nhấp một ngụm xong liếc mắt nhìn Phó Điềm Điềm một cái.

Phó Điềm Điềm nhìn đến An Khả Hinh tỏ vẻ so sánh trẻ con mà bật cười.

Bọn họ đêm nay chính là tới vì Phó Bạch. Mặt khác bọn người giàu này đến để tiêu tiền. Hỏi qua người phục vụ kỹ lục tiêu phí là bao nhiêu. Rất mau liền vượt qua một chỗ, trước mắt đã thành chỗ tiêu phí cao nhất. Sau đó gấp không chờ nổi Phó Bạch lại đây điều rượu.

Mấy cậu nam ở phòng cũng đi kêu mấy nữ bồi rượu. Mấy cô gái cũng không kém, kêu ba soái ca bồi rượu. Tuy rằng hội sở chỉ cung cấp bồi rượu để phục vụ, nhưng khi ra khỏi hội sở bọn họ sẽ phát sinh ra cái gì, hội sở đều mặc kệ. Cho nên trường hợp này rất dâm dã.

Phó Điềm Điềm có chút không khoẻ. Cô không nghĩ tới những người này lại chơi lớn đến vậy. Hơn nữa cũng không chút kiêng kị bất kỳ ai ở đây.

Cô không thích trường hợp như vậy. Càng không thích bản thân bị nhìn chăm chăm muốn đến xương cốt. Ngay thời điểm cô chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài, cửa phòng được mở ra, Tiết Liên dẫn A Bạch đi vào.

-----oOo-----

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 35

Editor: Luu

Beta-er: Quân

Lần trước hai người đều vô cùng trong sáng, không hề suy nghĩ gì thì lần này cả hai đều rất câu nệ, Phó Điềm Điềm nằm chính tề, A Bạch quay lưng về phía cô nhưng không có động tác nào khác, tựa như cứ như vậy bên cạnh cô là đủ.

Phó Điềm Điềm không biết mình tại sao lại ngủ mất, thời điểm tỉnh dậy lại thấy mình nằm trong ngực A Bạch, đầu gối lên cánh tay anh. Cô giãy giụa một chút, thế là hai mắt A Bạch mở to: “Điềm Điềm, buổi sáng tốt lành.” Sáng sớm ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, nhưng ánh mắt của A Bạch so với nắng còn chói lọi hơn. Anh nhìn cô dịu dàng, bên trong có tình cảm không che giấu, đồng tử như có cả ngàn hoa mỹ lệ, giống như thế giới xinh đẹp nhất trần đời đang tỏa muôn ngàn tia sáng hào quang.

Phó Điềm Điềm vui mặt vào hôm vai A Bạch cọ cọ, anh lại nhẹ nhàng cười. Cảm giác yêu đương thật khiến người ta muốn trầm luân, Phó Điềm Điềm một mực muốn duy trì lí trí, nhưng lí trí của cô đã bị bẻ nát từ hôm qua. Cơ mà cô vẫn muốn bảo toàn cho mình chút mặt mũi.

Phó Điềm Điềm từ trên giường đứng lên, bắt đầu chỉ huy A Bạch: “Chút nữa nhìn bên ngoài không có ai thì phải bí mật về phòng, không cho phép để ai được trông thấy.”

A Bạch nhìn cô cười, bộ dạng rất dung túng, sau đó lại hôn cô một cái.

Mặt Phó Điềm Điềm lại bắt đầu nóng ran, nhưng dù sao cũng chỉ ở mặt, cô làm ra bộ dáng không quan tâm, bắt đầu đi rửa chân tay mặt mũi.

Chuyện ở cùng một chỗ với A Bạch, lúc đầu Phó Diễm Diễm định giấu một thời gian, nhưng không ngờ sự tình phát triển quá nhanh so với dự đoán, nên hầu như mọi người thân cận đều biết hết.

Vương tử dù không có khiêng loa tới, nhưng miệng của chị vừa nhìn thấy Phó Diễm Diễm đã hoạt động không ngừng, cho dù không cầm loa cũng không cách nhau lắm.

“Phó Diễm Diễm, còn nhớ rõ mấy hôm trước em nói với chị như thế nào chứ? Em ở phòng làm việc của chị đã đáp ứng chị ra sao?”

Vương tử nói rất đúng, Phó Diễm Diễm lần trước đến công ty, trước mặt chị Triệu thừa nhận mình muốn làm nên sự nghiệp của một người phụ nữ trước rồi mới tính đến chuyện yêu đương.

Nhưng Phó Diễm Diễm rất nhanh phản bác lại: “Em xác thực có nói vậy, nhưng sự nghiệp cùng yêu đương của em lại không có xung đột. Haizz, hiện tại cũng đang hiện hành việc tình yêu sự nghiệp hai tay bắt lấy song song ... Đúng là cả hai tay đều muốn được bình ổn, được đối xử công bằng mà.”

Vương tử bị cô làm cho tức giận đến lá gan cũng đau: “Đạo lý đều là họ nhà em.”

Phó Diễm Diễm nghiêm trang lắc đầu: “Chị nhầm rồi, em không họ Đạo, em họ Phó, nhà em cũng không có truyền thống đặt tên hậu bối là đạo lý.”

Chị Vương: “...”

Mắng không được mắng, nói không lại người, số chị thật khổ.

Phó Diễm Diễm bị chị Vương giáo huấn nửa giờ, rốt cuộc nhịn không được nói: “Chị Vương, không phải chị đổ kị với em, thấy em thoát ế trước thì nội tâm bất mãn, tìm nhiều lí do vậy để hành hạ em cho bớt nặng lòng?”

“Chị không nặng lòng ... Đây không phải, Phó Diễm Diễm, em cứ ý tứ gì đây, chị chỗ nào đổ kị với em hả?”

“Không đổ kị thì tốt.” Phó Diễm Diễm rót cho chị Vương chén nước, lại đập cho chị một gậy, “Vương chị đại, uống nước để giọng trong, sau đó về nhà suy nghĩ kĩ cho em chuyện quan hệ xã hội, vạn nhất tình yêu nhỏ bé của em bị lộ ra ngoài ánh sáng, đừng trách em không sớm thông báo, nhờ cậy chị nha.”

Vương tử: ...

Dạng nghệ sĩ này nên đánh cho một trận nên thân.

Tiểu Lâm ở bên cạnh xem kịch hay, cô bé rất thích nhìn Vương tử và chị Diễm Diễm đấu võ mồm trong hòa bình mỗi ngày.

Vương tử lúc này quét ánh mắt tới, Tiểu Lâm thoáng chốc nghiêm túc trở lại.

Kí xong hợp đồng mới, Phó Diềm Diềm sau đó không lâu lại tiếp tục đi quay.

Lần quay trước đó, Phó Diềm Diềm đi quay 《 Người thừa kế 》 kì thứ năm.

Kì thứ năm di chuyển địa điểm quay đến tận nước L.

Nước L luôn là nơi người Trung Quốc chọn lựa là điểm du lịch phương tây đầu tiên, bởi ở đây hầu hết mọi người đều biết nói vài câu tiếng Trung, có người nói còn rất lưu loát, cho nên nếu so sánh với việc đi du lịch nơi khác, đầu tiên là vấn đề ngôn ngữ được thông qua dễ dàng.

Mà nước L lại rất xinh đẹp, ba bên giáp biển, ánh nắng tràn đầy, bãi cát, đô thành, nghệ thuật, âm nhạc, ... đều khiến người ta vô cùng say mê đến nỗi không muốn trở về nhà.

Ngoài phong cảnh, nước L còn nổi tiếng nhất là về y học, kĩ thuật chữa bệnh ở đây vô cùng tân tiến, xếp hạng nhất thế giới về trình độ y khoa, các máy móc khám chữa bệnh tân tiến nhất đều có mặt ở đây, hơn nữa, Hiệp hội bác sĩ lớn số một toàn cầu hầu như đều tập trung tại quốc gia có diện tích chưa bằng một phần hai mươi lần Trung Quốc này.

Nơi này được coi là sự đối kháng với Tử thần, mỗi ngày có vô số bệnh nhân chữa trị, đương nhiên, nếu như một bệnh nhân ở nơi này không thể có phác đồ điều trị, vậy toàn thế giới này không có ai có thể cứu nổi người đó.

Phó Diềm Diềm đã từng có nguyện vọng lớn nhất là một ngày nào đó tích lũy đủ tiền, sẽ mang em trai mình – Phó Nham đến đây chữa bệnh.

Phó Nham trong mắt của Phó Diềm Diềm là hài tử có tướng mạo xuất sắc nhất thế giới. Cậu bé từ nhỏ đã đặc biệt nhu thuận, vừa ra đời hầu như đứa bé nào cũng khóc, chỉ trừ có cậu là yên lặng, từ nhỏ đến lớn không khóc không nháo, mặc kệ nói cùng cậu chuyện gì, cậu đều sẽ vỗ tay phụ họa, sau đó cười rất tươi.

So với những đứa em trai vô cùng ngang bướng, Phó Nham quả thật là thiên sứ, nhưng thiên sứ thì không nên lưu lại ở nhân gian. Đến khi Phó Nham dần dần lớn lên, mọi người mới phát hiện ra trí óc của cậu có vấn đề, mãi mãi ngừng lại ở giai đoạn trẻ thơ, không có cách nào lớn lên nổi.

Phó Diềm Diềm đã từng nghĩ, cô về sau nhất định phải tích lũy thật nhiều tiền, đợi lúc cô tích đủ, nhất định sẽ dẫn cậu đi nước L, nơi này hội tụ đầy đủ các chuyên gia uy quyền trên toàn thế giới, họ nhất định có thể chữa trị

cho cậu. Thế nhưng không chờ cô tích đủ tiền, Phó Nham đã về đến Thiên đường – nơi mà có lẽ cậu phải thuộc về.

Phó Điềm Điềm bắt mình ổn định thật nhanh tinh thần, tuyệt đối không được nghĩ thêm gì nữa.

Kì này đến nước L chỉ làm nhiệm vụ là tìm kiếm kho báu, nhóm người Phó Điềm Điềm phải hoàn thành nhiệm vụ của ekip chương trình để đạt được gợi ý liên quan đến kho báu và manh mối về chiếc chìa khóa mở nó, cuối cùng tìm ra người chiến thắng trong thử thách lần này.

Ekip chương trình cung cấp cho bọn họ chỗ ở, 200 âu tiền, một bản đồ của thủ đô nước L, cùng nhiệm vụ ban đầu để đi tìm manh mối, sau đó ... không còn gì nữa.

Năm người cầm bản đồ mà ngăn người: “Cái này có dọa người hay không, tha hương nơi đất khách quê người, chưa kịp quen thuộc cuộc sống ở đây đã bắt chúng ta đi tìm chìa khóa kho báu.”

“Còn bắt tất cả chúng ta dốc toàn bộ sức lực, thật hiểm ác.”

Ekip chương trình không để bọn họ hợp thành một đoàn, năm khách quý nhiệm vụ ban đầu nhận được cũng khác nhau.

Tuy nói nước L đa số biết nói tiếng Trung, nhưng tiếng Anh vẫn là thông dụng nhất, mọi người đều là lần đầu tiên đến, khó tránh khỏi có chút bất an. Hứa Tinh Trạch cùng Trình Trục là giỏi tiếng Anh nhất, Hứa Tinh Trạch sau khi học xong sơ trung liền ra nước ngoài du học, còn Trình Trục là vì điện ảnh mà khổ luyện thành tài, hai người họ nói chuyện bằng tiếng Anh không có bất cứ trở ngại gì.

Đứng sau hai người bọn họ chính là Phó Điềm Điềm, Phó Điềm Điềm từ khoa Văn mà ra, lúc thi tốt nghiệp tiếng Anh 150 điểm là cao nhất, cô kiểm tra được 140 điểm, bất quá trong nước nhiều thí sinh đều như cô, không có nhiều cơ hội giao tiếp, khẩu ngữ liền thiếu một chút. Nhưng qua nhiều năm là đại biểu môn tiếng Anh, cũng chăm chỉ tự học, Phó Điềm Điềm kể ra giao tiếp cũng không ngại ai.

Khá thảm có lẽ là Hường Ngữ và Cố Khải, Hường Ngữ mười mấy tuổi có học bổng ra nước ngoài làm thực tập sinh, sẽ nói ngôn ngữ nước ngoài nhưng cơ bản không phải tiếng Anh. Cố Khải học đại học thì tiếng Anh ở cấp bốn, nói thẳng ra là câm điếc với tiếng Anh, không thể nào đường hoàng sử dụng. Hiện tại chỉ có thể gửi gắm hi vọng ở việc hai người họ sẽ gặp được nhiều người nói tiếng Trung.

Hường Ngữ sau khi cùng Cố Khải thương lượng quyết định đi cùng nhau, hai người một chỗ vẫn tốt hơn một người, manh mối cũng có thể chia sẻ.

Hơn nữa, hai người họ ở kì đầu tiên đã truyền ra chút cầu lương, chương trình quyết định thương lượng một chút, hai quản lí công ty cũng kết hợp để họ có hiệu ứng CP, hai người cũng đồng ý, thành ra những kì gần đây cần hỗ trợ nhau hay lập tổ đội, khả năng đi với nhau của họ đều rất cao.

Nhóm Cố Hướng xuất phát trước, Trình Trục sau đó một mình tự dung tự tại, chỉ còn lại Phó Điềm Điềm cùng Hứa Tinh Trạch.

Hứa Tinh Trạch: “Chị Phó, chúng ta cũng tổ đội đi.”

Phó Điềm Điềm gật đầu: “Tốt, em trai Hứa mang chị đi theo đi.”

Nhiệm vụ của Phó Điềm Điềm là đến một quảng trường rất đông du khách, ekip cho cô năm tấm hình, cô sẽ ở quảng trường tập các động tác dựa trên năm tấm hình đó. Nếu như tổ tiết mục thông qua thì Phó Điềm Điềm sẽ có được manh mối đầu tiên.

Hứa Tinh Trạch thì lại có nhiệm vụ là đến một quán rượu, chủ quán sẽ đưa ra mấy loại đồ uống hảo hạng ở đó ra cho cậu nếm thử, sau đó nếu cậu tìm ra được đồ uống bán chạy nhất thì có thể cảm được manh mối, chọn sai sẽ bị ekip phát thêm một nhiệm vụ để tiếp tục làm.

Phó Điềm Điềm cùng Hứa Tinh Trạch xem bản đồ, phát hiện quán rượu tương đối gần nên quyết định ngồi xe đến quán trước.

Quán rượu nằm trên một con đường sầm uất nơi thủ đô phồn hoa, xong cửa vào khá hẹp, rất khó phát hiện, Phó Điềm Điềm và Hứa Tinh Trạch mới tìm được tới nơi. Bởi vì thời gian tương đối sớm, quán rượu bên trong không có những người khác, chỉ có chủ quán cùng mấy bồi bàn để dọn dẹp.

Bên trong quán rượu có treo một chiếc TV, lúc này đang phát tin tức buổi sáng của nước L.

Phó Điềm Điềm ngẩng đầu, liếc mắt liền thấy trong bản tin xuất hiện Thẩm Thời Thần, hấn mặc âu phục, khuôn mặt anh tuấn, tròng mắt màu lam nhạt, trên mặt nở nụ cười, khí chất như cây phong mùa xuân, nếu so sánh với khí chất nặng nề bức người lúc đón tiếp Phó Điềm Điềm ở bữa tiệc quả thực như hai người xa lạ.

Thẩm Thời Khanh hiện không bức ảnh chụp nào được lọt ra ngoài thì Thẩm Thời Thần lại thường xuyên xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng tại nước L, nhìn có vẻ uy quyền rất cao.

Trong tin tức đang phát chính là việc Thẩm Thời Thần đại biểu cho Thẩm gia có mặt tại Liên hiệp ngân sách nhi đồng quốc gia để tuyên góp, vung tay lên đến ba ức, đứng bên hấn đều là lão đại trong giới chính trị, song tất thay đều đối với hấn vô cùng cung kính, nhìn hòa hợp đến khó tin.

Tin tức này phát xong thì Hứa Tinh Trạch đã làm tốt nhiệm vụ, cầm tới manh mối đầu tiên.

Hai người bắt đầu đến quảng trường để Phó Diềm Diềm thực hiện nhiệm vụ.

Bởi vì khoảng cách đến đó không xa, hai người liền đi bộ.

Hứa Tinh Trạch đeo tai nghe, hỏi Phó Diềm Diềm: “Quên chưa hỏi chị, lần trước Thẩm Thời Thần tìm chị làm gì vậy, không làm khó chứ?”

Phó Diềm Diềm lắc đầu, tai cũng đeo tai nghe: “Hỏi chị một chút cũng không ra được vấn đề, liền thả chị đi luôn.”

“Hắn rất nguy hiểm.” Hứa Tinh Trạch nói.

Phó Diềm Diềm ngoài ý muốn ngẩng đầu lên: “Em biết hắn à?”

Hứa Tinh Trạch lắc đầu: “Em không biết, nhưng em biết được qua người của Chung gia.”

Cậu thấp giọng: “Thẩm Gia người cầm quyền đều đã lần lượt qua đời, cha hắn, anh trai hắn đều đã chết. Hiện giờ hắn đã ngồi vững vàng trên cương vị chủ của Thẩm gia.” Hứa Tinh Trạch dừng một chút rồi nói tiếp. “Không biết vì sao Thẩm Thời Thần tìm chị, nhưng chị hãy coi chừng, hắn chính là loại người giết đồng loại không chớp mắt đó.”

Phó Diềm Diềm sững sốt một chút, có chút bị hù: “Thế nhưng chị thật sự không biết hắn, trước đó cũng không cùng hắn gặp gỡ bao giờ.”

Hứa Tinh Trạch an ủi cô: “Không có việc gì thì hắn sẽ không tốn tâm tư vào những nhân vật bé nhỏ như chúng ta, em chỉ kể để trong lòng chị biết rõ nguồn cơn một chút.”

Phó Diềm Diềm gật đầu.

Năm khách mời chạy ở ngoài, nhiệm vụ đủ các loại, cơ bản đều diễn ra ở những địa điểm nổi danh nhất thủ đô nước L nên đến khi chờ khách quý về đủ trụ sở đủ làm bọn họ mệt chết.

Lúc đầu mọi người còn nghĩ là để riêng manh mối mà mình tìm được, nhưng để riêng ra thì tìm tòi thật lâu cũng không được gì, cuối cùng dứt khoát thẳng thắn đem toàn bộ manh mối thụ hưởng ra, ngày mai ai tới trước thì coi như thắng.

Mọi người đem manh mối ra, phân tích từ cùng một xuất phát, sau đó phát hiện kho báu và chiếc khóa rất có khả năng nằm tại kiến trúc tháp Trung ương tại nước L.

Đem manh mối phân tích xong thì tất cả trở về phòng nghỉ ngơi, Phó Diềm Diềm về phòng trước tiên là quay một đoạn phim gửi cho A Bạch, tiêu đề là

“Kết thúc công việc rồi nha”, A Bạch lập tức phản hồi, gửi cho cô một video pha rượu.

Mở video ra chính là dáng vẻ của A Bạch, video được quay rất chuyên nghiệp, kết cấu hoàn mỹ, ánh sáng khá tốt, toàn bộ video bao phủ một bầu không khí mộng lung vị đạo, thần sắc A Bạch vô cùng chuyên chú, ngay cả lông mi run run cũng có thể thấy rõ.

Phó Điềm Điềm xem hết video thì A Bạch liền gọi đến.

“Video là ai quay vậy?” Phó Điềm Điềm tò mò hỏi.

“Lão Tiết.” A Bạch dừng một chút, tiếp tục bổ sung, “Anh ấy nói dáng vẻ nam nhân khi làm việc là đẹp trai nhất, em khẳng định sẽ thích.”

Tiết Liên ngay từ khi lên làm cố vấn tình cảm cho A Bạch, liền bắt đầu dùng sức giày vò anh, đầu tiên là dạy A Bạch thổ lộ tâm tình, sau là mỗi ngày ở bên tai A Bạch nhắc:

“Biết anh nghĩ gì không? Anh nghĩ mình sẽ che chở cho em?”

“Biết anh nhìn gì không? Anh đang ngu ngốc mà nhìn em.”

“Biết anh vì cái gì mà cảm mạo không? Bởi vì với em anh hoàn toàn không đủ sức chống cự.”

Lúc đầu A Bạch không biết hành vi của mình có bao nhiêu ngu xuẩn, từ khi Tiết Liên mỗi ngày đều nói mấy câu buồn nôn này, A Bạch mới nghĩ tới mình mà chạy trước mặt Phó Điềm Điềm nói lại như vậy, khẳng định phải đào đất để tự chôn mình.

Cho nên mấy ngày nay A Bạch thay đổi thái độ, vô cùng lạnh lùng.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi là luôn dùng tình cảm để gõ chữ.

Vậy nên khi được mọi người quan tâm như thế, tôi sẽ báo trước cho mọi người một chút diễn biến, A Bạch ngày mai khôi phục kí ức rồi nhé!

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 36

Editor: Ngọc

Beta-er: Quân

Sau khi phát hiện ra rằng những lời âu yếm bình thường đã mất đi sự hấp dẫn đối với A Bạch, Tiết Liên liền nghĩ đến các phương pháp khác. Ngày

ngày hấn ra sức chụp ảnh A Bạch rồi bảo A Bạch gửi cho Phó Điềm Điềm. Hôm nay lại chạy đến hỏi A Bạch có thể nấu cơm không, nếu có thì hấn sẽ đưa A Bạch đến đoàn phim thăm Phó Điềm Điềm, tiện thể đưa cơm luôn.

A Bạch thực sự rất phân khích về điều này. Bởi Phó Điềm Điềm sẽ sớm đi quay phim, họ sẽ khó có thể gặp lại nhau trong một thời gian dài. Thế mà Tiết Liên có thể đưa hấn đến thăm đoàn phim, quả thực rất tốt.

Vì vậy những ngày này khả năng chịu đựng của A Bạch đối với sự phiền hà của Tiết Liên cao hơn rất nhiều.

“Ông chủ của anh rất tốt.” Phó Điềm Điềm nói.

A Bạch muốn nói rằng sếp của hấn có vấn đề về chỉ số IQ. Nhưng ngẫm lại thì sếp là cố vấn tình cảm của hấn, nếu ông chủ có vấn đề về IQ thì có lẽ IQ của hấn có vấn đề hơn. Thế nên hấn chỉ gật đầu lấy lệ.

Phó Điềm Điềm nhìn vẻ mặt rối bời của hấn rồi mỉm cười.

Ngày hôm sau, cả năm khách mời cùng nhau đi đến tháp trung tâm.

Tháp trung tâm là một trong những điểm tham quan không thể bỏ qua khi khách du lịch đến thăm thủ đô của đất nước L. Tòa tháp này đã có tuổi đời hàng trăm năm lịch sử, trải qua nhiều cuộc chiến tranh, các lễ rửa tội. Đến nay vẫn sừng sững hiên ngang, trở thành một biểu tượng kiến trúc của quốc gia L.

Quốc gia L đang đắm chìm trong những tia nắng ban mai dịu dàng và bình yên. Những con chim bồ câu đang dạo chơi trên đường, chúng căn bản không sợ người. Bọn chúng khi thấy người sẽ bay đến, nếu cảm thấy có lẽ không được cho ăn thì sẽ kiêu ngạo rời đi.

Phó Điềm Điềm hôm nay cố ý mang theo một nắm ngô để cho chim bồ câu ăn. Mấy chú chim bồ câu thấy thức ăn liền bay sà sà đến. Trên tay cô có một con, cả trên vai nữa, còn một con đậu trên đầu làm tóc cô rối cả lên.

“Chị Phó, chị không sợ chúng nó đại tiện hay tiểu tiện bừa bãi à?” Hứa

Tinh Trạch hoang mang nói.

Hứa Tinh Trạch vừa dứt lời thì một con chim bồ câu bên chân của Phó Điềm Điềm không kiêng dè mà cho bọn họ xem một màn biểu diễn đại tiện.

Phó Điềm Điềm bị dọa đến tái nhợt, thế nên cô không trêu chọc những chú chim bồ câu nữa mà chỉ rải ngô xuống đất cho bọn chúng ăn. Ai biết được mấy chú chim đó vẫn quý cô, không chịu đi xuống.

Phó Điềm Điềm lo lắng: “Làm sao bây giờ?”

Camera – man đang mãi mê quay phim, còn nhắm mắt làm ngơ trước sự cầu xin giúp đỡ của Phó Điềm Điềm. Mấy người khác thấy cô như thế cũng

chỉ cười. Cuối cùng vẫn là Hứa Tinh Trạch từ đâu phi đến dọa lũ bồ câu táo bạo này.

Phó Diễm Diễm cột lại tóc, rồi quay sang nói với camera: “Qua chuyện này ta biết được rằng đứa trẻ dễ thương và đứa trẻ ác ma chỉ cách nhau một tí tẹo mà thôi.”

Trình Trục nói: “Chị nói cái này như là kinh nghiệm nuôi dạy con cái ấy.” “Đây là một hiện trường vụ án đẫm máu do một nhóm bồ câu gây ra.” Phó Diễm Diễm hướng đến camera và nói, “Tổ tiết mục đã chinh cho tôi một hiệu ứng đặc biệt kinh dị. Một cô gái xinh như hoa bị bao vây bởi một nhóm bồ câu và đe dọa bằng cách đi đại tiện, tiểu tiện,…”

“Tổ tiết mục cho chị tiền à?” Cố Khải trêu chọc.

“Đúng, cho tiền.”

Những người khác cười sảng khoái.

Hai mươi phút sau, mọi người đã tập trung đông đủ ở tháp trung tâm.

Ngày hôm qua cố gắng thu thập manh mối cũng chỉ bảo họ đến đây, còn vị trí cụ thể trong tháp thì không ai biết được. Tổ tiết mục giao cho bọn họ các nhiệm vụ tiếp theo.

Phó Diễm Diễm nhận được nhiệm vụ là phải tìm một du khách khác giới cao hơn mình, sau đó thì cùng nhảy dây đôi hai mươi lần liên tiếp. Nếu hoàn tất thì nhiệm vụ coi như được hoàn thành.

Cô nhận nhiệm vụ, vừa hay cô cũng bắt gặp một du khách đang đi trước mặt mình. Người đàn ông đó cao hơn cô và cô không biết vì sao mà người đó lại cho cô một cảm giác quen thuộc vô cùng.

Nhưng bây giờ nhiệm vụ là việc quan trọng nhất. Cô nhanh chóng bình tĩnh và chạy theo người đàn ông đó rồi nói: “Làm phiền một chút…”

Người đàn ông đó quay đầu lại, đôi mắt màu lam nhạt rõ ràng rất đẹp nhưng lại cho đối phương cảm giác là lạ. Chỉ là khuôn mặt này rất bình thường, nếu ném vào một đám đông thì rất khó để tìm ra.

Phó Diễm Diễm khựng người lại, khuôn mặt của Thẩm Thời Thần đột nhiên xuất hiện trong đầu cô. Anh ta cũng có đôi mắt màu này, nhưng ở đất nước L thì rất nhiều người có màu mắt này, không nên quá hoảng hốt.

Phó Diễm Diễm bình tĩnh lại rồi nói với du khách kia về nhiệm vụ của mình.

Anh ta khẽ nhú mày, Phó Diễm Diễm chấp tay trước ngực và thỉnh cầu, “Làm ơn, giúp tôi một chút, không mất nhiều thời gian quá đâu.”

Phó Diễm Diễm là một trong những ngôi sao hàng đầu trong giới giải trí.

Cô có khuôn mặt xinh đẹp và thuần khiết. Đặc biệt với đôi mắt biết nói, khi

đã nhìn vào nó thì bạn khó có thể từ chối nổi.

Có lẽ vẻ dễ thương và tội nghiệp ấy dễ làm người khác động lòng trắc ẩn.

Người đàn ông đó cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Phó Điềm Điềm cầm dây chuẩn bị nhảy. Khi vừa chuẩn bị vung dây thì phát hiện người đàn ông này quá cao, có lẽ phải một mét chín. Phó Điềm Điềm 1m68, ở trong giới nữ minh tinh thì không tính là lùn nhưng khi đứng trước mặt du khách này thì phải nói là quá lùn.

Không thể không nghĩ đến A Bạch. Vì hắn cũng rất cao, chỉ cần cúi đầu đã có thể nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Khuôn mặt cô đỏ ửng, suy nghĩ này đi hơi xa rồi thì phải.

Cố gắng kéo dòng suy nghĩ trở lại, Phó Điềm Điềm vung dây nhảy.

Sự chênh lệch chiều cao giữa hai người rất lớn khiến điều đó trở thành trở ngại. Bởi vì Phó Điềm Điềm hoặc là vung dây quá thấp hoặc là cố vung cao mà bị vướng dây. Mỗi lần như thế cô gương ngừng nói, “Xin lỗi.”

Người du khách kia từ nãy đến giờ vẫn không nói lời nào. Vốn dĩ lần này cô cũng không trông đợi vào câu trả lời của hắn ta, nhưng không ngờ hắn lại nói, “Không sao đâu.”

Giọng nói của hắn ta trông rất trẻ, hoàn toàn không phù hợp với khuôn mặt 30, 40 tuổi của hắn ta.

Phó Điềm Điềm bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, sau đó lại tiếp tục nhảy dây.

Nhiệm vụ này tưởng chừng đơn giản nhưng phải mất gần hai mươi phút mới có thể hoàn thành, thu hút không ít người qua lại đến xem. Khi nhiệm vụ hoàn thành, Phó Điềm Điềm thở phào nhẹ nhõm.

Phó Điềm Điềm nhận được thẻ manh mối, cô định đến cảm ơn du khách kia một lần nữa nhưng hắn ta đã rời đi.

Ở kì này, người đạt được huân chương cuối cùng là Cố Khải.

Phó Điềm Điềm đã nỗ lực quay xong chương trình và trở về Kinh Thị trong đêm.

Phó Điềm Điềm không để Tiểu Lâm đi theo, tự mình kéo vali vào. Đến trước cửa biệt thự, cô phát hiện trong nhà không có một chút ánh sáng, cả A Bạch cũng không có, ngay cả bảo mẫu, người chăm sóc cũng biến mất tăm. A Bạch thì chắc là buổi tối nên đi ra ngoài, thế còn những người khác đâu? Ngàn dặm xa xôi gấp gấp trở về, thế mà trong nhà không có ai. Không thể không nói, Phó Điềm Điềm có chút hụt hẫng.

Cô móc chìa khóa ra mở cửa, trong nhà tối om. Khi Phó Điềm Điềm đang kiểm công tắc bật đèn thì bị tay một người nào đó nắm lấy, “Khoan bật đèn

đã.”

Là giọng nói của A Bạch.

Tâm trạng của Phó Diềm Diềm lên xuống còn nhanh hơn tàu siêu tốc, cô nhanh chóng rút bàn tay đang bị nắm kia về.

A Bạch lấy dép đi trong nhà từ tủ giày ra. Hắn cúi xuống giúp cô thay giày, sau đó bế cô lên.

Phó Diềm Diềm hét lên, cô vội vàng ôm lấy cổ của A Bạch, tròng mắt giận giữ. Hắn cười, bế cô đi vào trong.

Tới phòng khách, đèn rót cuộc cũng được mở, hắn nhẹ nhàng thả cô xuống. Trong phòng được trang hoàng đầy hoa hồng đỏ, hồng nhạt, và cả hoa hồng đen nữa. Ở giữa là một trái tim được rải bằng hoa hồng, cô đang đứng ở đó. Tuy rằng hơi là lạ nhưng cô cũng là một cô gái mộng mơ. Cô cảm thấy hình thức không quan trọng, quan trọng là ai đó nguyện đặt bạn vào trái tim họ, luôn dành tâm trí cho bạn, cung chiều, nâng niu bạn theo cách của họ.

Đương nhiên, cô nói: “Thật là truyền thống a~”

A Bạch trầm ngâm: “Điều này đã được cư dân mạng bầu chọn đó.” Sau đó hắn kết luận, “Bọn họ cũng thật là...”

Phó Diềm Diềm bật cười.

Cô nhón chân lên và nhẹ nhàng hôn lên môi A Bạch.

“Diềm Diềm.” A Bạch sững sốt nói.

“Ừm.”

“Anh có thể hôn em không?”

Không đợi Phó Diềm Diềm trả lời, hắn liền nói tiếp: “Anh muốn hôn em.”

Vừa dứt lời, đôi môi của A Bạch đã nhanh chóng đáp đúng nơi cần đáp.

Hắn rất tài tình trong phương diện tấn công Phó Diềm Diềm, cô bị hôn đến nỗi không thể chống trả. Cuối cùng đành nhìn hắn ta bằng đôi mắt ngân ngấn nước. Sau đó bức tường thành vốn kiên cố bây giờ đã thất thủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phó Diềm Diềm phải gấp rút chuẩn bị để đến đoàn phim, Vương tử sẽ đến đón cô.

Bởi vì phải liên tục làm việc và di chuyển, sáng lại phải dậy sớm, giọng nói của Phó Diềm Diềm có chút kì lạ. A Bạch lo lắng đến nỗi ngay khi Phó Diềm Diềm vừa đi liền gọi cho Tiết Liên hỏi xem nếu đau họng thì nên làm gì?

Mới sáng sớm mà Tiết Liên đã bị A Bạch đánh thức. Rõ ràng hắn ta mới là ông chủ nhưng không biết vì cái gì mà luôn như người hầu trước mặt A Bạch. Không chỉ không tức giận mà còn nghiêm túc thảo luận các phương thuốc cổ truyền chuyên trị giọng nói như đường phèn tuyết lê hay cây kim

ngân linh tinh. Thậm chí còn đồng ý cùng A Bạch đến đoàn phim thăm Phó Diễm Diễm.

Khi vừa gác máy xuống, Tiết Liên ngạc nhiên vì không ngờ tính khí của bản thân lại tốt như thế.

Buổi sáng là lễ khai máy của đoàn phim. Phó Diễm Diễm đến khách sạn liền lập tức trang điểm, thay trang phục và trả lời phỏng vấn.

Đoàn phim công bố danh sách diễn viên chính. Phó Diễm Diễm là nữ chính, còn nam chính là nam diễn viên Trịnh Tích – người được coi là lưu lượng tiêu hoa. Chỉ nhìn sơ qua cũng có thể thấy bộ phim này sẽ thành công vang dội.

Một số cư dân mạng bình luận: Khả năng diễn xuất của Phó Diễm Diễm càng ngày càng tốt. Trong những năm đầu cô ấy đã diễn những bộ phim bình thường, nhưng năm nay thì lại khác.

Người khác trả lời: Đúng thế, dạo gần đây, từ điện ảnh đến truyền hình, Phó Diễm Diễm đều rất thành công.

Cư dân mạng khác nói: Có người nâng đỡ tất nhiên là thế rồi.

Phía dưới bàn luận sôi nổi, các Diễm Chanh bắt đầu xông pha chiến trường: Có một số người, chính mình có tư tưởng xấu xa lại đi nói xấu người khác.

Bánh donut: Ghen tị thì cứ nói thẳng, đừng có vòng vo tam quốc. Đừng trách tôi không nhắc nhở.

Bọn antifan còn muốn tiếp tục nhưng thấy mình lạc loài nên đành bỏ chạy.

Sau khi 《 Người thừa kế tài sản 》 được phát sóng, những người qua đường chú ý đến Phó Diễm Diễm ngày càng nhiều hơn.

Ngày đầu tiên quay phim diễn ra vô cùng thuận lợi, đây là một dấu hiệu tốt.

Khi sắp kết thúc công việc trong ngày hôm nay, nhà đầu tư cho đoàn phim – Lưu tổng đến thăm, nhân tiện mời mọi người cùng ăn tối.

Không thể không nể mặt nhà đầu tư, thế nên cả giám đốc, phó giám đốc và một số diễn viên chính đều cùng đến nhà hàng đã đặt trước của vị nhà đầu tư.

Nhà hàng này nằm gần thành phố điện ảnh và truyền hình. Tuy giá cả khá đắt đỏ nhưng đôi lại được sự riêng tư vô cùng tốt, thường xuyên có những đoàn phim,... đến đây đãi khách.

Phó Diễm Diễm là nữ chính thế nên cô ngồi ở vị trí gần đầu, chỉ sau nhà đầu tư và giám đốc, ngồi đối diện với cô là nam chính Trịnh Tích.

Tửu lượng của Phó Diễm Diễm rất ổn, nhưng nếu uống quá nhiều rượu thì hôm sau sẽ bị nhức đầu. Tuy thế nhưng cô vẫn phải ráng uống vì ở đây đang có nhà đầu tư và giám đốc sản xuất phim.

Sau khi các món ăn được dọn lên, mọi người bắt đầu kính rượu nhau. Trịnh Tích là đàn ông, đương nhiên sẽ chiếu cố Phó Diễm Diễm. Cô được kính vài ly rượu nhưng đều được Trịnh Tích uống giúp khiến cô có chút bần khoản và áy náy. Cô nhắc thấy nhân viên phục vụ ở gần đây nên gọi một chén canh giải rượu cho Trịnh Tích, mong hắn sẽ ổn hơn.

Nhưng đáng tiếc thay là động tác nhỏ đó của cô không thoát nổi tầm mắt của chủ tịch Lu, hắn lắc lắc ly rượu, “Tại sao Phó minh tinh chỉ cho một mình Trịnh Tích uống canh? Cả tôi và đạo diễn đều đã uống rượu mà. Quả nhiên người già không ai thương, không ai xót.”

Lời nói này của nhà đầu tư không có ý trách cứ, chỉ là đang trêu chọc Phó Diễm Diễm. Cô cười nói: “Xin thứ lỗi Lu tổng, tôi đã không để ý đến.

Nhưng chúng tôi đều đã nghe danh Lu tổng ngàn cốc không say cơ mà. Tại sao bây giờ anh lại cần canh giải rượu chứ?”

Lu tổng bị trêu liền cười, nâng ly rượu lên với Phó Diễm Diễm: “Này, ly này kính cô.”

Phó Diễm Diễm duỗi tay với lấy ly rượu của mình, phát hiện ly rượu này đã bị đổ hết phân nửa. Lu tổng thấy thế liền yêu cầu người phục vụ rót đầy ly cho cô.

Cô từ từ uống rượu, từng giọt từng giọt đi vào đốt cháy cổ họng. Phó Diễm Diễm không thể quen được cái mùi vị này, nhưng cô vẫn cố mỉm cười và uống.

Không biết có phải là ảo giác hay không. Mặc dù ý thức vẫn còn nhưng sau khi ly rượu rót xuống, lỗ tai ong ong, không nghe được gì cả, đầu óc cũng uể oải. Cô đang rất muốn ngủ nhưng ý thức hét lớn trong đầu cô rằng hãy tỉnh táo.

Đôi mắt Phó Diễm Diễm đờ đẫn nhưng mọi người xung quanh không ai phát hiện ra sự khác thường của cô. Phó Diễm Diễm nghĩ rằng có lẽ cô đã say nên chào hỏi rồi đi vào toilet.

Nhà vệ sinh đã có người. Phó Diễm Diễm cũng muốn hóng gió nên cô đành đẩy cửa đi ra ngoài. Đầu óc quay cuồng, cứ như một thế giới mới đang diễn ra. Dù là âm thanh hay hình ảnh gì cô cũng chậm chậm tiếp thu.

Phó Diễm Diễm xoa xoa hai bên thái dương rồi chậm rãi bước đến toilet. Ở chỗ ngoặt đột nhiên có một bóng người vụt đến che miệng cô lại rồi kéo sang một bên.

Phó Diễm Diễm ra sức giãy giụa, nhưng bây giờ cơ thể của cô mềm như bông, không còn một tí sức lực nào, càng đừng nói đến việc trốn thoát. Dần dần ý thức mách bảo cô lấy điện thoại ra. Điện thoại của cô có một phím

tất, chỉ cần bấm phím giữa hai lần thì nó sẽ gọi. Ban đầu thì đây là số của Vương tử, nhưng sau khi ở cùng A Bạch, cô đã xúc động đổi thành số của A Bạch.

Trong khi Phó Điềm Điềm cố gắng thu hút sự chú ý để tay có thể bấm điện thoại. A Bạch luôn luôn nhận điện thoại của cô với tốc độ rất nhanh, hy vọng hẳn có thể phát hiện ra điều kì lạ và báo cho Vương tử hoặc Tiểu Lâm. Người bắt cóc cô tương đối khỏe, đầu óc Phó Điềm Điềm bắt đầu mơ hồ. Cuối cùng cô cũng bất tỉnh.

-----oOo-----

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 37

Editor: Mùn

Beta-er: Ngọc

Lúc này A Bạch đang bận việc trong phòng bếp. Vốn dĩ hẳn bảo với Tiết Liên hôm nay sẽ đến đoàn phim, nhưng buổi sáng Tiết Liên lại bận việc. Thế nên A Bạch đành chờ đến tối sẽ đến đưa canh đường phèn tuyết lê đến cho Điềm Điềm.

Đây đã là nồi thứ năm rồi, kỳ thật những lần trước hương vị cũng không đến nỗi tệ, nhưng A Bạch tự cảm thấy không hài lòng, vì thế hẳn cứ nấu đi rồi nấu lại.

A Bạch đang loay hoay với nồi canh thì bỗng điện thoại đột nhiên reo lên, khước miệng hẳn bắt giắc cong cong, ngoài Điềm Điềm ra cũng chẳng còn ai hay gọi cho hẳn cả.

Điện thoại cơ hồ được bắt ngay tức khắc.

Vừa áp điện thoại lên tai, hẳn còn chưa kịp nói gì đã nghe bên kia có tiếng bước chân và cả tiếng giã giũa, còn có giọng Phó Điềm Điềm đang nỗ lực kêu cứu.

Nghe được thanh âm đầu dây bên kia, tim A Bạch như ngừng đập. Cảm giác hưng phấn khi nhận được điện thoại dường như tan hết, toàn thân hẳn lạnh toát như đứng trong hầm băng, tay cầm điện thoại run lên. Nhưng chỉ trong chớp mắt, A Bạch lập tức bình tĩnh lại.

Hắn không nói gì cả chỉ im lặng thao tác như bay, cố gắng định vị cuộc gọi. Hắn không biết tại sao mình lại biết những thứ này, cứ như có sẵn từ trước vậy. Định vị xong, A Bạch cầm lấy một chiếc di động khác, lập tức gọi cho Tiết Liên.

Bên cạnh Phó Điềm Điềm có rất nhiều phát ngôn, điện thoại di động này cũng do người phát ngôn đưa. Khách sạn nơi Phó Điềm Điềm đang đứng cách Hoàng Đình không xa. Tiết Liên lại có đội ngũ bảo vệ riêng, hầu hết bọn họ đều là lão binh xuất ngũ, năng lực rất tốt.

A Bạch tóm tắt nhanh sự việc cho Tiết Liên nghe, sau khi hắn đã hiểu rõ. A Bạch lấy chìa khóa xe, chọn một chiếc xe thể thao tốc độ cao.

Hắn chưa từng nhớ rằng mình biết lái xe, nhưng thân thể hắn lúc này cứ như bị đả thông, không chờ hắn nghĩ xong thì xe đã lăn bánh. Hắn theo dõi âm thanh mỏng manh qua điện thoại rồi lại càng gấp rút nhấn chân ga, người ven đường chỉ có thể thấy chiếc bóng vụt nhanh qua, để lại vài vệt khói trắng.

Phó Điềm Điềm chắc chắn đã xảy ra chuyện ở đoàn phim, lúc này A Bạch mới biết hắn không có số của Tiểu Lâm và chị Vương, chỉ có WeChat của bọn họ mà thôi.

Hắn đã báo tin cho bên kia, lại gọi không biết bao nhiêu cuộc qua WeChat, nhưng hai người đều không hề bắt máy. Nhưng hắn tới thời gian tức giận cũng không có, chỉ mong Điềm Điềm đừng có chuyện gì.

A Bạch không biết mình đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ, nhưng mà vẫn không kịp, giao thông ở Kinh Thị trước nay rất tẻ, A Bạch cố gắng luôn lách, thậm chí khi không đủ chỗ còn đi sát sườn xe tải.

Người xung quanh đều ngây người, xe này như muốn mọc cánh... Không đợi bọn họ thấy được rõ là xe nào đã biến mất, như một cơn gió lướt qua. A Bạch bật âm lượng đến mức lớn nhất, vừa lái xe vừa phân biệt các tiếng động trong điện thoại. Một chuỗi âm thanh như tiếng bước chân qua đi, mọi thứ trở nên yên ắng đến kì lạ. lát sau, A Bạch nghe được giọng một người đàn ông. Tuy tiếng vọng lại rất nhỏ nhưng đủ để A Bạch thông suốt, “Mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa, người đang hôn mê ở 1502.”

A Bạch nhấn hết chân ga rồi lại thắng. Một lúc sau đã tới nơi

Xuống xe, A Bạch lập tức lao vào, không màng người bên ngoài gọi lại, nhanh chóng ấn thang máy lên lầu mười lăm, trực tiếp đóng cửa thang, mặc mọi người bên ngoài.

Trong thang máy có hai người muốn đi lầu 2. Họ thấy người vừa xông vào thật không có phép tắc, đuổi mọi người ra chưa tính còn hủy lầu của họ,

đang muốn tiến lên chất vấn nhưng vừa tiến đến họ đã bị dọa sợ.

Đây là một gương mặt vạn phần tuấn mỹ, so với hình ảnh thường thấy trong TV còn đẹp hơn gấp trăm lần. Nhưng cặp mắt kia lại âm u như vừa bước ra từ địa ngục, không có lấy một điểm sáng. Hai người họ đành liếc nhau, cảm giác như linh hồn bản thân sắp bị đối phương hút mất.

Cả hai người đó run lập cập, một câu cũng không dám nói.

A Bạch căng thẳng đến tột độ nên đã sớm đánh mất lý trí. Trong lòng chỉ có một tâm niệm, mau một chút, mau hơn một chút...Thang máy vừa tới tầng mười lăm, A Bạch lập tức lao ra ngoài.

Tìm được phòng 1502 liền bắt đầu phá cửa.

Lúc đó bên cạnh có một dì lao công vừa đi tới, thấy thế vội bảo: “Cậu làm gì vậy? Đây là khách sạn, không phải nhà cậu, không thể tùy tiện phá cửa.”

“Mở cửa.” A Bạch bắt lấy dì, “Mở cửa.”

“Cậu...” Lời dì còn chưa nói xong, A Bạch trực tiếp bóp cổ, “Mở cửa.”

Hai mắt A Bạch đỏ rực, trên tay nổi đầy gân xanh, dì lao công bị dọa sợ, run rẩy móc chìa khóa dự phòng mở cửa ra. A Bạch lao vào, nhìn thấy một kẻ mập mạp người thân toàn mỡ đang cởi quần áo, mà Phó Diễm Diễm lại hôn mê mất ý thức.

Sợ dây lý trí cuối cùng trong đầu A Bạch đứt phụt.

Hắn xông lên đẩy mạnh kẻ đê tiện kia xuống sàn, nhào lên đám tới tấp. Mỗi đám không vào mặt cũng là vào đầu, hắn đâm tới mức thấy đầu mình ong ong.

A Bạch ôm lấy đầu mình, kẻ trên mặt đất một câu cũng chưa tới kịp nói, đã bị A Bạch đâm cho hôn mê. A Bạch lại ôm đầu, kí ức như sóng thần ập đến, cuốn lấy hắn, làm đầu của hắn như bị nổ mạnh.

A Bạch chịu đựng đau đớn cố bước đến trước giường, quần áo của Phó Diễm Diễm vẫn hoàn hảo. Tuy rằng hôn mê, nhưng cô vẫn nhíu chặt mày, tâm không yên ổn. A Bạch đưa tay xoa mi tâm của cô, nhẹ giọng nói, “Diễm Diễm, tôi tới rồi.”

Hắn duỗi tay vuốt ve khuôn mặt của cô, rồi điểm lên trán cô một nụ hôn nhẹ. Sau đó chán ghét liếc mắt nhìn người nằm trên đất, ánh mắt phảng phất như đang nhìn một xác chết kinh tởm.

A Bạch tới không lâu, Tiết Liên cũng tới.

Tiết Liên vừa nghe tin đã cùng nhiều vệ sĩ phóng đi. Nhưng không phải ai cũng đạt được tốc độ biến thái như A Bạch. Tiết Liên còn chưa tới nơi, A Bạch đã giải quyết xong mọi việc.

Tiết Liên mang theo một rất nhiều vệ sĩ. Ngay khi cả đám người xông vào, liền nhìn thấy A Bạch đang bế Phó Diễm Diễm từ trên giường xuống. A Bạch đá đá người đang hôn mê trên mặt đất, “Người này cậu có biết không?”

Tiết Liên đi tới liếc mắt một cái, cũng đá cho kẻ đó một cước, “Người này tôi biết, họ Lư, tên Lư Dễ, làm đầu tư điện ảnh, là nhà đầu tư chính của bộ phim Phó Diễm Diễm đang đóng.”

“Ngày mai sẽ không phải như vậy nữa.”

A Bạch ôm Phó Diễm Diễm đi ra ngoài.

Tiết Liên nhìn bóng dáng của hắn, đột nhiên hỏi, “Cậu rốt cuộc là ai?”

Khi A Bạch nhắc tới Lư Dễ đều dùng miệt ngữ, như nhìn một con kiến, người bình thường tuyệt đối không thể có được loại khí thế đó.

Vốn dĩ cho rằng hắn sẽ không trả lời, vậy nhưng A Bạch bỗng đứng lại ở cửa, “Tôi là cháu ngoại của lão Chung.”

Cháu ngoại của lão Chung? Ở Kinh Thị người được gọi là “lão Chung” chỉ có một. Hoa Quốc tài phú Chung Ân lão gia tử, hắn có hai người con, một nam một nữ, gọi lão Chung là ông ngoại, hay hắn là...

Tiết Liên sửng sò, không dám tin vào tai mình, sau một lúc lâu mới nói, “Cậu nói cái gì?”

A Bạch đã đi ra ngoài.

Dì lao công phía trước bị A Bạch dọa sợ nên lúc A Bạch tiến vào đã gọi bảo vệ của khách sạn. Hiện bảo vệ khách sạn đang cùng vệ sĩ của Tiết Liên giăng co, dòn thành một đồng người ngoài hành lang.

A Bạch lấy áo phủ lên che mặt Phó Diễm Diễm, quay lại nhìn Tiết Liên vừa hoàn hồn.

“Giải quyết đám người này đi.” A Bạch dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn hắn, tựa hồ cười một chút, “Ông chủ, cậu làm được chứ?”

Tiết Liên còn đang khiếp sợ, lại nghe hắn gọi mình là “ông chủ”, tức khắc cảm thấy tuổi thọ giảm đi mười năm, hắn quệt mồ hôi lạnh bảo: “Không, không thành vấn đề.”

A Bạch ôm người rời đi.

Hai bên giăng co người nhìn ta, ta nhìn lại người. Ai cũng không dám cản hắn, đành để hắn đi, lại cùng nhau nhìn Tiết Liên.

Tiết Liên: ... Các người đều cảm thấy ta dễ bắt nạt đúng không.

Lúc Phó Diễm Diễm tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm ở nhà còn A Bạch canh chừng một bên.

Cô muốn nói gì đó, nhưng nói không ra hơi. A Bạch rót một ly nước ấm đỡ cô dậy giúp cô uống nước.

“A Bạch.”

“Tôi đây.” A Bạch đặt ly nước xuống, xoa xoa tóc cô, “Bác sĩ Lê đã xem qua, em bị người ra hạ dược nhưng hiện tại đã ổn rồi.”

“Là ai?” Phó Điềm Điềm hỏi.

“Nhà đầu tư Lu DỄ, hắn đã bị cảnh sát bắt đi, đoàn phim sẽ có nhà đầu tư mới.”

“Nhà đầu tư mới?” Phó Điềm Điềm ngây ngốc.

“Tiết Liên quen biết rộng, tìm được nhà đầu tư mới là người của Chung gia, việc tương tự không phát sinh nữa đâu.” A Bạch ôm lấy cô, “Em an tâm ngủ một giấc, ngày mai mọi điều sẽ ổn thỏa.”

Tư liệu phạm pháp của họ Lu kia hắn đã đào cả lên, đảm bảo đủ để tù chung thân. Hơn nữa trong tù sẽ được chăm sóc đặc biệt. Những người có quan hệ tới việc này, hắn chắc chắn không bỏ qua.

Phó Điềm Điềm gật đầu, tuy rằng cảm thấy sự việc được giải quyết quá dễ dàng, nhưng hiện tại cô đang mơ màng, đầu óc loạn xạ. Cô ôm cổ A Bạch, làm nũng cọ cọ, rất nhanh thiếp đi mất.

A Bạch đi ra ngoài, chị Vương cùng Tiểu Lâm đều ở ngoài cửa.

“Điềm điềm thế nào?”

“Đã tỉnh, lại ngủ rồi.”

Chị Vương đôi mắt đỏ bừng, “Lần này đều là lỗi của tôi, đối phương có chuẩn bị từ trước, cố ý tách tôi ra khỏi Điềm Điềm, lại hạ dược Tiểu Lâm, nếu không phải A Bạch...”

Chị Vương căn bản không dám nói thêm gì nữa.

Phó Điềm Điềm đã vất vả thế nào mới có được hôm nay, chị Vương là người rõ nhất. Nếu có việc gì không hay xảy ra với Phó Điềm Điềm, cả đời cô này sẽ không tha thứ cho chính mình.

A Bạch nhìn chị Vương nhàn nhạt mà mở miệng, “Mọi người về trước đi, tôi sẽ chăm sóc Điềm Điềm.”

Chị Vương gật đầu, không biết vì cái gì, tuy rằng A Bạch trông vẫn như thế, nhưng khi nói chuyện lại khiến người ta cảm thấy áp bách. Chị Vương đứng trước mặt hắn đến thở cũng không dám thở mạnh, rõ ràng lần trước gặp A Bạch vẫn như tờ giấy trắng, mới đó thôi... A Bạch thay đổi quá nhiều. Nhưng chị Vương cũng chỉ dám để nghi vấn này trong lòng, nói với hắn chăm sóc Điềm Điềm cho cẩn thận, rồi cùng Tiểu Lâm rời đi.

Đuổi người đi xong, A Bạch lại về phòng nhìn Phó Điềm Điềm, giúp cô chèn chặn cẩn thận.

Bác sĩ Lê ngồi ở dưới lầu ăn nho, nghe được tiếng bước chân, hần nở nụ cười gọi đòn, chân bắt chéo, “Chúc mừng cậu, được như ước nguyện... Thâm Thời Khanh.”

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 39

Editor: Luu

Beta-er: Ngọc

Phó Điềm Điềm suy nghĩ một chút liền biết A Bạch vì sự tình của cp “Phó Trạch” nên ăn dấm chua.

“Trên mạng mấy cái couple kia đều do dân mạng tự biên tự diễn, anh nghiêm túc như vậy là gốc hay không gốc?”

“Anh gốc.” A Bạch thừa nhận rất nhanh. “Không phải chúng ta đang là “Bạch Gốc Điềm Điềm” cp sao?”

Phó Điềm Điềm không phản bác được.

A Bạch thật sự không khiến cô phải công bố tình cảm ra ngoài.

Phó Điềm Điềm và chị Vương thái độ đều rất tự nhiên, bị phát hiện liền sáng khoái thừa nhận, không ai phát hiện ra lỗ trống. Nhưng bây giờ cô còn đang quay phim, công bố chuyện yêu đương sẽ khiến đoàn làm phim gặp hiệu ứng không tốt, còn ảnh hưởng đến vai diễn của cô.

Cho nên A Bạch chỉ nhắc đến một câu liền chuyển chủ đề: “Anh sẽ đi xem chỗ em quay cùng với nhà đầu tư, tất nhiên sẽ không mang lại phiền toái cho em.”

“Anh rảnh à?” Phó Điềm Điềm hỏi.

A Bạch không biết đang làm cái gì nhưng so với cô còn bận bịu hơn. Đôi lúc cô quay xong trở về nhà rồi gọi điện cho A Bạch, anh vẫn còn đang bận. “Thăm bạn gái thì phải có thời gian rồi.” Hai chữ “bạn gái” A Bạch nói rất lưu luyến, mang theo chút đùa giỡn.

Phó Điềm Điềm quả nhiên bị anh nói đến không còn ý tứ, nhưng lại không muốn anh nhìn mình vì chuyện đó mà xấu hổ nên nhanh chóng chuyển sang chuyện khác.

“Tiết Liên thật là, chuyện gì cũng muốn anh đi.”

“Người tài giỏi luôn phải làm nhiều việc, không thể trách anh ấy.”

Phó Điềm Điềm: “Không biết xấu hổ!”

Đôi với chuyện đến thăm đoàn phim, Phó Điềm Điềm vô cùng vui vẻ, đêm hôm khuya khoắt còn cố ý gọi cho Tiểu Lâm: “Tiểu Lâm, mau nhìn chị chút.”

“Làm sao ạ?” Vẻ mặt Tiểu Lâm tràn đầy sự khó hiểu.

“Chị có quầng thâm mắt không? Mấy ngày nay da chị vẫn tốt chứ. Haizz, em đi mua cho chị chút mặt nạ, chị đắp thêm một cái.”

Tiểu Lâm nhảy cảm nghĩ được chút cầu lương: “Là... có chuyện gì sao? Làn da của chị vẫn luôn rất tốt mà.”

Phó Điềm Điềm cười ngu ngốc: “Ngày mai A Bạch sẽ tới thăm phim trường. Em có thể hiểu rõ áp lực trong lòng chị hay sao? Bạn trai tương mạo xuất chúng, chị không thể bị anh ấy hạ thấp đi được.”

Tiểu Lâm: “Em... không, không rõ.”

Đầu tiên là muốn có bạn trai, tiếp theo bạn trai còn phải có tương mạo xuất chúng như vậy. Tiểu Lâm cảm thấy không muốn hiểu thêm gì nữa.

Một ngày sau, A Bạch đi theo nhà đầu tư xuất hiện tại studio.

Phó Điềm Điềm đang quay dở nên cũng không chú ý đến hắn ngay lập tức.

Từ lúc A Bạch xuất hiện ở studio, mọi người xung quanh đều chăm chú nhìn hắn. Nam chính Trịnh Tích cũng là soái ca, khiến biết bao người mơ ước làm chồng, nhưng so với A Bạch thật sự chỉ là người qua đường không đáng giá.

Đám người đầu ghé tai sát, có người định vụng trộm chụp lén, song bị ngăn lại nên đành thu điện thoại trở về.

Nhưng ánh mắt của hắn chỉ rơi trên người Phó Điềm Điềm.

Người trong studio không phải kẻ mù, đều có thể nhận ra được A Bạch vì Phó Điềm Điềm mà đến.

Phó Điềm Điềm cảnh này diễn rất thuận lợi, đạo diễn để bọn họ nghỉ ngơi một chút.

“Mấy ngày nay trạng thái của em không tệ.” Trịnh Tích nói với Phó Điềm Điềm.

Phó Điềm Điềm híp mắt cười, chưa kịp đáp lại liền cảm giác có một ánh mắt nóng rực rơi trên người mình. Phó Điềm Điềm quay đầu, nhìn thấy A Bạch cách đó không xa. Cô sững sờ, sau đó nở một nụ cười xán lạn, vô cùng xinh đẹp, phong cảnh quanh cô cũng vì thế mà thất sắc.

Chị Vương một bên che mặt. Hai người này muốn đưa tình cũng phải kiềm chế một chút, cái này là ngang nhiên công bố ân ái, muốn xảy ra chuyện rồi. Phó Điềm Điềm hướng A Bạch đi qua, nửa đường bị Tiểu Lâm chặn lại, đem cho cô một cốc nước: “Chị Điềm Điềm, uống nước.”

“Chị không khát.”

“Không chế nào chị Điềm Điềm.” Tiểu Lâm bên tai cô nhỏ giọng: “Studio nhiều người phức tạp như vậy, hai người hơi trắng trợn rồi đó.”

“Rõ ràng vậy sao?” Phó Điềm Điềm hỏi.

“Rõ ràng, rất rõ ràng, nước Thái Bình Dương cũng không thể tách ánh mắt của hai người ra.”

Phó Điềm Điềm tỉnh lại, vụng trộm nhìn A Bạch một chút. Anh đứng bên nhà đầu tư cùng đạo diễn nói chuyện, phát giác cô nhìn mình thì cong môi lên một chút. Sau đó Phó Điềm Điềm nghe thấy tiếng đạo diễn gọi.

Phó Điềm Điềm tranh thủ thời gian hấp tấp chạy tới.

“Điềm Điềm, đây là fan của cô.” Đạo diễn chỉ vào A Bạch. “Hai người trò chuyện chút đi.”

A Bạch đưa tay ra: “Điềm Điềm, anh thích em đã lâu.”

Phó Điềm Điềm: “...” Cái này là phạm quy.

Phó Điềm Điềm cố trấn tĩnh, bày cho bản thân một cái giá đỡ là “thần tượng”, duỗi một tay ra nắm chặt lấy tay anh: “Chào anh.”

Hai người nắm chặt tay nhau, đầu ngón tay A Bạch đột nhiên lại cào nhẹ lòng bàn tay cô một chút.

Phó Điềm Điềm: “...”

Bởi vì nhà đầu tư tới nên những diễn viên chính đều đến nói chuyện. Nhà đầu lại khéo léo, mẫn mòi nên bầu không khí vô cùng hào hợp.

A Bạch đã nói rõ là fan hâm mộ của Phó Điềm Điềm, tất cả mọi người mãi đi lôi kéo nhà đầu tư nên cũng không có ai quấy rầy họ. Chỉ có chị Vương như muốn điên lên, hướng hai người nháy mắt một cái, lại phát hiện cả hai đều không để ý tới chị, lập tức cảm thấy rất buồn rầu.

Ngày thứ hai sau khi A Bạch đến thăm phim trường, một cp mới ra đời – “Thịnh thế Điềm Điềm cp”.

Cp bắt nguồn từ một bộ manga mang tên “Lá cây không tàn”, người vẽ manga chính là Cam Ngọt. Cô ấy xuất phát từ một gia đình giàu có, thường xuyên biên tập video và sáng tạo áp phích, hơn thế lại rất hay cùng Phó Điềm Điềm hoạt động.

Vừa vặn cô ấy có người quen biết tại đoàn làm phim, liền nhờ bằng hữu giúp cô ấy đến chơi. Không ngờ hôm đó vừa vặn ở phim trường liền thấy

toàn bộ sự tình giữa A Bạch và Phó Diễm Diễm.

Hai người đẹp đứng cùng một chỗ, thứ nhan sắc mà fan hâm mộ không thể đo đạc nổi. Tiểu fan hâm mộ x đại minh tinh thật sự mang đến cảm giác mới.

Mặc dù không thể chụp ảnh nhưng cô ấy biết hội họa. Thế là sau khi về nhà liền bắt tay ngay trong đêm với tốc độ nhanh không tưởng rồi họa ra manga đồng nhân. Đương nhiên vì để cho A Bạch không bị bối rối, cô ấy vẽ nam chính chỉ có ba phần giống, còn lại đều tiến hành sửa chữa.

“Lá cây không tàn” có mấy vạn fan hâm mộ trên Weibo, có phân nửa là fan của Phó Diễm Diễm, bởi fan hâm mộ x minh tinh đem lên cho fan rất nhiều cảm giác, liền nhao nhao khuếch tán.

Hai nhân vật đều rất đẹp, mà nhân vật nam chính chỉ là nhân vật ảo, sẽ không dễ dân mạng nhìn chăm chăm vào một hệ liệt. Bởi vậy, cp này được không ít người ủng hộ.

Đám fan hâm mộ nhao nhao hưởng ứng. Nếu Phó Diễm Diễm nhất định muốn yêu, thế thì yêu đương với soái ca trong manga đi. Bọn họ thậm chí còn lấy hình mẫu cho soái ca manga là “Thịnh thế mỹ nhân”, đặt tên cp là “Thịnh Thế Diễm Diễm”.

Phụ trách nữ nhi không phục: Diễm Diễm muốn ở cùng Hứa đệ đệ, khóa kín lại đi.

Hai phe cp tranh giành nảy lửa, Tiểu Lâm quản lí fan “Bạch Ngọc Diễm Diễm cp” cầm điện thoại mà phát run.

“Em học tập một chút kìa, người ta lấy tên cp là “Thịnh Thế Diễm Diễm”, lại khen chị đẹp, khen chị ngọt. Chị thật sự không chống đỡ nổi.” Phó Diễm Diễm hướng dẫn trợ lí. “Em nhìn xem sức chiến đấu của người ta như vậy, nên suy nghĩ lại chút đi.”

“Là?”

“Lên đi Tiểu Lâm, em đang chỉ có một mình, phải lôi kéo thêm lực lượng.”

Tiểu Lâm nắm chặt tay: “Vậy em ở trên?”

Qua một lúc, Tiểu Lâm trở lại hỏi: “Diễm Diễm, em có chút hoang mang, em làm sao mà làm được.”

“Em xem fan cp người ta làm thế nào thì làm theo.”

Tiểu Lâm: “Bọn họ hiện tại có video, có manga đồng nhân, có ảnh chụp chung, ... Em có cái gì?”

Phó Diễm Diễm: “Em có tường đó, quay lại điện bích đi.”

Tiểu Lâm: “...”

Chóp mắt Phó Diềm Diềm và đoàn làm phim đã đóng máy “Ngày cuối cùng trên thế giới”, A Bạch đi theo chị Vương đến đón cô.

Thành phố trời dần dần chuyển lạnh. A Bạch mặc một bộ quần áo màu nâu nhạt cùng với áo khoác đứng trước xe, khí thế phát ra thật kinh người, chỉ nhìn xa xa cũng làm người ta không dám động. Chị Vương hiện tại rất sợ anh, loại sợ này đến từ nội tâm, mặc dù chị không hiểu vì sao mình lại như vậy, chỉ là thấp thoáng nhận ra A Bạch đã trở nên cao cao thượng thượng. Nhưng khi A Bạch nhìn Phó Diềm, mọi sự lạnh lùng đều trong nháy mắt hóa ôn nhu, hướng đến Phó Diềm Diềm mà bước nhanh tới.

Phó Diềm Diềm nhìn xung quanh một chút, xác định không có ai, tựa như chim nhỏ về tổ, bỏ nhào vào ngực A Bạch, anh vững vàng ôm lấy cô.

“Em đóng máy rồi.” Phó Diềm Diềm nói.

“Chúc mừng em đã đóng máy.” A Bạch xoa đầu cô.

“Thật qua loa.” Phó Diềm Diềm bất mãn.

“Em nói đúng.” A Bạch mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi Phó Diềm Diềm, mấy giây sau tách ra. “Còn lại trở về làm nốt.”

Sắc mặt cô vô cùng đỏ, lấy mắt trừng trừng hắn.

Chị Vương ở bên cạnh không ngừng ho khan.

“Hai người các em bớt bớt lại một chút, đây là bên ngoài.” Chị Vương nhắc nhở.

A Bạch: “Đã bớt bớt rất nhiều rồi.”

Phó Diềm Diềm: “...” Cô không muốn nói chuyện.

Tiểu Lâm yên lặng bước đến: “Chị Diềm Diềm, em đi theo chị Vương về, có việc thì gọi điện cho em.”

“Hả? Hai người không phải nên đưa chị về trước sao? Chẳng lẽ chị đã qua thời gian được quản lí súng ái?”

Chị Vương trợn mắt nhìn Phó Diềm Diềm một cái: “Em có người đưa rước rồi. Bọn chị đều là bóng đèn, sẽ không tự làm mình mất mặt.”

A Bạch giữ chặt cô rồi chào tạm biệt đám người chị Vương: “Được, mọi người vất vả rồi.”

Phó Diềm Diềm quay đầu nhìn A Bạch: “Anh đưa em về, anh có bằng lái sao?”

“Kiểm tra bằng lái đối với anh rất khó sao?”

“Cũng tạm.” Phó Diềm Diềm vội vã hướng về phía chị Vương và Tiểu Lâm mà vung tay: “Mọi người đi đi, không cần lo lắng cho em, mấy ngày này không có đại sự cũng không cần đến tìm em.”

Chị Vương: “...”

Chị làm sao lại quản lí dạng nghệ sĩ này.

A Bạch mới mua xe, là một chiếc Maybach màu đen, số lượng trên thế giới có hạn. Phó Điềm Điềm mặc dù không biết nhiều về xe, nhưng ngồi vào cũng cảm thấy không được bình thường lắm, bèn hỏi: “A Bạch, em nghĩ được mùi của tiền nông nà trong xe. Nói thật với em đi, anh cướp ngân hàng phải không?”

“Bị em phát hiện rồi, nhanh thắt dây an toàn nào, chúng ta cùng bỏ trốn.”

Phó Điềm Điềm thất kinh. A Bạch bắt đầu lái xe, tốc độ trầm ổn, không có chút điên cuồng chạy trốn nào, cô nghiêng đầu nhìn thấy anh đang mặt đầy ý cười.

“A Bạch, nếu như, em nói là nếu như, em hiện tại muốn cắn anh một cái, có bị tính là vi phạm luật giao thông không?”

A Bạch lái chậm lại một chút: “Trên nguyên lí thì không tính, nhưng đi chúng sẽ rất nghiêm trọng.”

“Đi chúng gì?”

“Anh có thể sẽ không kiểm chế được mà lái xe thật nhanh để tiết kiệm thời gian về nhà, hoặc dừng xe tại đâu đó.” A Bạch giọng nói trầm thấp, mang theo ý chọc ghẹo, Phó Điềm Điềm bị anh dùng lời lẽ làm cho mặt đỏ tay run, bèn ngồi nghiêm chỉnh lại.

Vừa vặn tới chỗ đèn đỏ, A Bạch bất ngờ hôn Phó Điềm Điềm, thành công đoạt đất làm cho Phó Điềm Điềm chóng mặt. Đến khi đèn chuyển xanh, hấn lại bình tĩnh tiếp tục lái xe.

Phó Điềm Điềm: “...”

A Bạch thật sự phạm quy rồi!

Tác giả có lời muốn nói: Vẫn như cũ sẽ có 9 chương tiếp theo.

Phi thường cảm tạ mọi người đã ủng hộ tôi, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

-----oOo-----

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 40

Editor: Zackk

Beta-er: Ngọc

Khi về đến nhà đầu óc Phó Điềm Điềm vẫn đang quay cuồng, A Bạch xách hành lý vào hộ cô. Lúc Phó Điềm Điềm ra cửa sau thì phát hiện không thấy

người giúp việc hay cả bảo mẫu đâu cả, ngay cả A Hoàng và A Hắc đều không thấy bóng dáng, trong nhà chỉ còn lại cô và A Bạch.

Phó Điềm Điềm hỏi: “Mọi người đi đâu rồi?”

“Hộ lý bị bác sĩ Lê đưa đi, còn bảo mẫu thì anh cho nghỉ hai ngày.”

A Bạch ngoại trừ ký ức thì mọi bộ phận đều đã khôi phục, công nhận không cần có hộ lý chăm sóc hẳn. Nhưng lúc trước không nghĩ tới A Bạch khôi phục nhanh đến như vậy, tìm người ký hợp đồng tận nửa năm. Hơn nữa bọn họ cùng hộ lý ở chung cũng rất vui vẻ, cho nên Phó Điềm Điềm chưa từng có ý định sa thải cô ấy.

Hiện tại cô ấy bị bác sĩ Lê mang đi, vậy chắc chắn là do còn nhiều bệnh nhân cần chăm sóc nên Phó Điềm Điềm không có ý kiến gì.

Vấn đề bây giờ là, “Em sẽ không nấu cơm, bảo mẫu đi rồi, Tiểu Lâm cũng đi rồi. Thế chúng ta buổi tối ăn cái gì?”

A Bạch cười, xoa đầu cô : “Anh nấu cơm.”

“Anh nấu cơm?” Tuy rằng A Bạch từng làm bữa sáng cho cô, nhưng A Bạch bình thường ít khi lo chuyện bếp núc nên Phó Điềm Điềm không tin tưởng hẳn cho lắm, “Nấu cơm với làm bữa sáng khác nhau đấy, anh có chắc là mình làm được không?”

“Đương nhiên là có.” A Bạch nói, “Xem ra cần phải thay đổi ấn tượng của em về anh rồi.”

Phó Điềm Điềm là một người không biết nấu ăn. Cô đã từng rất cố gắng để làm cơm cho Phó Nham. Phó Nham ăn xong bị đau bụng cả đêm nhưng lại không nói cho cô biết. Phó Điềm Điềm vừa tức vừa cảm động lại đau lòng, từ đó về sau, cô không dám xuống bếp nữa.

Cho đến khi đi quay 《Người thừa kế》 phần hai, nhờ sự trợ giúp của đầu bếp mới làm ra được một chút đồ ăn, nhưng trên cơ bản đều do đầu bếp nấu.

“Chúng ta buổi tối sẽ ăn gì?” Phó Điềm Điềm bưng bưng hứng thú hỏi.

“Em muốn ăn cái gì?”

Phó Điềm Điềm suy nghĩ, “Cơm dưa đi? Đã lâu không ăn rồi.”

A Bạch gật đầu, “Ok, chúng ta buổi tối ăn thịt viên.”

“Hả?” Phó Điềm Điềm ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dáng trêu đùa của A Bạch, “Không phải cơm dưa thì em không ăn.”

“Vậy em nấu cơm cho anh đi.”

“Em có thể học sau.” A Bạch cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Phó Điềm Điềm, “Lần sau sẽ nấu cơm dưa cho em.”

Phó Điềm Điềm bị A Bạch trêu đến đỏ cả mặt, cảm thấy bản thân bây giờ như hoán đổi vị trí cho nhau. Mấy tháng trước luôn là cô chiếu cố A Bạch, không biết từ khi nào lại trở thành A Bạch chăm sóc cô.

Phó Điềm Điềm đứng lên: “Em giúp anh một tay, quên không nói cho anh biết, em dọn bàn bếp rất sạch đấy.”

Nói vậy nhưng thực ra Phó Điềm Điềm không cần làm gì nhiều. A Bạch nấu cơm rất gọn gàng sạch sẽ, tiếng dao thớt vang lên đều đều. Cô đứng ở đâu cũng như làm phiền đến hẳn.

Cô đi qua đi lại một chút rồi ôm lấy A Bạch từ phía sau, cọ cọ mặt vào lưng hẳn: “A Bạch, anh thật tốt!”

A Bạch hơi ngừng lại, nói: “Vậy em thích anh thêm chút nữa đi ☺.”

Hai người cùng nhau làm bữa tối so với bảo mẫu làm cảm giác hoàn toàn không giống nhau.

A Bạch trang trí đồ ăn, Phó Điềm Điềm bê đĩa đồ ăn ra bàn ăn. Người ở phòng bếp, người ở phòng ăn, cả hai đều rất bận bịu. Lúc xong rồi, còn không quên chụp ảnh đăng lên Weibo: Bữa tối (vui vẻ).

Cả bàn đồ ăn so với ảnh chụp đều đẹp đẽ như nhau.

Điềm Chanh mỗi ngày luôn ngồi canh ảnh tự sướng của Weibo Phó Điềm Điềm. Thậm chí còn có người làm lịch đăng ảnh, mỗi ngày cần nhắc Phó Điềm Điềm lâu rồi chưa đăng gì.

Vốn dĩ cho rằng hôm nay cũng sẽ không có ảnh, cuối cùng lại thấy weibo thông báo, Điềm Điềm đã chụp ảnh đăng lên. Fans càng vui mừng hơn vì ảnh chụp lần này không chỉ là chụp chơi như thường ngày mà là một ảnh chân dung rất xinh đẹp, thậm chí làm luôn thành poster treo đầu giường cũng được.

Ảnh chụp Phó Điềm Điềm cười đến nheo đôi mắt lại, một tay cầm cái muỗng, một tay giơ di động, hạnh phúc cơ hồ có thể cảm nhận qua màn hình.

Tuy rằng Phó Điềm Điềm chỉ chụp mặt, nhưng bả vai và tay đều xuất hiện trong ảnh. Có fans tinh mắt phát hiện Phó Điềm Điềm đang mặc tạp dề, như vậy bữa tối này do chính cô ấy nấu!?

Phó Điềm Điềm trong khi quay 《Người thừa kế》 phần hai có thể hiện tay nghề của mình. Trong đó một lần là có đầu bếp chỉ đạo, nói như vậy thật ra đã tương đối uyển chuyển. Bởi vì lần đó các bước quan trọng đều do đầu bếp hướng dẫn, ví dụ như thêm gia vị, nấu lửa lớn hay lửa nhỏ, xắt rau,...

Phó Điềm Điềm chỉ việc nghe theo lời dạy của đầu bếp mà xào ít đồ ăn. Sau

đó đến lúc quan trọng cũng do đầu bếp làm, cô miễn cưỡng nấu được vài món ăn.

Rồi sau đó mọi người đều biết thịt xào ớt cay cô nấu không khác gì than, không ai dám thử một miếng.

Trái lại mấy món ăn mà Phó Điềm Điềm chụp, trước tiên không nói hương vị thế nào, nhưng nhìn qua trông rất ngon. Hơn nữa từ những bài viết trước của Phó Điềm Điềm thì cô đều ở đoàn phim, không thể nào nấu ăn được. Cho nên các fan có thể xác định 100% bàn đồ ăn này không thể do Phó Điềm Điềm tự mình làm.

Vậy vấn đề là ai đã khiến Phó Điềm Điềm mặc tạp dề cùng nhau nấu ăn? Bình luận đều là khen Điềm Điềm xinh đẹp, cuối cùng cũng chờ được đến ngày cô đăng ảnh. Từ tạp dề suy luận mà biết, mọi người cũng bắt đầu chú ý đến một việc rất quan trọng: Ai là người nấu.

Lâu một: Chúng ta là Điềm Chanh, Điềm Chanh nhắm mắt lại đoán ra đây là do Điềm Điềm tự làm (tuy rằng ta nhắm mắt lại đều thấy món ớt cay xào thịt của chị ấy).

Ăn ngọt không ăn đắng: Ta không thấy thế, đây rõ ràng là mua về.

Ngọt hệ manh muội: Nhà Điềm điềm không phải có bảo mẫu sao? Là bảo mẫu làm.

Bột nếp: @Trợ lý Tiểu Lâm mau ra đây giải thích chút đi?

Lông chim bay loạn: Chỉ có mình tôi là cảm thấy Điềm Điềm cười rất ngọt ngào à? Tôi có một dự cảm không tốt.

Mèo béo trả lời Lông chim bay loạn: Thực ra mà nói, tôi cũng thấy lạ. Hôm nay Điềm Điềm đóng máy, đáng lẽ phải nghỉ ngơi cho tốt, sao mà nấu ăn được.

Lúc này có người đứng ra nói: Này, các người nghiêm túc một chút, nhìn cái thìa kia~~~

Phó Điềm Điềm trong ảnh giơ cái thìa lớn, mà cái thìa phản quang, bên trong rõ ràng là bóng dáng của một người đàn ông đang mặc tạp dề.

Điềm Chanh: !!!

Cơ hồ là bình luận này đăng lên không lâu, khu bình luận của Phó Điềm Điềm liền nổ tung. Hơn nữa trong nửa giờ hashtag

#thìa_của_phodiemiem# đã leo lên hotsearch.

Phó Điềm Điềm đối với việc này không biết gì cả, cô mới vừa đăng weibo không lâu thì di động đã bị A Bạch cướp đi rồi: “Lúc ăn cơm không được chơi điện thoại.”

Sau đó cầm bàn tay cô, “Đi rửa tay.”

Phó Điềm Điềm muốn phản đối, không phải do cô không muốn rửa tay mà là cảm thấy bản thân lớn như thế này rồi mà còn bị đối xử giống như trẻ con, đột nhiên không muốn an phận nữa.

Đáng tiếc lời kháng nghị còn chưa nói, mới vừa ngửa đầu lên, một cái hôn ấm áp liền hạ xuống. A Bạch nhẹ nhàng hôn lên môi cô: “Kháng nghị không thành công.”

Phó Điềm Điềm: “...”

Bữa tối này quả nhiên không thể yên ổn được, cô vừa mới ăn vài miếng thì chị Vương đã gọi liên tiếp nhiều cuộc điện thoại đến: “PHÓ ĐIỀM ĐIỀM, em làm cái gì thế hả!”

Phó Điềm Điềm rất vô tội: “Dạ? Em có làm gì đâu” Cô cố gắng nhớ lại, “À, em đã đăng ảnh rồi nhé. Cho nên chị đang cố gắng khích lệ em ư? Đây là không biết xấu hổ...”

Vương tử: “... Cút, đi xem weibo nhanh!”

Phó Điềm Điềm mở Weibo ra, #thìa_của_phodiemdiem# nổi lên với một tốc độ không thể tưởng tượng được. Phó Điềm Điềm nghi hoặc ấn vào khu vực bình luận, sau đó thấy được hình ảnh phóng to của cái thìa, bóng dáng A Bạch đã bị lộ.

Phó Điềm Điềm: “...”

Có câu nói nói cư dân mạng đều là Holmes, còn có câu nói ba người thợ giày còn hơn Gia Cát Lượng. Huống chi trên mạng có tận hàng vạn cư dân mạng, dù là chuyện gì cũng có thể phát hiện.

“A Bạch, lúc em chụp ảnh không cẩn thận dính anh vào mắt rồi. Chuyện chúng ta yêu đương có lẽ phải làm sáng tỏ rồi.”

Khóe miệng A Bạch hơi nhếch lên: “Ừ, anh không sao, mọi việc đều nghe em.”

Vì hashtag cái thìa nên trên mạng sớm đã bùng nổ, chia làm năm phe.

Một là Phó Điềm Điềm tạo CP với người khác, đây là bộ phận mãnh liệt nhất. Trong đó sức chiến đấu mạnh nhất, nhiều fans nhất có lẽ là người đại diện. Người đại diện đầu tiên hưng phấn phân tích xem đây có phải là Hứa Tinh Trạch không. Sau một hồi phân tích thì phát hiện về hành trình, thời gian không khớp nhau. Vì thế phụ trách nữ hài tặc bắt đầu mạnh mẽ cung cấp các thân phận bóng dáng nam nhân, giả dụ như bà con xa thân thích, biểu ca, người quen... Tóm lại, người đại diện không thừa nhận Hứa Tinh Trạch là bạn trai Phó Điềm Điềm.

Một phe khác thì thích làm bạn trai Phó Điềm điềm. Bộ phận này rất phản cảm với việc yêu đương của cô. Trong tiềm thức bọn họ luôn muốn đem

Phó Điềm Điềm trở thành bạn gái họ, cho dù bọn họ biết Phó Điềm Điềm không có khả năng thuộc về bọn họ. Tuy nhiên trên mạng thì sức chiến đấu của con gái luôn mạnh hơn con trai cho nên số ít này nhanh chóng mờ nhạt. Một loại là thích chân ái của Phó Điềm Điềm. Bọn họ bao gồm các mẹ, các chị em, bạn bè, fans... Hầu hết bọn họ đều tương đối lý trí, đối với việc công khai đều là ủng hộ hoặc có chút lo lắng. Phó Điềm Điềm hiện tại cũng không nhỏ, có thể yêu đương. Chỉ cần nhà trai đáng tin cậy, bọn họ đều tin tưởng tình yêu của cô, nhưng đồng thời cũng lo lắng sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của Phó Điềm Điềm.

Bởi vì phải chiến đấu mạnh mẽ với antifan, trong Phó Điềm Điềm fan club nhóm người có thể kiên trì đến cuối cùng đều là bộ phận tin vào chân ái. Cho nên bộ phận fans Phó Điềm Điềm này số lượng nhiều nhất. Bọn họ tuy rằng cũng kích động, nhưng đối với tình yêu tương đối lý trí. Hơn nữa khi sự việc bắt đầu nổi lên, bọn họ không chế khu bình luận rất lý trí, rất tốt. Ngoài ra cũng có cả quần chúng cắn hạt dưa bên đường ngồi lót dép hóng và cả người hòa theo antifan. Tuy nhiên sự nghiệp Phó Điềm Điềm hiện tại như mặt trời ban trưa, lượng fans rất nhiều, cho nên bọn họ cũng không tạo nên được ảnh hưởng lớn nào.

Các cư dân mạng còn chờ Phó Điềm Điềm đưa ra câu trả lời, đột nhiên có người đem hình bóng trong thìa liên tưởng tới “Ngọc bạch ngọt CP” lần trước.

Lúc ấy chuyện kia có không ít người đều thấy, “Ngọc bạch ngọt cp” siêu thoải thật ra cũng chỉ xuất phát từ một tấm ảnh, cũng cùng một loại bóng dáng. Hiện tại có người đem hai chuyện gắn vào với nhau, phát hiện hóa ra là cùng một người.

Chiều cao, dáng người, màu hay kiểu tóc quả thật giống nhau như đúc. Hơn nữa không biết có phải trùng hợp hay không mà hai người còn mặc cùng một bộ quần áo. Như thế có thể khẳng định đây chính là cùng một người. Mọi người đều không nghĩ tới, lúc ấy “Ngọc bạch ngọt cp” nổi tiếng lại là tin thật, Phó Điềm Điềm đường đường là một đóa hoa lộng lẫy lại bị người ta im hơi lặng tiếng cướp đi từ lâu rồi.

Việc đã đến nước này, phủ nhận đã không còn ý nghĩa. Huống chi Phó Điềm Điềm vốn dĩ cũng không muốn phủ nhận, vì thế trực tiếp đăng weibo: Fans quá thông minh khiến tôi mang áp lực thật nặng (che mặt). Bạn trai là người ngoài giới, nấu cơm rất ngon. Đúng vậy, bữa tối chính là anh ấy làm, tôi chỉ có trách nhiệm cổ vũ (mặt chó), mong đừng tìm hiểu anh ấy quá sâu. Phó Điềm Điềm trả lời dứt khoát, trực tiếp công khai tình yêu của mình.

Trên mạng bình luận lại một lần nữa nổ tung trời.

Thích ăn tỏi nhuyễn: !!! Điem Điem con còn nhỏ, mẹ không cho con yêu sớm!!!

Mỗi ngày ăn ngọt: Yêu sớm ảnh hưởng học tập, Điem Điem chị còn chưa lấy được ảnh hậu, chị không thể chậm trễ học tập!

Ta thích giả ngu: Con gái của tôi yêu sớm, ngày mai tôi sẽ bị giáo viên mắng mạt? (đầu chó).

Đi ngang qua ăn dưa: Ha ha ha, fans cũng quá khổ, thần tượng yêu sớm.

Hoa nhài trà sữa: Quả nhiên... Khiến Điem Điem mặc tạp dề vào thì chính là một tiểu yêu tinh. Bất quá cứ tưởng tượng đến lúc bạn trai ở phòng bếp nấu cơm, Điem Điem ở bên cạnh khuấy rối, ngọt ngào ghê~

Thích nói thật: Tôi đã bảo rồi, mấy món trên bàn sao có thể là Điem Điem làm, Điem Điem chỉ thích hợp mặc tạp dề cổ vũ thôi.

Bánh donut: Tôi cũng muốn được Điem Điem cổ vũ, nước mắt hâm mộ chảy ròng ròng. (khóc lớn)

Tiên nữ có phép thuật: Các đồng chí, các bạn cần nhìn vào điểm tốt. Điem Điem bao lâu không đăng ảnh chụp, nếu yêu đương có thể làm chị ấy đăng nhiều ảnh hơn, tôi bỏ vốn một mao (tiền tệ TQ) duy trì Điem Điem yêu sớm (đầu chó).

Lông chim phi: Tôi bỏ vốn năm mao, Điem Điem trong chương trình không nói cô đang yêu. Điem Điem nhà tôi nói chuyện yêu đương không dễ dàng, mong mọi người cho cô ấy không gian riêng tư.

Lạp lạp lạp: Có người dám dạy hư con gái tôi. Tôi vốn rất tức giận, lại thấy thật ngọt ngào. Con gái tôi đáng yêu vô cùng, vì con rẻ biết nấu cơm, tôi lựa chọn tạm thời tha cho hắn, mong hắn sẽ đối xử tốt với con gái của tôi.

Ngọt lại mềm: Thấy Điem Điem quá mức đáng yêu... Tôi lập tức đổi CP.

Tiên nữ thích ăn ngọt: Tôi cũng cảm thấy... quá ngọt ngào rồi. Mama sau này không sợ con gái chết đói. Đối với con rẻ biết nấu ăn, tôi thích nhaaaaa~

Cẩn hạt dưa: Tôi rất thích tính cách của Phó Điem Điem, mỗi lần ăn dưa của cô (hóng chuyện của FTT) đều rất dứt khoát.

...

Đại bộ phận fans đều lựa chọn tiếp thu, nhờ “Ngốc bạch ngọt CP” mà việc công khai tình yêu giúp Phó Điem Điem có thêm không ít fans. Cũng có tiểu bộ phận không tiếp thu được nên tuyên bố muốn thoát khỏi fanclub, Phó Điem Điem cũng sẽ không ngăn bọn họ.

Minh tinh mà Phó Điềm Điềm đã từng có hợp tác trong vòng sôi nổi chuyên phát. Thế nên hashtag #Phó Điềm Điềm tình yêu# và #thìa_của_phodiemdiem# giữ vững vị trí hotsearch, độ thảo luận cao ngất ngưỡng.

Fans Phó Điềm Điềm trải qua một lần nữa tẩy trắng. Đến ngày hôm sau, các cư dân mạng phát hiện fans của cô không ngừng gia tăng, “Ngốc bạch ngọt cp” vốn đã mạnh nay trở thành CP được ủng hộ lớn nhất. Ngày hôm qua còn khóc lóc vì mất đi “Thịnh thế mỹ Điềm” CP, hôm nay lại sôi nổi thành fan của “Ngốc bạch ngọt” CP.

Nơi này không thể không đề một chút “Lá cây không hoàng” cái này là đồng nghiệp họa sĩ truyện tranh cảm nhận. Cô đã gặp qua A Bạch ở đoàn phim. Cô lại là họa sĩ, đối chiếu tỉ lệ cơ thể người thì phải công nhận đáng người của hần cực kì chuẩn. Hơn nữa khí chất của A Bạch vốn dĩ rất đặc thù, tuy rằng không được nhìn ảnh chụp chính diện nhưng cô vẫn có thể nhận ra A Bạch.

Có Phó Điềm Điềm trở thành nhân vật sống, truyện tranh ngay lập tức được ra chương mới.

Các fan CP đến weibo của cô khóc lóc kể lể: Đại đại chị đừng vẽ, chị càng vẽ chúng em càng thương tâm. Điềm Điềm công bố bạn trai, Thịnh Thế đáng thương đã bị vứt bỏ.

“Lá cây không hoàng” trả lời: Trước kia không thể nói, bây giờ mới có cơ hội cho các bạn biết. Tôi đã gặp bạn trai Điềm Điềm rồi. Anh ấy đẹp trai dã man luôn, so với Thịnh Thế còn đẹp hơn nhiềuuu. Thật là nhóm bạn ngốc! Lá cây không hoàng đáng được tôn vinh vì hành động hồi phục trái tim của các thiếu nữ bằng viên thuốc trợ tim thần thánh. Fan Thịnh Thế sôi nổi trở lại. Các cô gái đã ủng hộ một CP thật sự, bạn trai Điềm Điềm biết nấu cơm, lại còn đẹp hơn Thịnh Thế. Bọn họ cười một trận sảng khoái, còn gì thỏa mãn bằng?

Hotsearch có, truyện tranh cũng có, Điềm Điềm công khai tình yêu – không một ai không biết.

Hồi máu gà cho fan “CP Thịnh Thế Mỹ Điềm”. Phó Điềm Điềm vừa công khai tình yêu, mọi người vô cùng tò mò về A Bạch. Nhờ sự việc lần này, chương truyện tranh mới nhất của “lá cây không hoàng” bay lên hotsearch weibo.

Fans Thịnh Thế vui vẻ, “Ngốc bạch ngọt CP” đọc truyện tranh cũng cười rất vui. Thậm chí bởi vì truyện tranh quá ngọt mà làm “Ngốc bạch ngọt CP” hấp dẫn rất nhiều người qua đường đến xem. Đội ngũ fans “Ngốc bạch ngọt

CP” nhanh chóng mở rộng, fans Thịnh Thế cùng họ thương lượng, sát nhập hai fancubs làm một, tên là Thịnh Thế Ngốc bạch ngọt.
Tác giả có lời muốn nói: Phó Điềm Điềm: Học máu.

-----oOo-----

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 41

Editor: Tiên

Beta-er: Mùn

Sáng nay, lúc Phó Điềm Điềm lướt Weibo thì thấy có một chiến hạm mới xuất hiện, lúc trước cái tên “ngốc bạch ngọt” đã làm cô khó tiếp nhận rồi, bây giờ thì lại đổi tên thành “thịnh thế ngốc bạch ngọt”, cái chiến hạm này muốn đối nghịch với cô hay sao?

Mấy cái tên như “thịnh thế mỹ điềm”, “mỹ bạch ngọt” nghe thế nào cũng tốt hơn “thịnh thế ngốc bạch ngọt” nhiều, người nhìn thấy không biết còn tưởng fan bôi đen cô.

Chuyện như vậy không thể để tiếp diễn mãi được, Phó Điềm Điềm lập tức gọi điện thoại cho Tiểu Lâm.

Tiểu Lâm ủy khuất nói: “Các cô ấy không hề thương lượng trước với em, em không thể bắt các cô ấy dừng lại được.”

Tiểu Lâm chỉ có thể âm thầm chịu uất ức, không thể một mình chiến đấu với Phó Điềm Điềm và cả A Bạch được.

“Tiểu Lâm, em nghĩ lại một chút đi, em là người duy nhất có liên lạc với nhóm fans couple đó.”

Tiểu Lâm suy nghĩ một chút: “Bởi vì chị công khai à?”

Phó Điềm Điềm: “... Em biến đi.”

Tiểu Lâm: “...”

Đúng lúc đó A Bạch đi tới bảo: “Có chuyện gì thế?”

Phó Điềm Điềm kể cho anh nghe chuyện “thịnh thế ngốc bạch ngọt”, A Bạch cười một tiếng: “Tên cp là gì không quan trọng.”

Quan trọng là các couple không chính thống đã giải tán, bây giờ cả giới đều biết anh mới là bạn trai thực sự của Phó Điềm Điềm.

Vì thế A Bạch liền tặng cho Tiểu Lâm một đại hồng bao.

Đúng vậy, người đặt tên couple không phải ai khác, mà chính là trợ lý Tiểu Lâm của chúng ta.

Tất nhiên, cô ấy cũng chỉ là nghe lệnh làm việc thôi.

Trải qua một buổi tối, từ hôm qua đến sáng hôm nay thì tin tức cũng đã nổi như cồn, đến chiều mới có thể hạ nhiệt. Không ngờ rằng đến tối lại có một tài khoản đột nhiên đăng tin rằng bạn trai Phó Điềm Điềm là một người pha rượu (1), từng làm ở quán rượu Hoàng Đình, trước đây còn có một phú bà theo đuổi anh.

* Chính là bartender

Ảnh đăng lên khá mờ, xung quanh là ánh đèn huyền ảo, A Bạch cầm một chén rượu, ảnh chỉ chụp được một bên sườn mặt của anh.

Những người ra vào quán rượu Hoàng Đình đều là những người có thân phận, nơi này cũng thường được tiếp đón nhiều đạo diễn và minh tinh, đều là người cần chú trọng sự riêng tư, nên Hoàng Đình cấm chụp ảnh. Những người đến tự tiện chụp ảnh, nhưng nếu chưa có sự đồng ý mà ư bị phát hiện sẽ bị cho vào sổ đen, cũng sẽ bị đuổi ra ngoài.

Bị vào sổ đen của Hoàng Đình cũng đồng nghĩa bị các lão đại nhớ mặt, chẳng ai muốn khi ra ngoài chơi lại phải phòng này phòng kia, cho nên với quy định này dù không muốn cũng phải tuân theo. Không ngờ ảnh A Bạch ở đó lại bị tung ra từ đó.

Tài khoản này trước đây tung ra không ít chuyện của các minh tinh, tất cả đều là tin nóng, nên mỗi ngày ở trên Weibo đều có vài vạn fans hóng tin tức.

Tuy rằng ảnh bị mờ, căn bản nhìn không rõ, nhưng lại khiến tin #Phó Điềm Điềm công khai yêu đương# vừa êm xuông bùng lên lần nữa.

Lúc Phó Điềm Điềm đăng tin bạn trai là đại gia ở ngoài ngành đã khiến nhiều người tò mò, nên khi cái tin này được tung ra lập tức khiến mọi người nghi hoặc, hơn nữa những từ như “quán rượu”, “phú bà” đều làm cho tính tò mò trời dậy.

Trong giới giải trí Phó Điềm Điềm có rất nhiều tài nguyên, nổi tiếng được năm năm đã cản trở nhiều người, vậy nên kẻ muốn hại cô cũng không ít. Lần này khi Phó Điềm Điềm công khai yêu đương tưởng rằng sẽ bị fans ghét, không nghĩ rằng lòng bao dung của fans lại lớn như vậy, chưa kịp phản đối đã tiếp nhận rồi. Bây giờ tất nhiên cô phải tận dụng thật tốt.

Vì thế trên mạng lại náo loạn một lần nữa, có người nói A Bạch ăn com mềm (2), lại có người nói anh là tiểu bạch kiểm (3), còn có người nói ánh mắt của Phó Điềm Điềm kém, A Bạch vừa nhìn là biết rất giả tạo, không

cẩn thận là bị mất cả của lẫn sắc, cái gì cũng không còn. Thậm chí còn có người nghĩ xa hơn, bịa đặt sinh hoạt cá nhân của Phó Điềm Điềm hỗn loạn, thường xuyên ra vào các quán bar, hộp đêm, ngầm nói cô là một người ăn chơi.

(2) Ăn cơm mềm: một từ châm biếm của giới trẻ Trung Quốc, chỉ người đàn ông dựa vào phụ nữ để sống, hay nghĩa là ăn bám

(3) Tiểu bạch kiểm: dùng để chỉ những chàng trai có mặt mũi thanh tú, trắng trẻo đẹp trai. Một nghĩa khác là chỉ con trai ham tiền

Tóm lại là những người này bình luận rất nhiều, nói như thể bọn họ có thiên nhãn có thể nhìn trước được tương lai vậy.

Điều này khiến Điềm Chanh khó chịu.

Điềm Chanh bị ảnh hưởng từ Phó Điềm Điềm nên rất bênh vực người của mình, các cô ấy vất vả lắm mới tiếp nhận tin con gái của họ công khai yêu đương là sự thật, thậm chí còn thường xuyên dạo các trang “ngốc bạch ngọt cp” ăn đường, kết quả chưa tới một ngày chẳng biết thủy quân ở đâu nhảy ra bôi đen con rể các cô.

Đến vậy rồi thì không thể nhẫn nhịn được nữa, ở trong nhà các cô còn chưa nói lời nào, mà mấy người này không biết ở đâu ra lại nói lung tung thế không biết? Các cô muốn nói, cũng sẽ tự đóng cửa nói với nhau, không đợi cái bọn ngốc ở đâu chạy tới soi mói.

Vì đã có kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu, Điềm Chanh nhanh chóng họp lại, tạo thành đội ngũ nâng cao sức chiến đấu cá nhân.

Ngõng chiến đấu: Điềm Điềm nói bạn trai là người ngoài vòng, đừng nghi ngờ, hay là mấy người không hiểu, mấy người nên quay lại nhà trẻ học lại đi.

Nhà mẹ Điềm Điềm: Không biết đám thủy quân này nói cái gì, con rể tôi là người pha rượu thì sao? Trộm rượu nhà mấy nhà mấy người, ăn gạo nhà mấy người à? Xem ra trong nội tâm của mấy người nghĩ không ít điều xấu nên nhìn cái gì cũng cảm thấy xấu xa phải không? Hơn nữa nhắc tới phú bà mới nhớ. Con rể của tôi ưu tú, nên ai cũng muốn theo đuổi?

Mỗi ngày uống rượu vang: Tôi không cảm thấy làm người pha rượu có vấn đề gì, Điềm Điềm yêu đương không cần phải qua sự đồng ý của mấy người, làm ơn giữ tự trọng chút đi.

.....

Điềm Chanh vốn đông người, sức chiến đấu lại mạnh, thủy quân muốn đánh với Điềm Chanh đúng là có khí mà không có lực.

Đúng lúc này, tài khoản đăng bài trên Weibo đột nhiên xóa bài, cùng lúc đó Tiết Liên tự mình đứng dậy giải thích: Tôi mở cửa làm ăn, bạn bè đến hỗ trợ với tôi, có cần phải e ngại mấy người không? Phú bà theo đuổi tôi cũng rất nhiều, vậy nên tôi cũng ăn cơm mềm, cũng là tiêu bạch kiểm? Xin lỗi, tôi là một người đàn ông khỏe mạnh, da màu lúa mì chứ không hề trắng. Còn có, hy vọng lần sau các người bị người khác tiết lộ cuộc sống riêng tư, các người cũng có thể cười vui vẻ như vậy. Về việc chụp ảnh, chắc chắn tôi sẽ tìm hiểu đến cùng.

Tiết Liên là một phú nhị đại, anh ấy đương nhiên cũng có Weibo, hơn nữa còn có rất nhiều fans, tuy rằng cũng không đến nỗi thành ông chồng quốc dân, nhưng fans bạn gái với fans mẹ cũng rất nhiều, với cả dấu chứng thực làm mù mắt người cũng không thể bỏ qua.

Bây giờ Diêm Chanh đã có thể an tâm trút gánh nặng, có thể được Tiết Liên đứng ra giải thích cũng có nghĩa A Bạch không phải tiêu bạch kiểm, tuy rằng bọn họ tin tưởng ánh mắt của Diêm Diêm, nhưng cũng chưa từng gặp mặt, nên trong lòng cũng khá lo lắng. Tiết Liên đứng ra cũng như cho tất cả một viên thuốc an thần.

Tiết Liên đứng ra nói chuyện, tài khoản đó cũng phải xóa bài, các antifan muốn nhảy nhót cũng phải sợ hãi, chỉ có thể lặng lẽ rời đi.

Buổi tối, truyện tranh “Lá cây không vàng” lại ra chương mới, người pha rượu cấm dục ngạo kiều và đại minh tinh đáng yêu tình cờ gặp gỡ.

Nội dung ba phần dựa vào suy đoán, bảy phần dựa vào tưởng tượng. Nói về việc Phó Diêm Diêm gặp chuyện phiền lòng đến Hoàng Đình mượn rượu giải sầu, A Bạch pha rượu cho cô, Phó Diêm Diêm uống say năm đến sáu phần, đứng dậy ra về thì phát hiện quên đem theo điện thoại và tiền mặt. Phó Diêm Diêm lập tức không biết xấu hổ nói: “Có thể lấy thân gán nợ không?”

Anh nghiêm túc lắc đầu: “Tôi không phải fans của cô.”

Anh mới vừa nói xong, đồng nghiệp bên cạnh lập tức móc ví, rút ra một tấm ảnh chụp Phó Diêm Diêm: “Vậy xin hỏi người trong bức ảnh là ai vậy?”

Anh đỏ mặt, duỗi tay muốn lấy lại bức ảnh, một lúc sau mới có thể giật tấm ảnh về, đưa cho Phó Diêm Diêm, nhưng lại không muốn nhìn vào mặt cô, nói: “Ký chỗ này.”

Chương vừa mới đăng, Diêm Chanh đã vội vàng đi ăn đường, xem xong còn cảm thấy chưa đã thèm, vẫn ở Weibo “Lá cây không vàng” la hét muốn

thêm chương mới, Phó Diễm Diễm cũng dạo qua một chút, hơn nữa còn trộm chú ý tới “Lá cây không vàng”.

Weibo lại một lần nữa hoà thuận vui vẻ.

Tháng mười, Phó Diễm Diễm sau nửa năm quay phim điện ảnh 《Cốt nhục》 và phần hậu kỳ chế tác cuối cùng đã hoàn thành, hơn nữa còn xác định ngày chiếu phim, phim bắt đầu tuyên truyền rầm rộ.

Đây là lần đầu tiên Phó Diễm Diễm đóng vai nữ chính cho một bộ phim điện ảnh, phòng bán vé lập tức quyết định tăng số lượng vé nhưng cuối cùng vẫn bị thiếu, bởi vậy, dù là Phó Diễm Diễm hay Vương tử đều rất coi trọng lần tuyên truyền này.

Phó Diễm Diễm chỉ ở nhà có một ngày sau đó cùng nhóm diễn viên chính phim của “Cốt nhục” đến đài Bình Quả tham gia chương trình “Cặp đôi hạnh phúc” để tuyên truyền.

“Cặp đôi hạnh phúc” của đài Bình Quả là một chương trình lâu đời lại được đánh giá rất cao, mỗi một tập sẽ chia các khách mời thành hai đội để đối kháng với nhau.

Tập này, ngoại trừ đội ngũ tuyên truyền của phim “Cốt nhục”, còn có một đội ngũ tuyên truyền khác vừa mới ra một bộ phim thần tượng cách đây không lâu do công ty giải trí Thiên Tâm đầu tư kịch bản, mà An Khả Hình lại có mặt trong đó.

Tục ngữ nói “oan gia ngõ hẹp”, Phó Diễm Diễm vừa đến đài truyền hình liền chạm mặt với An Khả Hình. Phó Diễm Diễm còn chả buồn nâng mí mắt đã trực tiếp lướt qua, nhưng lại bị An Khả Hình gọi lại.

Phó Diễm Diễm cầm kính râm đang treo trên áo, quay đầu lại liếc nhìn cô ta một cái, “Có việc gì?”

Tác giả có lời muốn nói:

Thật lâu về sau, Thẩm Thời Khanh: Tôi chính là cái người vừa ăn cơm mềm, vừa là tiểu bạch kiểm.

Antifans: ... Cái gì cũng tôi cũng chưa nói, mặt tôi đau quá.

Vì hấp dẫn sự chú ý của các bạn đọc, tôi đã đổi cốt truyện ba lần, thế nhưng mọi người vẫn hờ hững với tôi. Vậy cuối cùng mọi người muốn thế nào...

Tuy rằng con gái tôi xấu, nhưng vẫn muốn đẩy nó lên sàn.

“Gả cho nam thần IT” (đang ở suy xét có nên đổi thành gả cho nam thần phụ tình thương)

Lúc Đào Khả Khả hôn Nghiêm Húc, mọi người đều cảm thấy cô đã vận cô tàn rồi. Tuy Nghiêm Húc anh tuấn, nhiều tiền, không có bạn gái, không có

thời quen xấu, lẽ ra phải là ông chồng trong mơ của các cô gái. Rồi cũng đến lúc Đào Khả Khả phát hiện, người đàn ông này độc thân là vì EQ thấp!

Trích đoạn 1:

Đào Khả Khả đi dạo phố với bạn, Nghiêm Húc theo sát phía sau, Đào Khả Khả: “Anh đi theo làm gì?”

Nghiêm Húc: “Sách nói, vợ đi dạo phố, chồng phải đi theo để trả tiền.”

Đào Khả Khả vui mừng: “Là sách gì vậy? Nghe có vẻ đáng tin cậy đó.”

Nghiêm Húc: “Làm thế nào để chinh phục vợ.”

Đào Khả Khả: ...

Trích đoạn 2:

Đào Khả Khả về nhà mẹ đẻ, Nghiêm Húc tan làm nhưng vẫn chưa thấy Khả Khả về, nên gọi video cho cô.

Đào Khả Khả: “Mẹ bảo về đừng về, ở lại ngủ với mẹ một đêm.”

Nghiêm Húc không nói gì, lấy chìa khóa ra, ném vào trong nhà, khóa lại, còn mình thì ở ngoài cửa: “Chìa khóa để ở trong nhà rồi, anh không vào được, anh đi đón em nhé?”

Đào Khả Khả: “.....”

-----oOo-----

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 42

Editor: Rain

Beta-er: Mùn

An Khả Hình tiến tới: “Tôi còn chưa chúc mừng cô tẩy trắng thành công đâu.”

“Lòng tốt của cô tôi đã thấy trên Weibo rồi.”

Cái tin nóng kia nói tài khoản truyền thông của A Bạch là do công ty giải trí Thiên Tâm bao dưỡng, hiện tại An Khả Hình cũng đã nắm giữ danh sách đen các sản nghiệp giải trí ở Tiết gia.

An Khả Hình đúng là rất cố chấp với cô.

An Khả Hình mặt dày mà cười một chút: “Lần này tôi thật sự chúc mừng cô. Phó Diễm Diễm, dựa vào diện mạo của cô, dạng bạn trai nào mà chẳng tìm được, cuối cùng lại một bình hoa, đáng tiếc, thật là đáng tiếc... Nhưng mà thật ra tôi lại yên tâm, tôi đã chuẩn bị một món quà lớn cho cô rồi.”

“A Bạch nhà tôi quả thật có thể gọi là bình hoa, anh ấy ở đâu cũng có thể khiến chỗ đấy rạng rỡ.” Phó Diễm Diễm nhắc mí mắt lên nhìn cô ta:

“Không giống cô, dù cho có tặng quà tôi cũng không muốn nhận.”

“Cô...” An Khả Hình cố gắng bình tĩnh lại: “Phó Diễm Diễm, đừng tưởng rằng cô đan nổi tiếng là tôi không làm gì được cô, chỉ cần tôi muốn, tôi bóp chết cô chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến mà thôi.”

“Năm năm trước cô cũng nói như vậy.” Phó Diễm Diễm hơi mĩa mai nhìn cô ta: “An Khả Hình, qua năm năm, bây giờ cũng đã là 2019 rồi, cô vẫn chỉ biết có một câu như vậy, thật chẳng có vẻ gì của phụ nữ tiến bộ.”

Phó Diễm Diễm lần nữa đeo kính râm lên: “Xin lỗi, tôi không tiếp cô được.”

Phó Diễm Diễm vẫy vẫy tay, từ góc độ của An Khả Hình, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng dáng tiêu sái của cô, chính là bộ dáng cô ta muốn trở thành nhất, cũng chán ghét nhất.

Người tham gia tiết mục đều đang chuẩn bị ở trong phòng nghỉ của mình, Phó Diễm Diễm ngồi lười biếng trên ghế để mặc cho chuyên viên trang điểm lẫn lộn. Lúc đi ra ngoài cô liền nhìn thấy An Khả Hình ở đối diện đang đi về phía cô với một nụ cười đến là diễm mỹ. Phó Diễm Diễm hơi cúi đầu nói với Tiểu Lâm: “Gọi điện cho chị Vương, chị cảm thấy An Khả Hình nhất định sẽ ra gây ra chuyện gì đó để chinh chị.”

Tiểu Lâm vội vàng đi gọi điện cho chị Vương.

Diễn tập đơn giản xong, tiết mục bắt đầu quay chính thức.

Bởi vì đánh giá của 《Cặp đôi gặp mặt vui vẻ》 cao, người xem tiết mục ở hiện trường quay mua hết vé, còn có dân mạng dùng số tiền lớn mua vé đến đây từ tay những người đầu cơ.

Mọi thứ đều được tiến hành theo từng bước, đến phân đoạn cuối cùng, hai tổ rút thăm để thi đấu tài năng, người thua phải chịu trừng phạt, trừng phạt là live một đoạn VCR, thú nhận một lịch sử đen tối của bọn họ. Loại lịch sử đen tối này có tính chất hài hước, ví dụ như ảnh chụp khách quý nam mặc đồ nữ, hoặc là các loại tạo hình bị lộ khi mới vào nghề. VCR của các khách quý đều đã nộp lên trước rồi.

Lúc đến lượt Phó Diễm Diễm, thật bất hạnh, Phó Diễm Diễm là một người không hiểu sao lại rất tự tin với tài ca hát của mình nhưng mà cô hát thật sự rất thảm, với người ngũ âm không đầy đủ như cô thì việc thất bại gần như là chắc chắn.

Người chủ trì tuyên bố trừng phạt Phó Diễm Diễm rồi nhìn An Khả Hình đột nhiên mặt không có chút ý tốt đang tiến tới, cười một chút nhìn Phó

Điềm Điềm. Trục giác của Phó Điềm Điềm bảo không ổn rồi, quả nhiên, trên màn hình cũng không có xuất hiện VCR cô chuẩn bị, mà là lộ ra một gương mặt quen thuộc, dù cho hóa thành tro thì cô cũng biết khuôn mặt này, bởi vì bà ta không phải ai khác, chính là bảo mẫu chăm sóc em trai cô lúc trước —— Triệu Thúy Minh.

Vài năm trôi qua, mặt Triệu Thúy Minh già nua rất nhiều, nhìn ra được cuộc sống mấy năm nay của bà ta cũng không quá tốt, bà ta ngồi trên một cái ghế trúc, mặt già nua che kín nếp nhăn, một đôi mắt vẫn đục nhìn chăm chú vào màn hình, than thở khóc lóc lên án “hành vi phạm tội” của Phó Điềm Điềm.

“Phó Điềm Điềm dùng tiền đút lót khiến tôi bị bắt giam oan uổng, làm tôi phải chịu năm năm giam cầm trong tù. Tôi biết bây giờ cô ta là minh tinh lớn, cực kỳ có tiền, tôi chỉ là người thường tóc húi cua, tôi đâu không lại cô ta, nhưng tôi muốn nói ra sự thật này. Phó Điềm Điềm có người em trai tên Phó Nham, năm năm trước tôi làm bảo mẫu ở nhà bọn họ, trong lúc vô ý thấy được scandal của cô ta với em trai mình. Phó Điềm Điềm sợ scandal của mình bại lộ, dùng tiền hối lộ lãnh đạo, tìm cách bắt tôi vào ngục giam.” Thanh âm Triệu Thúy Minh bén nhọn mà khắc nghiệt: “Phó Điềm Điềm, cô không có lễ nghĩa liêm sỉ, không có lương tâm, cô sẽ nhận báo ứng!”

Video vừa phát xong, toàn trường ồ lên.

Đoạn video không đến một phút đồng hồ này có lượng thông tin thật sự quá lớn, tất cả mọi người nhìn về phía Phó Điềm Điềm. An Khả Hinh cũng đang nhìn cô, tươi cười châm chọc, còn có một chút thỏa mãn vì thực hiện được ý đồ.

Video còn đang quay lại tin truyền phát, người chủ trì đài truyền hình Quả Táo luôn luôn tự nhận là xem trọng tình cảm cũng sững sờ ngay tại trường quay, đã quên luôn phải điều chỉnh không khí thế nào, một lúc lâu sau đạo diễn tại trường quay mới phản ứng lại, chỉ huy hậu trường tắt thiết bị đi, nhưng mà lúc này cái nên truyền ra cũng đã truyền ra rồi.

Lúc này Phó Điềm Điềm thoát nhìn lại cực kỳ bình tĩnh, cô làm bộ đi đến trước mặt An Khả Hinh trước mọi người, vào lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, không nói hai lời hung hăng tát An Khả Hinh một cái.

Thanh âm vang dội quanh quẩn ở đại sảnh phát sáng.

Tất cả mọi người ngán ngán cả người, hiện trường an tĩnh đến nỗi có thể nghe được thanh âm có người nuốt nước bọt.

An Khả Hinh che lại mặt mình, biểu tình vặn vẹo, sau đó đột nhiên ngẩng đầu lên: “Phó Điềm Điềm, cô điên à! Bây giờ cô lộ mặt thật rồi sao?”

“Tôi khuyên cô có chừng mực thôi.” Phó Diễm Diễm nói ra những lời này, sau đó cô không hề nhìn người trong trường quay một cái đã trực tiếp rời khỏi phòng phát sóng.

Hiện trường quay 《Cặp đôi gặp mặt vui vẻ》 xảy ra sự cố đã sớm lan truyền trên mạng, thậm chí cả việc Phó Diễm Diễm tát An Khả Hình một cái ở hiện trường phát sóng trực tiếp cũng có, Tiểu Lâm ở bên ngoài gấp đến mức quay mòng mòng, quay đầu lại nhìn thấy Phó Diễm Diễm đi ra, Tiểu Lâm liền chạy nhanh tới đón.

Kính râm che khuất hơn một nửa khuôn mặt của Phó Diễm Diễm, thoát nhìn cô giống như người không có việc gì cả, đi như lướt, như thể không hề chịu ảnh hưởng từ chuyện này vậy, nhưng mà Tiểu Lâm tới gần cô mới phát hiện cả người Phó Diễm Diễm vẫn còn đang run rẩy, lòng bàn tay bị móng tay mình cấu đến nát nhừ, thậm chí có thể trực tiếp nhìn thấy vết máu.

Tiểu Lâm sợ hãi: “Chị Diễm Diễm.”

“Đi về trước.” Phó Diễm Diễm nói.

Tiết mục đã quay đến đoạn kết, đoạn sau dù thế nào thì cô cũng làm không tòi ròi, cô sợ cô ở lại đó sẽ xông lên xé nát An Khả Hình mắt.

Không, cô đã đi tát cô ta một cái rồi, nhưng mà cô không hối hận, nếu nói Phó Diễm Diễm có điểm yếu gì thì đó chính là Phó Nham. Cô có thể chịu đựng những người khác vũ nhục mình, cô đã chọn cái nghề này thì phải chịu đựng khổ sở trong cái ngành này, nhưng cô không thể chịu được bọn họ chửi bới Phó Nham.

Phó Nham đã mất rồi, em ấy đi xa nhiều năm như vậy, cô cũng dần học được cách thôi nghĩ về em rồi, nhưng bọn họ vậy mà ngay cả Phó Nham cũng không chịu buông tha.

Tiểu Lâm đổi vé máy bay, quay về Kinh Thị cùng với Phó Diễm Diễm.

Lúc ở trên máy bay, Phó Diễm Diễm rõ ràng cảm giác được nhân viên tổ bay lạnh nhạt và coi thường cô, nhưng bây giờ cô rất mệt mỏi, không muốn nói cũng không muốn để ý cái gì cả, dù cho biết mọi người đang dùng thành kiến nhìn mình.

Nhưng mà thoáng cái cô đã bị paparazzi nghe tin mà đến và các phóng viên ngăn chặn ở máy bay, cũng không biết ai tiết lộ hành tung của cô, từng vòng từng vòng người chặn cô ở trong sân bay, còn bảo an của sân bay chỉ mang tính tượng trưng mà chắn giúp cô, trên cơ bản là họ khoanh tay đứng nhìn.

Microphone của phóng viên gần như áp sát mặt cô: “Xin hỏi đối với lời nói của bà Trương Thúy Minh, cô có gì muốn nói không?”

“Chuyện giữa cô và em trai mình là thật sao?”

“Chuyện cô hồi lộ lãnh đạo là thật sao?”

“Bà Trương vào tù có phải có liên quan đến cô không?”

...

Tiểu Lâm nỗ lực che chắn trước người Phó Điềm Điềm, nhưng mà chỉ chốc lát đã bị đám người đẩy ra, những người khác làm việc trong đoàn đội của Phó Điềm Điềm cũng bị đẩy ra giống vậy, Phó Điềm Điềm tựa như một con cá bị sóng biển đẩy lên trên bờ, đầu óc choáng váng, hô hấp khó khăn, cô nghĩ tới thân thể lạnh băng của Phó Nham cùng ngày đêm gian nan kia, miệng vết thương của cô bị người xé mở, tất cả mọi người đứng vây xem ở trên bờ, thậm chí bọn họ còn đang suy nghĩ làm thế nào để rải thêm chút muối lên miệng vết thương của cô để làm cho con cá này trở lên càng ngon hơn.

Trời đất bắt đầu xoay tròn, trong lúc xô đẩy, có một cái mũ được ném tới che đầu cô lại, sau đó Phó Điềm Điềm liền rơi vào một cái ôm áp áp. Hơi thở quen thuộc, thân hình cao lớn, giờ này khắc này, cái ôm áp này lại làm cô quỵn luyến như thế, thanh âm A Bạch vang lên trên đầu cô: “Anh đến đây đón em về nhà.”

Một chữ “nhà” làm Phó Điềm Điềm suýt chút nữa rơi nước mắt.

Lúc ngẩng đầu lên, trong ánh mắt A Bạch đã không chút độ ấm, sau khi đám người vốn dĩ đang cãi nhau ồn ào nhìn thấy ánh mắt A Bạch đều quỵ dị mà an tĩnh lại.

Đám người bị bảo tiêu dẹp sang một bên để lộ ra một con đường, A Bạch ôm Phó Điềm Điềm đi ra ngoài, lúc sắp ra ngoài cửa, hắn xoay người nói với đám người kia: “Tụ tập gây rối, nghiêm trọng ảnh hưởng trật tự công cộng, chắc các người biết xử lý thế nào rồi chứ.”

“Biết.”

“Không được có bất kỳ ảnh chụp nào lộ ra ngoài.”

“Được.”

Phó Điềm Điềm vẫn luôn được A Bạch ôm trong ngực, chiếc mũ rộng che tầm nhìn của cô, cô không nhìn thấy gì cả, nhưng mà trong lòng không hiểu sao mà thấy rất an tâm, dường như bắt đầu từ lúc A Bạch xuất hiện, tâm tình vốn đang kích động của cô liền an tĩnh lại.

Cái loại cảm giác giống như đã từng quen biết kia lại nổi lên, nhưng hiện tại cô nghĩ lại thì chẳng thể nhớ ra cái gì cả.

Lúc về đến nhà, chị Vương đã chạy đến.

Vốn dĩ cô muốn đến sân bay, sau đó lại nhận được tin tức của A Bạch nên trực tiếp đến đây.

“Điềm Điềm, em không sao chứ.”

Phó Điềm Điềm lắc đầu: “Em không sao, bây giờ trên mạng thế nào?”

Chị Vương đưa tới một cái ipad: “Cái vụ Triệu Thúy Minh này đúng là quá đáng mà, bà ta lấy thân phận người bị hại tham gia tiết mục thăm hỏi của thời sự, khóc trông thật giả tạo, nhưng vậy mà cũng có người tin.”

Chị Vương nói như vậy cũng đã thay đổi một chút, trên thực tế, ngoại trừ fans cứng của Phó Điềm Điềm, bây giờ cả mạng xã hội đều đang muốn trừng phạt cô, đòi cô ra mặt nói chuyện, các loại ngôn ngữ ô uế cùng ngôn ngữ công kích bay đầy trời, độ thiện cảm thật vất vả mới tích lũy được không lâu khi tham gia gameshow trước đó lập tức rơi thẳng xuống đáy cốc.

Triệu Thúy Minh than thở khóc lóc tạo hình tượng người dân lao động ở tầng chót thành thật chịu ức hiếp, bộ dáng tiều tụy lại già nua kia của bà ta rất dễ dàng lấy được lòng tin của người khác, mà cái hình tượng này rất dễ dàng khiến cho phần lớn quần chúng nhân dân đồng cảm.

Từ xưa đến nay, nhân dân lao động không tiền không thế mới chiếm phần lớn trong xã hội, khi bạn đứng đối lập với bọn họ, mỗi một ngụm nước miếng của bọn họ cũng có thể làm bạn chết đuối, mà Triệu Thúy Minh miêu tả, làm Phó Điềm Điềm hoàn toàn đứng ở mặt đối lập với bọn họ, cũng thành công chọc giận cư dân mạng.

Hơn nữa loại tin tức chị em loạn luân này cho dù người công bố là người bình thường cũng thành điểm yếu trí mạng.

“Rốt cuộc mọi chuyện là sao, chúng ta mở một cuộc họp báo làm sáng tỏ một chút, loại chuyện này, không phải bà ta muốn bịa đặt là có thể bịa đặt được.....”

“Chuyện về em trai em kia là giả.” Phó Điềm Điềm ngắt lời cô: “Nhưng mà hồi lộ là thật, Triệu Thúy Minh đúng là do em tìm cách đẩy vào ngục giam.”

Sau một lúc lâu, chị Vương mới tìm về được thanh âm của mình: “Em... Sao em lại...”

“Em không hối hận.” Thanh âm Phó Điềm Điềm rất mỏi mệt nhưng cũng rất kiên định: “Nếu được quay lại thì em vẫn sẽ làm như vậy.”

Việc Phó Nham qua đời vẫn luôn là vết sẹo trong lòng Phó Điềm Điềm, người mỉm cười nói sáng tốt lành với cô vào buổi sáng, nói không có liên

không có, mà cách nói của mọi người là bởi vì Phó Nham ham chơi, Phó Diềm Diềm không thể nào chấp nhận kết quả này.

Cảnh sát không muốn điều tra, vậy thì cô tự mình điều tra.

Cô đến thăm hàng xóm láng giềng, người bán hàng rong, ông chủ tiệm ăn vặt.....Cô bị người ta đuổi đi thì liền ngồi xôm ở cửa chờ, bọn họ không muốn nói, cô liền nói lời khách sáo, hôm nay hỏi một câu, ngày mai hỏi một câu, cuối cùng cũng sẽ có thể tìm ra được lúc bọn họ sơ hở. Phó Diềm Diềm tốn một tháng mới tính là ghép nối được rõ ràng mọi chuyện.

Cô biết ngay là Phó Nham không phải là người ham chơi, thằng bé là bị người ta hại chết.

Lúc cô không thể để ý, Phó Nham chịu vô số ức hiếp, ăn vô số khổ sở. Tất cả mọi người đều bắt nạt nó, các đứa trẻ đầu gấu trong viện bắt nạt nó, Triệu Thúy Minh bắt nạt nó, ngay cả người qua đường cũng đều hùa theo bắt nạt nó, nhưng mà Phó Nham chỉ biết cười, nó là một đứa trẻ ngốc, nó ngây ngốc để người khác bắt nạt.

Phó Diềm Diềm trở về, nó cũng chỉ biết cười với cô, ngay cả cáo trạng nó cũng không làm.

Triệu Thúy Minh là người cô bỏ tiền thuê đến để chăm sóc nó cũng là một trong số những người bắt nạt nó tàn nhẫn nhất. Trước mặt Phó Diềm Diềm thì bà ta cúi đầu nghe theo, Phó Diềm Diềm vừa đi, bà ta đã coi Phó Nham là đồ chơi của mình, tùy ý bắt nạt sai bảo.

Phó Nham chết là chuyện ngoài ý muốn, bởi vì Triệu Thúy Minh trộm đồ Phó Diềm Diềm nên hai người xảy ra tranh chấp, sau đó Triệu Thúy Minh ném đồ đi, ném tới giếng nước, bà ta nói: “Mày đi nhật đi.”

Chuyện này còn có mấy đứa trẻ khác chứng kiến, bắt nạt Phó Nham vẫn luôn là trò chơi yêu thích nhất của bọn chúng, bọn chúng liền đứng ở bên cạnh ồn ào, thậm chí còn có người đẩy nó: “Đồ rơi xuống rồi, mày đi nhật đi.”

Bọn chúng không nghĩ tới Phó Nham thực sự sẽ đi nhật, Phó Nham ở bên cạnh giếng nhìn xung quanh, nó bị mờ mắt do người khác ném tới, sau đó nó bị rơi xuống.

Bọn chúng còn ở bên cạnh cười, chờ đến khi Triệu Thúy Minh rút cuộc luống cuống, hoang mang rối loạn tìm người vớt lên thì đã không còn kịp nữa rồi.

Thế nên Triệu Thúy Minh mới biết mình đã gây ra họa lớn, bà ta luống cuống, cha mẹ những đứa đầu gấu kia cũng luống cuống, sau khi hoảng loạn bọn họ mới bình tĩnh lại, hơn nữa thống nhất cách xử lý.

Triệu Thúy Minh vẫn luôn rất sợ Phó Diễm Diễm, một cô gái có thể một mình mang theo em trai khuyết thiếu trí lực sinh sống cũng không phải là người dễ chọc gì, trước mặt Phó Diễm Diễm bà ta luôn khiêm tốn, cho nên Phó Diễm Diễm mới chưa từng nghi ngờ bà ta, bây giờ việc đã đến mức này, Triệu Thúy Minh trực tiếp chạy. Bà ta sợ Phó Diễm Diễm, bà ta cảm thấy Phó Diễm Diễm sẽ không bỏ qua cho bà ta.

Phó Diễm Diễm đương nhiên sẽ không bỏ qua cho bà ta, cô hận bản thân, hận bản thân không đủ quan tâm đến Phó Nham, hận Triệu Thúy Minh, nếu không phải bà ta dẫn đầu và mặc kệ thì ai dám bắt nạt Phó Nham. Cô hận người xung quanh, hận bọn họ lạnh nhạt vô tình.

Nhưng mà đối với cái chết của Phó Nham, cảnh sát chỉ quyết định là tai nạn ngoài ý muốn, cô tin lời đồn và suy đoán của mình không thể trở thành bằng chứng, cô cũng không có nhân chứng, cô không trách được bất kỳ một ai.

Cái gì cô cũng không có, cha tái hôn, mẹ mất tích, em trai duy nhất cũng mất rồi, cô phát ngốc trong căn phòng trống rỗng, ánh mắt cô dừng lại trên bàn... Cô cũng không phải chỉ có hai bàn tay trắng, cô còn có tiền, cô còn có mạng sống này.

Tuy rằng Phó Sanh mặc kệ cô, nhưng mà tiền sinh hoạt cũng gửi đến đúng hạn, bây giờ ông ta thăng chức thuận lợi, ra tay cũng hào phóng, trước kia Phó Diễm Diễm vẫn luôn tích góp tiền, chờ đến ngày tích góp đủ tiền rồi thì liền mang Phó Nham đến nước L khám bệnh, cô nghe nói nơi đó y tế cực kỳ phát triển, rất nhiều bệnh nan y đều có cách giải quyết ở nơi đó, Phó Diễm Diễm vẫn luôn ôm một tia hy vọng với nơi đó.

Nhưng mà bây giờ Phó Nham mất rồi, số tiền này cũng trở nên vô dụng, trong phòng tối tăm dễ dàng khiến người khác nảy sinh ra ý tưởng đen tối, Phó Diễm Diễm quyết định được ăn cả ngã về không, cô không thể chịu được Phó Nham cứ không minh bạch chết đi như vậy mà bản thân lại chẳng làm được gì.

Cô thấp thỏm bất an mà cầm thẻ ngân hàng đi tìm lãnh đạo mà Triệu Thúy Minh từng nói, đây là lần đầu tiên cô làm loại chuyện này, cô từng có ý muốn bỏ cuộc, nhưng cô vẫn đi, cô cảm thấy bản thân là chính nghĩa.

Đối phương tốn ba phút tiếp đãi cô, sau đó giáo dục cô một lúc, từ chối cô. Nhưng mà Phó Diễm Diễm không chịu bỏ qua như vậy, bây giờ cái gì cô cũng không sợ, thậm chí cô còn từng nảy sinh ý niệm điên cuồng hơn, nhưng mà không quá một ngày, người đã từng từ chối cô kia lần nữa tìm được cô, hơn nữa đồng ý sẽ giúp cô.

Sau đó, cô nghe được tin tức Triệu Thúy Minh vào tù.

Nếu không phải Triệu Thúy Minh lại thoát ra thì cô cũng đã sớm quên người này rồi.

Chị Vương ở bên cạnh cứng miệng không trả lời được, bởi vì nhắc đến cái từ mẫn cảm “hồi lộ” này, weibo official của cơ quan công an chia sẻ một cái weibo liên quan, hơn nữa tỏ vẻ nhất định sẽ điều tra rõ ràng, nếu thật sự có oan tình thì sẽ lên tiếng giải oan.

Đây đã không còn chỉ là vấn đề quan hệ xã hội nữa rồi.

Tất cả mọi người đều cảm thấy lần này Phó Diềm Diềm tiêu rồi. Cô mất năm năm để đạt được vị trí hiện tại—— là người được giới nghệ sĩ sủng ái, là người tâm phúc của giới thời trang, bảo đảm view khi quay phim truyền hình, tham gia diễn xuất bộ điện ảnh hay nhất sắp chiếu phim. Tác phẩm của đạo diễn Triệu vẫn luôn là ứng cử viên danh giá để giành lấy giải thưởng, nếu may mắn thì cô có thể đạt được giải thưởng điện ảnh đầu tiên trong cuộc đời mình.

Tình thế hiện tại không thể xoay trở được, năm năm tích lũy mọi thứ, nhưng bây giờ đều xong cả rồi.

Đêm đó, chị Vương cùng đoàn đội quan hệ xã hội phát biểu rất lâu trên Weibo, công khai khiển trách hành vi phạm tội của Triệu Thúy Minh, cùng với chuyện bà ta có ý đồ không tốt tung bịa đặt, nhưng chuyện hồi lộ lại tuyệt không nhắc tới.

Phó Diềm Diềm mất mấy trăm vạn fans, nhưng mà đa số Diềm Chanh vẫn lựa chọn tin tưởng cô.

Lịch chiếu 《Cốt nhục》 lập tức lui lại, công tác tuyên truyền ngừng lại, ngày chiếu phim trở nên xa xôi không thể với tới.

Bây giờ mọi người đều đang chờ cơ quan công an đáp lại, nếu chuyện này là thật, Phó Diềm Diềm sẽ gặp phải các loại lời nói phê phán không như mong muốn cùng số tiền bồi thường có giá trên trời, nếu tình huống nghiêm trọng, còn có thể sẽ ngồi tù.

Một mình tinh muốn khởi lên thì khó, nhưng sụp đổ lại là chuyện trong một giây mà thôi.

Phó Diềm Diềm phát ngốc trong biệt thự của mình, tâm tình lại bình tĩnh đến dị thường, năm năm cũng chỉ là cái búng tay, bao nhiêu người phù dung sớm nở tối tàn, cô cũng chỉ là một người trong đó thôi.

Chỉ là thật đáng tiếc không thể nhìn thấy 《Cốt nhục》 được công chiếu, bộ phim điện ảnh này là tâm huyết của bọn họ, ngày tháng ăn cỏ ăn trâu kia

thật vất vả nhưng cũng thật vui vẻ, bây giờ mọi thứ đều biến thành bọt nước.

Cô rất xin lỗi mọi người.

Phó Điềm Điềm chăm vùi hoa sen đi tưới nước cho hoa lan trên ban công, cô rất thích hoa lan, đặc biệt là hoa lan màu hồng nhạt, lúc hoa nở không quá rực rỡ nhưng cho cô cảm giác thật thoải mái bình thản.

Thật ra cô vẫn luôn nghĩ tới những ngày tháng như vậy, ngày tháng bình đạm lại hạnh phúc, không cần oanh oanh liệt liệt, nhưng có thể giản dị tự nhiên, đáng tiếc từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của cô vẫn luôn đi ngược lại với ngày tháng như vậy.

Cô tưới nước cho tất cả hoa lan trên ban công, A Bạch đã đi tới: “Hoa lan không cần tưới nhiều nước như vậy.”

Một loạt hoa lan mọc rất tốt trên ban công vẫn luôn là do A Bạch chăm sóc, từ trước đến nay Phó Điềm Điềm chăm lan được.

“Có phải em là một người tồi tệ không.” Phó Điềm Điềm Điềm hỏi.

A Bạch duỗi tay xoa đầu cô: “Em có thích trời nắng không?”

Phó Điềm Điềm gật đầu.

“Nhưng mà có người không thích, bởi vì bọn họ cảm thấy trời nắng sẽ khiến họ bị đen. Có người chửi bới em, cũng không có nghĩa là em không tốt, người không nói lý trên thế giới này nhiều vô kể, mà quan điểm của bọn họ vốn không hề quan trọng.”

Hắn giữ chặt tay cô: “Em chỉ cần nhớ kỹ, anh thích em, thích em tùy hứng, thích em giương nanh múa vuốt, thích em dịu dàng, thích em ác liệt, thích mọi thứ của em.”

“A Bạch...”

A Bạch cúi đầu, cúi người hôn cô, Phó Điềm Điềm nhắm mắt lại, hai người lẳng lặng ôm hôn ở trên ban công, gió nhẹ phất qua, một loạt hoa lan lay động.

Bởi vì ảnh hưởng của dư luận quá lớn, nhằm vào chuyện của Triệu Thúy Minh, cơ quan công an đã lập án điều tra, cách nói trên mạng mỗi ngày một khác, hôm nay có người nói thấy Phó Điềm Điềm bị cảnh sát mang đi, ngày mai đã có người nói Phó Điềm Điềm bị phạt bao nhiêu năm, nhưng mà tất cả mọi người cảm thấy lần này Phó Điềm Điềm rơi vào vũng lầy sẽ không thể đứng lên được nữa.

Hai ngày sau, rốt cuộc chuyện này cũng tra ra manh mối, dựa vào kết quả điều tra chuyện này, weibo official của cơ quan công an Kinh Thị đưa ra

video cùng công văn, dân mạng mở di động ra, chuẩn bị cống hiến sự quan tâm cuối cùng của mình tới với đóa hoa điêu tàn này.

-----oOo-----

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 43

Editor: Quân

Beta-er: Mìn

Nhưng khi mở di động ra, khắp các trang đều là tư liệu giao dịch của An Khả Hình và Triệu Thúy Minh.

An Khả Hình không biết nghe được tin Triệu Thúy Minh nắm nhược điểm của Phó Diễm Diễm từ đâu, vì thế cố ý đi thăm tù Triệu Thúy Minh, hai người đạt thành hiệp nghị. An Khả Hình sẽ đem Triệu Thúy Minh từ ngục tù ra, còn Triệu Thúy Minh phụ trách làm cho Phó Diễm Diễm suy sụp.

Giao dịch khi lộ ra ánh sáng, Triệu Thúy Minh là do An Khả Hình vận dụng thủ đoạn đem ra ngoài. An Khả Hình bảo Triệu Thúy Minh, chỉ cần cô có thể chính chết Phó Diễm Diễm, cô không những được tự do, mà An Khả Hình còn cho cô một số tiền lớn.

Triệu Thúy Minh cũng đáp ứng, cho nên những điều cô ta nói trong chương trình đều được cô ta dàn dựng từ trước nhằm đối phó Phó Diễm Diễm, căn bản không có tí tính chân thực nào đáng nói.

Về phía công an cũng có kết quả điều tra, Triệu Thúy Minh quê quán ở một nông thôn xa xôi, khi sống cùng, cô ta và chồng xảy ra tranh chấp, dẫn tới việc Triệu Thúy Minh cầm dao giết chồng rồi sau đó chạy trốn đến Kinh Thị.

Kinh Thị là địa phương lạc hậu, chuyện này lúc ấy không giải quyết được gì, vài năm sau, Triệu Thúy Minh mới bị tróc nã quy án, căn bản không tồn tại oan uổng vừa nói. Ngược lại để đem cô ta từ ngục giam ra, An Khả Hình tốn không ít sức lực, những cán bộ có liên quan cũng đã bị cách chức tạm thời đợi điều tra, Triệu Thúy Minh cũng bị bắt trở về lần nữa.

Mà năm năm trước tra ra được là Phó Diễm Diễm quyên một số tiền mang mục đích từ thiện, cũng không chi các loại tiền không chính đáng.

Tình huống này mọi người đều không nghĩ tới, ngay cả Phó Diễm Diễm cũng vậy.

Vốn dĩ là điều tra nòng, nhưng người bị hại lại là An Khả Hình.

Hướng gió trên mạng xoay cực nhanh, An Khả Hình từ người vô tội thành tù nhân. Xí nghiệp An gia cũng chịu điều tra từ cục thuế vụ và bị giam lỏng, các loại vi phạm quy định sản phẩm đều bị phơi ra, cổ phiếu An thị rớt giá trong một đêm.

Phó Điềm Điềm đi vào công ty, cả đường đều nhận được ánh nhìn chăm chú của mọi người. Kính râm che phân nửa khuôn mặt cô, làm mọi người không thể nhìn thấy biểu tình hiện tại, cô lập tức tới văn phòng Vương tử. “Phó Điềm Điềm, em gạt chị vui vậy sao? Hồi trước em bảo với chị em dứt lốt, hại chị mấy ngày nay chưa được ngủ yên, tóc trên đầu đều muốn rụng hết rồi này.” Âm thanh Vương tử cực kỳ kích động. “Lần này hên là có trời phù hộ, nhìn đến con điên An Khả Hình thua thảm thật là quá sung sướng.” “Em không có lừa chị.” Phó Điềm Điềm bất đắc dĩ, đem tình huống lúc đó cẩn thận nói lại.

“Nghe em bảo như thế, hẳn là em gặp được người tốt rồi, nói không chừng hẳn thấy số tiền trên người của em không được an toàn, sợ em lẩn quẩn trong lòng lại cầm đi làm bậy, dứt khoát giúp em quyên góp.”

Phó Điềm Điềm gạt đầu, tinh thần trạng thái lúc ấy của cô quả thật không tốt, cầm một số tiền lớn quả thật có khả năng xúc động mà làm ra chuyện gì đó hại thân.

Mọi chuyện lại lần nữa thuận lợi vượt quá tưởng tượng của cô, giống như phía sau luôn có một đôi tay thượng đế giúp cô.

Chợ Vương tử xong, sau khi sắp xếp lịch làm việc Phó Điềm Điềm về nhà trong suy tư.

Lúc đến cửa nhà, cô bỗng thấy cách đó không xa có một chiếc Bentley, nhìn thấy xe cô gần tới, cửa Bentley mở ra, Vinh Viễn Quang từ trong bước ra.

Phó Điềm Điềm kêu tài xế ngừng xe.

Cô bước xuống vừa lúc Vinh Viễn Quang đi tới. Không thấy nhau một khoảng thời gian dài, Vinh Viễn Quang thay đổi rất nhiều, hẳn ăn mặc tây trang khéo léo, tiểu thịt tươi non nót trước kia đã không còn, thay vào đó là hình ảnh của tinh anh lẫm liệt trên thương trường.

“Muốn vào nhà uống nước không?” Phó Điềm Điềm hỏi.

Vinh Viễn Quang gạt đầu: “Làm phiền rồi.”

Tài xế lái xe đi, Phó Điềm Điềm và Vinh Viễn Quang đi bộ vào bên trong.

“Chuyện của Hàn Mai Mai, anh thật xin lỗi, là anh liên lụy em.” Vinh Viễn Quang nói.

“Không sao, chuyện đã qua rồi.”

Ân oán giữa cô và Hàn Mai Mai, dăm ba câu căn bản không thể nói rõ, cô và Vinh Viễn Quang cuối cùng là ai liên lụy ai cũng khó mà phân rõ. Hiện tại sự tình đã qua, mọi người đều muốn tiến về phía trước.

“Đúng vậy, đã qua cả rồi.” Vinh Viễn Quang như có cảm giác hoài niệm, nói.

Vinh Viễn Quang đi bên cạnh Phó Diễm Diễm, hẳn cũng không hiểu tại sao bản thân lại đến đây, thời điểm hẳn phát hiện ra, xe cũng đã tới cửa rồi.

Đi vào bên trong không xa, A Bạch bước tới.

A Bạch mặc một thân quần áo trắng thoả mái, ánh mặt trời lười nhác chiếu lên trên người anh, anh chỉ đơn giản cất bước đi tới liền hấp dẫn ánh nhìn của mọi người chung quanh, Phó Diễm Diễm thấy anh, nhoen miệng cười. A Bạch tiến lại, đưa tay xoa xoa tóc cô, sau đó ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt của Vinh Viễn Quang. Vinh Viễn Quang sững sốt một chút, cảm thấy ánh mắt này có chút quen thuộc.

A Bạch vươn tay: “Chào anh, tôi là Phó Bạch, bạn trai Diễm Diễm.”

Vinh Viễn Quang ngờ ra một chút: “Chào anh.”

Ba người cùng nhau vào nhà, bởi vì A Bạch đã cho bảo mẫu nghỉ, Phó Diễm Diễm đành phải tự đi phòng bếp chuẩn bị nước trà.

Hai người đàn ông, mỗi người ngồi một đầu sofa, cho dù không nói lời nào, cũng cảm thấy được mùi thuốc súng trong không gian.

A Bạch trực tiếp mở miệng: “Là bạn trai Diễm Diễm, dưới tình huống lo hai người sẽ truyền ra tai tiếng, tôi không hi vọng anh đến tìm cô ấy.”

Vinh Viễn Quang tức khắc chân tay luống cuống: “Tôi không có ý khác...”

“Tôi với anh đều là đàn ông, tâm tư anh đối với Diễm Diễm như thế nào tôi rất rõ ràng.” A Bạch thanh thản ngồi đó, tư thái nhìn có vẻ thoả mái, nhưng lời nói lại mùi phần công kích. “Vẫn là nói, anh muốn làm kẻ thứ ba.”

Mặt Vinh Viễn Quang nháy mắt trắng bệch.

Có câu nói, nam nhân tranh đấu không ngoài ba vật: Tiền tài, mỹ nữ, quyền thế.

Thậm Thờ Khanh tiền xài không hết, quyền thế ngập trời, hai thứ này liền quyết định, chỉ cần anh muốn mỹ nữ, liền có vô số mỹ nhân bỏ nhào lên người anh, nhưng anh không có hứng thú.

Anh từ khi nhớ được mọi chuyện liền hiểu sứ mệnh của mình. Anh là người thừa kế Thẩm thị, anh muốn đem đến cho gia tộc dương quang vô hạn.

Tuổi thơ anh bị đủ loại môn học hành hạ, kiến thức, ngôn ngữ, lễ nghi, võ thuật, vật lộn. . . Anh cái gì cũng phải học, thậm chí phải học được tốt hơn so với người khác. Cuộc sống như thế anh cũng không cảm thấy nhàm

chán, ngược lại cảm thấy phong phú, thật nhanh đã đuổi kịp rồi vượt qua bạn học cùng lứa một khoảng lớn.

Thời gian của anh đều được tận dụng tuyệt đối, anh cảm thấy bản thân vĩnh viễn sẽ không lãng phí thời gian vào những chuyện khác.

Cho đến năm năm trước, anh cải trang vào Hoa Quốc nhằm điều tra cái chết của mẹ mình, tên giả lúc đó là Chung Thì.

Thẩm gia có khả năng tạo ra một loại mặt nạ mô phỏng, có thể lấy giả tráo thật, mang lên trừ khi sử dụng dụng cụ đặc biệt bằng không không có ai có thể nhận ra bằng mắt thường, anh căn bản không cần lo có người phát hiện. Thời điểm mẹ anh trở về từ Hoa Quốc thì gặp tai nạn trên tàu, táng thân nơi biển lớn, đến xác cũng không tìm được. Trở về bằng tàu thủy vốn là quyết định đột nhiên của bà ấy, theo như ban đầu mẹ anh tính toán về bằng máy bay riêng, nhưng cuối cùng máy bay cất cánh trước, người hầu của bà cũng đi, bản thân lại thay đổi chủ ý muốn đi tàu thủy, nhưng mặc kệ là máy bay hay tàu thủy, cả hai chỉ có đi chứ không có về, máy bay ở không trung nổ mạnh, tàu thủy tiêu tán nơi biển cả.

Này tuyệt đối không phải chuyện ngoài ý muốn, mà là có ý định mưu sát. Sau đó ở Kinh Thị, anh gặp Phó Diềm Diềm.

Hôm đó trời nắng, Phó Diềm Diềm cùng Phó Nham tản bộ trên phố, gió đêm thổi váy cô bay bay, mi mắt cô cong cong, đẹp tựa thiên tiên. Nhưng hấp dẫn anh không phải vẻ ngoài của Phó Diềm Diềm mà là bầu không khí nhẹ nhàng giữa cô và Phó Nham.

Phó Diềm Diềm ăn mặc tùy ý, váy mộc mạc, một đôi giày màu trắng chỉ đáng mấy chục đồng, mặt mày hơn hở kể chuyện xưa cho Phó Nham, mà Phó Nham chỉ lẳng lẳng mà nghe rồi cười với cô một cái, Phó Diềm Diềm như được cổ vũ, càng ra sức mà nói.

Thẩm Thời Khanh vừa vắn ở ngay bên cạnh, anh nghe được Phó Diềm Diềm nói: “Đã từng có một ngọn núi, trên núi có rất nhiều cây, trên cây có rất nhiều chim. Chim xây rất nhiều ổ, sau đó. . . Sau đó, nga, trên núi trù cây, còn có rất nhiều hoa, còn có bướm cùng ong mật. . .”

Chuyện xưa này nghe cũng thật êm tai, Thẩm Thời Khanh nhin không được mỉm cười.

Lần nữa gặp mặt Phó Diềm Diềm là vài ngày sau, cô bị người ta đẩy ngã ở cửa yên hội, hai mắt sưng đỏ, bộ dáng chật vật, nghèo túng so sánh với mắt ngày trước dường như là hai người khác nhau, nhưng anh liếc mắt một cái vẫn nhận ra cô, anh đi đến bên cô, anh đưa tay ra muốn giúp đỡ, nhưng bị cô một phen đẩy ra.

Cô giống như một con thú nhỏ bị thương, cả thân đều dựng lên, từ cửa yển hội chạy ra ngoài.

Hơi hiểu biết một chút, Thẩm Thời Khanh biết cô tên Phó Diễm Diễm, có một người em trai là Phó Nham, ở tại tiểu khu Hướng Dương.

Cho bản thân một lý do là anh không yên tâm cô ấy đi về một mình trên con đường hẻo lánh nên vội vàng đuổi theo.

Đó cũng là lần đầu tiên anh đặt chân tới khu vực bên ngoài thành thị, ngõ nhỏ hỗn loạn lại nhỏ hẹp, rác rưởi bị ném bên đường tùy ý, người cách một con phố kêu gọi nhau.

Anh tìm được cô ấy rồi, cô ấy tuyệt vọng ôm thi thể Phó Nham, ánh mắt trống rỗng, giống như một con rối gỗ không linh hồn.

Anh đi qua: “Người đã chết, cô hiện tại phải chuẩn bị tang lễ cho em ấy, mua mộ địa, hẳn cô cũng không mong hẳn đến một chỗ chôn thân đều không có.”

Phó Diễm Diễm hỏi anh: “Là Phó Sanh bảo anh đến đây sao?”

Anh sững sốt một chút, gật đầu, nếu như vậy làm cô chịu nói thì càng tốt.

Bọn họ cùng nhau chuẩn bị lễ tang cho Phó Nham, đem Phó Nham hạ táng.

Phó Diễm Diễm thật chán ghét anh, cũng chẳng che dấu sự chán ghét ấy.

Thẩm Thời Khanh từ nhỏ đến lớn vẫn luôn được người khác theo đuổi, đây là lần đầu tiên có người chán ghét anh, hơn nữa là ghét ra mặt. Anh tận lực không xuất hiện trước mặt cô ấy, nhưng vẫn không nhịn được yên lặng chú ý cô.

Cô phảng phất như thay đổi thành một người khác, cô đối với ai đều không thân thiện, cô trở nên táo bạo, dễ giận, cô bắt đầu không yêu quý thân thể của mình, mấy ngày mấy đêm không ăn cơm, sau đó té xỉu ở ven đường.

Thẩm Thời Khanh đem cô đến bệnh viện, anh thật tức giận, cô còn trẻ như vậy, cuộc sống cô vừa mới bắt đầu, nhưng cô cho rằng nó đã kết thúc.

Anh hung hăng phê bình cô, anh nói: “Cô mà chết chắc chắn không có bất luận kẻ nào thương tâm, những kẻ quá đáng vẫn cứ tiếp tục quá đáng, nếu cô muốn có cảm giác tồn tại, thì nỗ lực đứng ở chỗ cao, làm cha mẹ cô hối hận vì đã vứt bỏ cô, làm cho họ mỗi ngày đều không thể không nhìn đến cô, làm cho bọn họ nhìn cô liền nhớ đến Phó Nham đã chết đi, làm cho bọn họ nửa đời sau sống dưới sức ảnh hưởng của cô, chứ không phải làm một kẻ đáng thương giống như hiện tại nằm ở đây.”

Anh nói xong câu đó liền đi, anh biết cô cần thời gian bình tĩnh.

Vài ngày sau, anh nghe được tin cô cùng giải trí Gia Thành kí hợp đồng.

Cô thử vai một bộ phim thần tượng nữ số 2, đạo diễn thực vừa lòng, bên nhà đầu tư muốn thay đổi người, bị anh đè ép xuống. Cô bắt đầu lên chương trình, chụp tạp chí, cô càng ngày càng lóa mắt, cả hai người không còn có chút liên hệ nào.

Một tháng sau, anh nghe nói, cô cùng nam chính đoàn phim Vinh Viễn Quang nảy sinh tình cảm.

Anh đi theo Khang Hồi về đoàn phim thăm ban, thời điểm nhìn đến Vinh Viễn Quang, anh có một loại cảm giác khó chịu. Vinh Viễn Quang hoàn toàn là mẫu hình cô thích, như ánh mặt trời, đơn thuần, là thiếu niên không bị thế giới này làm ô nhiễm, giống như Phó Nham.

Anh trước kia có nghe nói qua phụ không, tức sùng bái cha mình, rất nhiều nữ sinh khi bạn trai đều chọn mẫu hình giống cha mình, mà Phó Diễm Diễm là đệ không, cô cảm thấy chỉ có người giống Phó Nham mới không phản bội cô, như thế mới làm cô có cảm giác an toàn.

Sự xuất hiện của Vinh Viễn Quang như gãi đúng chỗ ngứa.

Ở thời gian ở đoàn phim, Khanh Hồi chú ý sự khác thường của anh, bởi vì từ khi vào đến giờ, ánh mắt anh luôn dừng lại trên người Phó Diễm Diễm, Khang Hồi hỏi anh: “Cần giới thiệu không?”

Anh trầm ngâm thật lâu: “Không cần.”

Đây không phải lần đầu tiên gặp mặt của họ, họ gặp qua rất nhiều lần, mà Phó Diễm Diễm chán ghét anh, cô chính là thích Vinh Viễn Quang như vậy, mà khí chất đó, anh mãi mãi không có được.

Anh cho rằng Phó Diễm Diễm sẽ ở bên Vinh Viễn Quang, anh không có lý do cũng không có biện pháp ngăn cản. Mà anh cũng cần phải đi, anh ở Hoa Quốc quá lâu rồi, Thẩm Canh Giờ vẫn luôn cho rằng anh ở Châu Phi, nếu bây giờ tiếp tục ở lại, rất có thể bị phát hiện.

Ngay trước khi anh đi, anh nghe nói Vinh Viễn Quang và Hàn Mai Mai ngủ cùng nhau.

Anh tra được nhiều thông tin hơn mọi người, Vinh Viễn Quang là bị Hàn Mai Mai tính kế, đêm đó thật ra chẳng có cái gì phát sinh, bởi vì Hàn Mai Mai có cùng một phú thương qua đêm vài ngày sau. Phú thương kia nổi danh chỉ ngủ với gái còn trinh, hơn nữa có phải thật hay không hành sự là biết, và hẳn rất hài lòng với Hàn Mai Mai.

Thẩm Thời Khanh không nói gì cả, thậm chí giúp Hàn Mai Mai phong tỏa tin tức.

Vinh Viễn Quang là quân tử, là thân sĩ, cái danh hiệu này nghĩa là hẳn đã chịu nhiều hạn chế từ xã hội, hẳn để ý thanh danh, để ý suy nghĩ của người

khác, để ý những lễ nghĩa trời buộc, hẳn có thể bị một câu đơn giản dọa đến, nhưng Thẩm Thời Khanh lại không như vậy. Thẩm Thời Khanh là một nhà tư bản, là loại sẽ đoạt lấy những gì mình muốn, từ nhỏ anh được dạy, muốn cái gì thì đều phải tranh thủ, anh thờ phụng suy nghĩ người thắng làm vua.

Vinh Viễn Quang là tình địch của anh, anh chán ghét Vinh Viễn Quang. Rõ ràng Vinh Viễn Quang chả làm cái gì cả, không có tài năng, không có năng lực bảo hộ cô, căn bản chỉ là một cái túi rỗng, người như thế không nỗ lực cũng lấy được ưu ái của cô là dựa vào cái gì chứ?

Nếu Vinh Viễn Quang có thể cùng anh tranh đấu, anh có thể sẽ thương thức hẳn ta. Nhưng Vinh Viễn Quang sau đó trở thành người yêu của Hàn Mai Mai, loại người dễ dàng thỏa hiệp như vậy căn bản không xứng với Phó Điềm Điềm.

Phó Điềm Điềm bung nước trà ra tới, cô đem trà đưa cho Vinh Viễn Quang, sau đó thú tội với A Bạch: “Lá trà không đủ, không có phần của anh đâu.”

A Bạch hạ mi, trong ánh mắt hòa thuận có ý cười vui vẻ.

Vinh Viễn Quang chỉ ngồi một lát là đi, có thể coi như chạy trời chết, hẳn trở lại trên xe, hôm nay là tròn năm năm lẻ ba tháng hẳn tìm đến Phó Điềm Điềm cũng là thời điểm hoàn toàn hạ dấu chấm câu cho một đoạn yêu thầm bao lâu.

Thông cáo Phó Điềm Điềm lại nhiều lên, mấy ngày trước fans trong một đêm liền quay trở về, thậm chí còn tăng càng nhiều. Nhóm Điềm Chanh đều cảm thấy cô bị ủy khuất quá nhiều, mỗi ngày tới công ty tặng lễ vật, trên weibo kêu muốn xem ảnh cô, cơ hồ đem weibo cô đều quây tung.

Còn có rất nhiều fans lo lắng cho cô, đều hi vọng biết được hiện trạng của cô. Phó Điềm Điềm vừa lúc không có việc gì, vì thế ở trên weibo thông báo, cô buổi tối phát sóng trực tiếp.

Tin tức Phó Điềm Điềm muốn phát sóng trực tiếp rất mau liền lên hotsearch, trải qua cuộc lội ngược dòng lớn như thế, các netizen cắn hạt dưa chính là người sung nhất.

Dưới Weibo của Phó Điềm Điềm, lượng bình luận rất mau liền lên mười vạn, phát sóng trực tiếp, nhân viên đều bày sẵn trận địa mà đợi, chỉ sợ tối nay lưu lượng quá cao sẽ bị sập mạng.

Phó Điềm Điềm sau khi thông báo xong, Điềm Chanh ai ai cũng khí thế ngất trời.

Chanh tròn lại tròn: Chỉ có ta tò mò con rử ta có xuất hiện hay không à?

Đường tinh chuyên thể: Cùng tò mò, trai đẹp hơn cả trai manga thật sự tồn tại sao?

Hoa nhài: Tò mò +1, nhưng là vẫn phải tôn trọng riêng tư của Điềm Điềm.

Chocolate: Điềm điềm có thể phát sóng trực tiếp nấu cơm, muốn nhìn soái ca nấu cơm, muốn nhìn Điềm Điềm cổ vũ.

Ăn ngọt không thêm đường: Muốn nhìn điềm điềm cổ vũ +1.

Nhà tôn: Muốn nhìn điềm điềm cổ vũ + giấy căn cước.

Pudding thật là ngọt: Trước mặt các người thật xấu, Điềm Điềm không những sẽ cố động sẽ còn cầm cái muỗng, sẽ còn mặc tạp dề làm bếp, sẽ còn... Thật xin lỗi, ta không thể nghĩ tiếp nữa rồi.

Vòng ngọt ngào: Các chủ lâu trước quá xấu rồi, ta không giống các người, ta muốn nhìn điềm điềm đeo tạp dề cho soái ca, sức sát thương của tạp dề chắc chắn rất lớn.

Mạt trà sữa bò: Muốn nhìn sức sát thương của tạp dề +1.

Ngọt mà chua: @ lá cây không vàng truyền trực tiếp xong chúng ta có tiếp nhận kịp không?

-----oOo-----

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 44

Editor: Ngọc

Beta-er: Mùn

Tám giờ tối, Phó Điềm Điềm phát sóng trực tiếp.

Cô trang điểm nhẹ nhàng, trên đầu mang một chiếc cài hình con thỏ, còn trong tay thì ôm một con mèo đen xuất hiện trên camera.

“A a a a, Điềm Điềm thật xinh đẹp.”

“Điềm Điềm Thịnh Thế mỹ nhân.”

“Muốn làm con mèo để được Điềm Điềm ôm.”

“Con mèo này kiếp trước chắc đã cứu cả thiên hà.”

“Thịnh Thế, Thịnh Thế. Triệu hồi Thịnh Thế.”

...

Phó Điềm Điềm cười một chút rồi hướng về phía màn ảnh chào hỏi: “Mọi người buổi tối tốt lành nha.”

“Được, được, được.”

“Chào Diễm Diễm.”

“Chào buổi tối.”

Trên màn hình bắt đầu xuất hiện những hình thù kì lạ, chả là đang có người bắt đầu “cúng” lễ vật, tặng phẩm cho cô.

“Không cần phải tặng quà đâu, tôi vẫn còn nhiều mà.” Phó Diễm Diễm thanh thản nói khi đang ngồi trên sofa vuốt ve chú mèo A Hắc, “Hôm nay phát sóng trực tiếp mà chưa chuẩn bị gì nên bây giờ tôi sẽ giới thiệu với mọi người thú cưng của tôi.”

“Tôi sẽ cố vũ phát sóng trực tiếp.”

“Diễm Diễm then quá hóa giận nên tắt phát sóng trực tiếp.”

“Đừng nháo, xem kìa.”

...

Phó Diễm Diễm đem chân trước của A Hắc giơ lên, “Nào, ngoan, cùng ta chào hỏi mọi người nào. Có thể có thêm đồ chơi hay không là dựa vào biểu hiện của em đó.”

A Hắc nặng nhọc nâng mí mắt lên, liếc mắt một cái rồi sau đó lười nhác vươn vai mà không nhúc nhích gì. “Không cho chị chút mặt mũi nào sao? Em nói làm sao mà chị không giáo huấn em đây?”

Mọi người: “Ha ha ha, boss quá xuất sắc.”

“Chúng ta vừa bị boss miệt thị sao?”

“Boss: Người chỉ là phạm nhân, thấy ta còn không quỳ bái.”

“Luôn có điều dân quấy rầy giấc ngủ của boss.”

“Mọi người thảo luận sôi nổi quá, sao không đem tiểu Hắc xuất đạo nhi?”

...

Phó Diễm Diễm không cam lòng, cô gãi gãi móng vuốt nhỏ của A Hắc rồi lại gãi gãi cổ nó, cũng nhờ thế mà A Hắc thoải mái đánh một giấc ngủ.

Phó Diễm Diễm: “Này, đừng ngủ, thức dậy đi chứ.”

Mọi người: “Ha ha ha, Diễm Diễm thật là đáng yêu.”

“Tiểu Hắc: Mát – xa không tời.”

“Tiểu Hắc – một con mèo sinh ra để được cưng chiều.”

“Tiểu Hắc nói: Ta sống về đêm, rạng sáng bắt đầu ngủ. Thật là những người không biết điều.”

“Ha ha ha. Dậy high đê Tiểu Hắc~”

Phó Diễm Diễm chào mọi người một hồi thì phát hiện A Hắc đã ngủ vô cùng thoải mái. Cô đổi chủ đề: “Tôi lỡ làm cho A Hắc ngủ rồi, thôi thế bây giờ mọi người xem tôi biểu diễn điều khiển lão thử nha.”

Phó Điềm Điềm từ sofa đứng dậy, bắt đầu lục tung tìm đồ.
Tiểu Lâm ở bên cạnh giúp cô cầm camera, quay camera hướng về cô.
Mọi người: “Điềm Điềm đang tìm lão thử à?”
“Các người cảm thấy Điềm Điềm sẽ thành công sao?”
“Cực một bao que cay, sẽ không.”
“Tiểu Hắc: Thật ngu xuẩn.”

...

Phó Điềm Điềm tìm trong ngăn tủ đã lâu nhưng chưa tìm ra món đồ chơi điện tử “lão thử” của A Hắc. “Lão thử” này là do chị Vương mua, cô nhớ rõ đã đặt nó ở trong ngăn tủ này. Vừa định từ bỏ thì một bàn tay đột nhiên tiến lại.

Bàn tay đó đóng ngăn tủ này lại, sau đó từ ngăn tủ bên cạnh lấy ra món đồ chơi điện tử “lão thử” rồi đưa cho cô, “Đồ ngốc, ở chỗ này.”

Phó Điềm Điềm sững sốt một chút, mặt bắt đầu chuyển đỏ.

Cô “khụ” một tiếng, giả vờ bình tĩnh nhận lấy lão thử, “Ừm, được rồi, mọi người chú ý xem đây, màn biểu diễn chuẩn bị bắt đầu.”

Mọi người: “Đồ ngốc, mọi người ồn ào thật đấy. Bắt đầu rồi kìa.”

“Đồ ngốc, chúng ta sao không tìm thử soái ca đi, chúng ta muốn xem soái ca cơ mà.”

“Đồ ngốc, hiện tại đang trực tiếp đây.”

“Mặt Điềm Điềm đỏ kìa.”

“Trời ạ, đây chính là tình yêu ư?”

“Bàn tay này, giọng nói này, tôi muốn mang thai luôn ấy.”

“Soái ca tay thon dài đẹp quá đi. Nghe nói đàn ông ngón tay càng dài thì ở phương diện nào đó... Ừm, ừm, các người tự hiểu đi.”

“Chúng ta không phải đang xem Điềm Điềm à? Sao lại tổ lái lẹ thế?”

“Náo nhiệt ghê. Khoan, đừng đi, soái ca có gan để lộ tay thì sao không để lộ mặt luôn.”

...

“Đủ rồi á, các người lại gây mất trật tự buổi livestream rồi.”

Những lời này của Phó Điềm Điềm đã thành công thu hút sự chú ý của những người đang theo dõi buổi phát sóng. Phó Điềm Điềm thả A Hắc xuống, sau đó cũng thả lão thử rồi lấy điều khiển từ xa để điều khiển lão thử.

Lão thử “vèo” một phát chạy trốn luôn rồi. Còn A Hắc thì chưa kịp nhìn cái gọi là “lão thử” kia đã bước ngắn bước dài bỏ từ Phó Điềm Điềm qua A Bạch ngồi.

“Ha ha ha.”

“A Hắc ghét bỏ_ing.”

“Tôi biết chắc Diễm Diễm đã bị xa lánh rồi.”

“Diễm Diễm bị ghét bỏ.”

“Tiểu Hắc: Ấu trĩ.”

“Tiểu Hắc: Tôi đã làm gì mà lại có chủ nhân ấu trĩ như thế nhỉ?”

“A a a, tôi muốn xem soái ca.”

“Thấy được soái ca chân dài nha.”

...

Phó Diễm Diễm vẻ mặt không vui mà nói: “Tôi tuyên bố, từ hôm nay trở đi sẽ trục xuất A Hắc vào lãnh cung.”

Cô véo chú mèo A Hắc một cái, “A Hắc, từ nay ngươi thất sủng.”

A Hắc “meo” một tiếng, rồi ngồi trên đùi A Bạch với một tư thế ngủ thoải mái dễ chịu.

“Em không cho phép anh sủng nó.” Phó Diễm Diễm nói.

A Bạch nhìn cô cười, duỗi tay vuốt vuốt tóc cô, “Ừm, không sủng.”

Phó Diễm Diễm bị hấn trêu đến nổi lỗ tai đỏ ửng cả lên. Cô xoay người lại, nói với camera, “Tôi sẽ cho các bạn xem A Hoàng.”

“Ha ha ha, Diễm Diễm ghen tỵ.”

“Diễm Diễm đỏ mặt.”

“Ăn một tấn cầu lương.”

“Cứ bảo là đến xem mèo, ai ngờ lại phải ăn cầu lương.”

“Gâu gâu gâu.”

...

Phó Diễm Diễm không để ý đến sự trêu chọc của bọn họ, cầm camera đi đến trước mặt A Hoàng.

A Hoàng so với A Hắc ngoan hơn nhiều. Phó Diễm Diễm vừa đến nó đã vẫy đuôi, lấy đầu mà cọ cọ vào người cô.

Phó Diễm Diễm lấy trong ngăn tủ một ít thịt rồi cho nó, A Hoàng ngoan ngoãn ăn, còn lắc lắc cả đuôi nữa.

Cô nhìn A Hắc ở phía sau rồi nói: “A Hắc, ngươi biết vì sao ngươi thất sủng chưa?”

A Hắc đương nhiên không trả lời cô. A Bạch lắc đầu cười một chút. Tiếng cười trầm ấm tựa đàn cello, như là từ trong lồng ngực trực tiếp phát ra, khiến người nghe toàn thân tê dại.

Mọi người bắt đầu xôn xao: “Tôi muốn xem soái ca.”

“Giọng của soái ca trầm ấm dễ nghe quá đi.”

“Đây là tiếng cười của thần tiên chứ đùa.”

“Điềm Điềm, không đúng.”

...

Phó Điềm Điềm ánh mắt như tia đạn, “Ý của mọi người là giọng của tôi khó nghe?”

“Không, Điềm Điềm, giọng nói của chị chúng em nghe nhiều rồi.”

“A, không cần thận đã nói lời thật lòng mất rồi.”

“Người phía trước quá thảm, chắc chắn người sẽ bị trục xuất vào lãnh cung.”

“Không, Điềm Điềm, ý của tôi là giọng cô dễ nghe lắm.”

“Thật là dối trá mà. Tôi nói, Điềm Điềm dám chụp ảnh có dính soái ca thì chúng tôi dám vi phạm lương tâm để muốn nghe giọng nói của soái ca,”

“Lâu trên thật dũng cảm, cho một like.”

...

Mọi người bắt đầu thảo luận sôi nổi, Phó Điềm Điềm giả vờ tức giận, cùng A Hoàng chơi một hồi rồi nhìn đồng hồ, “Ừm, soái ca không cho mọi người nhìn đâu, nhưng có thể cho các người xem anh ấy đang làm gì.”

“Không cần đâu, lúc này mới bắt đầu mà giờ đã kết thúc rồi ư?”

“Điềm Điềm, mẹ không cho con phát sóng trực tiếp.”

“Điềm Điềm, mẹ hai cũng không cho con phát sóng trực tiếp.”

“Điềm Điềm, mẹ ba cũng không cho con phát sóng trực tiếp.”

...

Phó Điềm Điềm nhìn thoáng qua rồi nói, “Bác gái, mẹ hai, mẹ ba, ... Nữ nhi nay đã trưởng thành rồi, các người nên buông tay.”

Mọi người: “Ha ha ha.”

“Điềm Điềm, người ăn Khả Ái Đa (kem Cornetto) để lớn lên sao?”

“Mẹ không buông tay đâu, con vĩnh viễn là tiểu bảo bối của mẹ.”

“Con gái à, mẹ không nở xa con đâu.”

“Ha ha ha.”

“Xem soái ca, xem soái ca kìa.”

...

Vì không thể quay chính diện mặt của A Bạch nên cô cố ý quay từ phía sau lại gần: “Anh đang làm gì thế?”

Trong tay A Bạch đang cầm một quyển sách, toàn là Tiếng Anh. Phó Điềm Điềm đến gần xem, “Đây là sách gì thế?”

“Anh thấy ở trong thư phòng của em.”

“Hm, thế sao em lại chẳng có chút ấn tượng nào hết?”

Khuôn mặt A Bạch điểm ý cười, “Có thể là em đã xem xong lâu rồi.”
Phó Điềm Điềm gật đầu, kiêu ngạo nói: “Cái này cũng có thể đấy. Trước kia em chính là một học bá, nói tiếng Anh vô cùng thành thạo.”

A Bạch gật đầu: “Để anh thử xem.”

Phó Điềm Điềm nóng lòng muốn thử, “Được thôi, anh nhanh hỏi đi.” Lại nhìn màn ảnh mà nói, “Thời điểm tôi khoe thực lực đến rồi.”

Mọi người: “Ha ha ha, chúng tôi sẽ yên lặng xem cô trở tài.”

“Điềm Điềm, đêm nay cô lập flag toàn bộ đồ.”

“Mọi người xem thôi đừng chọc, để cho Điềm Điềm chút mặt mũi nữa.”

...

Phó Điềm Điềm dịch cái đầu qua, Tiểu Lâm đem camera đến gần với quyển sách.

A Bạch chỉ vào quyển sách, “Em phiên dịch thử một đoạn văn đi.”

Quyển sách này viết “The husband’s secret” (nghĩa là “bí mật của ông xã”), mấy cái từ này đối với cô vô cùng đơn giản.

“Cái này cũng quá đơn giản rồi, chắc chắn là A Bạch sợ tôi mất mặt trước các người.” Phó Điềm Điềm nhẹ nhàng nói thì thầm: “Ông xã...”

A Bạch: “Ừm.”

Phó Điềm Điềm: ???

Mọi người điên cuồng nháy: “Ha ha ha.”

“Cảnh sát ơi, ở đây có người ngược cầu.”

“Điềm Điềm: Ông xã. Soái ca: Ừm.”

“Tôi chắc chắn soái ca này là một nguyên soái nha~”

“Điềm Điềm bị trêu đến đỏ mặt!”

“Chanh trên cây ninh mỏng quá, chanh dưới tàng cây anh cùng em.”

“CP này ngọt quá rồi, gâu gâu gâu.”

“Mẹ hỏi ta vì sao mà gâu gâu.”

“Ách, bị câu lương làm cho ghen cả họng.”

...

Phó Điềm Điềm bị bọn họ làm cho đỏ cả mặt, hung hăng trừng mắt A Bạch một cái, còn A Bạch thì bày ra dáng vẻ vô tội, “Anh phải nói là em phiên dịch vô cùng chính xác.”

Phó Điềm Điềm: ...

Lý do này có thể tin được sao?

Tổng cộng có năm chữ, hấn chỉ dùng hai từ, tổ lái như thế mà muốn cô công nhận?

Mọi người: “Ha ha ha.”

“Soái ca là A Bạch? Ngốc bạch ngọt CP hẳn là bắt nguồn từ đây.”

“Điềm Điềm: Lão công. A Bạch: Ừm.”

Tiếp tục, Điềm Điềm: Bí mật. A Bạch: Không tồi, phải khen thưởng.”

“Hmm...”

...

Phó Điềm Điềm: “Tôi muốn phát sóng trực tiếp, mọi người có thể tham gia lại sau.”

“Không cần.”

“Có bản lĩnh phát câu lương thì có bản lĩnh đừng trốn nha.”

“Điềm Điềm, ngươi là thẹn quá hóa giận đây.”

“Điềm Điềm, mẹ không cho con đi.”

“Tôi còn muốn xem thêm 500 năm nữa cơ.”

...

Mọi người điên cuồng nhấn đến nhưng Phó Điềm Điềm không để ý đến bọn hò, “bụp” một phát rồi tắt đi phát sóng trực tiếp.

Tên đầu sở gây ra tội lỗi này, A Bạch đang ngồi ngay ngắn trên ghế. Phó Điềm Điềm tức giận, đến vò nát mái tóc của hắn, “A Bạch, anh có biết như thế là gì không?”

A Bạch bắt lấy tay cô rồi nói, “Anh nghe nói hiện tại Ngốc bạch ngọt CP đang rất nổi nên anh chỉ nỗ lực giúp nó nổi thêm thôi mà.”

Phó Điềm Điềm: ...

Đúng vậy, hắn rất nỗ lực, nỗ lực quá đáng.

Sau phát sóng trực tiếp đó không lâu, câu lương của Phó Điềm Điềm lên hotsearch. Các fan cắt và biên tập đoạn phát sóng trực tiếp đó thành video câu lương hường phấn. Thịnh thế ngốc bạch ngọt CP lại một lần nữa lớn mạnh.

Điềm Điềm cũng là một thành viên trong ban quản lí, cô thậm chí còn thêm một cái diễn đàn khiến trong fan club sôi nổi thảo luận về video phát sóng trực tiếp.

Có người nói: “Tôi lần đầu tiên phát hiện Điềm Điềm dễ thương như thế, bị bạn trai trêu còn chưa tính. Tôi hoài nghi lão thử kia là cô mua cho chính mình chơi, thuần thực thao tác như thế chắc chắn không phải là lần đầu tiên chơi.”

“Có đạo lí, A Hắc đối với lão thử còn không thèm nhìn một cái.”

“Điềm Điềm như thế mà lại thích chơi loại đồ chơi thế à? Nhà tôi mở cửa hàng đồ chơi, nếu cô muốn tôi có thể gửi một rương đồ chơi đến, lão thử, mèo, voi, hồ ly, ... Cái gì cũng có.”

“Điềm Điềm thật dễ thương.”

Phó Điềm Điềm: “...”

Phó Điềm Điềm yên lặng rút lui, quyết định không đề ý đến diễn đàn mà fan toàn có vấn đề như thế này nữa.

Đôi lập với số phận của Phó Điềm Điềm là An Khả Hinh. Weibo của cô ta bị công kích bởi hàng ngàn hàng vạn bình luận chửi rủa, chỉ trích. Trước kia Phó Điềm Điềm bị mắng cho thảm bao nhiêu thì bây giờ An Khả Hinh phải chật vật bấy nhiêu. Mọi người đều cảm thấy Phó Điềm Điềm lúc trước chỉ trả thù một lần, nhưng thật ra là liên hoàn đá mấy cái, đấm mấy phát.

Chuyện này thật sự quá ác liệt, đem chuyện người nhà Phó Điềm Điềm chết đi để làm lời bịa đặt, rồi đem cả tội phạm giết người từ trong tù ra. Nếu loại chuyện như thế này còn có thể tha thứ thì pháp luật dùng để làm gì? Trật tự xã hội sẽ làm sao để duy trì? Mọi người bắt đầu tẩy chay các sản phẩm của xí nghiệp nhà họ An, tẩy chay tất cả các bộ phim truyền hình và các sản phẩm mà An Khả Hinh đóng. Họ trend các hashtag #An Khả Hinh phải đền tội, #Siêu thoại. Mỗi ngày có hơn một ngàn vạn người trend, thậm chí mấy ngày liền khiến giới giải trí cũng bị liên lụy.

Công ty giải trí Thiên Tâm mấy năm nay phát triển rất tốt. Công ty đã đào tạo ra rất nhiều đại minh tinh. Nhưng dạo này bọn họ chỉ cần có hoạt động gì sẽ liền bị hỏi đến sự tình của An Khả Hinh. Họ còn đang ở công ty, ông chủ không nói gì, bọn họ cũng không dám mạo muội lên tiếng. Tuy nhiên, không lên tiếng thì sẽ chọc giận cư dân mạng, truyền thông cũng vì thế mà đưa rất nhiều tin tức, làm cho bọn họ ăn ngủ không yên.

Hợp đồng của An Khả Hinh đang được suy xét để hủy. Nhưng chuyện này ảnh hưởng rất lớn, tương lai của công ty giải trí Thiên Tâm vô cùng khó nói.

Cũng có một vài người có lá gan lớn trực tiếp lên tiếng về An Khả Hinh. Bọn họ lên weibo của cô ta vạch trần hành vi phạm tội, lên án cô ta. Mấy năm qua người trong công ty đã phải chịu đựng tính khí khó chịu của cô ta, không lúc nào không thể ghê tởm cái bản mặt đó.

Như vậy bài lên án đó lập tức khiến cho cư dân mạng chú ý. Bọn họ sôi nổi thảo luận, càng nhiều người chú ý hơn, càng nhiều lời khiển trách, chỉ trích đối với An Khả Hinh hơn.

Dư luận dường như nghiêng về một phía.

Người của An gia cũng bị ép bách đến nỗi phải tự trường trên Weibo, tự răn đe bản thân vì không dạy dỗ tốt con gái, chuyện của An Khả Hinh bọn họ nhất định phối hợp điều tra, nếu sự tình là thật, bọn họ sẽ không bao che.

Xí nghiệp của An gia nay đã phá sản. Bọn họ lựa chọn phản bội con gái để đổi lấy sự tha thứ của công chúng và cơ hội. Nhưng sự nghiệp của An gia không phải do cư dân mạng định đoạt, vì vẫn còn rất nhiều người quyết tâm chống lại An thị.

An Khả Hinh chỉ trong một đêm lên voi xuống chó, thậm chí là vũng bùn. Cô đang ở trong nhà thì bị cảnh sát đến mang đi. An Khả Hinh cuống loạn chống trả, nhưng ở trước mặt cảnh sát, nháo nhào như thế nào cũng sẽ vô dụng, bị mang đi nhất định vẫn bị mang đi.

Nếu biết được hiện tại, hà tất gì cô phải làm thế.

Truyền thông vẫn luôn rình rập ở nhà An Khả Hinh phát sóng trực tiếp cảnh cô ta bị cảnh sát mang đi, vì theo sự việc An Khả Hinh đền tội nên tạm thời hạ màn.

Nhưng An Khả Hinh lại bị dính phải tội hồi lộ, và một loạt các hành vi phạm tội khác. Cô ta ở lại cục cảnh sát tiếp tục điều tra, Khang Hồi đến thăm cô.

Vốn là một đại tiểu thư kiêu căng ngạo mạn, không ai chịu nổi vì trải qua mấy ngày điều tra mà tiều tụy cả đi.

An Khả Hinh nhìn Khang Hồi, lập tức kích động: “Khang Hồi, anh nhất định phải cứu tôi, tôi không thể ở đây thêm phút nào nữa, tôi điên mất.”

Công ty giải trí Thiên Tâm vì chuyện của An Khả Hinh bị liên lụy. Giá cổ phiếu sụt giảm, mấy cái hợp đồng sắp đến hạn với các nghệ sĩ cũng bị yêu cầu giải ước. Khang Hồi sút đầu mẻ trán vì cô ta, ngữ khí có chút bực bội:

“Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi. Không được nhắm vào Phó Diễm Diễm, không được nhắm vào Phó Diễm Diễm, vì sao cô không nghe?”

Những lời này cứ thế mà đâm thẳng vào tim đen của An Khả Hinh, cô điên cuồng hướng đến Khang Hồi mà rống: “Tôi vì cái gì mà nhắm vào cô ta chẳng lẽ anh không biết sao? Nếu không phải anh luôn luôn cố gắng giữ gìn cô ta, tôi vì sao phải nhắm vào. Cô ta câu dẫn anh, cô ta không biết đã câu dẫn biết bao nhiêu người rồi, tôi cho cô ta một bài học thì làm sao.”

Lúc trước cùng Phó Diễm Diễm đóng phim, cô muốn đổi Phó Diễm Diễm đi nhưng Khang Hồi lại ngăn cản. Phó Diễm Diễm chỉ là nữ phụ số hai, nhưng biểu hiện lại hơn hẳn cô. Bộ phim kia là để nâng cô lên chứ không phải để nâng Phó Diễm Diễm. Khang Hồi lấy lợi ích của cô trước, mặc kệ cô năn nỉ ỉ ôi như thế nào hẳn vẫn kiên quyết dùng Phó Diễm Diễm.

Sau bộ phim đó, Phó Diễm Diễm nổi lên như cồn nhưng mà nữ chính như cô lại không có bao nhiêu người chú ý đến.

Cô luôn khó chịu trong lòng bởi đáng lý những thứ đó phải thuộc về cô, cô luôn có ý định phong sát Phó Diễm Diễm. Công ty giải trí Gia Thành vẫn luôn ở trên sườn núi, không có ai bảo vệ. Thế nên nếu có ý định giết người thì Phó Diễm Diễm tuyệt đối không thể trốn thoát, nhưng Khang Hồi lại không đồng ý.

So với trước kia thì bây giờ cô không còn quá bốc đồng. Cô có thể tùy ý làm gì cũng được nhưng nếu có liên quan đến Phó Diễm Diễm thì Khang Hồi năm lần bảy lượt sẽ khuyên can cô. Việc này khiến cô không thể chịu nổi.

“Người như cô quả thực không thể nói đạo lý.” Khang Hồi phẫn nộ nói. Hắn tự nhận là bản thân đối với An Khả Hinh quá dung túng, hắn có thể chịu đựng sự tùy tiện, khó chịu ở cô. Cô ở đoàn phim làm trời làm đất cũng là do hắn cho phép. Lúc cô muốn đòi Phó Diễm Diễm đi, hắn không có ý kiến gì nhưng người của Chung gia tìm hắn nên hắn mới để Phó Diễm Diễm ở lại.

Chung gia là một thế lực rất mạnh, là hào môn thế gia. Một tiểu gia tộc không thể chọc đến. Huống chi đây chỉ là một yêu cầu nhỏ mà có thể hợp tác với Chung gia.

Người đó trước kia hắn chưa từng gặp qua nhưng người đó cùng đại thiếu gia của Chung gia đến. Đại thiếu gia này đối với hắn không tồi, hắn cũng có thể thấy được người này địa vị không thấp. Mà Khang Hồi cũng là một nam nhân, hắn hoàn toàn có thể nhận ra đại thiếu gia kia có chút hứng thú với Phó Diễm Diễm. Tuy rằng sau này không biết gì thêm nhưng cũng không cần phải để bụng.

Một người đàn ông nguyện ý vì một người phụ nữ mà hao phí tâm tư. Không cần đối phương biết, càng không cần đối phương báo đáp. Người như này tưởng đơn giản nhưng không phải thế.

Tuy rằng sau này hắn không còn gặp lại người này nhưng ấn tượng về người đó vẫn luôn sâu sắc, khó phai, tưởng có thể quên nhưng lại không thể. Là một thương nhân, khi làm việc gì cũng phải chừa cho mình đường lui. An Khả Hinh làm loạn đến thế nào hắn cũng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua nhưng hắn không nguyện ý để cô đụng đến Phó Diễm Diễm.

Tất cả đều do An Khả Hinh từ trước đến nay không nghe lời khuyên của hắn mà cứ làm theo ý mình nên bây giờ phải ngồi tù.

Chuyện này ở trên mạng thảo luận ồn ào, huyên náo, hoàn toàn không có khả năng cải thiện.

An Khả Hinh vẫn còn đang điên loạn, Khang Hồi cũng không nhiều lời nữa. An Khả Hinh bị người nhà cưng chiều đến hư, căn bản không xem ai ra gì. Hai người tạm biệt trong bầu không khí khó chịu.

“Cột nhục” tuyên truyền một lần nữa trước khi bắt đầu công chiếu, Phó Diềm Diềm lại bắt đầu bận rộn với công việc.

Phó Diềm Diềm muốn cùng đoàn phim và các nhân viên đi thành phố A. A Bạch cũng muốn đi.

“Anh muốn đi một chuyến xa nhà, có khả năng là phải đến hai tháng. Không chắc chắn là có thể liên lạc với em. Thời gian anh không ở nhà em phải chăm sóc bản thân cho thật tốt đấy.”

“Lâu như vậy còn không thể liên lạc.” Phó Diềm Diềm lập tức cảnh giác, “Có phải Tiết Liên muốn anh đi làm việc gì đó trái pháp luật đúng không?” Phó Diềm Diềm càng nghĩ càng có khả năng. Đạo gàn đây hành tung của A Bạch rất khả nghi nhưng cô không vội nói. Có lần nhìn thấy hắt lái chiếc xe rất ngẫu, sau đó cô mới biết được chiếc xe đó là bản limited. A Bạch hiện còn nhiều tiền hơn cả cô.

“Không phải, chỉ là anh có một số việc tư cần phải xử lí.”

“Việc tư?” Phó Diềm Diềm do dự nhìn hắt, “A Bạch, a-anh... anh nhớ lại gì đó rồi phải không?”

Kỳ thật Phó Diềm Diềm đã sớm cảm thấy A Bạch có gì đó thay đổi. Thật ra A Bạch thay đổi rất nhiều, cô vốn cho rằng đó là do hắt theo Tiết Liên nhưng lại có phần cảm thấy không phải.

Trên người A Bạch có một loại khí chất vô cùng cao quý, nó cứ như đã khắc vào sâu trong xương cốt rồi, chắc chắn không phải đi theo Tiết Liên nên mới hình thành.

Nhưng A Bạch không nói, cô cũng không hỏi. Tự tâm cô hy vọng A Bạch vĩnh viễn không nhớ đến quá khứ, như thế thì A Bạch mới hoàn toàn thuộc về cô. Nhưng cô cũng biết suy nghĩ như thế cũng quá là ích kỉ.

Cô cố ý xem nhẹ sự thay đổi của A Bạch, hy vọng có thể tự lừa dối bản thân lâu một chút nhưng không ngờ ngày này nhanh như vậy đã đến.

A Bạch phải đi.

Phó Diềm Diềm trong lòng cảm thấy khó chịu. A Bạch thấy sự thay đổi cảm xúc trên mặt cô nên nắm lấy tay cô nói: “Chỉ là trở về một chuyến, cụ thể thì chờ anh trở về sẽ kể cho em nghe. Nhưng em không cần lo lắng quá nhiều, tối đa hai tháng anh sẽ trở về.”

“Sẽ không có nguy hiểm chứ?” Phó Diềm Diềm hỏi.

Cô không quên bộ dạng thảm hại của A Bạch khi cô nhặt được hắt.

A Bạch lắc đầu: “Nhà anh có chút phức tạp, nhưng không có nguy hiểm. Anh chỉ sợ anh bận quá sẽ không có thời gian liên lạc với em.”

Tiểu Lâm đã thu dọn hành lý xong xuôi nên vào thúc giục Phó Diễm Diễm lên xe. Phó Diễm Diễm nhìn chăm chăm A Bạch: “Ừm... Tên thật của anh là gì?”

A Bạch nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Đợi anh trở về sẽ kể đầu đuôi sự tình cho em nghe, anh còn phải tặng lễ vật cho em nữa chứ.”

Bên ngoài bắt đầu náo nhiệt, mười một giờ Phó Diễm Diễm phải bay, nếu không đi sẽ không kịp mất. Cô nhìn A Bạch rồi nói với Tiểu Lâm: “Tiểu Lâm, em xoay người lại.”

Tiểu Lâm không hiểu chuyện gì nhưng vẫn ngoan ngoãn xoay người. Vừa mới xoay người lại, Phó Diễm Diễm liền nhón chân, hôn lên môi A Bạch. Phó Diễm Diễm rất ít khi chủ động như vậy. Mỗi lần hai người hôn nhau đều là A Bạch chủ động hôn cô trước. Nhưng lúc này Phó Diễm Diễm cứ như yêu tinh quấn chặt lên người A Bạch. A Bạch ôm lấy cô, hai người hôn sâu ít nhất năm phút đồng hồ.

Tiểu Lâm cứng đờ nói: “Em có thể xoay người lại chưa?”

Thấy không ai trả lời, cô quay đầu lại thì nhìn thấy cảnh đó, lập tức đỏ mặt quay trở về.

Vài phút sau, hai người rút cuộc cũng có thể xuất phát.

Một chiếc xe khác tiến vào, xuống xe là hai người diện tây phục cùng giày da, thân hình vô cùng cao lớn. Bọn họ đối với A Bạch rất cung kính.

A Bạch đem hành lý của Phó Diễm Diễm lên xe, nhìn Phó Diễm Diễm một lần nữa rồi mới cất bước đi. Hắn bước đến chiếc xe kia, tư thái trầm ổn, không giận tự uy.

Tâm trạng Phó Diễm Diễm càng ngày càng bất an.

“A Bạch càng ngày càng soái.” Tiểu Lâm si mê nói.

Nếu là ngày thường thì Phó Diễm Diễm nhất định sẽ phụ họa theo nhưng hôm nay Phó Diễm Diễm có điểm khác thường, cô yên lặng dựa vào ghế xe, nói với tài xế: “Lái xe đi.”

Tiểu Lâm cũng cảm thấy không khí có chút không đúng nên cũng im lặng. Phó Diễm Diễm đi rồi, bên A Bạch cũng bắt đầu khởi động xe.

Hắn đã tốn nửa năm để giăng một cái lưới lớn, bây giờ đã đến thời gian thu hoạch mẻ lưới đó.

Thẩm Canh Giờ vẫn luôn cho rằng mình là bọ ngựa hung hãn, còn Thẩm Thời Khanh đang thiên định. Nhưng thật ra, Thẩm Thời Khanh trước nay không phải là ve, hắn là đại bàng.

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 45

Editor: Mùn

Beta-er: Tâm

Bắt đầu từ các ghi chép về dòng dõi Thảm gia, có thể thấy rõ đây là một đại gia tộc đã từng cầm quyền cao chức trọng thay vua trị vì, cũng là các tướng quân uy danh lẫy lừng. Ở triều đình danh tiếng của họ đồn xa, dù cho mấy lần quy ân vẫn còn người ca tụng.

Tuy nhiên, Thảm gia không ngừng lớn mạnh gây ra nỗi sợ hãi cho người cầm quyền. Giachủ nhiều đời không ít lần bị ám sát, địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, về cơ bản là khó lòng phòng bị.

Hơn nữa thân thể của những người trong dòng tộc cũng càng ngày càng kém, rất nhiều người bị bệnh bẩm sinh. Vì thế Thảm gia tìm vô số đại phu, đều là người tài giỏi trong nhân gian đến Thảm gia cư trú để tiện bề chăm sóc cho mọi người.

Về sau họ tìm ra được, tất cả những người trong dòng tộc đều bị dính một loại độc mãn tính. Độc này không phát tán lập tức, nhưng sẽ khiến họ hao tổn sức lực, làm cho bọn họ cả đời không thể rời khỏi giường bệnh.

Điều tra sâu hơn, bọn họ phát hiện độc này là do Vua ban xuống, vì muốn Thảm gia bọn họ suy yếu. Sau khi cân nhắc, Thảm gia quyết định rời khỏi quê hương. Bọn họ không thể đối nghịch với Vua, chỉ bằng giữ lực lượng rời đi.

Gia chủ của Thảm gia thời đó là một người quyết đoán lại dám mạo hiểm. Ngài có tư tưởng cởi mở, quan hệ lại rộng, sau khi cân nhắc các nơi, cuối cùng chọn di cư đến nước L.

Bọn họ đã chuẩn bị cả một năm. Sau đó trong một đêm, mọi người nhà Thảm gia đều biến mất, trừ một nhóm người chọn ở lại, tất cả đều lên thuyền ra biển.

Bọn họ đi theo đoàn thương nhân vượt qua con đường đầy mạo hiểm, cuối cùng mọi người cũng tới nơi an toàn.

Ở nơi đó, bọn họ dẫn đầu trong lĩnh vực giao thoa giữa Trung y và Tây y. Khi đó, Trung y chẳng hề suy sụp, đặc biệt là bọn họ mang theo rất nhiều bậc thầy y học cao siêu, rất nhiều bệnh Tây y chịu thua đều được họ chữa khỏi. Khi đó Tây y đã hình thành nhiều hệ thống hoàn chỉnh như: 《 giải phẫu học 》 , 《 tế bào bệnh lý học 》 , ... Các loại y học đều phát triển. Ngay lúc đó, gia chủ của Thâm gia đang nặng lòng vì sức khỏe của những người trong dòng tộc, vì thế Ngài đã yêu cầu mọi người đem các nghiên cứu của Tây y dịch thành tiếng Hoa để các đại phu nghiên cứu, mạnh dạn chi tiền để đầu tư, mời các đại phu tài giỏi đến thảo luận.

Phần lớn các đại phu đều bộc lộ tài năng để trở thành bậc thầy Trung y, nếu không phải người có thiên bẩm cũng phải là người có đam mê nhiệt huyết. Bọn họ vốn dĩ không thích Tây y, nhưng lại bị tri thức hấp dẫn, từ đó nghĩ ra cách kết hợp cả hai, tạo thành một hệ thống lý thuyết mới.

Ví như, một thảo dược nào đó có thể trị một loại bệnh là do trong nó có nguyên tố hóa học có thể ức chế vi khuẩn sinh trưởng.

Có câu nói rằng “Trăm sông đổ về một biển”, mặc kệ là Trung y hay Tây y, đều là chữa bệnh cứu người, như vậy, hai loại hệ thống tất nhiên liên quan mật thiết, và điểm cần nói đang dần được Thâm gia phát hiện.

Đúng lúc này, nước L đột nhiên bùng phát dịch, tử vong khắp nơi, mỗi ngày đều có bao nhiêu người vì bệnh mà chết. Trong tình thế đó, đại phu của Thâm gia vừa lúc tìm ra được thuốc chữa khỏi bệnh dịch này. (nghe như corona ấy nhỉ...)

Bệnh dịch đã giết đi không biết bao nhiêu sinh mệnh, bọn họ định sẽ hiến thuốc cứu người, nhưng chuyện này không biết thế nào lại bị các nhà tư bản khác biết được, nhận thấy một mối làm ăn rất hời.

Bọn họ lập tức tìm đến yêu cầu hợp tác cùng điều chế thuốc, cái gọi là hợp tác, chính là Thâm gia bỏ sức và bọn họ kiếm tiền. Bất cứ quốc gia nào cũng có tư tưởng bài xích người ngoại quốc. Thâm gia là người ở nơi khác đến, bọn họ đã phải chịu sự chèn ép, bị chiếm thành quả lao động nhằm mang lại lợi ích cho các quý tộc nước L.

Thâm gia vừa mới tới, nền tảng chưa ổn định, không thể đắc tội, chỉ có thể mềm mỏng tìm cách thỏa hiệp.

Bọn họ biết rõ lúc mình chưa đủ lực thì mềm mỏng luôn là cách tốt nhất, càng cúi mình càng tốt, che giấu nhiều át chủ bài càng tốt. Bọn họ bắt buộc phải tuân theo nguyên tắc của dân Trung Hoa thấp kém, chịu sự áp bức của bọn quý tộc.

Các đại phu dần hoàn thành lý thuyết về Trung Tây y kết hợp. Trung y không còn là một nhịp cầu nối vào không khí nữa (ý là mơ hồ ấy ạ), bắt đầu có những hệ thống lý luận riêng hoàn chỉnh. Mà rất nhiều vấn đề Tây y không giải quyết được thì Trung y đều sẽ tìm ra biện pháp.

Các đại phu y thuật tiên bộ vượt bậc, Thảm gia cũng bắt đầu chọn nghề y để phát triển.

Mỗi năm họ đều nhận những kẻ vô gia cư hoặc những người vì mắc bệnh mà bị người nhà vứt bỏ, sau đó dày công chữa trị, giáo dục miễn phí, những người này về sau trung thành với Thảm gia, quyết không thay lòng.

Đến khi Thảm gia trở thành một gia tộc lớn mạnh trong nước L. Gây dựng được sản nghiệp to lớn, họ liền đập hết thầy bọn quý tộc đã từng chèn ép mình dưới chân.

Tới thời cha của Thảm Thời Khanh là Thảm Sách lên làm chủ gia tộc, Thảm gia đã lên tới thời cực thịnh.

Có câu nói rằng “có thịnh tất có suy”, tới thời của Thảm Sách trong Thảm gia đã có nhiều sâu mọt. Đây là một đại gia tộc, đương nhiên cũng có nhiều thành phần, như là những kẻ vô công rồi nghề, thậm chí có người vì lợi ích cá nhân mà hại người trong gia tộc, những người này đều đã lớn tuổi, lại rất thâm sâu, không dễ đắc tội, hơn nữa rút dây động rừng.

Nhưng họ vẫn mặc kệ sự suy tàn của Thảm gia chấp nhận nó có liên lụy đến mình.

Hơn nữa cây to thì đón gió lớn, ngoài kia không biết bao người rình rập họ như hổ rình mồi. Thảm gia nhìn thì hưng thịnh, trên thực tế đã loạn trong giặc ngoài.

Thảm Sách là một người phong lưu, chỉ biết hưởng lạc, tuy rằng đã sớm ý thức được vấn đề nhưng hắn cũng không muốn xử lý. Sự nghiệp to lớn của Thảm gia không thể bị chao đảo chỉ bởi chốc lát, cho nên hắn làm lơ mấy vấn đề này, để lại sự tình cho thế hệ sau giải quyết.

Con hắn Thảm Thời Khanh chính là “thế hệ sau này”.

Lúc Thảm Thời Khanh còn rất nhỏ đã được bồi dưỡng để trở thành người thừa kế sau này. Giáo huấn cho Thời Khanh một tác phong khác hẳn sự tri trệ của hắn nhằm gánh vác sự nghiệp cả gia tộc.

Thảm Sách vốn rất trăng hoa, nữ nhân ngủ cùng hắn nhiều không đếm hết, nhưng hắn có một nguyên tắc, chính là hắn không ngủ với con gái của nhà quý tộc, cũng sẽ không lưu lại con nối dõi, nhằm né tránh phiền toái.

Chung Vũ biết rõ bản tính của Thảm Sách, nhưng cố chấp thích hắn, cam tâm tình nguyện gả cho hắn. Hôn ước tuy rằng buồn bực không vui, nhưng

cô ấy vẫn cố duy trì thể diện cho Thẩm Sách.

Lúc Thẩm Thời Khanh vừa lên tám tuổi, Thẩm Sách đem về một đứa bé, chính là Thẩm Canh Giờ. Hắn là con của Thẩm sách cùng con gái của nhà Davis, được nhà Davis nuôi tới bảy tuổi, sau đó giao cho Thẩm Sách.

Ngày đem Thẩm Canh Giờ về, Thẩm sách nói với Thẩm Thời Khanh: “Con trai, đối thủ của con tới rồi.”

Gia tộc Davis là nhà quý tộc đứng đầu nước L, có mối quan hệ thông gia với rất nhiều nhà quý tộc Châu Âu. Davis tiên sinh chỉ có hai người con gái, một người đã gả cho một tổ chức sát thủ hàng đầu. Tổ chức này chuyên xử lý những chuyện mờ ám.

Dựa theo nguyên tắc của Thẩm Sách, hắn sẽ không ngủ với con gái của gia tộc Davis, càng sẽ không để lại con nối dõi, hắn đã bị tính kế. Bọn họ cố ý nuôi Thẩm Canh Giờ đến bảy tuổi, đợi lớn rồi mới trả lại, có ý tứ gì không cần nói cũng biết. Bọn họ muốn đưa Thẩm Canh Giờ lên làm thiếu gia, muốn tiếp cận Thẩm gia qua Thẩm Canh Giờ.

Thẩm gia mạnh nhất chính là kỹ thuật chữa bệnh, bọn họ có rất nhiều viện nghiên cứu, có nhiều nghiên cứu thành công đã được công bố ra ngoài, nhưng thực ra đây không phải là chủ chốt của Thẩm gia. Bọn họ có một nhóm người đứng đầu, chỉ những nhà nghiên cứu này mới có thể tiếp xúc với Thẩm gia, cũng là những con át chủ bài quan trọng của họ.

Đội dẫn đầu này có mấy trăm người, mỗi người đều được chọn lựa kỹ càng, chỉ chịu lệnh gia chủ, hơn nữa cơ bản họ đều là những người đam mê y học đến điên cuồng. Chỉ cần đem một ý tưởng trong đầu công bố ra, cũng đủ để thế giới chấn động.

Không ai biết họ là ai, họ có thể là những người bạn biết, hoặc có thể chưa từng thấy trước đây.

Một năm trước, một nhà thiên tài khoa học trẻ tuổi tên Lê Lịch đã dẫn dắt đội của hắn dựa trên những thành quả của những người đi trước tìm được cách phá vỡ kí ức của loài người. Giống như dữ liệu trong máy tính có thể được sao chép, lưu trữ hoặc loại bỏ, với công nghệ này, bộ nhớ của con người cũng có thể được sao chép, lưu trữ và chỉnh sửa.

Vốn dĩ ban đầu nghiên cứu này phục vụ những mục đích tốt, trí nhớ của con người có giới hạn, những kí ức của vài chục năm trước sẽ bị lãng quên. Nếu chúng ta có thể mở rộng năng lực não bộ thì sao? Nếu tất cả các loại kiến thức có thể được sao chép trực tiếp vào não như sao chép dữ liệu? Vậy bọn học sinh chẳng cần học thuộc bài nữa.

Đây là một nghiên cứu mang tính đột phá, nếu biết sử dụng sẽ là phúc của nhân loại, nếu không sẽ hủy diệt thế giới. Nếu ký ức có thể bị biên tập, như vậy thay đổi ký ức một người dễ như trở bàn tay.

Đặc biệt là rất nhiều người đứng đầu các quốc gia đều trị liệu ở bệnh viện của Thẩm gia, nếu bị người khác lợi dụng, sẽ trở thành một việc cực kỳ đáng sợ. Nhưng vừa nghiên cứu ra chưa được bao lâu, việc này đã đến tai gia tộc Davis, bọn họ liền rắp tâm tính toán.

Không lâu sau, Thẩm Sách gặp tai nạn mà qua đời, Thẩm Thời Khanh nhiều lần bị bắt cóc nhưng không thành.

Thành quả cũng như tư liệu nghiên cứu sản phẩm này chỉ có ba người biết một Thẩm Sách, hai là Thẩm Thời Khanh, người cuối cùng là Lê Lịch.

Bọn họ không rõ Lê Lịch là ai, Thẩm gia có một loại máy mô phỏng mặt nạ, Lê Lịch ngày thường đi vào phòng thí nghiệm đều sẽ mang mặt nạ này, âm thanh cũng bị thay đổi, họ chỉ biết đây là một kẻ rất có thiên phú lại một mực coi trọng gia chủ, còn lại đều mù mờ.

Cho nên bọn họ chỉ có thể đợi Thẩm Sách cùng Thẩm Thời Khanh tiết lộ thông tin, sau đó thủ tiêu bọn họ để Thẩm Canh Giò lên nắm quyền.

Mà Thẩm Thời Khanh cũng tương kế tựu kế.

Sự tình bị lộ, chứng tỏ trong nhóm nghiên cứu của bọn họ có người tạo phản, nhưng Thẩm Thời Khanh không rõ phản đồ này là ai. Kết quả của nghiên cứu này không tầm thường. Trước khi công nghệ được hoàn thiện và có hiệu quả tốt, vẫn còn phải nghiên cứu thêm rất nhiều trước khi được công bố ra bên ngoài. Trong thời gian tới nó cũng chỉ có thể hoạt động thử nghiệm, không được dùng bên ngoài.

Nếu không thể loại được kẻ phản bội kia, tư liệu thực nghiệm bị lộ ra ngoài, hậu quả rất khôn lường.

Hơn nữa, đám sâu mọt ở Thẩm gia cũng cần được thanh trừng. Bọn họ dựa danh Thẩm gia mà vênh vác bên ngoài, sau đó để hậu quả lại cho Thẩm Thời Khanh xử lý. Thế nhưng họ đều là trưởng bối, hấn máu lạnh quá sẽ khiến lòng người đều lạnh, về sau rất khó quản lý, nhưng hấn lưu tình thì Thẩm gia không thể sạch sẽ, mai này hấn không thể tự do hành động, vậy là hấn giao lại cho Thẩm Canh Giò.

Thẩm Canh Giò vốn được nhà ngoại nuôi lớn, cho dù trở lại Thẩm gia, hấn vẫn luôn làm theo những gì ông ngoại dạy. Hấn là người nhà Davis, tâm vẫn luôn hướng về gia tộc Davis, khi xử lý đám cặn bã ở Thẩm gia đương nhiên sẽ không nương tay, vai ác này vẫn nên để cho Thẩm Canh Giò đóng.

Davis gia tộc có thông gia làm sát thủ, việc ám sát Thẩm Thời Khanh chỉ là việc sớm muộn, cho nên hắn liền dùng chiêu “kim tiền thoát xác”.

Trong một đợt bị ám sát, Thẩm Thời Khanh cố tình giả chết, sau đó để Thẩm gia lại cho Thẩm Canh Giờ, để cho hắn bận chính đôn gia tộc mà lơ là, nhân lúc đó tìm ra kẻ phản nghịch.

Thẩm Canh Giờ đương nhiên không thể nghĩ tới, trợ thủ đắc lực nhất bên người hắn, đội trưởng đội bảo vệ, An Đức, lại là người của Thẩm Thời Khanh.

Thẩm Canh Giờ để An Đức dẫn người tới tìm Thẩm Thời Khanh, An Đức và Thẩm Thời Khanh cùng nhau diễn một tuồng kịch, đưa cho Thẩm Canh Giờ quần áo còn dính vết máu cùng dấu vân tay của Thẩm Thời Khanh, để hắn nghĩ rằng Thẩm Thời Khanh đã rơi xuống vực, chết mất xác.

Tuy rằng Thẩm Canh Giờ vẫn còn hoài nghi, nhưng Thẩm Thời Khanh hoàn toàn biến mất, hắn hoài nghi một thời gian cũng cảm thấy an tâm. Vội vàng bắt đầu củng cố địa vị ở Thẩm gia, hắn muốn tìm tư liệu nghiên cứu, đồng thời tìm được nhóm nghiên cứu đứng đầu kia, khiến họ phục tùng mình.

Những người đang được Thẩm Canh Giờ dụ dỗ mua chuộc nghĩ rằng Thẩm Thời Khanh đã chết, liền lộ ra đuôi cáo, những người được Thẩm Canh Giờ đặt chìm trong công ty cũng dần bước ra ngoài sáng.

Lúc này đây, bọn họ ngoài sáng, Thẩm Thời Khanh lẩn trong tối. Hắn cho Thẩm Canh Giờ thời gian chừng nửa năm.

Nửa năm này, vì muốn tìm được tư liệu Thẩm Canh Giờ vẫn luôn tìm cách mua chuộc những người đắc lực của Thẩm Thời Khanh, không có thời gian hoài nghi.

Nửa năm này, Thẩm Canh Giờ cùng đám người sâu mọt kia “ngươi sống ta chết”, quét sạch Thẩm gia.

Nửa năm này, Thẩm Thời Khanh an bài hết thảy mọi việc, sau đó trở về bên cạnh Phó Diễm Diễm.

Phó Diễm Diễm từng nói, cô thích người đơn thuần, vậy mới có thể làm cô cảm thấy an toàn, nhưng hắn lại không phải người như thế.

Hắn nhờ Lê Lịch phong tỏa ký ức, tạm thời cắt hết tâm tư, biến chính mình thành một người ngây ngốc tới bên cạnh cô ấy.

Hắn gặp lại Phó Diễm Diễm, trở thành mẫu người cô ấy thích.

Tình yêu tốt đẹp, sự nghiệp cũng tốt đẹp, trong tù điển Thẩm Thời Khanh không có từ “thất bại” cũng chưa bao giờ có “từ bỏ”.

Thứ Thẩm Thời Khanh muốn, hẳn đều sẽ dùng sức mình mà đoạt được, đem vật cầm chặt trong tay.

Tác giả có lời muốn nói: A Bạch đã đi xa, lại trở về làm Thẩm Thời Khanh.

Phóng viên: A Bạch, mời phát biểu một chút cảm nghĩ khi rời đi.

A Bạch: Phải mua đá quý cho Điềm Điềm, nhớ tưới nước cho hoa lan, còn có... Điềm Điềm không ăn đồ cứng, phạm sai lầm thì giả đáng thương là cách hiệu quả nhất.

Thẩm Thời Khanh: Lập tức ghi nhớ.

-----oOo-----

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 46

Editor: Tram Anh

Beta-er: Tâm

Phó Điềm Điềm đi lần này cũng phải hơn nửa tháng. Cô phải đi quảng bá hình ảnh cho bản thân. Trừ việc tham dự các show giải trí ra, cô còn phải xuất hiện tại các cuộc họp báo, đi biểu diễn, chạy từ thành phố này đến thành phố khác. Đứng từ sáng đến tối, đã vậy còn phải đối mặt với truyền thông. Khi quay về khách sạn, cô vừa nằm xuống giường là có thể ngủ ngay.

Hiệu quả cũng đã được nhìn thấy ngay lập tức, bộ phim 《Cốt Nhục》 lấy được rất nhiều giải thưởng về phim. Trên mạng cũng bàn luận rất nhiều về bộ phim. Phim ra mắt là vào ngày thứ bảy, bữa đó rạp chiếu phim chật ních người.

Tâm trạng Phó Điềm Điềm cũng giống như các diễn viên khác, luôn lo lắng cho đến khi có đợt nhận xét đầu tiên. Xếp hạng trên mạng cho điểm cao tới tận 8.9. Ngoại trừ các bình luận có chủ ý cá nhân, đa số còn lại đều là khen ngợi.

Đặc biệt là kỹ năng diễn xuất của Phó Điềm Điềm, có thể nói là rất tuyệt vời.

Rất nhiều clip nhỏ được các cư dân mạng cắt ra làm gif* sử dụng khắp mạng xã hội. Trong khoảng thời gian ngắn, trên mạng có nhiều rất nhiều gói sticker của Phó Điềm Điềm.

*gif: ảnh động

Cư dân mạng quay được một clip ngắn về cuộc phỏng vấn của Phó Điềm Điềm trước khi lên thảm đỏ. Phó Điềm Điềm lúc ấy bình thản. Bản thân cô nhất định sẽ có rất nhiều gói sticker khi bộ phim công chiếu. Quả thực cư dân mạng không làm mọi người thất vọng, ai ai cũng đều sôi nổi sử dụng các sticker mới bình luận dưới Weibo của Phó Điềm Điềm.

“Tôi chính là bông hoa đẹp nhất thôn.jpg.”

“Thịt là của người, người là của ta.jpg”

“Thôn hoa vào thành.jpg”

.....

Ở trong phim, Phó Điềm Điềm đóng vai một thôn nữ bị bọn buôn người lừa bán lên núi trong một khoảng thời gian dài. Có rất nhiều loại tạo hình khiến mọi người bất ngờ, choáng váng. Và tất cả những loại tạo hình đó đều được cư dân mạng đem xuống bình luận.

Phó Điềm Điềm sống không còn gì nuôi tiếc.

Đem điện thoại ném qua một bên, Phó Điềm Điềm nghiêng đầu nhìn.

Thoáng cái đã sắp qua ngày. Đã hơn nửa tháng đi qua, cô cùng A Bạch cũng đã không có liên lạc với nhau trong hơn nửa tháng này.

Cuộc trò chuyện gần nhất của bọn họ trên Wechat chính là vào khoảng tháng trước. Trên WeChat cũng không có tin tức gì mới cả. Ngay cả Weibo của A Bạch, Weibo Tiểu Hào cô cũng không nhìn qua. Chuyện như thế này trước kia hoàn toàn chưa từng xảy ra.

Ở trên giường, Phó Điềm Điềm nằm một hồi, nhin không được liền sờ qua điện thoại một cái. Do dự nhấn một dãy số, gọi cho A Bạch. Trong điện thoại truyền đến một âm thanh nữ quen thuộc: “Số bạn gọi hiện đang không bắt máy....”

Phó Điềm Điềm đem điện thoại ném xuống đất, mặt cúi xuống, bỏ nhào lên trên giường, cảm giác trống vắng ở trong lòng.

Đêm đó, Phó Điềm Điềm gặp cái ác mộng, A Bạch một thân toàn máu, nằm trên mặt đất, trên lưng cắm một con dao.

Phó Điềm Điềm la lên một tiếng chói tai rồi bừng tỉnh. Cô ngồi ở trên giường sững sốt một hồi lâu. Nửa đêm, ôm gối đi tìm Tiểu Lâm ngủ chung. Phòng của Phó Điềm Điềm ở giữa, bên cạnh chính là phòng của Tiểu Lâm. Gõ cửa một hồi lâu, Tiểu Lâm mới nửa mơ nửa tỉnh, đi ra mở cửa, xoa xoa đôi mắt: “Chị Điềm Điềm! Sao chị còn chưa ngủ?”

“Gặp ác mộng”, Phó Điềm Điềm ôm gối đi lại giường của Tiểu Lâm, “Nói chuyện cùng chị đi.”

Tiểu Lâm ngáp lên một tiếng: “Được thôi, chị muốn nói cái gì.”

Hai người nằm đối diện nhau, Phó Diễm Diễm nói: “Nửa tháng nay không có tin tức của A Bạch, chị thực sự rất lo lắng.”

“Không cần lo lắng đâu.”, Tiểu Lâm khốn đốn mà nói: “Em cảm thấy A Bạch không có giống người bình thường. Nói không chừng chính là lão đại. Đến lúc đó trở về kết hôn với chị, đem đến cho chị một cuộc sống tốt đẹp hơn.”

Nếu là lão đại thì cô càng lo lắng à nha – Phó Diễm Diễm nghĩ thầm. Cô nói về những vấn đề gần đây được nghe nhiều nhất là về Thẩm Gia. Những thứ như người sống, ta chết quả thật rất dọa người.

“Tiểu Lâm, em nói xem, liệu trước khi A Bạch mất trí nhớ có thể đã có bạn gái rồi hay không? Giờ cậu ta đã nhớ lại, cho nên phải về nhà xử lý. Hơn nữa sợ chị biết, nên đã cắt hết mọi liên hệ với chị.”

“Cái này không phải là cốt truyện của bộ phim truyền hình nào đó sao?”, nửa đêm Tiểu Lâm bị Diễm Diễm làm cho não hoạt động đến mức quá tải luôn rồi, “Chị Diễm Diễm à, đây đâu phải là phim truyền hình. Làm gì mà có cuộc sống nào cầu huyết như vậy được chứ.”

“Nhưng.....”, não của Phó Diễm Diễm gần như biến mất, “Với nhan sắc như A Bạch. Không có bạn gái cũng là điều vô lý.”

“Cũng chưa có nhìn thấy bạn gái của A Bạch đến tìm mà. Với cả còn chưa nhìn thấy có thông báo tìm người. Với nhan sắc như A Bạch, nếu thực sự có người thông báo tìm, một giây lên hot search cũng có thể.”

“Cũng đúng”, Phó Diễm Diễm an tâm.

Cô không biết A Bạch bận rộn gì, nhưng cậu ta nói hai tháng sẽ trở về, thì cô chắc chắn sẽ chờ cậu ta hai tháng.

Thời gian bắt đầu trở nên khó khăn hơn, tin tức tốt về 《Cốt Nhục》 liên tiếp được báo về. Khả năng diễn xuất của Phó Diễm Diễm rốt cuộc cũng đã được mọi người khẳng định. Khắp nơi trên mạng đều nói về cô. Nhưng điều này cũng không thể làm Phó Diễm Diễm vui vẻ. Cô ở nhà nôn nóng chờ đợi tin tức của A Bạch. Lâu lâu có đi phá Hương Ngũ với Hứa Tinh Trạch một chút. Cứ vậy mà đi qua đi lại.

Lại một tháng nữa đi qua, phòng bán vé 《Cốt Nhục》 thu được tới tám trăm triệu. Đối với một bộ phim văn học thì không thể phủ nhận đây là một thành công lớn.

Sự nghiệp của Phó Diễm Diễm lên thêm một bậc. Triệu đạo diễn còn muốn đưa cô đi dự tiệc chúc mừng phim vào tháng 12. Buổi tiệc lần này toàn là khách mời danh tiếng. Nếu không lấy được giải thưởng thì được đề cử đã là

rất tốt rồi. Nếu lần này có thể được đề cử vào giải nữ chính xuất sắc, Phó Diễm Diễm quả thật đã giành thêm 1 thành công lớn.

Nhóm Diễm Chanh ở ngoài phấn khích. Đoàn phim 《Cốt Nhục》 cũng bàn tổ chức tiệc ăn mừng, nhưng Triệu đạo diễn bảo tốt nhất nên tổ chức sau bữa tiệc tháng 12 mới khiến mọi người ngừng phấn khích lại.

Mà người đáng lẽ nên hưng phấn nhất chính là nữ chính thì Phó Diễm Diễm lại ở nhà chán sấp chết. Chị Vương đột nhiên gọi đến đây. Giọng nói nghe như bản thân trúng vé số 1 tỷ: “Phó Diễm Diễm! Mở TV! Mau lên! Mở liền đi!”

“Chuyện gì vậy?” giọng Phó Diễm Diễm lười nhác.

“A Bạch. Không phải. Thẩm Thời Khanh.....” chị Vương kích động đến mức nói lắp, “Em mở TV sẽ biết, xem tin tức nước L.”

Phó Diễm Diễm nghe được hai chữ ‘A Bạch’ liền ngồi bật dậy, mặc kệ chị Vương lải nhải ở trong điện thoại. Trục tiếp chạy ra phòng khách mở đến kênh tin tức.

Trong TV đang phát tin kinh tế tài chính ở nước L. Trong mấy ngày nay, Thẩm Thị gặp nhiều vấn đề. Người thừa kế Thẩm Canh Giờ bởi vì phạm một loạt tội bị lên án và cũng bị cảnh sát bắt đi. Thẩm Thời Khanh chính thức trở thành người thừa kế Thẩm Thị.

Trong video Thẩm Thời Khanh ngẩng đầu, mặt mày lạnh nhạt, ngũ quan sắc bén, một vẻ đẹp lạnh lẽo bao trùm cả khuôn mặt. Mà gương mặt này không ai khác, chính là A Bạch – người biến mất gần hai tháng nay.

Điều khiển trong tay Phó Diễm Diễm rơi xuống.

Thẩm Thời Khanh !

A Bạch chính là Thẩm Thời Khanh !

Lúc này Thẩm Thời Khanh đang thăm Thẩm Thời Thần ở trong ngục.

Cậu lần này tốn rất nhiều sức lực để giải quyết Thẩm Thời Thần và lão Davis cùng với tổ chức sát thủ kia. Đối với một quý tộc có tầm nhìn xa mà nói, nên để cho bọn họ chịu sự phán quyết của thẩm phán tòa án. Vượt qua quãng đời còn lại trong ngục giam nghèo túng còn đáng sợ hơn so với giết bọn họ.

Biểu hiện của Thẩm Thời Thần rất bình tĩnh. Bọn họ nói chuyện giống như những người anh em bình thường. Khi Thẩm Thời Khanh phải rời đi, Thẩm Thời Thần đột nhiên lên tiếng: “Anh à! Anh còn nhớ tới con chó mà lúc nhỏ anh nuôi không?”

Thẩm Thời Khanh quay đầu lại.

“Con chó đó không phải cha giết, mà là tôi giết.”

Cha của bọn họ rất hay do dự, không quyết đoán. Ngoài miệng nói không cho bọn họ nuôi thú cưng. Nhưng khi nhìn đến Thẩm Thời Khanh mang theo một con chó chăn cừu kавkaz trở về, thì lại im lặng.

Nhưng ông ta im lặng không có nghĩa là ông ta cho phép điều đó. Ông ta coi Thẩm Thời Khanh là đối thủ, ông ta không cho phép đối thủ của mình ôn nhu với một con chó, cho nên ông ta đã giết nó.

Ông ta sinh ra một công cụ để tranh quyền. Ông nội huỷ hoại tuổi thơ của ông ta, còn ông ta thì huỷ hoại tuổi thơ của Thẩm Thời Khanh. Hiện tại ông ta đã thua. Thắng làm vua thua làm giặc. Ông không có gì để nói nữa.

Thẩm Thời Khanh không nói chuyện, xoay người đi ra ngoài.

Buổi tối, Phó Điềm Điềm nằm ở trên giường lướt điện thoại. Hôm nay top 1 hot search trên Weibo cả ngày, độ hot vẫn không có dấu hiệu sẽ đi xuống. Ở sau hot search này không có gì đặc biệt cả, chỉ có một cái tên ở đó – Thẩm Thời Khanh.

Lúc trước Thẩm Thời Khanh rất ít khi xuất hiện. Chỉ có một bức ảnh duy nhất chụp bóng dáng lúc cậu ta tham dự lễ tang của mẹ. Người như vậy lại không có dù một cái Weibo, không có ảnh chụp nhưng khắp trên mạng vẫn có rất nhiều fan nữ.

Đây là lần đầu tiên cậu xuất hiện trước truyền thông, thoáng nhìn kinh ngạc. Ngay lập tức khiến các cư dân mạng ngạc nhiên.

Ta là chanh tinh: Hôm nay ta mới biết được, trời cao không phải không công bằng, mà là quá quá..... quá không công bằng.

Cô con gái ngốc nghếch ở nhà: Thượng đế tạo ra tôi chắc chỉ mất chừng một giây. Tạo ra Thẩm Thời Khanh chắc ông mất ít nhất tận năm ngày. Ngày đầu tiên là cho cậu ta gia thế khủng. Ngày kế tiếp là tỉ mỉ điều khắc ngũ quan cho cậu ta. Ngày thứ ba là cho cậu ta tài hoa hơn người. Ngày thứ tư cho khí chất cùng cách ăn nói. Ngày thứ năm, thượng đế nói, quá hoàn mỹ, nên đã quyết định cho cậu ta một người vợ bình thường một chút. Vì vậy..... nên đã có ta.

Tầng băng nhỏ xinh đẹp: Lâu trên không biết xấu hổ. Đó là chồng của ta mà.

Một con người nhảy ra từ trường mà Thẩm Thời Khanh học từ nhỏ đến lớn: Phật chính là Phật, căn bản không thể ghen ghét loại người này.

Kem matcha: Ta không nghĩ gì cả, ta chỉ muốn liếm liếm liếm ...

Mong một ngày trời rớt xuống: Trước kia tôi cảm thấy ảnh của tôi chụp rất đẹp mắt. Hiện tại so lại ... Đó là cái ảnh chụp rác rưởi gì vậy!

Một bông hoa si tình: Cái gì cũng đều không nghĩ, chỉ muốn thét chói tai!!!
Người đẹp như vậy thật sự có tồn tại sao?

Thảm gia nương tử: Xong rồi xong rồi, về sau khẳng định càng nhiều tiêu
yêu tình muốn đoạt chồng của ta.

...

Bỏ qua việc cư dân mạng đòi gả. Những người từng gặp qua A Bạch đều
cảm thấy thế giới này thật kì diệu.

Khoảng thời gian A Bạch làm việc ở Hoàng Đình, không ít người đều đã
nhìn thấy cậu ấy. Những người đó cầm điện thoại, cảm thấy hoang mang,
bản thân quả thực gặp may mắn lớn. Bọn họ uống qua rượu do chính tay
Thảm Thời Khanh mời. Chuyện này ai dám tin?

Bọn họ lúc trước nên mua cái ly trở về nhà mới đúng. Nói không chừng để
trong nhà có thể phát tài. Không biết bây giờ đi mua còn kịp hay không
nữa.

Chỉ có Tiết Liên là hết sức bình tĩnh. Đồng thời cũng cảm thấy bản thân rất
may mắn. Chính mình lúc trước lựa chọn kết bạn cùng Phó Bạch, không
phải đắc tội với cậu ta. Phó Bạch chính là Thảm Thời Khanh. Điều này quả
thực quá thật đi. Thật đến mức hẳn cũng không dám tin tưởng chính mình
thật sự đã từng ôm cái đùi này.

“Lá cây không đổi” yên lặng cầm lấy bút, chuẩn bị đổi mới truyện tranh.
Cp này quả thật rất dễ thương. Càng nhìn càng dễ thương. Đương nhiên,
vẫn chưa công khai. Chính chủ cũng đã chính thức tuyên bố thân phận của
traai nhà. Nên trước mắt cô sẽ không làm gì cả.

Phó Diễm Diễm lướt đọc hết tất cả bình luận. Sau đó, nhấn mở cái đoạn
clip được cư dân mạng cắt ra.

Một gương mặt hoàn hảo. Rõ ràng nhìn giống A Bạch như đúc. Nhưng lại
khiến cô cảm thấy như là một người khác. Một người nào đó ở rất xa cách.
Như một người.....xa lạ.

Bản thân cậu ta chính là A Bạch sao?

Bọn họ sẽ còn tiếp tục ở bên nhau chứ?

Đang miên man suy nghĩ. Tiếng điện thoại vang lên. Một dãy số quen
thuộc. Tim Phó Diễm Diễm đột nhiên bắt đầu đập rất nhanh. Cô cầm lấy
điện thoại, đôi mắt nhìn chằm chằm vào màn hình. Nên trả lời hay không
trả lời?

Lúc điện thoại sắp cúp máy, Phó Diễm Diễm tay nhanh hơn não một bước
kéo qua nhận cuộc gọi.

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 47

Editor: Quân

Beta-er: Tâm

Cô nỗ lực trấn định âm thanh của bản thân một chút: “Này.”

“Điềm Điềm, là anh”, âm thanh quen thuộc từ đối diện truyền đến, thổi tan khoảng cách làm người ta thấp thỏm lo âu: “Anh ngày mai trở về.”

“Hả ? Được...” Phó Điềm Điềm tay chân luống cuống đáp lời. “Ngày mai em có chương trình cần tham gia, có khả năng sẽ không ở nhà.”

“Anh ở nhà chờ em.”

Âm thanh quen thuộc, ngữ khí quen thuộc, phảng phất như thể giữa bọn họ đều không xảy ra chuyện gì. Phó Điềm Điềm mờ mịt lên tiếng.

Cúp điện thoại nằm dài trên giường, Phó Điềm Điềm có cảm giác như bản thân đang nằm mơ. Cô thật ra có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, rồi lại không thể nào mở miệng nếu anh là A Bạch, cô khẳng định sẽ không kiêng nể gì mà hỏi anh.

Người đối diện vừa xa lạ lại quen thuộc, anh vừa là A Bạch của cô, anh cũng lại không phải A Bạch đó.

Ninh Song Song rất bất ngờ khi Phó Điềm Điềm cùng cô tham gia chương trình này.

Cô gần đây không quá thuận lợi, tuy thông qua một tác phẩm mà ra mắt, nhưng cô bị người ta đào ra xuất thân là cháu gái ruột của lão tổng giải trí Gia Thành. Mà cô lại lấy tác phẩm nổi tiếng để ra mắt. Bởi vậy trên mạng luôn có người nói cô đi cửa sau chiếm trước tác phẩm của người khác, cô bị anti fan mắng đến không dám ngẩng đầu.

Những người hâm mộ này mắng oan uổng cô, tuy Gia Thành đúng là có ý tưởng này thật, nhưng đài truyền hình không đáp ứng, Ninh Song Song bị Phó Điềm Điềm kích thích ở điểm này, cuối cùng lại dựa vào chính mình để đi lên.

Trải qua một vòng tranh cãi nảy lửa trên mạng, cô gái tháp ngà* này, ngược lại trưởng thành không ít, hiện tại đã là một cô gái trầm tính. Cô vốn dĩ diện

mạo thanh tú, hiện tại khí chất đã thay đổi không ít, so với thời điểm mới ra mắt đã nhìn thuận mắt hơn nhiều.

**Tháp ngà: chỉ những người không có kiến thức hoặc khả năng giải quyết những tình huống thực tế.*

Cô lần này đến chương trình để quảng bá bài hát mới của mình. Đây cũng là nguyên nhân khiến cô bị máng. Ninh Song Song tuy rằng vị trí gần chót trong nhóm, nhưng có cậu ở hậu trường, cơ hội không thiếu, làm cho fans của các thành viên trong nhóm chịu không được.

Ninh Song Song cũng biết mình có nhiều cơ hội, nếu bản thân không cố gắng, thì có lỗi với bản thân không nói còn có lỗi với cậu – người đã tạo cơ hội cho mình, cho nên vẫn luôn nhìn xuống mà nỗ lực. Lần tuyên truyền ca khúc này, bên Gia Thành hi vọng Phó Điềm Điềm có thể mang theo cô, nhưng cô lại cự tuyệt.

Phó Điềm Điềm hiện tại là vương bài của Gia Thành, mang theo Ninh Song Song thật sự là một rắc rối lớn, cô nghĩ không cần phiền toái như vậy.

Không nghĩ đến lần này Phó Điềm Điềm chủ động hỗ trợ.

Đài truyền hình biết Phó Điềm Điềm cũng muốn tham gia quả thực vui vẻ vô cùng. Phó Điềm Điềm hiện tại đang rất được ái mộ, nhiều lượt tìm kiếm, phim điện ảnh vừa được phát hành, danh tiếng cực tốt, còn có khả năng lấy được giải, có thể là ảnh hậu tương lai. Cho dù lần này không lấy được giải thưởng thì Phó Điềm Điềm vẫn còn trẻ, về sau càng có nhiều cơ hội.

Đài truyền hình thậm chí thức suốt đêm sửa lại kịch bản cho cô, đợi cô qua xem.

“Điềm Điềm, em coi em nghĩ thế nào, em hiện tại không ở nhà chờ A Bạch... À không, chờ Thẩm Thời Khanh trở về, em cùng Ninh Song Song đi tham gia chương trình? Em biết ba chữ Thẩm Thời Khanh nghĩa là gì không? Nghĩa là em sau này, dọc, ngang, nghiêng, muốn như thế nào liền như thế đó, căn bản không ai có thể chắn đường của em.”

“Vương tử, chị đọc kinh xong chưa?” Phó Điềm Điềm lấy bịt mắt trên mặt ra. “Em muốn ngủ.”

“Tại sao quảng thăm của em lại nghiêm trọng như thế?!” Vương tử bị đôi mắt gấu trúc của Phó Điềm Điềm dọa. “Em làm gì tối hôm qua?”

“Không làm gì cả, mất ngủ.”

“Mất ngủ? Em còn trẻ như vậy đã mất ngủ?”. Vương tử giật mình, một chút khôn khéo của người đại diện đều không còn. “Qua mấy ngày gọi bác sĩ Lê, bác sĩ Lê rất lợi hại.”

Phó Điềm Điềm không chút hứng thú gật đầu, Vương tử rút cuộc vẫn nhắc đi nhắc lại.

Lần này quay chương trình ở đài truyền hình Lệ Chi, từ Bắc Kinh ngồi máy bay tầm một giờ.

Phó Điềm Điềm cùng Ninh Song Song gặp nhau ở sân bay, thời điểm đi qua đại sảnh sân bay, Phó Điềm Điềm nghe được thông báo. Máy bay CAXXX từ thủ đô L đến Bắc Kinh chuẩn bị hạ cánh, mời nhân viên tiếp cơ chuẩn bị sẵn sàng.

Tuy biết rằng bên trong không nhất định có anh ấy, tầm mắt lại nhịn không được nhìn ra ngoài cửa sổ, sau một lúc mới thu hồi lại.

Kịch bản Gameshow Phó Điềm Điềm đã học thuộc, buổi chiều chỉ đơn giản là luyện tập, giao phó tiết mục, buổi tối sẽ chính thức quay.

Tiểu Lâm cầm com chiều tiến vào: “Điềm Điềm tử, ăn một ít đồ đã, buổi tối không biết sẽ quay đến khi nào đâu.”

Phó Điềm Điềm gật đầu.

Bên cạnh Ninh Song Song không có cảm giác tồn tại đột nhiên hỏi: “Điềm Điềm tử, chị có tâm sự à?”

Phó Điềm Điềm nhướn mày: “Rõ ràng như thế sao?”

“Cực kỳ rõ ràng.”

“Không có gì đâu, chỉ là phiền não mà cô gái nào cũng sẽ có mà thôi.”

Ninh Song Song hiển nhiên còn chưa đủ hiểu biết Phó Điềm Điềm, tò mò hỏi: “Là gì?”

Phó Điềm Điềm: “Khổ vì tình.”

Ninh Song Song: “...”

Chị gái cũng thật thẳng thắn.

Ở đài truyền hình giải quyết com chiều đơn giản, rồi bắt đầu chính thức quay.

Phó Điềm Điềm và Ninh Song Song cùng nhau lên sân khấu, hai người cùng nhảy một đoạn. Đoạn nhảy này sau khi hai người tới đài truyền hình mới được thực hiện, luyện liền mấy giờ, cũng may khả năng nhảy của Phó Điềm Điềm không đáng sợ như khả năng ca hát của cô, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Tuy tham gia chương trình là quyết định đột ngột của Phó Điềm Điềm, tin tức tối qua mới đến được Điềm Chanh. Dù vậy, đám người cầm đèn LED màu cam, liếc mắt nhìn qua một cái, cả hiện trường bao phủ một mảng lớn màu cam. Thời điểm Phó Điềm Điềm trên sân khấu, tiếng hô của Điềm Chanh đều muốn đem nóc nhà chọc thủng.

Ba người dẫn chương trình đi ra.

“Mọi người cảm thụ một chút tiếng hét chói tai này!” Một MC nữ nói. “Đến khi nào tôi lên sân khấu mới có được tiếng hô lớn như vậy đây.”

“Hay là như vậy, cho cô một cơ hội, cô lần nữa lên sân khấu, tôi trên sân khấu lại đếm ba hai một, cô đi ra, sau đó tôi dụ mọi người hét, thế nào?”

MC nam phối hợp mà nói.

MC nữ lập tức chạy trở về, sau đó MC nam kêu: “Ba, hai, một...Suyt”

Thời điểm MC nam nói “một”, MC nữ đã muốn ra tới, kết quả nghe được tiếng suyt của hắn, cả hiện trường chỉ lo cười, một tiếng hoan hô đều không có.

“Các người thật là ác mà.” MC nữ cầm micro chạy ra làm bộ đánh người.

Người dẫn chương trình còn lại nói thêm chọc cười một chút, mấy người khách mời còn lại mới đi ra. Cuối cùng là sáu người khách mời, ba người dẫn chương trình, tổng cộng chín người bắt đầu phân chia trò chơi.

Đài Lệ Chi thiết kế trò chơi 《 chúng ta cùng chơi 》 tương đối cố định, trong đó, được hoan nghênh nhất có trò chơi tẩy trang tại chỗ, gọi điện thoại cho người thân, nói lời thật, vòng tay nhịp tim là các trò chơi tương đối kích thích.

Trên cơ bản, mỗi một tập chương trình những trò chơi này đều sẽ được chọn.

Mà lần này trò chơi của tập một là gọi điện thoại cho người thân.

Mỗi một người chơi sẽ được chỉ định gọi một người bất kì trong danh bạ mình, làm đối phương trong thời gian quy định nói ra từ trên giấy thì coi như thông qua, nếu thua thì phải nhận trừng phạt.

Mà số điện thoại chỉ định được quay ngẫu nhiên, chiếu trên màn hình lớn.

Phó Điềm Điềm là người đầu tiên bắt đầu trò chơi, trên màn hình nhảy số rất nhanh, cuối cùng dừng lại ở con số “3”.

Người chủ trì thực hưng phấn mà nói: “Để coi, trong danh bạ Điềm Điềm người thứ ba là ai?”

Phó Điềm Điềm nghe đến đó, trong lòng vô số câu chửi thề!

Khó trách tổ tiết mục ban đầu trước khi quay muốn xem di động của cô một chút, cô còn cho bọn họ xem, thực chất là muốn xem danh bạ, còn nói cái gì tùy cơ, bọn họ khẳng định sau khi xem danh bạ xong mới đem kết quả điều chỉnh thành “3”.

Bởi vì “3” không phải ai khác, là người tối hôm qua nói chuyện điện thoại với cô, A Bạch.

Trước đó thu điện thoại của mọi người, hiện tại nhân viên công tác đem đi động của Phó Điềm Điềm đưa tới.

Phó Điềm Điềm trước mặt bao người mở khóa điện thoại, nhấn đến danh bạ, nhìn cái tên A Bạch đang ngồi chễm chệ trên hàng số 3, cái thứ 2 là Ninh Song Song, thứ nhất lại là Vương tử.

Cô thường xuyên hợp tác với đài Bình Quả, còn đài Lệ Chi lại là lần đầu tiên, không nghĩ bọn họ lại chơi như này.

Các máy quay tập trung vào Phó Điềm Điềm, cô xuất hiện trên màn hình lớn với khuôn mặt tinh tế bóng loáng, lông mi vừa cong vừa dài, dưới đài fans bắt đầu thét chói tai, còn có rất nhiều người kêu: “A Bạch.” Không khí ở hiện trường đã nóng lên rồi.

Ngay lúc này, Phó Điềm Điềm chỉ có thể không cam lòng mà gọi điện thoại.

Sự thay đổi thân phận của A Bạch làm Phó Điềm Điềm không thể thích nghi, bằng không, cô cũng không cần phải tạm thời vì tránh né anh mà chạy đến đây quay chương trình này, khi chưa nghĩ ra được cách nào để đối mặt với anh ấy, Phó Điềm Điềm cũng không hi vọng anh nhận cuộc điện thoại này, giờ chỉ có thể cầu nguyện A Bạch đang ở trên máy bay, không thể tiếp điện thoại của cô.

Nhưng mà trời cao đâu có phù hộ, điện thoại reo được ba tiếng thì có người tiếp, A Bạch, cũng chính là Thẩm Thời Khanh, giọng nói anh từ loa ngoài truyền ra tới: “Anh vừa mới xuống máy bay liền nhận được điện thoại của em.”

Thanh âm của anh ta trầm thấp thành thật, mang theo ý cười, từ hiện trường quay chương trình truyền ra, đều khiến lỗ tai mọi người muốn mang thai. Dưới đài fans đồng loạt thét chói tai, nhưng không muốn làm phiền đến hai người đang trò chuyện trên đài nên vội vã bưng kín miệng.

Tờ giấy của Phó Điềm Điềm là “Ta nấu cơm.”

Tổ tiết mục hiển nhiên đã dựng bài rất có tâm. Tình yêu của Phó Điềm Điềm được công bố bởi vì một bữa cơm, ba chữ này có thể nói là hàm nghĩa khắc sâu, vừa có thể làm mọi người nhớ lại thời điểm đó, đồng thời nhắc nhở mọi người về khả năng nấu nướng chỉ đáng 5 điểm của cô.

Phó Điềm Điềm nỗ lực bỏ qua tất cả âm thanh ồn ào bên cạnh, khụ một chút: “Anh đang ăn cơm?”

“Ồ trên máy bay có ăn một ít, còn em thì sao, bữa tối ăn gì?”

“Em chưa có ăn.” Vì hoàn thành nhiệm vụ, Phó Điềm Điềm chỉ có thể nói dối. “Bảo mẫu không có ở đây, chỉ có thể chịu đói.”

“Em thật là...” Âm thanh Thẩm Thời Khanh để lộ sự bất đắc dĩ. “Em muốn ăn cái gì? Anh nấu cơm.”

Dưới đài lại vang lên tiếng hét, so với lần trước chỉ có điên cuồng hơn mà thôi. Cái loại này cầu lương, hãy mang đến cho ta mười cân!

MC nữ khoa trương: “Trời ạ, tôi muốn thành chanh tinh, tại sao tôi không có bạn trai.”

MC nam nói: “Chớ vương vấn bạn trai của người ta.”

MC nữ đập hấn: “Cậu lo học theo đi.”

MC nam vô tội: “Nấu cơm cũng chưa quan trọng đến vậy đâu, đầu tiên, tôi phải học âm thanh của nam thần đã, như thế mới kiếm được bạn gái, có bạn gái mới có thể nấu cơm cho cô ấy, vấn đề hiện tại, giọng nói nam thần tôi phải học như thế nào kia...”

MC nữ: “Học khẩu kỹ?”

Một người MC khác nói: “Không không không, học nam thần âm nhưng không có bộ mặt của nam thần chẳng bằng bỏ đi, cậu như thế là phải sửa toàn bộ làm lại đây.”

“Đau lòng mà.”

Mấy người chủ trì trên chốc một hồi, Phó Diễm Diễm đã giải thích xong tình trạng bên đây của mình cho bên kia.

Người dẫn chương trình bảo A Bạch chào hỏi mọi người trong chương trình một cái.

Thẩm Thời Khanh: “Chào mọi người, tôi là bạn trai Diễm Diễm, nhờ mọi người chiếu cố Diễm Diễm.”

Phía dưới lập tức có fans hét đến khàn cả giọng: “A Bạch!”

“Được!”

“Chúng ta chiếu cố tốt Diễm Diễm.”

...

Phó Diễm Diễm bị mọi người nói đến đỏ mặt, không cho hẳn cơ hội nói nhiều thêm, lập tức cúp điện thoại.

Người dẫn chương trình chưa đã thêm: “Nhìn thấy đến tôi cũng muốn yêu đương.”

Phó Diễm Diễm tại hiện trường gọi điện cho bạn trai # không lâu liền trèo lên hotsearch, có người hâm mộ ghi lại một đoạn video thả lên mạng, cặp đôi thời đại Bạch Diễm trao nhau tình cảm.

Mẹ của Diễm Diễm <Nhớ khoảng thời gian Diễm Diễm gạt ta trộm yêu đương, khi đó ta còn phản đối, hiện tại, thấy thật thương.>

Điền Điền hôm nay tự phát sao <A Bạch một câu chào hỏi, lại công khai đánh dấu chủ quyền, còn sẵn tiện thể hiện yêu thương.>

Điền gia tiểu nương tử <Cặp đôi thật tốt, thật tốt, càng lúc càng thấy tốt.>

Chanh tròn lại tròn: @ “Lá cây không vàng” đại đại, tài liệu mới, nhanh đôi mới nào.

....

Vương tử và Tiểu Lâm mỗi người cầm một cái di động, xem đến lâng lâng. Có cái danh tiếng của Thẩm Thời Khanh, về sau họ cũng có thêm hậu thuẫn nha.

Quay xong chương trình đã là 9 giờ, Ninh Song Song trực tiếp bay về Bắc Kinh, Phó Điền Điền đi về khách sạn.

Cô cũng không biết mình đang trốn tránh cái gì, chỉ là cảm thấy tình yêu mà bản thân vốn kiên định như mặt đất lại đột nhiên mọc cánh bay lên, bay đến một độ cao khiến cô sợ hãi, làm cô luôn có cảm giác sẽ ngã xuống.

Phó Điền Điền từ nhỏ đã không có cảm giác an toàn. Cô trải qua cảnh bị cha mẹ vứt bỏ, chính mắt nhìn thấy cái chết của em trai mình, trừ bỏ khoảng khắc có thể nắm chắc cái gì đó trong tay, cô rất khó tin tưởng những thứ khác.

Tựa như người đại diện của cô, rất nhiều người bảo với cô, Vương tử không đủ thủ đoạn, không xứng với cô, nên đổi người đại diện, nhưng cô vẫn không đổi, trừ chuyện tình cảm ra, cô cũng biết, cô không cần một người có thủ đoạn cường ngạnh, có thể không chế người, Vương tử vừa hay lại thích hợp với cô.

Cô cảm thấy A Bạch cũng rất thích hợp với mình, chính vào khoảng khắc A Bạch biến thành Thẩm Thời Khanh, chuyện này làm cho cô bất an, sợ hãi, không có cách nào đổi mặt.

Phó Điền Điền tắt di động, tối hôm qua mất ngủ, hôm nay lại bôn ba cả một ngày, bây giờ đầu óc cực kì mệt mỏi, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lời tác giả: Chương sau nam chủ lên sàn, bảo đảm soái.

Cảm tạ mọi người đã duy trì tình cảm đối với ta, ta sẽ tiếp tục nỗ lực.

-----oOo-----

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 48

Editor: Zackk

Beta-er: Tâm

Ba ngày tiếp theo Phó Điềm Điềm rất bận rộn, phải tham gia các buổi tiệc, lễ trao giải phim truyền hình, lễ hội âm nhạc long trọng vào cuối năm. Phó Điềm Điềm liên tục bận rộn đến hôm nay mới về tới Bắc Kinh, cô không về nhà như mọi lần mà trực tiếp đến công ty, sau đó chạy đến buổi tiệc từ thiện vào buổi tối.

Lễ phục của Phó Điềm Điềm vẫn do Burberro tài trợ. Sang đầu xuân năm sau, bộ lễ phục hoa lệ cô đang mặc sẽ được lên kệ, giá trị lên tới 100.000 Euro, phần cổ trễ giúp cô khoe được xương quai xanh và cái cổ gọi cảm, chân váy may từ vải voan mỏng làm lót, mặt trên dùng chỉ vàng trang trí, làn váy mở rộng hai bên, dùng bột vàng tô điểm.

Phó Điềm Điềm búi tóc cao, trên cổ đeo vòng kim cương, toàn thân như thấy ánh sáng của tiền tỏa ra.

Tiểu Lâm duỗi tay sờ soạng đồng vàng trên váy Phó Điềm Điềm: “Cái này là vàng thật sao?”

“Em nói xem?” Vương tử kéo tay cô ra, “Váy này hơn mấy chục vạn, còn thêm tiền thuế nữa, đừng động tay động chân, chú ý một chút.”

Tiểu Lâm oan ức mà rút tay về.

“Buổi tối này, phải để ý những ai?” Phó Điềm Điềm hỏi.

Vương tử đem danh sách đưa cho cô, “Có mấy vị đạo diễn qua chào hỏi vài câu, những người còn lại thì tùy em.”

Phó Điềm Điềm lấy danh sách xem, buổi tiệc từ thiện lần này, gần nửa những người có vai vế đều đến, khách quý của 《Người kế thừa》 đến hết. Hạ An Nhiên cũng sẽ đi, chỉ là chỗ dựa An Khả Hinh của cô ấy đã đổ rồi, Hạ An Nhiên lại đắc tội không ít người, trong công ty những người mà cô đã từng đoạt lấy tác phẩm của họ, đều ra sức chèn ép nên dạo này sống cũng không quá tốt, không có tâm tình đến đây phá phách.

Những buổi tiệc tối như thế này, Phó Điềm Điềm đã tham dự nhiều, rất quen thuộc, đi qua thăm đờ xong, chào hỏi người quen, Phó Điềm Điềm ngồi một chỗ uống nước, khi đặt bình nước xuống thì bỗng có một trận xôn xao.

Phó Điềm Điềm ngẩng đầu, ở cửa một người đàn ông tiến vào.

Đây là một người vô cùng có khí thế, ánh đèn ở cửa chiếu lên người, hần bước đi ngược sáng như một vị vương gia của thế giới, nắm quyền sinh sát,

làm cho người khác không nghĩ đến việc phản kháng, chỉ nghĩ đến việc quỳ gối dưới người này. Những người xung quanh đều như mờ đi, làm nền cho hắn.

Những người tham gia tiệc từ thiện lần này đều không phải người bình thường, ca sĩ, diễn viên, phú nhị đại, ai cũng có rất nhiều người hâm mộ, chỉ là khi đứng cùng hắn, tất cả họ đều trở nên mờ nhạt, không một ai khi nhìn thấy hắn rồi còn muốn nhìn những người nổi tiếng đang đứng xung quanh.

Đây là Thẩm Thời Khanh, người đàn ông trong miệng Daniel là đã bẻ cong, gia chủ hiện tại của Thẩm Gia.

Mà chỉ mới vài tháng trước, anh ấy còn là A Bạch của cô.

Cô cho rằng diện mạo của A Bạch đã là cực phẩm rồi, ai ngờ sau khi trở lại là Thẩm Thời Khanh, trình độ lóa mắt còn tăng mạnh hơn.

Phó Điềm Điềm rất muốn dời tầm mắt đi, lại không nhìn được mà cứ nhìn chằm chằm, như đã trở thành một con ngốc.

Thẩm Thời Khanh không đặt tầm mắt lên bất kỳ ai, tiếp tục bước đi dù cho có nhiều người đến chào hỏi.

Sau khi Thẩm Thời Khanh rời đi khoảng nửa phút thì mọi người mới lấy lại tinh thần, to nhỏ rì rầm nghị luận.

“Ôi chao, đây là Thẩm thời khanh, chắc là tôi không nhìn nhầm đâu nhỉ?!”

“Trước kia nghe mọi người bảo hắn rất giống một vị thần, tôi còn không thèm tin, không phải chỉ là đẹp hơn, có tiền hơn tôi một chút thôi sao, nhưng giờ thì tôi thua tâm phục khẩu phục rồi, chỉ với khí chất này cũng đủ nghiền nát tôi rồi.”

“Tại sao lại có một người nào đẹp trai đến vậy cơ chứ.”

“A, muốn gả.”

.....

Tiệc còn chưa chính thức bắt đầu mà mọi người đã bắt đầu tùm năm tùm ba nói chuyện. Cách Phó Điềm Điềm không xa có một nhóm phú nhị đại đang bàn luận, âm thanh như có như không truyền đến tai cô.

Phó Điềm Điềm vặn nắp bình nước uống một ngụm, ánh mắt không tự chủ hướng về nơi hắn vừa rời đi, thu tầm mắt lại.

“Top 1 Người đàn ông mà phụ nữ muốn gả nhất, quả nhiên danh bất hư truyền”. Bên người đột nhiên truyền đến âm thanh, Phó Điềm Điềm nghiêng đầu, nhìn đến người đàn ông trắng trắng ngồi gần cô.

Đoạn Trạch là diễn viên đạt danh hiệu ảnh đế của lễ trao giải Kim Lũ, là nam chính lọt vào mắt xanh của đạo diễn trứ danh Điền Dương, một khuôn

mặt có giá trị cao, ở C-biz rất có địa vị. Phó Điềm Điềm đã gặp qua anh nhiều lần nhưng chưa từng nói chuyện.

Phó Điềm Điềm nhìn thấy anh ta có chút kinh ngạc, ngay sau đó nở một nụ cười, chào hỏi: “Đoạn lão sư.”

“Không cần khách khí như vậy.”

“Anh vừa nói là Top 1 ?” Phó Điềm Điềm không nhịn xuống lòng hiếu kỳ hỏi.

“Lần trước hấn lộ mặt, trên bảng xếp hạng đã đánh bại bốn người.”

“Thế ạ ?”

Đoạn Trạch cười một chút, “Em trai hấn Thẩm Canh Thời; người mẫu Felix của nước M – người được mệnh danh là người đàn ông có tỉ lệ cơ thể đẹp nhất; vận động viên quyền anh Colin của nước C – người này lớn lên không đẹp, nhưng “sống tốt”, nghe nói lên giường với hấn một lần thì sẽ muốn có lần tiếp theo; còn có hoàng tử thứ bảy của nước Y nữa. Họ thuộc nhiều kiểu khác nhau, chỉ là đều bị Thẩm Thời Khanh đánh bại.”

Phó Điềm Điềm không nói tiếp, Đoạn Trạch lại hỏi: “Em thích người như thế nào?”

Phó Điềm Điềm không chút do dự trả lời: “Mẫu người như bạn trai em.”

“Một bartender?” Anh ta hứng thú mà nhìn cô, “Không nghĩ tới em xuất đạo lâu như vậy còn thích cháo trắng dưa cải.”

Anh ta đưa một tấm danh thiếp cho cô, “Về sau có thể thường xuyên liên hệ.”

Tay của Đoạn Trạch vừa đưa danh thiếp thì có một ánh mắt lạnh băng nhìn về phía này, cảm giác như bị một con dã thú đuổi theo, cổ rất dễ dàng bị cắn đứt, anh ta quay đầu lại, ánh mắt kia liền biến mất.

Phó Điềm Điềm nghe được khá nhiều tin tức về Đoạn Trạch, anh ta tuổi trẻ lại có thực lực, muốn bò lên giường của hấn có không ít người nhưng chủ động như thế thì chưa ai thành công. Anh ta cũng không phải thanh tâm quả dục gì cả, chẳng qua là thích đi “săn thú” mà thôi.

Phó Điềm Điềm không cảm thấy chính mình cần liên lạc với hấn, nhưng đối phương là tiền bối, bên ngoài tỏ ra vui vẻ là chuyện phải làm.

Cô cầm tấm danh thiếp trong tay, nghĩ tới lát nữa ra ngoài sẽ vứt đi.

Đoạn Trạch sau khi đưa danh thiếp cho Phó Điềm điềm xong thì đi luôn.

Phó Điềm Điềm cố ý tìm một nơi ít người ngồi ngay góc để nghỉ ngơi một lúc, khi nào tiệc bắt đầu thì quay trở lại.

Hoàn thành nhiệm vụ dài dòng xong, Phó Điềm Điềm chào hỏi vài người rồi đi vào nhà vệ sinh.

Để đi tới nhà vệ sinh phải đi qua một cái hành lang, mà ngoài hành lang chính là ban công. Bây giờ mọi người đều tập trung ở đại sảnh, cô vào nhà vệ sinh xong thì ra ban công ngồi luôn, đẩy cửa ra, bị gió lạnh bên ngoài thổi vào thì cô mới nhớ bây giờ là mùa đông.

Bỗng có một cái áo khoác phủ lên người, cô quay đầu lại thì thấy Thẩm Thời Khanh đứng ở phía sau

“Đi cùng anh.” Thẩm Thời Khanh nắm chặt tay cô, Phó Diễm Diễm ngo ngác mà bị anh lôi kéo.

Vòng qua hành lang, đi một lúc, Thẩm Thời Khanh đem cô vào một gian phòng nghỉ.

Phòng nghỉ độ ẩm thích hợp, Thẩm Thời Khanh lấy ra một cái áo khoác, “Em có thể ngồi đây nghỉ ngơi, buồn chán thì mở cửa sổ.”

“Không buồn.” Phó Diễm Diễm cúi đầu, nhìn sàn nhà dưới chân.

“Danh thiếp đâu?”

“Hả?”

Phó Diễm Diễm còn ngồi phát ngốc, Thẩm Thời Khanh thò tay vào túi xách lấy ra một cái danh thiếp, xé nát rồi vứt vào thùng rác.

Thấy Phó Diễm Diễm vẫn còn ngo ngác, Thẩm Thời Khanh có chút bất đắc dĩ: “Em không muốn nói cái gì à?”

“Hả?” Phó Diễm Diễm ngẩng đầu, phản xạ có điều kiện mà nói, “Xé vui không?”

Thẩm Thời Khanh cười một chút, lúc sau như tự thỏa hiệp mà thờ dài, không nghĩ lại bận tâm nhiều như vậy, đem Phó Diễm Diễm kéo vào trong ngực, cầm chống lên đầu cô, “Diễm Diễm, anh rất nhớ em.”

Phó Diễm Diễm tay rũ ở hai sườn, đây là lần gặp mặt chính thức đầu tiên từ khi A Bạch biến thành Thẩm Thời Khanh. Người đàn ông lạnh nhạt trong video, vị vương giả khuấy đảo chúng sinh ở hội sảnh, còn cả sự ôn nhu trước mắt, rốt cuộc đâu mới chính là hắn.

Phó Diễm Diễm trong lúc chìm vào dòng suy nghĩ, Thẩm Thời Khanh ôm chặt cô, giọng lộ ra chút yếu ớt: “Diễm Diễm, em không cần anh nữa sao?”

Âm thanh rất nhẹ, tựa như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

Trái tim Phó Diễm Diễm bỗng chốc đau đớn, một vị chua trong lòng chảy khắp người, hít thở hơi khó khăn.

Cô mấy ngày nay vẫn luôn trốn tránh anh, nhưng mà, cô có thể rời bỏ anh sao? Chỉ nghĩ thôi mà lòng đã quặn đau, nước mắt cũng rơi xuống.

A Bạch cũng được, Thẩm Thời Khanh cũng tốt, cô không thể chia tay anh. Đây là lý do khiến cô sợ hãi, khiến cô thỏa hiệp.

Cô đã thích, cứ như thế mà thích anh.

Phó Điềm Điềm bị giam trong lồng ngực của Thẩm Thời Khanh, mùi hương trên người anh là thứ mà cô quen thuộc. Cô hít vào một hơi thật sâu, trên đó vẫn còn mùi của bột giặt, lúc này cô mới phát hiện hần vẫn đang mặc quần áo mà cô mua cho.

Quần áo của A Bạch mỗi một bộ đều do cô lựa chọn kỹ lưỡng, không cần quan tâm nhãn hiệu mà cứ thấy đẹp là mua, hơn nữa còn mua không biết mệt. Giờ này phút này, được hần ôm chặt, Phó Điềm Điềm có cảm giác không thật khi tìm lại được vật quen thuộc.

Phó Điềm Điềm hơi động đậy, lắc lắc đầu, sau đó nâng tay lên, ôm lấy hần. “Thẩm Thời Khanh, anh đừng bỏ em.”

Thân thể Thẩm Thời Khanh khẽ run, sau đó ôm lấy cô chặt hơn: “Anh thề, Thẩm Thời Khanh nếu phụ Phó Điềm Điềm, ắt gặp.....”

Hần còn chưa nói xong, Phó Điềm Điềm nhón chân lên hôn hần, ngăn lời nói của hần.

Phó Điềm Điềm không trở lại bữa tiệc, phòng nghỉ cái gì cũng có, cũng không cần nói chuyện xã giao cùng người khác. Phó Điềm Điềm nằm ở trên sofa xem Thẩm Thời Khanh xử lý văn kiện: “Sao anh lại đến nơi như này?”

“Em nói xem?” Thẩm Thời Khanh hỏi ngược lại.

Nếu không phải người nào đó vẫn luôn trốn tránh, anh còn phải chạy tới đây bắt người à.

Phó Điềm Điềm thề lưỡi, “VẬY mà lúc đi vào còn tỏ ra không quen em.”

“Anh cho rằng lúc đó không thích hợp để tỏ ra chúng ta quen nhau.”

“Tuy rằng là như thế...” Phó Điềm Điềm hợp tình hợp lý mà nói, “Nhưng mà em hi vọng anh hiểu một chút, bạn gái anh là loài sinh vật khó hiểu nhất hành tinh.”

Thẩm Thời Khanh đặt văn kiện xuống, hạ mi mắt, “VẬY em cũng hiểu một chút, bạn trai em đồng ý cho em gậy rồi.”

Phó Điềm Điềm ngẩng đầu, nhìn đến ánh mắt ôn nhu của Thẩm Thời Khanh, tim Phó Điềm Điềm lại nhảy tung tung.

Thẩm Thời Khanh chậm rãi cúi người lại đây, Phó Điềm Điềm nhắm mắt lại, cảm giác hần hơi thở chậm rãi tới gần, đầu tiên đụng tới mũi cô, sau đó hơi hơi nghiêng đầu, hôn lên môi.

Phó Điềm Điềm bị hần đè ở trên sofa, bờ môi của hần nhẹ nhàng mơn trớn môi cô, sau đó càng hôn càng sâu, mút vào. Hai người hơi thở giao nhau, khiến cho đôi phương cảm nhận hơi thở của mình, đây là cách hôn

mà có lẽ chỉ những người yêu nhau mới có thể làm, đếm mức thở không đều, nhưng âm áp lại làm người lưu luyến, cô duỗi tay ôm lấy cổ anh. Dài dòng hôn môi, Phó Điềm Điềm chủ động đón ý hòa theo, Thẩm Thời Khanh đầu lười tiến quân thân tốc, Phó Điềm Điềm trong đầu choáng váng, như nghe thấy âm thanh hôn hên ở bên tai cô động tình gọi “Điềm Điềm”, mở to mắt nhìn Thẩm Thời Khanh đang chuyên chú mà hôn cô, cũng không nói bất cứ từ gì.

Phó Điềm Điềm mắt tích nửa giờ, cuối cùng trở về đại sảnh chụp ảnh. Hương Ngữ đi tới, “Điềm Điềm chị đi đâu..... Ai, make-up của chị bị nhòe rồi.”

“Hả, phải không?” Phó Điềm Điềm soi gương, Hương Ngữ lấy ra khăn giấy giúp cô lau một chút, “Em giúp chị lau.”

Hương Ngữ giúp cô xoa xoa, Phó Điềm Điềm nhìn bản thân thấy không có gì khác lạ, liền đứng vào hàng đi ra chụp ảnh.

Tác giả có lời muốn nói: Ta, Ái Tân Giác La. A Bạch, đã trở lại! Cảm ơn đã bỏ phiếu cho ta làm nên một vị bá vương hay làm một tiểu thiên sứ đáng yêu nha ~

Rất cảm ơn mọi người đã đọc truyện, ta sẽ tiếp tục nỗ lực!

-----oOo-----

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 49

Editor: Tiên

Beta-er: Mika

Sau khi hoạt động, Phó Điềm Điềm quay lại xe bảo mẫu của mình, đúng lúc đó Thẩm Thời Khanh cũng ở trên xe.

Vương tử nói: “Điềm Điềm, chị không tiễn em nữa, em cùng..... em cùng Thẩm.....”

“Gọi tôi là Thời Khanh là được.”

Trái tim nhỏ của Vương tử bỗng run rẩy: “Em trở về với Thời, Thời Khanh đi.”

Phó Điềm Điềm phát tay đuổi người, “Em đã biết, Vương tử chị cũng mau về đi.”

Vương tử: “.....”

Vương tử kéo Tiểu Lâm nhanh chóng xuống xe.

Phó Điềm Điềm vào xe lập tức bỏ giày cao gót ra, Thẩm Thời Khanh nắm lấy mắt cá chân cô: “Khó chịu hay sao?”

“Vẫn tốt, đi thành thói quen là được, chỉ là đi lâu thì hơi đau.”

“Đề anh xoa cho em.”

Không gian của xe bảo mẫu rất lớn, ghé sau chỉ có Phó Điềm Điềm và Thẩm Thời Khanh ngồi, Thẩm Thời Khanh đỡ chân cô lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa.

Thẩm gia lập nghiệp bằng nghề y, tuy rằng Thẩm Thời Khanh không tinh thông, nhưng cũng biết một ít, huyết vị trên cơ thể người hay những điều cơ bản đều có thể biết, xoa giúp Phó Điềm Điềm một lúc, Phó Điềm Điềm đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lúc đầu Phó Điềm Điềm còn hơi ngỡ ngàng, sau đó cô mới cảm thấy A Bạch với Thẩm Thời Khanh cùng là một, thực ra lúc bọn họ ở chung vẫn giống như trước, nên cô không quá để ý điều đó.

Phó Điềm Điềm cọ ngón chân trên đùi anh: “Vương tử gọi anh là Thời Khanh, vậy em nên gọi anh là gì?”

“A Thời hay A Khanh đều được, hay em có ý tưởng khác?”

Phó Điềm Điềm: “Gọi là A Thời đi.”

Gọi A Khanh thì hơi thẹn.

Thẩm Thời Khanh bắt lấy ngón chân đang lộn xộn của cô: “Về đến nhà anh sẽ tặng cho em một thứ.”

Trước khi đi A Bạch đã nói sẽ tặng cho cô một thứ, nhưng Phó Điềm Điềm không nghĩ tới món quà này lại là viên hồng ngọc rất lớn.

Trước mắt trên thế giới chỉ truyền ra viên thứ nhất là năm cara, mà viên này ít nhất phải tám cara, hồng ngọc màu đỏ thuần ánh ra vẻ thần bí mà cao quý. Đây là lần đầu tiên Phó Điềm Điềm nhìn thấy viên đá quý đẹp như vậy, hồng ngọc vốn dĩ đã vô cùng thưa thớt, huống hồ là viên hồng ngọc lớn như vậy ở trước mắt cô, khiến Phó Điềm Điềm mê mẩn trước nhan sắc của nó.

“Lúc trước làm A Bạch vẫn muốn tặng cho em.” Thẩm Thời Khanh lấy vòng cổ nạm kim cương ra, “Bây giờ cũng có thể tặng cho em rồi.”

Đúng là A Bạch đã nhiều lần nói với cô là muốn kiếm nhiều tiền để mua tặng cô đá quý, nhưng Phó Điềm Điềm cũng không để nó trong lòng, kết quả lúc A Bạch trở thành Thẩm Thời Khanh, lại có thể lấy ra viên hồng ngọc tám cara.

Con gái luôn có tình yêu với kim cương và đá quý, mặc dù Phó Diễm Diễm không hỏi về giá của nó nhưng cô biết nó rất quý giá, liền ngăn động tác của Thẩm Thời Khanh lại, “Đừng, cái này rất quý, anh có tặng cho em thì em cũng không dám cầm ra ngoài.”

Thẩm Thời Khanh lắc đầu: “Nếu em thích, thì nó là vật báu vô giá, nếu em không thích, thì nó cũng chẳng đáng một đồng.”

“Anh đúng là miệng lưỡi trơn tru.”

Thẩm Thời Khanh cười một chút, “Em đang khen anh hôn có kĩ thuật sao?”

“Anh.....” Phó Diễm Diễm ngày thường nhanh mồm dẻo miệng cũng phải nghẹn họng, bị đùa đến đỏ cả mặt, mắng, “Lưu manh.”

Thẩm Thời Khanh tiếp tục cười, vòng tay qua cổ cô, hơi nghiêng đầu, hơi thổi quạt qua tai cô, giúp cô đeo vòng cổ. Tai của Phó Diễm Diễm đỏ ửng cả lên.

Thẩm Thời Khanh đứng lên: “Xong rồi, nó rất hợp với em đấy.”

Đúng là rất hợp, nhưng đeo một viên kim cương lớn như vậy khiến cô cảm thấy rất áp lực.

Thẩm Thời Khanh thả tóc của cô xuống, viên kim cương dưới ánh đèn bỗng trở nên chói mắt, anh đột nhiên mở miệng nói: “Viên kim cương này là sau khi anh xử lý công việc xong đã bay suốt đêm mang từ Châu Úc về, cắt, thiết kế đều do một tay anh phụ trách, không ngủ ba ngày ba đêm mới ra được thành quả như vậy, cuối cùng em lại không thích.”

Phó Diễm Diễm chính là kiểu người điển hình ăn mềm không ăn cứng, nghe vậy thì lòng mềm ra: “Em không nói là không thích, em rất thích.”

Cô đi đến ôm anh: “Anh sao có thể như thế, sao không ngủ một chút? Trang sức nào có thể quan trọng hơn anh được chứ.”

Thẩm Thời Khanh nghe vậy thì câu môi dưới, tiếp tục ra vẻ đáng thương, “Mấy ngày nay anh không thể ngủ ngon, ngày nào em cũng trốn tránh anh.”

“Là em không tốt.” Phó Diễm Diễm áy náy, tâm cũng đã mềm.

Kết quả là Thẩm Thời Khanh thành công ôm mỹ nhân đi ngủ.

Tiệc từ thiện đêm nay là nơi tụ hội của chúng tinh vân, vậy nên hot search đã được nhiều người bao thầu, Phó Diễm Diễm tất nhiên cũng nằm trong hot search, hoạt động mới phát ra đã bị Diễm Chanh chiếm đóng.

Ngay từ đầu hot search cũng có những gương mặt khác nói về trang phục, dáng vẻ, hình ảnh hiện trường, mãi đến khi ảnh được tung ra, có người đột nhiên hỏi son môi của Phó Diễm Diễm là màu nào.

Ngôi sao sáng nhất bầu trời đêm: Xin hỏi son môi Phó Diễm Diễm màu nào, màu này thật đẹp.

Tiểu Tiên Nữ: Hỏi cùng, là nơi nào ra màu mới vậy?

Trà Sữa Chocolate: Màu hoa đào? Màu khá nữ tính? Đây là màu nào vậy?

Đầu Gỗ Cọc: Hỏi cùng, màu rất tự nhiên, hơn nữa rất có khí chất, là màu đẹp nhất trong cả hội trường.

Ba Lạp Lạp: Hỏi cùng +1

.....

Mới đầu chỉ thảo luận phạm vi nhỏ, nhưng sau đó lại nhiều người chú ý đến, mức độ thảo luận ngày càng cao, đến rạng sáng ”Màu son của Phó Điềm Điềm” đã leo đến đuôi hot search hơn nữa còn tiếp tục bò lên phía trên.

Lúc Phó Điềm Điềm thức dậy là vào ngày hôm sau, ”Màu son của Phó Điềm Điềm” đã bò tới vị trí thứ năm, sau nửa giờ đã đứng đầu hot search. Bình luận đều suy nghĩ rất nhiều, hơn nữa còn sôi nổi @Phó Điềm Điềm, chờ cô đến giải đáp nghi vấn.

Mà Phó Điềm Điềm mười giờ mới rời giường.

Thẩm Thời Khanh đã dậy từ sớm, đã trở về từ phòng tập, cũng đã tắm xong, cũng đã xử lý xong văn kiện, mà Phó Điềm Điềm vẫn còn đang ngủ, vì thế Thẩm Thời Khanh lại một lần nữa ôm cô ngủ.

Lúc Phó Điềm Điềm tỉnh dậy, thì cô phát hiện cô đang như con bạch tuộc quấn trên người Thẩm Thời Khanh, cô hơi nghiêng đầu, môi đúng lúc cọ qua ngực anh, mặt của Phó Điềm Điềm lập tức đỏ lên, run rẩy chuẩn bị xuống giường, đúng lúc bị Thẩm Thời Khanh ôm trở về hôn một cái, “Chào buổi sáng.”^[SEP]

“Chào buổi sáng.”

Phó Điềm Điềm ngồi dậy, bố cục của phòng bỗng làm cho cô hoảng loạn, sau đó cô mới nhớ tới đã xảy ra chuyện gì. Vào mấy ngày cô không ở nhà, Thẩm Thời Khanh cũng không nhận rồi, tiền trạm hậu tẩu, đã thông hai phòng của họ, sau đó dọn giường của A Bạch đi, bây giờ một nửa phòng của A Bạch thành phòng để quần áo của cô.^[SEP]

Phó Điềm Điềm vốn muốn tiến từng bước một với Thẩm Thời Khanh, muốn anh về phòng ngủ của mình, nhưng khi nhìn thì không thấy giường đâu cả, hơn nữa không phải cất đi mà là bị dọn đi.

Phó Điềm Điềm: “.....”

Cô nhìn là biết anh ấy là một con sói đuôi to.

Phó Điềm Điềm đi dép lê vào phòng tắm rửa mặt, đánh răng được một nửa thì điện thoại reo.

Phó Điềm Điềm khoa tay múa chân với Thẩm Thời Khanh, Thẩm Thời Khanh cười một chút, rồi đưa điện thoại cho cô, Vương tử mới sáng sớm đã tràn đầy năng lượng rống vào điện thoại: “Phó Điềm Điềm, son môi của em là loại gì? Em không dùng son của chuyên viên trang điểm!”

“Son môi gì? Chị nói từ từ thôi.”

Nghe được tiếng của Thẩm Thời Khanh ở bên kia, lập tức nhuệ khí của Vương tử mất đi không ít, chị nhỏ giọng nói: “Ai.., thật ra cũng không có gì..... Chỉ là hôm qua sau khi đăng ảnh mọi người đều hỏi Điềm Điềm dùng màu son nào, chị đã đi hỏi chuyên viên trang điểm, chuyên viên nói cô ấy cũng không biết, nên chị liền..... liền gọi hỏi một chút.”

Thẩm Thời Khanh mở điện thoại của mình ra, đến lúc lên Weibo mới biết chân tướng sự tình, trong đầu lại hiện lên cảnh Phó Điềm Điềm bị mình hôn đến đỏ mặt, rung rung hai tròng mắt, khụ khụ nói, “Không cần hỏi, là do tôi.”

Vương tử nghĩ mình nghe lầm: “Cái gì?”

“Là do tôi.” Thẩm Thời Khanh nói, “Son môi của cô ấy là lúc trang điểm lại.”

Phó Điềm Điềm trước khi chụp ảnh có muốn đi trang điểm lại, nhưng tìm mãi mới nhớ lúc trang điểm đã để đồ trong toilet, lúc ra lại quên bỏ vào túi. Cô lúc trước vì nhìn thấy Thẩm Thời Khanh mà tâm phiền ý loạn, cả đêm không có tâm trạng nên mới có thể xảy ra chuyện như vậy, nhưng lúc đi tìm lại không thấy.

Tiệc tối vốn dĩ có rất nhiều người, nhân viên phục vụ, nhà tổ chức

Nhiều người tay bản, khả năng bị lấy mất rất cao, Phó Điềm Điềm đành chịu, sửa sang lại kiểu tóc cho tốt, nhuận lại môi rồi đi ra ngoài.

Hội trường tiệc tối có rất nhiều người, ảnh đế, ảnh hậu, đạo diễn nổi tiếng, cô nói chuyện với một nhóm người chưa xong, đã phải tan cuộc, cô chỉ chụp ảnh chung, hơn nữa đứng với nhiều người, nhớ lại bị giày vò, không ai biết được sẽ có chuyện gì xảy ra.

Bây giờ Phó Điềm Điềm mới có thể tiếp nhận điện thoại, ngây thơ liếc nhìn Thẩm Thời Khanh một cái, Thẩm Thời Khanh giải thích với cô về chuyện son môi, Phó Điềm Điềm nghe xong mặt lập tức đỏ lên, Thẩm Thời Khanh cầm điện thoại trong tay, mở to bức ảnh chụp các minh tinh bên trong, khí sắc của Phó Điềm Điềm tốt, nhìn rất giống nhiều yêu tinh, sắc mặt hồng nhuận, đôi môi cũng no đủ đỏ bồng.

Đương nhiên son môi cũng không còn son môi, son môi của cô đã bị Thẩm Thời Khanh ăn mất rồi, nhưng là bởi vì hôn môi nên màu môi của cô đúng

là rất hồng, hơn nữa còn dùng son dưỡng, nhìn vô cùng mê người.

Vương tử không nhịn được hỏi: “Hai người hôn trong bao lâu vậy?”

Phó Điềm Điềm: “..... Hai mươi mấy phút? Nửa giờ?”

Vương tử: “.....”

Những người khác đều muốn chiêm lấy trang nhất, còn cô thì ngược lại, ở phía sau hôn Thẩm Thời Khanh trong nửa giờ! Trông cô không khác gì con yêu tinh, sao cô có thể xứng với chiếc váy cô đang mặc được chứ?

“Phó Điềm Điềm, em đang thổi phồng!”

Vương tử nói: “Có một chút.”

Phó Điềm Điềm ngoan ngoãn nhận sai, “Nhưng mà Vương tử, không phải chị nói rồi sao? Bây giờ em đã có hậu trường, nên sau này em muốn đi ngang, dọc hay chéo,... bất cứ nơi nào em muốn đều được.”

Vương tử: “..... Chị nói đùa đó.”

“Ừm” Phó Điềm Điềm nghiêm túc mà nói, “Sau này chị không được dạy hư em.”

Vương tử: “.....”

Về chuyện màu son Vương tử đành phải tự trả lời về màu son mà Phó Điềm Điềm dùng, nhưng khi các cư dân mạng so sánh lại, thì thấy màu trong ảnh của Phó Điềm Điềm trông đẹp hơn nhiều.

Vương tử dùng thân phận người đại diện của mình nói: Tối hôm đó Điềm Điềm ăn khá nhiều đồ cay, môi vì cay mới có thể hồng như vậy, mọi người cũng thử xem?

Sau đó lại đăng mấy tấm ảnh Phó Điềm Điềm đang ăn. Vương tử đăng xong còn thấy mình thật tận lực, cô không thể nói là mấy người đi tìm bạn trai, hôn nửa giờ thử xem là được?

Cách giải quyết này có vẻ rất hữu hiệu, liên tục có nhiều cư dân mạng khai ra mình cũng ăn đồ cay: Ăn cay có thể làm môi đỏ lên là thật, nhưng cũng sẽ khiến cho môi bị sưng.

Trùng Nhi Phi: Nói như vậy, miệng của Điềm Điềm cũng bị sưng sao.

Phó Điềm Điềm: “.....”

Sao mắt của mấy người có thể đỏ như vậy?

Sự tình hot search được Vương tử giải thích cuối cùng đã hạ màn, mà đầu sỏ gây tội là Thẩm Thời Khanh cũng không có tính tự giác: “Tất cả đều nói như vậy rất đẹp, hay sau này ngày nào anh cũng làm cho em.

“Phó Điềm Điềm: “Đồ không biết xấu hổ. “

Tác giả có lời muốn nói:

Bạn của tôi từng nói, chồng cô ấy không cho cô ấy dùng son dưới 200 nhân dân tệ, vì sợ ăn nhiều không tốt cho sức khỏe.

Tôi nói với họ: Nhìn người ta xem.

Họ: Cho nên tôi vẫn luôn khen cô ấy có nhan sắc, nếu cô ấy thích trang điểm, thì nó đã giải quyết được từ vấn đề bên trong lẫn vấn đề bên ngoài.

Tôi:.....

Cảm ơn tất cả những vị thiên sứ đã bình chọn cho tôi và đã tưới [dung dịch dinh dưỡng] ~

Cảm ơn vị tiểu thiên sứ đã tưới cho tôi [dung dịch dinh dưỡng] là một chai Luo.

Cảm ơn bạn vì đã hỗ trợ cho tôi, tôi sẽ tiếp tục nỗ lực làm việc chăm chỉ!

-----oOo-----

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 50

Editor: Luu

Beta-er: Mika

Bởi vì có Thẩm Thời Khanh đến ở nên biệt thự thường xuyên có người tới đưa tư liệu, cũng vì vậy mà hệ thống bảo an trong nhà được thăng lên mấy cấp. Thẩm Thời Khanh mỗi lần đi ra ngoài đều có mấy chiếc xe khác theo sau, Phó Diễm Diễm cũng không biết những người này từ đâu ra.

“Anh ở đây quan hệ sao vậy?” Phó Diễm Diễm lo âu hỏi.

“Có phải quấy rầy em rồi không, mấy ngày nữa anh sẽ đến công ty vậy.”

Thẩm thị tại Trung Quốc cũng có sản nghiệp, mà con số lại không hề ít, Thẩm Thời Khanh khắp nơi đều có văn phòng.

“Em không có vấn đề gì, chỉ là thư phòng hơi nhỏ, sợ anh không tiện, mà những người đi theo anh thì sao?”

Thẩm Thời Khanh có số lượng vệ sĩ bằng một đội bóng, mỗi ngày còn đổi hết người này sang người nọ, Phó Diễm Diễm cũng không biết bọn họ từ đâu xuất hiện.

“Chung quanh mấy tòa nhà lân cận anh đều đã mua toàn bộ, bọn họ ở hết đó, vì thế sẽ bảo vệ em thật chu toàn.”

Phó Diễm Diễm kéo màn rèm cửa sổ, phát hiện ra những tòa nhà xung quanh đều không biết đã thành khối thống nhất từ bao giờ, mỗi khu vực đều

có người canh gác. Phó Diễm Diễm kéo cửa sổ một cái, vệ sĩ ở đối diện còn chào hỏi cô.

Phó Diễm Diễm: "...”

“Hay là chúng ta đổi nhà đi.” Phó Diễm Diễm nói.

Trước kia chỉ có một người ở, cũng không cảm thấy biệt thự của mình to nhỏ thế nào, hiện Thẩm Thời Khanh đến ở, đồ dùng nhiều, thư phòng, chỗ làm việc, phòng khách, đều rất cần rộng lớn, Phó Diễm Diễm cũng thấy quần áo trang sức mình khá nhiều, vì vậy không gian không còn đủ dùng nữa.

Đề Thẩm Thời Khanh cùng mình ở trong căn biệt thự nhỏ này, Phó Diễm Diễm cảm giác thật không ổn.

Thẩm Thời Khanh không có ý kiến, anh đã chọn tốt nơi ở mới, chỉ cần đợi Phó Diễm Diễm đồng ý là sẽ dọn vào.

Đạo diễn Triệu chuẩn bị đi tham gia Liên hoan phim đang đợi tin tức truyền đến, “Cốt nhục” thu được tất cả năm đề cử, trong đó có đề cử “Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất”.

Tin tức về đến trong nước, chị Vương liền kích động gọi điện cho Phó Diễm Diễm: “Diễm Diễm à, mau đến đây bốp chét chị rồi nói rõ chuyện này là thực đi, em đã thu hoạch được đề cử lớn rồi, bốn bỏ năm lên một chút, em đã được nửa bóng dáng của đại minh tinh.”

“Chị Vương, bình tĩnh, chỉ là đề cử thôi.”

Thật ra đạo diễn Triệu đã cùng cô nói qua từ trước đó, khả năng cô nhận được đề cử là rất lớn, nhưng việc chân chính cảm giải thưởng thì không mấy khả quan, bởi lần tranh đấu này ngoài người nắm giữ ba lần liên tiếp danh hiệu này là Emily, còn có đại minh tinh lưu lượng quốc tế. Tuy nhiên, với bộ phim đầu tiên Phó Diễm Diễm đã giành được đề cử thì quả là một thành tích đáng ngưỡng mộ.

Cam Ngọt cũng vô cùng vui mừng, bọn họ đều luôn đi theo ủng hộ Phó Diễm Diễm, tiên bộ của cô đều được mọi người để trong mắt, vậy nên việc cô đạt được đề cử thì đối với bọn họ là một sự vui mừng rất lớn. Hơn nữa, “Cốt nhục” là bộ phim duy nhất của Trung Quốc đạt được đề cử tại Liên hoan phim quốc tế, vì vậy độ chú ý cao vô cùng.

Những antifan ngày trước động một tí liền châm chọc kỹ năng diễn của Phó Diễm Diễm hiện tại toàn bộ đều ngoan ngoãn im miệng.

Mọi người đến quan tâm đến hoạt động điện ảnh của Phó Diễm Diễm, còn nhân vật giữa tâm chú ý Phó Diễm Diễm lại đang bận bịu dọn nhà.

“Đây là mấy bộ lễ phục chưa mặc bao giờ của em, mấy ngày nữa khẳng định có cơ hội mặc rồi.”

“Giày cũng muốn mang, túi xách, ... Thương hiệu này túi xách em siêu yêu thích, em không thể rời bỏ bọn chúng.”

Phó Điềm Điềm trái chon phải chon, cuối cùng quyết định đem toàn bộ phòng quần áo mà rời đi.

“Chúng ta có thể mua lại, nơi này cũng không phải đi rồi thì không trở lại.”
Thẩm Thời Khanh khuyên cô.

“Không được, quần áo của em không thể mua hai bộ giống nhau.” Phó Điềm Điềm lập tức cự tuyệt, quay đầu liền thấy giường lớn của mình, ngay tức khắc nhào tới. “Giường em có thể mang đi không, em không nỡ xa giường của em.”

Thời Thời Khanh dở khóc dở cười, chấp nhận bị cô giày vò.

Phó Điềm Điềm qua nửa ngày rốt cuộc yên tĩnh, từ bỏ mong muốn đem giường đi theo, ở thư phòng lật một cuốn nhật kí trang bìa đầy những hoa, hơn nữa còn có ổ khóa.

Cuốn nhật kí này Phó Điềm Điềm chưa từng gặp qua, khóa có dùng mật mã, Phó Điềm Điềm đầu tiên thử một chút, cô bấm sinh nhật mình, không mở được, lại thử bấm sinh nhật Phó Nham, rồi sinh nhật rất nhiều người khác, toàn bộ mật mã đó đều không mở được. Cuối cùng hoàn toàn thử cho vui về sinh nhật của người cuối cùng là Thẩm Thời Khanh, không ngờ lại mở nổi nhật kí.

Phó Điềm Điềm kinh ngạc há hốc mồm, đây là loại duyên phân gì a!

Phó Điềm Điềm ngồi trên ghế ở thư phòng mà ôm quyển nhật kí, lật tờ thứ nhất thì thấy màu mực nước viết lên rất nghiêm túc: “Thiếu nữ luôn luôn hồn nhiên”

Phó Điềm Điềm: “...”. Cô khi đó thật là bay bổng.

Bất quá, hiện tại thực xấu hổ!

Phó Điềm Điềm tiếp tục lật trang kế tiếp, bắt đầu từ những trang sau đều là nhật kí bình thường.

...

Ngày XX năm XX

Nham Nham chết, nhân sinh quan của tôi mất đi phương hướng. Tôi cảm thấy trên thế giới này tôi thật sự dư thừa, sẽ không ai quan tâm tôi, tôi sống hay chết cuộc sống này vẫn sẽ chuyển động như cũ, không có ai vì tôi mà chảy một giọt nước mắt nào.

Có đôi khi, tôi sẽ nghĩ, nếu cứ như vậy chấm dứt, có phải dễ dàng hay không?

...

Ngày XX năm XX.

Thời tiết khá ổn.

Z nói không sai, tôi không thể giống những kẻ đáng thương kia, tôi muốn ở trên cao để những kẻ đã từng coi nhẹ tôi không thể không ngược nhìn tôi, tôi muốn một phần hoàn hảo của Phó Nham được sống lại.

Tôi quyết định sẽ tìm Gia Thành kí hợp đồng.

Từng có người đại diện của Gia Thành chiêu mộ tôi nhưng tôi đã cự tuyệt, tôi tuyệt không thích ngành giải trí, tôi cũng không có ý nghĩ làm minh tinh, vả lại tôi nghĩ Nham Nham sẽ không rời đi được. Nhưng hiện tại tôi đã thay đổi, tôi muốn tiến vào showbiz, tôi muốn trở thành minh tinh nổi tiếng nhất.

...

Ngày XX năm XX.

Nhiều mây.

Bộ phim truyền hình đầu tiên của tôi bắt đầu khai máy. Tôi rất hưng phấn, nhưng cũng sợ hãi, trong lòng tôi mọi điểm bắt đầu đều không có. Đoàn làm phim đều là người mới, khiến tôi kịp thở dài một hơi, nhưng nhân vật chính rất ghét tôi. Có người còn vụng trộm nói với tôi, là bỏ vì tôi đẹp hơn cô ấy, sẽ đoạt danh tiếng của cô ấy cho nên cô ấy không vừa mắt nổi tôi. Trừ nhân vật nữ chính gây khó dễ, mọi chuyện khác đều rất tốt, tôi phát hiện ra mình rất thích diễn, diễn có thể để cho tôi tự đặt mình vào một thế giới khác, quên đi thế giới thực u sầu.

Đây là bộ phim đầu tiên của tôi, tôi phải diễn thật tốt.

...

Ngày XX năm XX.

Trời đầy mây.

Z đến đoàn làm phim dò xét tôi, tôi nhìn thấy hấn, nhưng tôi làm bộ không thấy. Tôi không biết hấn có mục đích gì, nhưng hấn một mực nói mình là thư kí của Phó Sênh. Tôi liền tìm hiểu, thư kí của Phó Sênh là một người khác, không phải hấn.

Tôi không biết hấn là ai, vì sao hấn tiếp cận tôi, hấn luôn luôn cho tôi một cảm giác rất nguy hiểm, mà lại làm cho tôi mặc dù biết rõ hấn rất nguy hiểm, nhưng mỗi lần tôi gặp chuyện, thời điểm đó sẽ lập tức nghĩ đến hấn, sẽ nghĩ đến việc gọi điện cho hấn, tựa như đang uống rượu độc mà vẫn cố chấp.

Tôi nghĩ đến rất nhiều khả năng, có khả năng hẳn đơn thuần muốn giúp tôi vì tôi là kẻ không có mẹ, nhưng hôm nay hẳn đến, trạng thái quay phim của tôi đặc biệt kém, một mực NG, toàn bộ đều bị hẳn nhìn thấy, tôi như muốn đào lỗ mà chui xuống, thậm chí tôi cảm thấy hẳn đến chính là cố ý xem tôi xấu mặt.

Tôi nhất định sẽ đề cao kỹ năng diễn xuất.

...

Ngày XX năm XX.

Mưa to.

Nam chính của bộ phim – Vinh Xa Quang đang theo đuổi tôi, tôi cũng có chút suy nghĩ.

Tôi nghĩ mình nên yêu đương, từ sau khi Nham Nham chết, tôi chỉ biết đi diễn, vô cùng nhàm chán, Vinh Xa Quang lại là người tốt, nếu như yêu đương cùng anh ấy có thể tâm trạng tôi sẽ tốt lên.

...

Ngày XX năm XX.

Vinh Xa Quang và Hàn Mai Mai chính thức hẹn hò, tôi không cảm thấy thương tâm, nhưng tôi cảm giác Hàn Mai Mai không xứng với anh ấy.

Hàn Mai Mai là dạng người tôi thấy buồn nôn nhất.

Về sau tôi lại tự do khỏe mạnh rồi.

...

Ngày XX năm XX.

Nhiều mây.

Người đại diện muốn tôi chuyển nhà, tôi không muốn chuyển, hiện tại tôi chưa có danh tiếng, đi trên đường cũng chưa ai biết tới, ở nơi đó cũng vậy thôi.

Tôi trong nhà ở hẻm nhỏ nhìn thấy Z.

Hắn có bộ dáng khác nhưng chỉ nhìn chút là tôi nhận ra. Tôi cảm thấy hẳn tới tìm mình, nhưng hẳn không nói chuyện, tôi cũng không nói chuyện.

Tôi thực ra rất muốn hỏi hẳn, hẳn là ai, tiếp cận tôi vì cái gì, cuối cùng hẳn sẽ làm gì, nhưng tôi không dám hỏi, vì như vậy quan hệ của chúng tôi sẽ kết thúc.

Tôi có thể chọc lớp vỏ bọc thụ kí của Phó Sinh mà hẳn đang mang, nhưng tôi không dám làm, vì trên thế giới này, không có ai ngoài hẳn cho tôi sự quan tâm nữa, mà tôi lại luyến luyến sự ám áp hư ảo này.

...

Phó Điềm Điềm lật từng trang một, tim đập rất nhanh, đây là chữ viết của cô, đây là nhật kí của cô, nội dung bên trong thuộc về cô nhưng cũng không phải của cô.

Bên trong nhật kí có một người bí ẩn, tên chỉ có duy nhất một chữ “Z”. Phó Điềm Điềm đối với người này không có chút ấn tượng nào, đừng nói là cùng hẳn liên hệ.

Đây là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ cô còn một nhân cách khác, một nhân cách được phát sinh mà cô không hề hay biết?

Phó Điềm Điềm gãi đầu một cái, thế nhưng càng nghĩ thì đầu càng loạn, Thẩm Thời Khanh đứng ở bên ngoài gõ cửa: “Điềm Điềm, đồ đạc chuẩn bị xong chưa?”

“A, xong ngay đây.” Phó Điềm Điềm nháy mắt phục hồi tâm trạng, gấp cuốn nhật kí lại, ném thẳng vào thùng đồ, đem bộ thùng đồ xách ra ngoài.

“Anh đây.” Thẩm Thời Khanh đẩy cửa tiến đến, ôm lấy thùng đồ: “Em không cần khẩn trương như vậy, về sau chúng ta thường xuyên trở về, đồ đạc không nên một lần mang hết.”

“Được.” Phó Điềm Điềm gật đầu, tâm tư đều để trong cuốn nhật kí.

Đem tất cả đồ đạc thu thập xong, Phó Điềm Điềm ngồi trên xe Thẩm Thời Khanh, đồ vật đều có người mang đi hết.

Phó Điềm Điềm tựa vào vai Thẩm Thời Khanh, ngửa đầu nhìn anh: “Anh nói có khả năng không, kì thật em có hai nhân cách.”

Thẩm Thời Khanh nhìn cô cười: “Em bị tâm thần phân liệt?”

Phó Điềm Điềm lắc đầu, không biết nói gì: “Độ nhiên có ý nghĩ đó”.

Thẩm Thời Khanh đưa tay xoa xoa đầu cô.

“Trưa nay muốn ăn gì? Anh định sẽ làm cơm dưa.” Thẩm Thời Khanh đưa ra cho Phó Điềm Điềm sự lựa chọn duy nhất.

“Anh muốn làm cơm sao?” Phó Điềm Điềm ngồi xuống, chốc lát tinh thần liền tỉnh táo: “Em cũng muốn, em sẽ làm trợ thủ của anh, để đám fan của em nhìn xem, em không phải chỉ ngồi ăn không mà cổ vũ anh.”

Đừng tưởng rằng những bình luận kia cô không thấy, toàn bộ cô đều trông thấy, Điềm Chanh vậy mà dám nói cô chỉ ở một bên anh mà cổ vũ, mặc dù tài nấu nướng của cô trước mặt xác thực còn chờ tiến bộ, nhưng không được coi thường cô vậy chứ!

Cô sẽ rửa rau, rửa bát, sẽ đưa nguyên liệu, còn sẽ xào nấu một chút. Buổi trưa hôm nay chính là để các Điềm Chanh mở rộng tầm mắt đi.

Thẩm Thời Khanh nhìn cô tràn đầy phấn khích, không nỡ đá kích cô:

“Được, cố lên!”

Nhận được sự cổ vũ của A Bạch, Phó Điềm Điềm lập tức đi phát trực tiếp trên Weibo.

Phó Điềm Điềm (V): Mười hai giờ trực tiếp nấu cơm, A Bạch làm bếp trưởng, tôi làm bếp phó, đúng vậy, mọi người không hề nhìn lầm, tôi ... rất muốn trực tiếp nấu cơm!

Đăng sau nguyên liệu đã đầy đủ, kết nối mạng cũng rất ổn định, bắt đầu thôi!

...

Tác giả có lời muốn nói: Phi thường cảm tạ mọi người, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

-----oOo-----

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 51

Editor: Rain

Beta-er: Mika

Weibo mới đăng không lâu nhưng khu bình luận đã sôi nổi thảo luận.

Tiểu Đoàn Tử: Điềm Điềm, cô không chuẩn bị cho lần đi thăm đồ này cho tốt mà còn đi nấu cơm làm gì!

Chocolate Lớn: Phó Điềm Điềm chủ bếp sao? Điềm Điềm, cô xác định không phải là A Bạch chủ bếp, còn cô thì đứng nhìn đấy chứ?

Gạo Nếp Muốn Thêm Đường: Điềm Điềm, tha cho bản thân đi, chúng tôi muốn nhìn A Bạch nấu cơm, cô cổ vũ.

Cherry: Lâu trên đưng nhắc đến cổ vũ nữa, không thấy Điềm Điềm đã phải dùng phát sóng trực tiếp chứng minh bản thân rồi sao.

Hoa Nhài: Dũng khí của Điềm Điềm rất đáng khen.

Bánh Trôi Gạo Nếp: Có thể nhìn A Bạch không? Cầu A Bạch lộ mặt.

.....

Nhà mới của Phó Điềm Điềm và Thẩm Thời Khanh nằm ở ngoại ô thành phố, là một nơi có phong cảnh hữu tình, chiếm cả một ngọn núi, còn chưa rẽ vào đã có thể cảm giác xung quanh được phủ xanh rất dụng tâm.

Rẽ vào một cái vườn hoa đất tiền, một tòa kiến trúc lớn giống lâu đài thời Trung cổ liền xuất hiện trước mắt, một người quản gia ăn mặc nghiêm

chỉnh đứng trước biệt thự, khom lưng hoan nghênh Thẩm Thời Khanh cùng Phó Diễm Diễm trở về.

Phó Diễm Diễm được Thẩm Thời Khanh dắt xuống xe, nhìn thấy kiến trúc trước mắt thì thân hình lão đảo một chút: “Nơi này.....Có phải quá lớn rồi không?”

Ngoại trừ diện tích phủ xanh lớn ra, đằng xa còn có một cái sân bay rất lớn, có một cái máy bay tư nhân đậu ở đó, Phó Diễm Diễm đột nhiên bắt đầu tò mò, trên mạng đồn là nhà chính Thẩm gia mỗi sân bay thôi cũng đã có vài cái, chẳng lẽ là thật?

Phó Diễm Diễm nghĩ như vậy, cũng hỏi như vậy, Thẩm Thời Khanh: “Đúng là có vài cái, vì để ra ngoài cho tiện. Nếu em có hứng thú thì anh có thể đưa em đi.”

Phó Diễm Diễm: “Không, không cần.”

Trước kia cô còn mơ mộng hão huyền muốn nuôi A Bạch cả đời, bây giờ nghĩ lại, lúc trước cô cũng dám nghĩ thế sao?

Phó Diễm Diễm mơ mơ hồ hồ bị Thẩm Thời Khanh lôi kéo đi vào.

Nhớ tới lúc trước quay “Người thừa kế tài sản”, kỳ đầu tiên bọn họ cũng lấy thân phận con cái đại gia đi vào trong một cái lâu đài, không nghĩ tới mới qua nửa năm, vậy mà cô thật sự sắp sống trong một cái lâu đài.

Nhưng mà mấy chuyện này đều không phải chỗ quan trọng nhất, quan trọng là buổi phát sóng trực tiếp cô làm cơm trưa.

Lúc ở trên xe Phó Diễm Diễm cũng đã học thuộc qua một lần các bước chế biến rồi, thảo luận phân công cùng Thẩm Thời Khanh xong, chỉ còn biểu hiện thật tốt nữa thôi.

Phó Diễm Diễm mở ra phòng phát sóng trực tiếp của mình, cô có hợp đồng ngôi sao phát sóng trực tiếp, không có thời gian hạn chế, ngày thường muốn stream thì stream, phát sóng trực tiếp một lần thì thanh toán tiền một lần, nhưng mà mục đích Phó Diễm Diễm phát sóng trực tiếp cũng không phải vì kiếm tiền, chủ yếu vẫn là vì có nhiều cơ hội giao lưu với các fans hơn thôi.

Phó Diễm Diễm chỉnh xong thiết bị, đăng nhập tài khoản phát sóng trực tiếp của mình, vốn dĩ muốn đặt giá ba chân ở bên cạnh phòng bếp, nhưng mà không ai để ý thì Thẩm Thời Khanh đều sẽ tùy thời nguy hiểm bị lộ mặt, vì thế lại kéo tới chỗ quản gia vừa mới quen biết, muốn nhờ ông hỗ trợ quay.

Quản gia vạn năng cái gì cũng biết, đương nhiên cũng biết quay video, thậm chí ngay cả kết cấu, góc độ cũng biết tìm, Phó Diễm Diễm cực kỳ vui

mừng, đeo tạp dề xong, lại đeo xong tạp dề cho Thẩm Thời Khanh, nhìn thời gian đã đến 12 giờ, liền mở ra camera phát sóng trực tiếp.

Các fans đã sớm mong ngóng chờ đợi buổi phát sóng trực tiếp.

Phó Diễm Diễm chào hỏi với bọn họ: “Giữa trưa tốt lành nha mọi người, giữa trưa phát sóng trực tiếp làm cơm dưa cho mọi người, a Thời.....A, A Bạch, anh có muốn chào hỏi với bọn họ không?”

Phó Diễm Diễm suýt thì lỡ lời, cũng may mọi người cũng không có chú ý đến.

Thẩm Thời Khanh đi tới, màn hình chỉ chụp đến cổ dưới của hắn, nhưng mà dáng người tuyệt hảo cùng đôi chân dài cực kỳ khiến người ta chú ý.

Thẩm Thời Khanh: “Chào mọi người.”

Làn đạ rậm rạp thối qua trên màn hình: “Con rê, chào con.”

“Anh rê, chào anh.”

“Em rê, chào em.”

“A, A Bạch!”

“A Bạch đi đường có khí thế thật đấy.”

“Chân A Bạch thật dài.”

.....

Phó Diễm Diễm nhìn cái bàn, giảng giải cho mọi người các bước làm cơm dưa. Thẩm Thời Khanh bên cạnh thì chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn đầu vào đây.

“Ai, để em rửa cho.” Phó Diễm Diễm thấy Thẩm Thời Khanh đã bắt đầu rửa rau, vội vàng đi tới, cho tay vào nước bắt đầu rửa rau dưa.

“Ha ha ha, Diễm Diễm đang rất nỗ lực lấy về tôn nghiêm.”

“Cảm giác như là lúc cha mẹ nấu cơm có trẻ con quấy rối ấy.”

“Nhìn bóng dáng hai người thấy thật ấm áp.”

“Cùng nhau rửa rau gì đó (máu mũi).”

“A, vì sao xem cảnh rửa rau thôi mà máu sắc của tôi lại dâng trào rồi, vừa nãy có phải tay A Bạch đã đụng đến Diễm Diễm rồi không!”

“Đụng phải đụng phải, a, vì sao rửa rau thôi mà đã ngọt ngào như vậy rồi, sau này có phải sẽ ra cái từ rửa rau sát không đây.”

“Rửa rau sát, tình yêu nông thôn sao? Ha ha ha ha.”

.....

Trong tiếng trêu chọc của Diễm Chanh, rốt cuộc rau dưa cũng được rửa xong.

Phó Diễm Diễm lấy rau dưa ra, nhìn thấy tay áo Thẩm Thời Khanh rơi xuống, vì thế liền đi qua, hơi hơi cúi đầu, giúp hắn cuộn tay áo lên.

Làn đạn: “Đây thật sự không phải phát sóng trực tiếp cầu lương sao?”
“Ngao ngao ngao, bộ dáng cúi đầu của Diễm Diễm dịu dàng thật đấy.”
“Tôi lại tin tưởng vào tình yêu rồi, ô ô ô, hai người nhất định phải sống chung thật tốt.”

.....

Phó Diễm Diễm cũng không phân tâm nhìn làn đạn, chờ Thẩm Thời Khanh cắt thịt xong, Phó Diễm Diễm lấy dứa đến đây: “Để em gọt vỏ dứa.”

Thẩm Thời Khanh muốn nói chuyện, bị Phó Diễm Diễm ngăn lại, trước đó cô đã muốn công lược lại hắn, biết gọt dứa thế nào, chỉ là hơi phiền phức chút thôi.

Thật vất vả gọt xong vỏ dứa, Phó Diễm Diễm lập tức ngẩng đầu cầu khích lệ.

Thẩm Thời Khanh rất nể tình: “Gọt không tồi.”

Quản gia bên cạnh không nhịn được nói: “Thật ra, dụng cụ cắt gọt hình xoắn ốc ở hàng thứ nhất bên trái chuyên dùng để gọt vỏ dứa, chỉ cần để dứa lên, lại bẻ cái tay cầm kia xuống, vỏ dứa sẽ được gọt xong.”

“Ai?” Phó Diễm Diễm đi qua lấy xuống dụng cụ, lấy một quả dứa khác thử một chút, chỉ tốn vài giây đã gọt xong vỏ, mà quả dứa kia cô đã gọt ít nhất cũng mất mười phút.

“Ha ha ha, hiện trường thể hiện thất bại lớn.”

“Người nói chuyện kia thật xấu, chờ Diễm Diễm gọt xong rồi mới nói.”

“Trước đó A Bạch muốn nói lại thôi, là muốn nói cái này sao?”

“Ha ha ha, đau lòng Diễm Diễm một giây đồng hồ.”

“Hai quả dứa đặt cạnh nhau, quả Diễm Diễm gọt trước đó thật xấu.”

“Lâu trên nói lời nói thật làm gì chứ, Diễm Diễm không cần mặt mũi chảnh?”

“hhhh.”

“Bộ dáng Diễm Diễm hình như có vẻ không quen thuộc với nơi này lắm, đây là trong nhà A Bạch sao?”

“Nơi này quả thật không giống trong nhà Diễm Diễm, sàn nhà Diễm Diễm không phải cái này.”

“Oa, trong nhà A Bạch sao? Thoạt nhìn rất sạch sẽ, phòng bếp thật lớn.”

“Cũng có khả năng là nhà mới mà Diễm Diễm vừa mua.”

Đề tài dần dần chuyển sang hướng phòng ở này rốt cuộc là của ai.

Lại có Giang Tinh chạy ra nhắc lại lời nói cũ, nói A Bạch ăn cơm mềm, chỉ nhìn dựa vào một góc trong phòng ở lộ ra, mặc kệ là trang trí hay là độ lớn của phòng bếp, đều có thể nhìn ra các loại dụng cụ tốn không ít tiền, trước

kia có tin đồn là nghề nghiệp của A Bạch là chuyên gia pha chế, trừ khi hẳn là phú nhị đại, không thì chỉ dựa vào tiền lương của chuyên gia pha chế thì cũng không thể mua nổi cái phòng ở tốt như vậy. Tuy rằng mọi người đều nói Giang Tinh cút thì vẫn có Điềm Chanh bị dao động.

Bọn họ là fans của Phó Điềm Điềm, nhất định sẽ suy nghĩ theo góc độ của Phó Điềm Điềm, bọn họ chắc chắn không hi vọng A Bạch hút máu Phó Điềm Điềm.

Lúc này Phó Điềm Điềm rút cuộc cũng hoàn thành công tác chuẩn bị, liếc mắt nhìn làn đạn, lập tức cảm thấy buồn cười, nếu bọn họ mà biết A Bạch là ai, chỉ sợ bản thân cũng há hốc miệng kinh ngạc.

Thâm gia tài sản phong phú, giá trị con người của Thâm Thời Khanh thì không ai có thể thống kê được, vậy mà bọn họ lại nói hẳn ăn cơm mềm, ừm, thật là thích nghe ngóng.

Phó Điềm Điềm cười giải thích với Điềm Chanh: “Mọi người có hiểu làm gì đó với A Bạch rồi, tiền A Bạch kiếm được còn nhiều hơn cả tôi, bao nhiêu? Tôi đương nhiên sẽ không nói cho mọi người.”

Đơn giản nói hai câu, rút cuộc cũng tới giai đoạn nấu cơm chính thức, hai người phân công là Thâm Thời Khanh phụ trách chỉnh lửa, cho thêm nguyên liệu và chỉ đạo ở bên cạnh, Phó Điềm Điềm phụ trách xào.

Mọi việc đều tiến hành theo từng bước, có lúc bởi vì lửa quá lớn, Phó Điềm Điềm một trận luống cuống tay chân, Thâm Thời Khanh sợ dầu bắn vào cô liền đưa một bàn tay qua giữ lấy xéng đang dùng xào trong chảo, một tay khác ôm Phó Điềm Điềm sang một bên.

Làn đạn: “Ha ha ha, xswl.”

“Điềm Điềm bị ôm về mặt phát ngốc luôn.”

“A Bạch: sang bên cạnh chơi, nơi này nguy hiểm.”

“Ha ha ha, cái biểu tình này của Điềm Điềm có thể làm tôi cười một năm.”

“Điềm Điềm, cô đã chứng minh vài cái cô gửi rồi, bây giờ có thể ở bên cạnh cổ vũ.”

“Trước đó quá xấu rồi.”

“hhh.”

.....

Trong video, Thâm Thời Khanh đã lấy thức ăn ra khỏi chảo, sản phẩm cơm dứa hai người hợp tác làm ra trông có vẻ rất ngon, Phó Điềm Điềm chạy tới ngửi một hơi, rồi bung lên quay chỗ nổi bật dưới màn hình: “Nhìn đi, tôi lợi hại không?”

“A Bạch lợi hại.”

“Bông bông đất, thoát nhìn ăn rất ngon, A Bạch lợi hại.”

“Lợi hại lợi hại, A Bạch thật là lợi hại.”

“Mọi người không nhìn thấy Diễm Diễm có bao nhiêu nỗ lực sao? A Bạch thật là lợi hại.”

“Ha ha ha, phía trên đều là ma quỷ sao?”

.....

Phó Diễm Diễm nhìn làn đạn, “Hừ” một tiếng: “Đóng phát súng trực tiếp, mọi người giúp người xấu.”

“Đừng mà, chúng tôi còn chưa xem đủ nữa.”

“Diễm Diễm lợi hại, Diễm Diễm lợi hại nhất, không cần đóng phát súng trực tiếpA!”

.....

Nhưng mà bọn họ kêu cứu cũng vô dụng, Phó Diễm Diễm then quá thành giận quyết đoán lại vô tình mà tắt phát súng trực tiếp đi, để lại một đám fans kêu ngao ngao.

“Thật là đẹp mắt.” Phó Diễm Diễm bắt đầu khích lệ bản thân, không đợi bụng đồ ăn đến nhà ăn đã đứng trong bếp lấy cái thìa ném một miếng, bởi vì mới xào xong nên rất nóng, cho nên chỉ ăn đến nửa miếng, ánh mắt sáng lên: “Ăn siêu ngon!”

“Anh ném thử.” Thẩm Thời Khanh cúi người tới ăn nốt nửa thìa còn thừa lại: “Ừm, cũng không tệ lắm.”

Quản gia bên cạnh nhận ra mình dư thừa, lấy đồ đạc ra ngoài liền yên lặng bỏ chạy.

Ăn xong cơm trưa, Phó Diễm Diễm vốn dĩ định sửa sang lại đồ đạc, phát hiện mọi thứ đều đã được sửa sang, phân loại xong, đặt ở vị trí chúng nên để, cũng không cần bản thân bận tâm.

A Hoàng, A Hắc, còn cả mấy bồn hoa lan đều đã được đưa tới. Phó Diễm Diễm tựa vào cửa sổ nhìn xuống dưới, bởi vì tầm nhìn cao, cảnh sắc trong phạm vi mấy trăm mét thu hết vào đáy mắt.

Thẩm Thời Khanh đã đi tới: “Đang nhìn gì vậy?”

“Hôm nay thời tiết thật tốt, có thể đi ra ngoài chơi thì tốt rồi.” Phó Diễm Diễm hơi hơi nghiêng đầu: “Em đã không ra đường lớn từ năm năm trước rồi.”

“Muốn ra ngoài chơi?”

Phó Diễm Diễm gật đầu, nhưng cũng chuyện này không thiết thực, cô cùng Thẩm Thời Khanh, một người là minh tinh, một người là danh nhân, ra cửa chắc chắn sẽ bị vây xem

“Anh có cách.”

Mười phút sau, Phó Diễm Diễm cùng Thẩm Thời Khanh biến thành hai người nam nữ trưởng thành có gương mặt xa lạ, Phó Diễm Diễm sờ sờ mặt mình: “Chuyện này cũng quá thần kỳ rồi, em hoàn toàn nhìn không ra bản thân đang đeo mặt nạ.”

Thượng thức xong mặt mình, Phó Diễm Diễm hứng thú bưng bưng chạy vào thư phòng, ôm một quyển bản sao từ rương đựng đồ cũ của mình: “Đây là bản sao không biết em đã copy trong quyển tạp chí tình yêu cao trung từ bao giờ —— Mười việc cần làm với bạn trai.”

-----oOo-----

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 52

Editor: Ngọc

Beta-er: Mika

Muốn làm một đôi tình nhân đẹp, trước mắt phải điều chỉnh phục trang của cả hai.

Phó Diễm Diễm và Thẩm Thời Khanh có không ít đồ đôi. Tất cả các trang phục cho nữ hầu như là quà mà các thương hiệu Phó Diễm Diễm đại diện tặng. Cô cảm thấy trang phục dành cho nam cũng không tồi nên liền mua cho A Bạch. Thế nên bây giờ bọn họ đã có sẵn mấy bộ đồ đôi.

Phó Diễm Diễm thích nhất là áo hoodie đôi. Của nữ màu trắng, phía trước có họa tiết mèo đen. Còn của nam thì màu đen, phía trước có họa tiết mèo trắng. Hơn nữa, tư thế của hai con mèo này không giống nhau, nhưng cả hai đều đang ôn nhu nhìn về phía đối phương.

Bất quá hiện tại đang là mùa đông, muốn mặc áo hoodie không mà đi ra ngoài là không thể thực hiện được, Phó Diễm Diễm đành phải mặc một bộ áo lông toàn lông, rồi miễn cưỡng nhét áo hoodie vào bên trong.

Cả hai người đều mang cùng loại áo, đều là áo lông Buberro màu đen. Khi hai người đứng chung với nhau tạo nên một hiệu quả rất tốt, cảm giác nam thanh nữ tú đẹp đôi vô cùng. Việc này miễn cưỡng an ủi được tâm trạng Phó Diễm Diễm vì không được mặc hoodie ra bên ngoài.

Phó Điềm Điềm túm gọn tóc rồi búi lên thành kiểu đuôi ngựa. Cô đội cho chính mình và Thẩm Thời Khanh mỗi người một cái cài tóc hình tai mèo: “Được rồi.”

Cài hình tai mèo này màu trắng. Thẩm Thời Khanh trước giờ chưa từng mang loại đồ vật này, nhưng vì Phó Điềm Điềm hứng thú quá nên hẳn bắt đắc dĩ phải mang thôi. Cái cài hình mèo dễ thương này thế mà lại hợp với Thẩm Thời Khanh từ trong xương cốt toát ra tới hơi thở. Một người ngẫu như thế nhưng lại có gì đó rất dễ thương. Khí chất đó khiến người quản gia nghiêm túc cũng phải len lén nhìn.

Phó Điềm Điềm cũng bất ngờ. Cô liền tranh thủ chụp vài bức ảnh rồi cầm lại hỏi hắn: “Anh có cảm thấy mình đáng yêu quá không?”

Thẩm Thời Khanh: “...”

“Nhất định là do ở cùng em lâu rồi nên mới đáng yêu được thế này.”

Thẩm Thời Khanh: “...”

Quản gia: “...”

Thẩm Thời Khanh đẩy một chiếc xe đạp từ một bãi siêu xe ra. Bên ngoài tuy rằng ánh nắng tràn ngập khắp nơi nhưng vẫn là mùa đông, thế nên chỉ có thể đem lại cảm giác thoải mái chứ lạnh thì vẫn lạnh. Phó Điềm Điềm đứng bên cạnh Thẩm Thời Khanh: “Đạp xe đạp thế anh có lạnh không?”

“Anh không lạnh. Nếu em cảm thấy lạnh thế thì để lần sau chúng ta đi vậy.”

Phó Điềm Điềm lắc đầu: “Không cần đâu, em không sợ lạnh.”

Thẩm Thời Khanh cười, yêu cầu tài xế bỏ hai chiếc xe đạp vào cốp rồi đi tới nắm tay cô. Tay của Thẩm Thời Khanh rất ấm áp khiến Phó Điềm Điềm cảm thấy trong lòng cũng ấm theo.

Tài xế thả hai người và chiếc xe đạp kia xuống trung tâm thành phố.

Thẩm Thời Khanh đạp xe, còn Phó Điềm Điềm thì ngồi ở yên sau của xe đạp. Cô phấn khích vẫy tay, chơi một thì thu tay về rồi đưa tay vào túi áo của Thẩm Thời Khanh.

“A, thật vui quá đi!” Phó Điềm Điềm hưng phấn nói.

Cô không nhớ rõ bao nhiêu lần cô xuất hiện trên đường phố như thế này nữa.

Thẩm Thời Khanh đột nhiên tăng tốc khiến Phó Điềm Điềm gục đầu lên lưng hắn. Cô ngoan ngoãn ôm chặt lấy hắn nhưng ngoài miệng thì cứ:

“Chắc chắn anh đã xem qua mấy bộ phim thần tượng để áp dụng chiêu thức này.”

“Nhưng nó vẫn rất có tác dụng.” Khóe miệng Thẩm Thời Khanh khẽ cong cong. Sau đó hắn lại tiếp tục tăng tốc, Phó Điềm Điềm ngoan ngoãn ôm

hắn, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Đi ngang qua tiệm trà sữa thì Phó Diễm Diễm vội vàng kêu dừng.

Phó Diễm Diễm đỗ xe, còn Thẩm Thời Khanh đi xếp hàng mua trà sữa. Hai người bị chia cắt bởi đám đông, Thẩm Thời Khanh đang đứng trong hàng tìm cô thì bắt gặp ánh nhìn của Phó Diễm Diễm. Cả hai sau đó đều cúi đầu, trong lòng như nai con đang chạy loạn.

Cô thích cách sinh hoạt như bình thường này, không cần hoa tươi, cũng không cần siêu xe. Bọn họ giống hai con người bình thường hòa nhập cùng với đám đông, với xã hội xô bồ. Nhưng trong mắt hắn có cô và trong mắt cô cũng có hắn.

Thẩm Thời Khanh mua trà sữa xong. Hắn cầm ống hút vào rồi đưa cho cô. Phó Diễm Diễm uống một ngụm, sau đó đưa cho hắn, hắn cũng uống một ngụm.

Bọn họ đứng dưới gốc cây đại thụ, xe đạp ở một bên. Hai người, anh một ngụm, em một ngụm cùng uống trà sữa. Người qua đường thường dùng ánh mắt không phải tò mò thì là khinh thường, hay cũng có thể là ngưỡng mộ nhìn bọn họ.

Phó Diễm Diễm nhìn thẳng vào mắt Thẩm Thời Khanh nói: “Anh có biết không? Trước kia khi còn ở trường, ngày ngày phải chứng kiến cảnh các đôi tình nhân ân ân ái ái trước mặt. Em luôn nghĩ chờ đến khi có bạn trai rồi thì không biết sẽ thế nào?”

Vừa dứt lời thì cô phát hiện trên châu đã gần như biến mất, lập tức kêu to: “Anh chừa cho em một ít trên châu với.”

Thẩm Thời Khanh cúi người, đem trên châu từ trong miệng truyền sang cho Phó Diễm Diễm.

Phó Diễm Diễm: “...”

Cảnh này không có trong bản thảo của tác giả đâu,

Nhưng mà, hôn thì cũng hôn rồi, công nhận trên châu ngon thật.

Uống hết trà sữa, hai người lại đi tiếp, còn chụp cả ảnh đôi.

Phó Diễm Diễm tìm thấy một thợ chụp ảnh rồi đưa cho người đó 100 nhân dân tệ để chụp ảnh cô và Thẩm Thời Khanh.

Phó Diễm Diễm thường xuyên chụp ảnh, từ ảnh tạp chí đến ảnh thảm đỏ, ảnh hộp báo,... Cô đi đến nơi nào thì truyền thông, báo chí chụp đến nơi đó. Thế nên việc đổi dáng pose đối với cô dễ như trở bàn tay. Còn Thẩm Thời Khanh thì không giông thế, hắn rất ít khi chụp ảnh. Nếu không cẩn thận bị người khác chụp thì nhất định sẽ điều tra rồi thu hồi bức ảnh. Chỉ có dịp

sinh nhật mỗi năm hắn mới chụp một bức ảnh để lưu lại, nhưng vẻ mặt lại rất lãnh đạm, chẳng bao giờ cười.

Phó Điềm Điềm vuốt mặt hắn: “Anh cười một cái đi.”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Thời Khanh đã ôm rồi bế cô lên. Anh được chụp khi Phó Điềm Điềm còn đang hoang mang.

Phó Điềm Điềm: “...”

Chụp xong thì hai người đến quán cà phê tình nhân. Lưu lại chữ kí trên tường, cùng nhau ăn bữa tối với nên. Cuối cùng mua một ổ khóa, khắc tên hai người lên, khóa lại rồi đem chìa khóa vứt đi.

Bọn họ giống như những cặp đôi bình thường khác, cưỡi xe đạp chạy khắp phố lớn, ngõ nhỏ. Đọc các con đường là tiếng cười sáng khoái của Phó Điềm Điềm.

Về đến nhà thì đường cũng đã lên đèn.

“A, vui quá đi. Chưa bao giờ em được vui vẻ như thế.” Phó Điềm Điềm về thầu nhà vẫn còn hưng phấn. Thẩm Thời Khanh bê tới một chén canh gừng, “Uống đi kéo cảm lạnh.”

Phó Điềm Điềm một hơi uống hết, liếm liếm khóe môi.

Ở bên ngoài chơi cả buổi trưa, bây giờ Phó Điềm Điềm mới cảm thấy mệt.

Ở trong phòng tắm có bồn mát xa, cô thay áo ngủ từ phòng tắm ra.

Thẩm Thời Khanh đã tắm xong từ trước, đang đeo một cặp kính, ngồi trên giường đọc sách.

Phó Điềm Điềm lấy khăn lông lau tóc, Thẩm Thời Khanh thả sách xuống, bước lại: “Để anh giúp em.”

Hắn so với Phó Điềm Điềm cao hơn một cái đầu, có thể dễ dàng giúp cô lau tóc.

Tóc của Phó Điềm Điềm rất dài, tựa như rong biển xoắn dài trên vai. Thẩm Thời Khanh lau xong thì vào phòng tắm lấy máy sấy ra giúp cô sấy tóc, còn Phó Điềm Điềm thì ngồi trên đầu giường.

Trước đây thợ cắt tóc và thợ tạo hình tóc ra thì chưa từng có ai giúp Phó Điềm Điềm sấy tóc. Thợ tạo hình thường rất nặng tay, thường kéo tóc cô xuống cho thẳng rồi cứ dần mạnh tay hơn. Chỉ khi sức nhớ đến việc ảnh hưởng đến tâm trạng của cô mới nhẹ tay lại.

Nhưng Thẩm Thời Khanh thì hoàn toàn không giống vậy. Hắn rất nhẹ nhàng giúp cô sấy tóc. Những ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua ngọn tóc, biểu hiện ôn nhu mà thận trọng. Cứ như đối với hắn, mỗi sợi tóc của cô đều là bảo vật, hắn nghiêm túc đối đãi. Việc này làm cho cô nhớ đến thời gian hắn

vẫn còn là A Bạch. A Bạch cũng như thế này, chỉ cần là chuyện của cô thì sẽ luôn nghiêm túc đối đãi, mặc kệ việc đó nhỏ hay lớn.

Hắn trước sau vẫn là hắn, dù thân phận có thay đổi như thế nào nữa.

Sấy xong tóc, hai người cùng nhau nằm trên giường.

Phó Điềm Điềm nghiêng người đối mặt với Thẩm Thời Khanh. Vì vừa mới sấy xong nên hương thơm từ tóc vẫn còn đọng lại trên gối. Cô có làn da trắng nõn nà, khuôn mặt vì mới tắm nên có nét hồng nhạt mê người.

Thẩm Thời Khanh tắt đèn ngủ, hôn lên môi cô một cái, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Phó Điềm Điềm tim đập nhanh, mạch đập mạnh vì hắn đột nhiên lại gần. Cả hai nói ngủ ngon xong Thẩm Thời Khanh vẫn chưa chịu rời khỏi. Hắn lại hôn cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng đẩy sau vào trong, rồi từ từ mạnh mẽ cuốn lấy nhau.

Không biết hai người họ đã hôn bao lâu. Hơi thở dồn dập, không khí xung quanh tựa hồ như đang bị thiêu cháy. Trên người Phó Điềm Điềm đều là hơi thở của Thẩm Thời Khanh.

“Có thể chứ?” Thẩm Thời Khanh liếm cánh môi của cô, thanh âm gợi cảm mà hàm hồ.

Mặt Phó Điềm Điềm đỏ như trái cà chua chín, giọng nói ngại ngùng, “Ừm.”

Thẩm Thời Khanh đã hoàn toàn không kiềm chế nữa, hắn cứ thế mà hôn sâu với cô. Bóng dáng hai người được ánh trăng chiếu rọi.

Phó Điềm Điềm khấn trương nắm lấy khăn trải giường. Thẩm Thời Khanh mỗi một động tác đều rất ôn nhu nhưng cô không nhịn được mà “ừm” ra tiếng. Phó Điềm Điềm xấu hổ nên liền mím chặt môi lại. Thẩm Thời Khanh cúi người xuống hôn cô, rồi từ môi đến vành tai. Thanh âm ở bên tai gợi cảm, quyến rũ vô cùng, “Điềm Điềm, cứ rên đi, anh thích nghe.”

Ngày hôm sau Phó Điềm Điềm tỉnh giấc thì thấy Thẩm Thời Khanh vẫn đang say giấc bên cạnh cô.

Ký ức tối hôm qua ủa về, Phó Điềm Điềm then thùng giả vờ ngủ tiếp.

Nhưng không ngờ trong một hồi lâu Thẩm Thời Khanh vẫn không có động tĩnh. Phó Điềm Điềm chịu không nổi nữa, đẩy đẩy người bên cạnh: “Anh còn không chịu dậy? Anh không phải muốn đi làm sao?”

Thẩm Thời Khanh đã sớm tỉnh, nghe vậy thì vói người qua, cọ cọ mũi cô một hồi: “Từ bây giờ anh không đi làm sớm nữa.”

Phó Điềm Điềm ngượng ngùng mà vùi đầu trên vai hắn.

Ở trên giường đây đưa một hồi. Thẩm Thời Khanh đến công ty làm việc, Phó Điềm Điềm ở nhà chơi cùng A Hoàng và A Hắc.

Chơi mệt, Phó Diễm Diễm đi đến thư phòng tìm sách đọc. Tầm mắt cô chạm đến chiếc rương cũ của chính mình. Thế nên cô từ bỏ việc đi đọc sách để đọc lại quyển nhật kí từ trong rương đó.

Nhật kí được ghi chép không mấy tường tận, hiếm lắm mới có một trang dài, những trang còn lại đều khá ngắn. Tuy nhiên cô lại không nhớ chút gì về quyển nhật kí này cả. Nhưng cô có một loại trực giác mãnh liệt mách bảo rằng tất cả những gì được viết trong này đều là sự thật.

Mất cả buổi sáng để xem xong quyển nhật kí, nội tâm Phó Diễm Diễm không thể bình tĩnh nổi. Cô lấy điện thoại ra, ánh mắt chú ý đến dãy số của Thẩm Thời Khanh, cuối cùng cô gọi đến cho bác sĩ Lê.

Bác sĩ Lê đang nghỉ phép, nhận được điện thoại thì nói: “Ayda, không ngờ cô còn nhớ đến tôi. Tôi cứ tưởng cô cũng giống Thẩm Thời Khanh thấy sắc quên bạn, bỏ tôi lại phía sau rồi chứ.”

“Anh đã biết?” Ý cô muốn nói là bác sĩ Lê biết A Bạch chính là Thẩm Thời Khanh.

“Trên mạng đều là ảnh của hấn, tôi có thể không biết sao?” Bác sĩ Lê nằm trên ghế nhấm nháp đồ uống, “Nói đi, cô tìm tôi có chuyện gì? Cô bị bệnh hay chuyện gì khác?”

Phó Diễm Diễm cạn lời, đảo mắt rồi nói: “Tôi cảm thấy trí nhớ của tôi có vấn đề.”

Vẻ cợt nhả trên khuôn mặt bác sĩ Lê biến mất, hấn từ nằm trên ghế ngồi, ngữ khí cũng trở nên nghiêm túc: “Cô nói cái gì? Chuyện như vậy không đùa được đâu.”

“Tôi nói thật.” Phó Diễm Diễm nghiêm túc nói, “Tôi tìm được một quyển sổ nhật kí của trước kia. Bên trong viết nhiều chuyện mà tôi không hề nhớ. Tôi cảm thấy đoạn kí ức mơ mơ hồ hồ, anh có biện pháp nào để tôi nhớ lại không?”

Bác sĩ Lê trầm mặc một hồi lâu sau: “Cô không phải còn đi liên hoan phim sao? Tôi còn đang nghỉ phép, đợi cô về tôi sẽ liên lạc lại sau.”

Phó Diễm Diễm: “Được.”

-----oOo-----

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 53

Editor: Yuki

Beta-er: My

Đêm xuống, Thẩm Thời Khanh tới khuya mới trở về.

“Hôm nay bận lắm sao?” Phó Diễm Diễm đợi ở cửa, ngênh đón anh.

“Chút việc vặt mà thôi”. Thẩm Thời Khanh hời hợt nói, ngữ khí mang phần mỏi mệt.

Phó Diễm Diễm vốn không hiểu rõ sự tình ở công ty, bèn hỏi: “Chỗ này không tiện sao, hay anh muốn chuyển về nước L?”. Lại suy nghĩ thêm chút, nói thêm: “Em... em có thể đi cùng anh”.

Thẩm Thời Khanh khẽ mỉm cười, cúi đầu dán sát trán mình lên trán của Phó Diễm Diễm: “Sau tết có muốn đi nhà ngoại với anh không, bọn họ đều rất tốt, anh còn có một đứa em gái là fan của em đấy.”

Không biết vì sao Phó Diễm Diễm luôn cảm thấy anh hôm nay có tâm sự, liền đưa tay ôm lấy anh: “Cũng được, ngày tết em cũng không biết nên đi đâu, chỉ là... chắc em không thể khiến trưởng bối yêu thích được.”

“Không sao, bọn họ đều sẽ yêu mến em thôi.”

Hai người tiếp tục đối thoại, thảo luận xem lúc đi liên hoan phim nên mặc lễ phục nào. Ngày liên hoan đã đến rất gần, ngày mai Phó Diễm Diễm phải bay tới nước Y, họp mặt với đạo diễn « Cốt Nhục »

Đây là lần đầu tiên tác phẩm do Phó Diễm Diễm đóng được tham gia liên hoan phim quốc tế, có hung phấn, cũng có kích động. Một bước này, cô sẽ chính thức bước vào trong thế giới điện ảnh, đồng thời có được vị trí vững chắc trong giới diễn viên.

Ngày mai phải lên máy bay rồi, nên Phó Diễm Diễm đi ngủ từ rất sớm.

“Tại sao lại thích Vinh Viễn Quang đến vậy?”. Người đàn ông đứng trước cửa phòng cô nói: “Anh ta thì có gì tốt?”.

“Anh ấy có gì không tốt chứ” Phó Diễm Diễm đối diện người kia, cô chỉ cao tới vai hắn, ngẩng đầu lên mới có thể đối mặt với hắn “Anh ấy là ánh nắng, đơn thuần, trong lòng nghĩ gì đều có thể nhìn thấu, tôi thích người như vậy thì đã sao”

Lông mày anh ta nhíu lại, dường như muốn nói cái gì, lại không thể nói ra miệng.

“Hơn nữa, không thích anh ấy chẳng lẽ thích anh?” Phó Diễm Diễm bật thốt lên.

Người kia nghe vậy liền sững sờ, Phó Diễm Diễm cũng ngây ngẩn cả người, cô nhanh chóng vòng qua hắn, lấy chìa khóa ra mở cửa, đi vào liền

lập tức đóng lại.

Khung cảnh từ từ thay đổi.

Lần này, Phó Điềm Điềm xuất hiện trong một căn phòng, uống đến say khướt, nắm chặt cổ áo hấn: “Sao anh phải làm như vậy, đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay, anh chơi vui lắm đúng không?”

Cả người cô nằm sấp trên người hấn, hơi thở của cô mang mùi rượu nồng nặc, phả lên trên cổ hấn: “Anh mong muốn cái gì? Tôi thì có gì để anh mong muốn chứ?”

Cô ngẩng đầu nhìn hấn: “Anh muốn tiền? Muốn mạng? Hay là... anh muốn tôi?”

Từ trong mộng bừng tỉnh, Phó Điềm Điềm mở to mắt, trước mắt chỉ thấy một màu đen kịt. Thảm Thời Khanh mở đèn áp tường, nghiêng người nhìn cô: “Mơ thấy ác mộng sao?”

Phó Điềm Điềm mờ mịt lắc đầu: “Không có.”

Cô xoa xoa đầu “Chắc là ngủ hơi nhiều.”

Xác định cô không có chuyện gì, Thảm Thời Khanh tắt đèn đi, đem cô ôm vào trong ngực: “Ngủ đi”

Lần này Phó Điềm Điềm ngủ một giấc tới hừng đông, chị Vương và Tiểu Lâm tới đón cô.

Chị Vương và Tiểu Lâm lần đầu tới nhà mới của Phó Điềm Điềm. Nhìn thấy tòa thành vững chãi trước mặt, từ quản gia tới người giúp việc đều có lễ nghi, biết ăn nói không thể chê vào đâu được khiến hai người bọn họ hoài nghi bản thân đi lạc vào đoàn làm phim nào mất rồi.

Chị Vương ngồi xuống cũng cố gắng ngồi thật đoan trang, vụng trộm chọt Phó Điềm Điềm: “Chị không khiến em mất mặt đây chứ”

Phó Điềm Điềm nhìn tư thế ngồi khó chịu của chị Vương, cố nín cười: “Chị nghĩ gì thế? Trong nhà có ai nhìn chị đâu”

Vương tử ngẩng đầu, nhìn đám người hầu mỗi người mỗi việc, chỉ có nam chủ nhà rồi, ánh mắt một mực nhìn Phó Điềm Điềm, chị Vương ho một cái, ngó trái phải, sau đó làm bộ dạng như không có gì rồi đem hai chân nghiêng vừa tròn bốn mươi lăm độ để xuống.

Tiểu Lâm vụng trộm làm theo, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Phó Điềm Điềm: “...”

Ở đây đáng sợ tới vậy à??

Thảm Thời Khanh đứng ở công, hỏi Phó Điềm Điềm thêm một lần nữa: “Thật sự không cần anh đi cùng sao?”

“Không cần đâu anh” Phó Điềm Điềm ngửa đầu nhìn anh, “Lần này em chỉ đi cho có mặt thôi, chờ sau này em đạt giải ảnh hậu rồi thì anh nhớ phải đi cùng em đây, vậy mới có thể diện chứ”

“Chăm sóc tốt bản thân, về sớm chút”

“Biết rồi, đi mấy ngày thôi mà” Ánh mắt Phó Điềm Điềm quét qua một vòng quần chúng xung quanh, quần chúng thức thoir đời ánh mắt, Phó Điềm Điềm liền nhón chân hôn anh một cái.

Phó Điềm Điềm tới nước Y sớm một ngày. Liên hoan phim Kiệt Diệp là buổi lễ trọng đại nhất cho phim điện ảnh trên trường quốc tế, ngoại trừ đoàn phim được đề cử còn có ít người mẫu trong nước, Influencer* có hai người, diễn viên ít nổi ở tuyến thứ ba cũng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để lấy được tư cách đi trên thảm đỏ, tìm cơ hội để lộ diện. Bọn họ sớm đã tìm được nhiếp ảnh gia hỗ trợ quay chụp rồi gửi về trong nước tăng nhiệt cho mình.

(*Người nổi tiếng trên internet)

Đương nhiên cũng có rất nhiều nhiếp ảnh gia chân chính tới, vận khí tốt có thể gặp được họ, nếu được lên màn ảnh liền có thể kiếm cả bộn rồi.

Phó Điềm Điềm không cần mấy người bàng môn tà đạo đó để tăng nhiệt, ngày đầu liền chỉ ở trong khách sạn nghỉ ngơi vì chênh lệch múi giờ, tới chạng váng tối mới gọi Tiểu Lâm tới đi dạo phố cùng.

Tiểu Lâm là trợ lý tốt, sớm đã xem kỹ hướng dẫn, dẫn Phó Điềm Điềm tới một cửa hàng đồ ngọt nổi tiếng.

Chỉ là giờ này đến cửa hàng đồ ngọt có phần không đúng lúc, cửa hàng trang trí theo phong cách tiểu thanh tân, trên instagram có rất nhiều fan hâm mộ. Hiện tại trong tiệm đều là người hâm mộ tới, họ không ngừng bung đồ ngọt bày tư thế chụp ảnh, trong tiệm chật chội không chịu nổi, làm mất đi cái đẹp vốn có của nó.

Phó Điềm Điềm nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc.

Tiểu Lâm nhìn thấy tình huống trong tiệm, biết mình tính sai thời gian rồi, le lưỡi một cái, hai người đang định ra ngoài, một trong hai người quen kia đã tới gần.

Đã lâu không thấy Hàn Mai Mai trang điểm tông màu khói như vậy, mặc lễ phục vô cùng gợi cảm, lộ ra đường nét của vòng eo nhỏ nhắn cùng cái móng đầy đặn, đi thẳng tới chỗ của Phó Điềm Điềm.

Thì ra nữ sinh đơn thuần xinh đẹp đã không còn tồn tại, thay vào đó là một người phụ nữ cả người đều là ý vị phong trần.

Tiểu Lâm lập tức cảnh giác. Bả vai Hàn Mai Mai run rẩy, nở một nụ cười, ý cười không đến đáy mắt có phần châm chọc.

Cô ta lấy ra một điều thuốc từ trong túi, đặt lên miệng hít một hơi rồi chậm rãi phun ra vòng khói, lại hít thêm một hơi bước đến gần Phó Diễm Diễm, đem vòng khói chậm rãi phủ lên mặt cô.

Phó Diễm Diễm lui lại nhưng vẫn bị khói làm cho bị sặc.

“Muốn ôn chút chuyện cũ không, bạn học cũ?” Hàn Mai Mai nói.

“Chúng ta không có gì tốt để nói”

Tiểu Lâm ngăn tại phía trước Phó Diễm Diễm, định đưa cô tránh xa cái người điên này. Hàn Mai Mai bật cười, lấy điện thoại di động ra, móng tay sơn đỏ ấn lên màn hình hai cái, một tấm hình xuất hiện trên màn hình “Phó Diễm Diễm, không nhìn một cái à?”

Cô ta đưa di động ra trước mặt Phó Diễm Diễm, đó là một tấm ảnh chụp lên cô, Phó Diễm Diễm khi đó tóc đen thẳng dài, khuôn mặt non nớt, bên cạnh còn có một người đàn ông. Người này mặt mũi bình thường, không có gì kỳ lạ, chỉ có cặp mắt kia như có ma lực, Phó Diễm Diễm nhìn thoáng qua, trái tim dường như đập mạnh.

Người đàn ông khoác một tay lên Phó Diễm Diễm, càng quan trọng hơn là, Phó Diễm Diễm không nhớ được hẳn, chẳng lẽ hẳn ở trong nhật ký là...

“Ảnh này của cô từ đâu mà có?” Phó Diễm Diễm nghi ngờ không thôi.

Hàn Mai Mai thu lại điện thoại: “Mấy ngày trước thu xếp đồ đạc đi bán, tìm thấy cái điện thoại cũ này”

“Tôi còn có những cái khác, lúc trước tôi nhớ không lầm thì cô và người này quan hệ không bình thường”. Hàn Mai Mai quan sát sắc mặt của Phó Diễm Diễm, ho một cái: “Tôi cũng không muốn dông dài với cô, chỉ cần ngày mai cô giúp tôi được đi trên thảm đỏ, tôi sẽ đưa những thứ đó cho cô xem”

Phó Diễm Diễm khiếp sợ nhưng vẫn kịp thời phản ứng: “Hàn Mai Mai, cô tưởng tôi ngốc à, cô cảm thấy cái ảnh chụp vô giá trị này có thể so với cơ hội đi trên thảm đỏ được sao?”

Nếu trong tay Hàn Mai Mai thật sự có cái gì, sớm đã lấy ra đàm phán với cô, hiện tại mà nói chắc chắn là nghĩ tới ảnh chụp từ nơi nào đó lấy được, lấy ngựa chết làm thành ngựa sống mà đem tới lừa gạt cô.

“Được rồi” Phó Diễm Diễm nói: “Thấy cô chán nản như vậy, tôi giúp cô một lần, gửi ảnh cho tôi, cả tờ giấy trích thơ cô trộm trước đây nữa, còn có mấy thứ khác, gửi đến địa chỉ của tôi, tôi sẽ giúp cô lấy phiếu, về sau chúng ta không còn liên quan”

“Được thôi, tôi cũng không thích bị cô ảnh hưởng” Hàn Mai Mai rất sáng khoái đáp ứng, đang định rời đi lại đột nhiên nói: “Đó cũng không phải trích ở đâu ra mà là thơ tình cô tự viết, viết xong lại tự vứt đi, cô quên rồi à?”

Thấy Phó Điềm Điềm không biểu lộ cái gì, cô ta cũng không muốn tiếp tục ngồi chằm chọc: “Mấy món đồ hồng đó cũng chả có tác dụng gì với tôi, tôi sẽ gửi cho cô, trước ngày mai cô đưa phiếu cho tôi là được”

Ban đêm, Phó Điềm Điềm thông qua quan hệ với nhà tài trợ lấy được một phiếu thăm đỏ. Cô là người phát ngôn của Buberro khu vực Châu Á, hai bên hợp tác rất vui vẻ, có Phó Điềm Điềm làm người phát ngôn, không chỉ tăng thêm ảnh hưởng mà giúp thêm rất nhiều cho những phương diện khác, nên bọn họ cũng có ý định tiếp tục mời gọi Phó Điềm Điềm. Buberro là một trong những nhà tài trợ cho buổi lễ Liên Hoan Phim nên hàng năm đều nhận được phiếu, bởi vậy nên khi Phó Điềm Điềm tìm tới bọn họ không cần nói thêm liền đưa phiếu cho cô.

Lần này Hàn Mai Mai không có chơi xấu, thấy được phiếu liền đưa những đồ vật liên quan cho Phó Điềm Điềm.

Ngoại trừ hai tấm ảnh chụp có chút giá trị, những vật khác đều không có tác dụng gì, Hàn Mai Mai tự biết mình đuối lý liền đem đồ vật đưa tới trước mặt cô: “Hết rồi, còn tấm giấy rách kia gửi lại cô sau”

Phó Điềm Điềm chỉ cần hai tấm hình kia, không muốn để Hàn Mai Mai nhìn ra nên mới cố ý quanh co, thản nhiên lấy lại chúng, đưa phiếu cho cô ta.

Ngoại trừ ảnh chụp chung của Phó Điềm Điềm và người con trai kia, tấm hình khác là ảnh của người đó đi tham quan đoàn làm phim, chụp chính diện. Phó Điềm Điềm nhìn anh ta, khuôn mặt này vốn xa lạ, nhưng lại khiến cô có cảm giác thân quen, nhất là đôi mắt này.

Cô che đi những chỗ khác, chỉ nhìn đôi mắt, càng nhìn càng thấy quen thuộc, sau đó bỗng hiện lên khuôn mặt của Thẩm Thời Khanh, cũng có đôi con ngươi đen như mực ấy... càng nhìn càng thêm chăm chú.

Nhịp tim của Phó Điềm Điềm càng lúc càng nhanh, cô lấy ra mấy ảnh chụp lúc đi chơi cùng Thẩm Thời Khanh, bởi vì mang theo mặt nạ mà che đi khuôn mặt chỉ thấy được đôi mắt.

-----oOo-----

Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 54

Editor: Quân

Beta-er: My

Phó Điềm Điềm ước chừng ngần ra mười phút, nếu cô không biết đến chuyện mặt nạ cô khẳng định sẽ không nghĩ đến Thẩm Thời Khanh, bởi vì có quá nhiều sự trùng hợp làm cô không thể nào không hoài nghi khả năng nhỏ nhoi này.

Tại sao mặt nạ nhật ký cô lại là ngày sinh nhật của anh?

Tại sao đôi mắt của anh và đôi mắt trên tấm ảnh chụp lại giống nhau như đúc?

Tại sao có rất nhiều thời điểm cô thấy anh, cô luôn có một loại cảm giác như họ từng quen biết?

Trong đầu tựa hồ như có cái gì đó thoáng hiện qua, Phó Điềm Điềm nỗ lực suy nghĩ, nhưng cái gì cũng không nhớ nổi.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Cô biết Thẩm Thời Khanh từ rất sớm? Nhưng tại sao trong ký ức bản thân lại không có đoạn này?

Phó Điềm Điềm trong đầu lộn xộn, cô muốn tìm Thẩm Thời Khanh hỏi cho rõ ràng hết thấy, tay cầm di động lên rồi lại bỏ xuống.

Cô đã hẹn bác sĩ Lê nhưng liên hoan phim cũng sắp tới nên chỉ đành chờ đến sau liên hoan phim.

Tuy rằng điện ảnh Hoa Ngữ chỉ có 《Cốt Nhục》 được lọt vào thi đua, nhưng minh tinh Hoa Ngữ đi thăm đỏ cũng không thiếu, có rất nhiều người làm người phát ngôn của các nhãn hàng tài trợ, trong đó có không ít tiền bối.

Chị Vương an ủi Phó Điềm Điềm: “Trên thảm đỏ chúng ta chắc chắn sẽ không thua thiệt ai cả, em cứ thả lỏng không cần quá khẩn trương”

Phó Điềm Điềm nghe được, buồn cười: “Chị nghĩ em đang khẩn trương? Chị Vương, người đi thăm đỏ là em chị không cần căng thẳng như vậy, ở bên cạnh nghỉ một lát đi”

Tiểu Lâm giúp Phó Điềm Điềm sửa sang lại váy cho tốt, sau đó Phó Điềm Điềm đi ra ngoài.

Hôm nay, đầu thăm dò tụ tập nhiều người, thăm dò hai bên phóng viên cùng nhiếp ảnh gia chen chúc lẫn nhau. Từ đây đôi mắt nhìn chỉ thấy một loạt ống kính cùng ánh đèn chói mắt

Phó Điềm Điềm và đoàn phim cùng nhau đi thăm dò, cô đứng bên cạnh đạo diễn Triệu. Đạo diễn Triệu là khách quen thăm dò, rất nhiều truyền thông nước ngoài nhận ra ông ta, hơn nữa bọn họ là có tác phẩm mà xuất hiện ở đây nên máy ảnh hướng về mấy người bọn họ đặc biệt nhiều.

Khác với mình tinh trong nước tranh nhau khoe sắc, Phó Điềm Điềm lúc này ăn mặc tương đối nho nhã, lễ phục màu trắng cổ chữ V, nửa người trên trang sức thủ công hoa văn đơn giản, khí chất tự nhiên hào phóng, cô thong dong đi bên người Triệu đạo diễn phối hợp với phóng viên chụp ảnh, thời điểm đi còn bị phóng viên giữ lại để chụp thêm mấy tấm.

Thăm dò từ trước đến giờ đều là một hồi kịch, bên cạnh loại hình thông dong như Phó Điềm Điềm, còn có các diễn viên tuyến 18* và người có lưu lượng lớn trên mạng vất óc tìm mưu kế đến cạ màn ảnh. Phó Điềm Điềm đi vào không lâu liền nghe được có một diễn viên tuyến 18 ở li trên thăm dò lâu quá nên bị người ta xua đuổi đi.

(*) Tuyến 18: diễn viên kém nổi, thường đóng webdrama

Phó Điềm Điềm vốn dĩ không có hứng thú nghe, nhưng nghe các diễn viên khác bảo tuyến 18 kia vốn dĩ trước đó ở Hoa Ngữ cũng có chút danh tiếng, không nghĩ đến về sau lại lưu lạc đến mức này, cô lưu tâm mới biết được người trong miệng họ là Hàn Mai Mai.

Nhưng mà, dù gì chuyện này cùng với cô cũng chẳng có quan hệ gì.

Các loại tin tức về liên hoan phim khi về nước ngoài rất nhiều người dành được nhiệt độ cũng có người bị chèn ép nhưng mà thứ mọi người quan tâm nhất vẫn là đoàn phim 《Cốt Nhục》 có thể lấy được giải hay không.

Điềm Chanh và Phó Điềm Điềm đều phạt tính*, lần này được đề cử chỉ là bắt đầu, có giải thì tốt không có thì thôi lần sau bọn họ tái chiến.

*phạt tính/phạt hệ: chỉ loại người vô dục vô cầu.

Dưới sự chờ mong của mọi người bên trong, giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất đã bị ảnh hậu Emily đoạt được, nhưng Phó Điềm Điềm cũng không phải không có thu hoạch, có một đạo diễn tìm đến cô. Ông ta muốn quay một bộ điện ảnh lấy đề tài là cô gái phương Đông, hiện tại đang cần nữ chính mà Phó Điềm Điềm diện mạo và khí chất đều rất phù hợp, ông ta muốn Phó Điềm Điềm đến cast vai nữ chính cho phim của ông ta.

Phó Điềm Điềm ban đầu còn không nhận ra ông ta, cho đến khi đối phương đưa danh thiếp, Phó Điềm Điềm nhìn đến cái tên trên danh thiếp thiếu chút

nữa kinh ngạc đến mức nói năng lộn xộn. Ông ta nhìn như vậy mà lại là đạo diễn Ellen nổi danh đình đám.

Ellen nổi tiếng về việc lấy nữ chính làm chủ đạo đề tài phim ảnh, từng tạo ra hai vị ảnh hậu Oscar, hơn nữa lại có mặt trong các danh sách đề cử khác, trên cơ bản là lá bài giúp các nữ diễn viên bạo hồng, là người mà các diễn viên nữ toàn cầu muốn hợp tác cùng nhất.

Đối phương chủ động đề nghị hợp tác, Phó Điềm Điềm tất nhiên không thể không tiếp, hai người đứng chung một chỗ nói chuyện phiếm. Đạo diễn Ellen thực sự hiểu biết sâu rộng, ông ta đối với phim của mình cực kì nghiêm khắc. Chỉ đề quay bộ phim điện ảnh 《Tự thuật của một bệnh nhân tâm thần》 lấy góc nhìn của một bệnh nhân tâm thần nhìn thế giới này, Ellen đã từng ở bệnh viện tâm thần hai năm, sống cách vách với một bệnh nhân tâm thần nữ, ông ta cùng cô ta dùng cơm, cùng cô ta chơi trò chơi, nỗ lực tiến vào thế giới nội tâm của cô ta, kết quả bộ phim đã lấy đi không ít nước mắt của bao người sau khi xem xong.

Còn có một lần, ông ta vì quay một bộ phim về mẹ đơn thân nên đến một thôn xóm nhỏ ở nước Pháp. Ở đó quen được một người mẹ đơn thân bệnh ung thư thời kì cuối tên là Nạp Tháp Lị. Ông ta đã ở đó chăm sóc Nạp Tháp Lị năm năm cho đến khi bà ấy qua đời rồi chính ông ta cũng là người cuối cùng ở bên người bà. Ellen chuẩn bị lễ tang cho bà, thu nuôi đứa con của bà ấy, đứa trẻ năm tuổi năm ấy cũng là đứa con duy nhất hiện tại của ông ta.

Mà phim này sau khi ra mắt đã đạt được giải điện ảnh xuất sắc của Oscar, 《Nước mắt sớm mai》 lấy được sự đồng tình từ tất cả người mẹ nói chung và mẹ đơn thân nói riêng trên thế giới.

Lần này, ông lại muốn đắp nặn hình tượng một cô gái phương Đông độc lập, tuy bề ngoài nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng nội tâm lại kiên cường sắt đá. Ellen là một người chú ý đến duyên phận, ông ta lần đầu tiên thấy Phó Điềm Điềm liền cảm thấy cô rất thích hợp với nhân vật này, ông rất ít khi nhìn lầm người. Vì để chiếu cô Phó Điềm Điềm, khi nói chuyện ông cố tình thả chậm tốc độ để Phó Điềm Điềm không có áp lực gì liền có thể đuổi kịp. Đạo diễn Ellen là đạo diễn mà Phó Điềm Điềm thích nhất, cô từng ở rạp xem qua bộ phim hạng nhất 《Tự thuật của một bệnh nhân tâm thần》. Cô khi ấy cùng với Nham Nham ở rạp phim, bản thân khóc đến rối tinh rối mù, Nham Nham cái gì cũng không hiểu, nhưng vẫn ở bên cạnh giúp cô lau nước mắt. Sau đó cô liền quyết tâm, sau này nhất định chữa khỏi cho Nham Nham.

Bất quá, tạo hình của đạo diễn Ellen thường hay thay đổi, có khi là một tiểu soái ca, sau đó lại đề râu, khi mọi người đều bắt đầu quen với hình tượng đề râu đó, ông ta lại đem râu cắt còn cạo trọc đầu, tóm lại hình tượng thường xuyên biến hóa, nếu không nhìn đến danh thiếp, Phó Diễm Diễm căn bản không nhận ra.

Hai người nhắc đến phim lẻ của hẳn, Ellen thời trẻ từng quay một bộ điện ảnh về một thiếu nữ mất trí nhớ, bởi vì không có ký ức cô không biết mình đến từ đâu, không biết mình muốn làm gì, mỗi ngày đều cực kì trống rỗng và mờ mịt, vì thế cô muốn tìm lại ký ức của chính mình.

Trong quá trình tìm lại ký ức, cô gặp rất nhiều chuyện kì quái rồi dần phát hiện ra chân tướng tàn khốc. Cuối cùng sau khi tìm lại được ký ức, thiếu nữ bởi vì không có cách nào tiếp thu được hiện thực, một lần nữa tìm bác sĩ của mình để từ bỏ đoạn ký ức đây.

Ellen nói: “Thật ra, tôi hiện tại vẫn có hứng thú với đề tài ký ức này như cũ, đáng tiếc không có kịch bản tốt”

Phó Diễm Diễm không khỏi nghĩ tới trải nghiệm mấy ngày nay của mình, hỏi: “Thôi miên thực sự có thể làm cho ký ức biến mất sao? Một chút đều không nhớ được?”

Ellen lắc đầu: “Thôi miên chỉ có hiệu quả che đậy, cũng không thể thực sự làm cho ký ức biến mất, cho nên chỉ cần có kích thích, ký ức sẽ lần nữa trở lại”. Ellen dứt khoát nói, hai người hiện tại đang nói chủ đề này.

Phó Diễm Diễm là fan điện ảnh của Ellen, mỗi tác phẩm của ông Phó Diễm Diễm đều nghiêm túc xem qua. Mỗi một bộ phim đều có thể truyền đạt tư tưởng của đạo diễn, hai người tuy rằng lần đầu gặp mặt, nhưng nói chuyện không có chút tế nhị, cho đến khi có người lại kêu Ellen, hai người mới kết thúc nói chuyện sau đó lại hẹn lịch và thời điểm casting.

Nhận được lời mời thử vai của Ellen, Phó Diễm Diễm thu hoạch ở liên hoan phim cũng tính là không tồi.

Có điều các loại tuyên truyền làm người ta cực kì mệt mỏi, từ hiện trường hoạt động trở về, Phó Diễm Diễm dưới chân không còn đứng vững nổi nữa, giày cao gót treo một chút, làm cô từ cầu thang ngã xuống.

Chị Vương cùng Tiểu Lâm đồng thời kinh hãi, chung quanh không nhiều người lắm, Phó Diễm Diễm té ngã không có bao nhiêu người thấy, Tiểu Lâm đã nhanh chóng chạy tới đỡ cô.

Phó Diễm Diễm lắc lắc đầu, vào thời điểm té ngã, đầu đột nhiên vọt qua một đoạn ngắn – một người đàn ông cúi xuống, hướng cô vươn tay.

Phó Diễm Diễm ngẩng đầu, chị Vương và Tiểu Lâm lo lắng nhìn cô.

“Em không sao” Phó Diễm Diễm nhờ sự giúp đỡ của Tiểu Lâm mà đứng lên, ở chỗ khác không có gì nhưng chân bị sưng, về nhà lấy đá đắp một tí là xong, không có chuyện gì lớn.

Phó Diễm Diễm trở lại khách sạn, Tiểu Lâm giúp Phó Diễm Diễm mua thuốc mỡ, lau thuốc, nhìn cô lên giường rồi mới đi.

Đầu giường đặt một tấm hình chính tề, là do chính cô đi in. Phó Diễm Diễm cầm ảnh chụp lên, duỗi tay chạm vào đôi mắt trên ảnh, đầu đột nhiên đau, như thể có gì đó muốn phá tan rào cản để chui ra.

Phó Diễm Diễm ôm đầu đau đớn, qua một lúc sau, cơn đau mới từ từ dịu đi, Phó Diễm Diễm ngơ ngác nhìn trần nhà.

Sau một lúc, Phó Diễm Diễm gọi điện cho bác sĩ Lê.

Bác sĩ Lê khi nhận được điện thoại của cô, trong lòng có một loại cảm giác bất an không tên, tuy vậy biểu lộ ra ngoài vẫn là một bộ dáng cợt nhả: “Cô không phải đang ở liên hoan phim sao, tại sao lại rảnh gọi điện thoại cho tôi vậy? Chuyện nữ chính xuất sắc tôi có nghe nói, nhưng cô đừng buồn, dù gì cũng còn nhiều cơ hội...”

“Tôi không buồn”. Phó Diễm Diễm châm chọc anh: “Kỹ thuật diễn tinh vi của bác sĩ Lê còn chưa lấy được ảnh đế, đường tôi đi chắc chắn còn dài”

Bác sĩ Lê rất lâu không lên tiếng, anh liếc mắt nhìn Thẩm Thời Khanh bên cạnh một cái, sau một lúc mới nói: “Cô biết rồi?”

“Ừ”. Phó Diễm Diễm cúp điện thoại.

Bác sĩ Lê cẩn thận đi xem Thẩm Thời Khanh, phát hiện Thẩm Thời Khanh từ lúc nào đã biến mất.

Từ nhỏ đến lớn, Thẩm Thời Khanh rất ít khi có thời điểm tùy hứng, từ khi anh bắt đầu hiểu chuyện, cha anh liền nói cho anh, anh là người thừa kế Thẩm thị, trên lưng gánh sứ mệnh cả gia tộc, mỗi quyết định của anh đều phải lý trí, thận trọng. Thẩm Thời Khanh vẫn luôn làm tốt, phần lớn quyết định của anh đều đúng đắn, cho đến 5 năm trước, thời điểm anh ở Trung Quốc trở về, anh làm một chuyện rất ngu xuẩn, anh lột bỏ nguy trang của bản thân, dùng khuôn mặt thật sự của chính mình đi gặp Phó Diễm Diễm. Lần đầu tiên, anh hành sự giống như một đứa trẻ không hiểu sự đời. Đoàn phim vừa lúc cho nghỉ một ngày, Phó Diễm Diễm liền về nhà. Khi đó Phó Diễm Diễm còn cố chấp chưa có dọn đi, Thẩm Thời Khanh ở ngõ nhỏ nhìn thấy cô đang ngồi đó kể chuyện xưa cho một đứa bé, biểu tình trên mặt anh lộ ra sự ôn nhu xưa nay hiếm gặp.

Đứa bé cười ngây ngô, nước miếng chảy ra, Phó Diễm Diễm không ngại chút nào cầm khăn giấy lau giúp đứa bé.

Thời điểm cô ngẩng đầu, cô thấy được Thẩm Thời Khanh, ánh mắt cô nhàn nhạt như cũ, cô rất ôn nhu, nhưng sự ôn như ấy vốn chưa từng thuộc về anh. Phó Diễm Diễm kể chuyện xưa cho đứa bé xong, sau đó hướng anh đi tới, cô nói: “Anh tìm tôi?”

Cô không hỏi anh là ai, cô nhận ra anh.

Khoảng khắc đó, Thẩm Thời Khanh thấy bản thân thực buồn cười, cô căn bản không quan tâm đến túi da của anh, bởi vì cô không thích anh, anh trông thế nào, trong mắt cô đều giống nhau.

Thẩm Thời Khanh nhìn cô chăm chú, gật đầu: “Anh phải đi”

Ánh mắt Phó Diễm Diễm cuối cùng cũng xuất hiện dao động, cô ngẩng đầu, trong thanh âm không che giấu được sự tức giận: “Vậy anh đến tìm tôi làm cái gì?”

Thẩm Thời Khanh không hiểu tại sao cô tức giận, anh đứng tại chỗ: “Anh cảm thấy, bản thân hẳn cần phải tạm biệt em”

Cảm xúc Phó Diễm Diễm bắt đầu mất khống chế, đôi mắt cô lập tức đỏ: “Anh đi thì đi, tôi không bao giờ muốn gặp anh.”

Sau đó cô chạy đi.

Lúc sau bọn họ không có gặp lại, cho đến một ngày trước khi anh rời đi, Phó Diễm Diễm đi liên hoan cùng đoàn phim, Phó Diễm Diễm giống như một kẻ ngốc, ai kính rượu cũng không cự tuyệt, uống say đến mức chẳng biết gì. Khanh Hồi không biết mang tâm tư gì, gọi điện thoại cho anh.

Anh chạy qua, mang Phó Diễm Diễm trở về.

Anh đem cô đặt ở sofa, vào phòng bếp lơ ngơ nấu canh giải rượu cho cô.

Thời điểm ra tới, Phó Diễm Diễm ban đầu vốn luôn âm ỉ giờ đã an tĩnh ngồi ở sofa, trên tay cầm tư liệu.

Thẩm Thời Khanh bung canh giải rượu qua, Phó Diễm Diễm ngẩng đầu, ánh mắt khôi phục vài phần thanh tỉnh, cô hỏi anh: “Đây là cái gì?”

Tư liệu đó không phải cái gì khác mà là tư liệu điều tra Vinh Viễn Quang và Hàn Mai Mai cách đây không lâu. Dù gì đây không tính là tư liệu cơ mật gì, anh chỉ tùy ý đặt ở ngăn kéo trong bàn trà, Phó Diễm Diễm lại ngoài ý muốn tìm được.

“Trước uống canh giải rượu đã”. Thẩm Thời Khanh đem canh đưa qua.

“Anh động tay động chân đúng không?” Phó Diễm Diễm hỏi.

Thẩm Thời Khanh không trả lời, chỉ bung chén đứng trước mặt cô.

Thái độ như vậy tương đương với cam chịu.

“Anh rốt cuộc là ai?” Phó Diễm Diễm tiến lại gần anh.

Thẩm Thời Khanh chỉ có thể bỏ chén canh xuống.

Cô kéo cổ áo anh, hơi thở phun lên người anh: “Tại sao anh lại làm như vậy? Đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay rất vui à?”

Thẩm Thời Khanh không nói gì, Phó Diễm Diễm lại càng áp sát, cô thật sự rất tức giận, anh làm sinh hoạt của cô hồng bết, cô thậm chí còn không rõ mục đích của anh, anh muốn đi, cô tức giận, nhưng rốt cuộc cô cũng không rõ mình giận anh lừa gạt mình hay giận ở cái khác.

Rượu vào gan cũng to ra, cô nằm sấp trên người anh ta, mang theo hơi thở và mùi rượu phun ở cổ anh: “Anh rốt cuộc muốn cái gì? Anh rốt cuộc muốn cái gì từ tôi?”

Cô hỏi: “Anh muốn tiền? Muốn mạng? Hay vẫn là... anh muốn tôi?”

Thẩm Thời Khanh cứng đờ, anh đẩy cô ra: “Em say rồi”

“Tôi không có say”. Phó Diễm Diễm cố chấp nói. Sau đó duỗi tay bắt đầu cởi quần áo.

Cô nhón chân hôn môi hắn, cô hôn cực kì ngây ngô, Thẩm Thời Khanh còn lý trí, đẩy cô ra, lại bị cô ôm cổ, đôi mắt đẹp của cô nhìn anh ta, lông mi thật dài tựa như lông vũ quét qua nơi đáy lòng anh.

Cô hỏi anh: “Anh sẽ không là...”

Thẩm Thời Khanh là đàn ông bình thường, thích người khác nhào vào lòng mình, nhưng biết rõ đôi phương uống nhiều quá, sau khi tỉnh lại nhất định sẽ hối hận, sẽ chán ghét anh, nhưng là, anh cuối cùng vẫn mất không chế.

Lý trí của anh bị Phó Diễm Diễm nhiều lần chủ động quét sọt không còn một chút gì, anh bế cô lên, đem cô đè trên sofa, nặng nề hôn cô trở lại.

Quần áo bị ném ra, anh ôm cô từ sofa làm đến thảm, từ thảm làm đến phòng tắm, rồi lại từ phòng tắm làm đến giường.

Một đêm điên cuồng.

Thời điểm tỉnh lại ngày hôm sau, Thẩm Thời Khanh trước tiên nhìn đến Phó Diễm Diễm, khi ấy nhìn đến bên cạnh đã không thấy người.

Anh mặc tốt quần áo rồi rời giường, tuy không thấy được Phó Diễm Diễm nhưng lại gặp được Lê Lịch.

Máy bay trực thăng ở bên ngoài đợi lệnh, Lê Lịch tiến vào tìm anh:

“Thẩm Thời Khanh ở bên kia đuôi tới, cậu phải đi”

Thẩm Thời Khanh ở trong phòng nhìn một vòng, không thấy được Phó Diễm Diễm.

“Cậu đang tìm cô gái kia à?”. Lê Lịch nói: “Cô ta đã đi rồi, yên tâm, cô ta cái gì cũng không nhớ rõ”

“Anh nói cái gì?”

“Cô ta đi rồi, cô ta cái gì cũng không nhớ rõ”

Thẩm Thời Khanh một quyền giáng xuống, Lê Lịch không trốn, trực tiếp chịu một đấm này.

“Tôi là vì tốt cho cô ấy” Lê Lịch lau vết máu dưới môi: “Thẩm Thời Khanh, thắng bại cuối cùng ở quyết định này của cậu, cậu không có tư cách yêu đương, đừng quên mẹ cậu chết như thế nào”

“Cô ấy đã thấy mặt cậu, ký ức này của cô ấy chỉ có hại chứ không có lợi, không giấu tốt chắc chắn còn kéo họa đến thân.”

Lê Lịch nói không sai, mẹ của anh được nhiều người như vậy mà cũng bị tính kế, nếu người của Davis biết Phó Diềm Diềm có quan hệ với anh, cô sẽ gặp nguy hiểm.

Anh không cách nào đem cô theo bên mình, anh thậm chí không thể ở lại Trung Quốc lâu một chút, trước khi hoàn toàn đem kẻ thù tiêu diệt, anh không có tư cách yêu đương, bằng không cô ấy sẽ nguy hiểm.

Thấy anh bình tĩnh lại, Lê Lịch vỗ vai anh: “Nếu cậu thắng, cậu có thể một lần nữa trở lại theo đuôi cô ấy, tôi thấy dùng thân phận người xa lạ đến theo đuôi chắc chắn sẽ tốt hơn thân phận cận bã hiện tại, nếu thua...”

Lê Lịch nhún bả vai một chút: “Đường đi lên trời cũng khá tốt, có gì anh em tôi bồi cậu”

Cuối cùng, Thẩm Thời Khanh không thể không ngồi trực thăng rời đi, thời điểm anh rời đi, một chút ký ức cũng không thể lưu lại. Phó Diềm Diềm tỉnh lại trong nhà mình, trong đầu mênh mông một mảng, chỉ cảm thấy bản thân mơ một giấc rất dài, lại quên mất bản thân mơ cái gì.

5 năm trôi qua như một cái nhắm mắt.

Phó Diềm Diềm ở giới giải trí thành danh, từ một người nhỏ bé không có tiếng tăm gì trở thành tiêu hoa có lưu lương, có được lượng fans khổng lồ.

Thẩm Thời Khanh liều mạng phát triển thực lực, tính kế tốt hết thảy, bày ra đại võng, chờ Thẩm Thời Thần sa vào.

Bọn họ lại lần nữa gặp nhau, ở đêm mưa Kinh Thị, anh trở thành A Bạch tâm tư đơn giản, được Phó Diềm Diềm nhạt về.

Bánh răng vận mệnh lần nữa chuyển động, rốt cuộc lần này cũng quay đến phương hướng anh mong chờ.

Nhưng, nợ sớm hay muộn gì cũng phải trả lại, những việc anh đã làm trong quá khứ không bởi vì Phó Diềm Diềm mất đi ký ức mà vĩnh viễn biến mất, Phó Diềm Diềm cuối cùng vẫn nhớ lại.

Cô biết anh không phải A Bạch mà cô thích, anh trước giờ chưa bao giờ là kẻ đơn thuần thiện lương, anh giấu diếm chuyện Vinh Viễn Quang và Hàn

Mai Mai, anh xảy ra quan hệ với cô lúc cô say rượu, anh thậm chí xóa kí ức của cô, ngay cả việc biến thành A Bạch cũng là anh cố ý tiếp cận.

Cô sẽ không lần nữa thích anh, vì anh trước giờ luôn là đối nghịch với mẫu người cô ấy thích, chỉ sợ anh nỗ lực bao nhiêu cũng không đủ, những thứ cưỡng cầu sớm hay muộn đều sẽ mất đi.

Trước khi ngủ, Phó Diễm Diễm nhận được tin nhắn của Thẩm Thời Khanh, anh bảo anh muốn đi công tác một khoảng thời gian. Phó Diễm Diễm chỉ nhắn trả lời một từ “Ừ”.

-----oOo-----

Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 55

Editor: Tram Anh

Beta-er: My

Buổi lễ liên hoan phim kéo dài trong 14 ngày. Phó Diễm Diễm đã dành gần nửa tháng ở nước Y. Tham gia nghi lễ bế mạc xong, Phó Diễm Diễm cuối cùng cũng có thể về nước.

Fan club đã tổ chức một nhóm fan đến để đón cô ở sân bay. Nhóm Diễm Chanh giơ lightstick màu cam vung vẩy liên tục, cả nhóm rất sung sức.

Phó Diễm Diễm đi ngang qua bọn họ chào một cái. Diễm Chanh lập tức thét chói cả tai, có Diễm Chanh hô: “A Bạch đâu? Dẫn A Bạch lại đây để A Bạch nhìn mẹ vợ nào”

Lại có người hô: “A Bạch chắc chắn đang ở nhà nấu cơm, đợi Diễm Diễm phát sóng trực tiếp”

Có một người vừa nói, mọi người liền lập tức hòa theo

“Muốn Diễm Diễm phát sóng trực tiếp”

“Muốn Diễm Diễm phát sóng trực tiếp, tôi muốn xem A Hắc cùng A Hoàng”

“Ta đợi A Hắc gửi cầu lương”

“A Hắc là mèo, A Hoàng mới là chó.”

.....

Nhóm Diễm Chanh mồm năm miệng mười*. Phó Diễm Diễm chào hỏi bọn họ, dặn dò bọn họ nhớ về nhà sớm một chút.

*mồm năm miệng mười: kiểu như ồn ào, không ai nhường ai.

Chị Vương vẫn không biết Phó Diễm Diễm mất trí nhớ thực ra đã nhớ lại mọi việc, liền làm giống như trước đưa cô về nhà của Thẩm Thời Khanh. Quản gia cùng người hầu đi ra giúp Phó Diễm Diễm đem hành lý vào nhà. Rời đi lâu như vậy, lần đầu tiên Phó Diễm Diễm có một loại cảm giác nhớ nhà. Không phải do khách sạn phục vụ không tốt nhưng ở khách sạn lại không quen thuộc như ở nhà.

Bất quá hình như chủ nhân trong nhà này đã lâu không xuất hiện.

Phó Diễm Diễm ăn chút gì đó đơn giản, sau đó về phòng ngủ.

Ngủ một giấc liền tới tối. Phó Diễm Diễm vừa đi ra khỏi phòng thì nghe được cuộc nói chuyện của quản gia.

“Vâng. Sau khi trở về chỉ ăn chừng nửa chén cơm, hiện tại đang ngủ ở trong phòng”

“Được, tôi nhất định sẽ chú ý”

“Thiếu gia... Khi nào cậu mới trở về?”

Phó Diễm Diễm đứng đó yên tĩnh, cũng không có phát ra âm thanh. Cho đến khi quản gia nói chuyện điện thoại xong, vừa quay đầu lại thấy được Phó Diễm Diễm đứng cách đó không xa.

Quản gia hoảng sợ, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm trạng: “Bữa tối đã làm xong. Cô muốn ăn lúc nào cũng được ạ”

Phó Diễm Diễm gật đầu, không làm ông khó xử, đi xuống lầu ăn cơm.

Qua vài ngày như vậy, quản gia cùng người hầu chăm sóc cô rất tốt. Có đôi khi cô cố ý gây khó dễ cho họ, nhưng quản gia vẫn đáp ứng những yêu cầu vô lý của cô với thái độ rất tốt.

Cô vô tình nghe được cuộc gọi của quản gia cùng Thẩm Thời Khanh.

Nhưng Thẩm Thời Khanh lại không gọi cho cô dù chỉ là một cuộc điện thoại.

Cứ suy nghĩ như vậy bỗng nhiên rung mình một trận, Phó Diễm Diễm muốn lái xe đi ra ngoài hóng gió.

Quản gia muốn cho tài xế đi theo cô, nhưng Phó Diễm Diễm đã từ chối ngay: “Tôi lâu rồi không chạy xe. Bây giờ muốn chạy để ôn lại một chút”

“Tôi sẽ sắp xếp cho cô một vệ sĩ”

Phó Diễm Diễm lắc đầu, “Không cần. Tôi dạo một vòng bên ngoài rồi sẽ quay về liền”

Cô lái xe ra trung tâm thành phố. Sau đó dừng lại trước một nhà tiệm trà sữa.

Thẩm Thời Khanh đã từng đạp xe chở cô đến nơi này. Anh xếp hàng mua trà sữa, cô ở ven đường ngồi đợi giữ xe đạp. Cảm thấy vừa ngốc nghếch vừa

hạnh phúc.

Phó Điềm Điềm ngồi ở trong xe thật lâu. Cuối cùng lấy điện thoại ra, quyết định gọi cho Thẩm Thời Khanh.

Đúng là đồ ngốc. Cô vẫn luôn chờ lời giải thích của anh nhưng anh lại luôn trốn tránh. Anh thà mỗi ngày gọi quản gia hỏi tình hình của cô, chứ cũng không muốn gọi cho cô một cuộc.

Điện thoại vang lên thật lâu mới có người bắt máy, Phó Điềm Điềm nói:

“Là em..... Em có lời muốn nói với anh”

Một hồi lâu Thẩm Thời Khanh mới trả lời. Có một chút sự căng thẳng khó có thể nhận ra trong lời nói, “Anh đang vội. Có gì thì chờ anh về rồi nói sau. Anh.....”

“Thẩm Thời Khanh. Em nhớ anh”

Phía đối diện đột nhiên im lặng

“Chùng nào anh về?”. Phó Điềm Điềm hỏi.

“Tối nay..... chiều nay anh về”

“Nếu không trở về anh chắc chắn sẽ phải chết”

“Là anh sai”

Hai người đều trầm mặc xuống.

“Thẩm Thời Khanh, anh là cái đồ đại ngu ngốc!”. Phó Điềm Điềm đột nhiên nức nở nói: “Anh bận cái gì mà lại đi lâu như vậy hả?”

“Anh.....”

“Anh tại sao lại không gọi điện cho em hả?”

Thẩm Thời Khanh á khẩu không trả lời được, Phó Điềm Điềm còn nói thêm: “Fans của em còn hỏi đến anh đó. Nhìn thấy anh của bây giờ, chắc fans cp của chúng ta sẽ biến mất hết”

“Thẩm Thời Khanh, anh là cái đồ đại ngu ngốc!”

Phó Điềm Điềm nói xong, cũng không cho anh cơ hội giải thích, trực tiếp cúp máy.

Hừ. Cô đã lựa chọn tha thứ cho anh nhưng muốn cô tha thứ hoàn toàn thì anh phải lên tiếng.

Thẩm Thời Khanh nói buổi chiều trở về. Vào buổi chiều, anh quả thật đã trở về.

Phó Điềm Điềm đang ở bên ngoài chơi bóng cùng A Hoàng. Trên đầu vang lên tiếng âm âm, một chiếc trực thăng bay quanh và hạ xuống tại sân thượng gần đó.

Cửa khoang mở ra, Thẩm Thời Khanh từ bên trong đi ra ngoài.

Phần lớn, Thẩm Thời Khanh đều cao cao tại thượng, không chỉ vì địa vị thân phận của anh, mà còn vì cái khí thế bao quanh anh. Anh lúc nào cũng như có ma lực, ngay cả khi lúc nào cũng luôn nhìn thấy anh, nhưng mỗi một lần nhìn thì tâm mắt dừng ở trên người anh, vẫn là sẽ nhìn không được bị anh hấp dẫn.

Phó Điềm Điềm ngồi xôm trên mặt cỏ. Từ góc độ của cô nhìn qua, thứ nhìn thấy đầu tiên chính là đôi chân dài của anh, sau đó mới nhìn thấy mặt. Anh đã gầy đi không ít, khuôn mặt càng thêm sắc nét. Từ xa đi tới, liền tựa lồi cuốn như một thân mưa gió chi thế.

Cô đứng lên, A Hoàng cũng ném trái bóng đi. Chạy lại chỗ Thẩm Thời Khanh phe phẩy cái đuôi.

Thẩm Thời Khanh đến gần trước mặt Phó Điềm Điềm. Sau đó đem người trước mặt ôm vào lòng.

Sức lực của anh rất lớn, Phó Điềm Điềm căn bản không thể nào tránh được. Bị anh ôm khoảng năm phút, Phó Điềm Điềm xoay chuyển cổ trong đầu khô: “Em thở không nổi”

Thẩm Thời Khanh lúc này mới có chút buông cô ra, nhưng cũng không có buông ra hoàn toàn.

Quản gia đi ra cửa nghênh đón nhìn thấy liền thức thòi mà đi vô lại. Làm bộ bản thân chưa từng có đi ra đó.

“Không phải anh gần đây rất bận, bận đến mức không có thời gian nói chuyện cùng em sao?” Phó Điềm Điềm bắt đầu tính sổ.

Thẩm Thời Khanh tự biết đuối lý, chỉ có thể thành thật thừa nhận: “Là anh lấy có”

“Lý do thật sự là gì?” Phó Điềm Điềm nhìn anh.

Thẩm Thời Khanh không nói, chỉ cúi người xuống, hôn cô. Phó Điềm Điềm bị anh hôn đến mơ mơ hồ hồ. Sau đó nghe được một âm thanh không rõ ràng lắm “Bởi vì anh sợ”

Sợ Phó Điềm Điềm sẽ chán ghét anh, sợ cô nói chia tay cho nên mới đơn giản muốn trốn đi thật xa, không cho cô có cơ hội nói.

Phó Điềm Điềm nghe được lý do của anh liền cảm thấy dở khóc dở cười, trong lòng có chút chút ngọt dấy lên. Từ trước đến nay một người anh mình cơ trí như Thẩm Thời Khanh lại có thể nghĩ ra những thứ như vậy thật không đáng tin, nói ra ngoài không biết liệu có mất fans không?

Thẩm Thời Khanh đúng là cái đồ ngốc nghếch nhưng như thế mà cô vẫn không ghét anh. Cô thích anh, thích từ khi vẫn còn ở chung với anh Phó Điềm Điềm đã nhớ lại tất cả.

Vì cái gì mà mật mã nhật ký của cô là sinh nhật anh? Vì cái gì mà mỗi lần nhìn thấy anh đều cảm thấy xúc động, nhạy cảm lại đa nghi? Bởi vì chính cô cũng không phát hiện, lúc đó Thẩm Thời Khanh đã vô tình chạm vào tâm trí của cô, đảo loạn tất cả cảm xúc của cô.

Đó là những lúc cô cảm thấy bất lực nhất, mất mát nhất trong cuộc sống chính anh cứu vớt cô. Khi đó cô tựa như một con con nhím, thấy ai cũng né, tinh thần rất nhạy cảm luôn rơi vào trạng thái phòng bị. Thân phận của anh lúc đấy rất mơ hồ không rõ ràng, cô không muốn xa rời anh, muốn làm thân với anh nhưng lý trí lại khuyên can chính mình nên rời xa.

Cho đến khi anh nói anh phải rời đi. Ngay tức khắc, cô cảm giác cả người trống rỗng. Cô rất tức giận, rất ủy khuất, rất bất lực. Nhưng cô cũng không thể làm được cái gì.

Hôm đó cô uống say, ý thức của cô vẫn rất tỉnh táo. Cô tỉnh táo đến mức biết bản thân đang làm gì. Cô biết, cô thích anh rồi, và có lẽ trước đó, cô cũng thích anh.

Cô không biết vì sao cô lại mất ký ức về anh. Có lẽ là có liên quan đến thân phận của anh nhưng cô biết Thẩm Thời Khanh sẽ không bao giờ tổn thương cô.

Anh vì cô mà đi 99 bước, đến bước cuối cùng cũng vì cô mà bước.

Chờ Lê Lịch trở về, hiểu lầm của Phó Diềm Diềm cùng Thẩm Thời Khanh đã được hóa giải.

Lúc trước Thẩm Thời Khanh rất ít nói chuyện của Thẩm gia với cô. Chủ yếu cũng vì hắn cảm thấy những việc này hắn đều có thể xử lý tốt, không muốn làm cô phiền lòng. Nhưng lần này lại nói rất nhiều, đem những việc trong nhà kể hết trong một lần cho cô nghe.

Phó Diềm Diềm rất tò mò: “Còn Lê Lịch? Hai người biết nhau từ nhỏ sao?”

Thẩm Thời Khanh gật đầu: “Đúng là từ nhỏ đã biết nhau. Cha mẹ Lê Lịch chết sớm. Cậu ta được gửi nuôi ở nhà chú của mình. Chú của cậu ta đối với cậu ta không tốt. Bất quá anh họ của cậu ta vẫn còn tốt. Cậu ta khi còn nhỏ rất đáng thương chỉ biết đi theo phía sau anh ta”

“Thế sau đó thì sao?”

Thẩm Thời Khanh nhướng mi: “Khi anh còn nhỏ..... Ừm, có chút hơi cao ngạo. Nên cũng không có liên lạc với cậu ta. Nghe Lê Lịch nói khi cậu ta còn nhỏ cũng không có thích anh. Anh đối với loại người đáng thương như cậu ta cũng thấy chướng mắt. Có một lần anh ở trường học bỗng nhiên bị bắt cóc, Lê Lịch xui xẻo cũng bị trói lại”

Thẩm Thời Khanh không kể về những nguy hiểm lúc đó, “Sau đó anh với cậu ta cùng chạy ra ngoài. Đúng lúc trời lại mưa to, anh đã sốt cao, chính Lê Lịch đã cứu anh”

Khi đó Lê Lịch đã có biểu hiện của sự hứng thú và tài năng thiên bẩm của mình về phương diện y học. Lê Lịch lúc ấy cũng không lớn lắm, nhưng đã có thể ghi nhớ được Hoàng Đế Nội Kinh*, Tạp Bệnh Luận** và các lý thuyết khác về y học.

(*) Hoàng Đế Nội Kinh là sách lý luận y học sớm nhất hiện còn lưu giữ được, là kinh điển thiên cổ về dưỡng tâm, dưỡng tính, dưỡng sinh, là bộ bách khoa toàn thư ẩn chứa ngọn nguồn triết học nhân sinh của người Trung Hoa.

(**) Tạp Bệnh Luận: không có thông tin rõ về cái này nhưng đại loại thì nó liên quan đến Đông y nha mọi người.

Nhưng chính chú của cậu ta lại không bồi dưỡng cậu ta. Hơn nữa vì không muốn cậu ta đoạt đi cơ hội tốt của anh họ cậu. Lê Lịch vẫn luôn phải giả vờ là dốt vì thế nên chưa từng có ai coi trọng cậu.

Thẩm Thời Khanh là người thừa kế của Thẩm gia. Lê gia lại vẫn luôn dựa vào Thẩm gia, cho nên Thẩm Thời Khanh đương nhiên đã đem Lê Lịch bao bọc dưới đôi cánh của mình.

Bất quá tới giờ những người đó vẫn không biết, Lê gia vẫn như cũ, cảm thấy Lê Lịch chỉ là một đám cỏ cao bất cần đời. Căn bản không biết Lê Lịch là người đứng đầu của trung tâm nghiên cứu của Thẩm gia.

Thẩm Canh Giờ trước kia vẫn luôn tìm người phụ trách hạng mục tra ký ức. Nhưng bọn họ không ngờ tới, người phụ trách hạng mục đó lại là một Lê Lịch đáng thương không được Lê gia xem trọng. Bởi vậy nên căn bản chưa có ai tìm được cậu ta.

Còn có anh họ của Lê Lịch, tuy rằng là người tốt, nhưng không có năng lực gì nổi trội gì năng lực. Nếu không phải vì âm thầm quan tâm Lê Lịch, anh họ cậu sớm cũng đã bị những người khác gặm đến xương cốt cũng không còn. Cũng may anh ta đối với Lê Lịch cũng không tệ cũng coi như là không có phụ sự khổ tâm của Lê Lịch.

Thẩm Thời Khanh kể lại một số tin đồn nghe được cho Phó Diềm Diềm. Lê Lịch là tới nhận sai với Phó Diềm Diềm. Vốn dĩ cậu ta cho rằng lần này dù cậu ta bắt tử thì họ cũng sẽ lột da cậu. Nhưng không ngờ rằng Phó Diềm Diềm không những nhìn cậu mỉm cười, mà còn pha trà, rửa trái cây cho cậu. Không hề có một chút thái độ của sự trừng phạt vì tội lỗi của cậu ta, hơn nữa còn nhìn cậu với ánh mắt tràn đầy tình mẹ.

Lê Lịch: “.....”

Đã xảy ra cái gì vậy? Sợ chết mất!

Lê Lịch không sợ chết uống miếng trà, ăn miếng trái cây. Lúc này mới nghiêm mặt nói: “Đây là bữa ăn cuối cùng của anh sao?”

Phó Điềm Điềm thiếu chút nữa phun trà.

“Tại sao em lại đối tốt với anh như vậy. Anh có chút sợ đó”. Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng tay vẫn cứ ăn.

Trái cây ở đây được vận chuyển từ máy bay trên khắp thế giới. Những nơi khác căn bản không có, không ăn đúng là không được.

“Anh sợ nhưng tay vẫn không chịu dừng lại. Anh nói anh sợ em mới không tin”. Phó Điềm Điềm trừng anh ta một cái.

Nếu cô không biết từ nhỏ anh ta đã rất đáng thương thì cô cũng không rảnh mà đi rửa trái cây cho anh ta ăn đâu.

“Anh đây là đang che giấu nội tâm hoảng loạn”. Lê Lịch ăn xong trái cây, lười nhác vươn vai, “Hai người các người đều đã làm hòa rồi à!! Vậy là tôi có thể về nhà ngủ rồi phải không?”

“Không ai cản anh”

Lê Lịch đi ra tới cửa, đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Vì thấy sự hiếu khách của hai người. Hai người có muốn tôi đưa cho một phương thuốc bảo đảm với hai người một đêm bảy lần, đánh nhau kịch liệt đến sáng sớm”

Phó Điềm Điềm: “..... Cút!”

-----oOo-----

Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 56

Editor: Mùn

Beta-er: My

Thẩm Thời Khanh và Phó Điềm Điềm hòa giải, người đầu tiên trong nhà có công là quản gia.

Không khí áp bức lần trước, thật chẳng ai muốn trải qua lần nữa. Đồng thời quản gia cũng nhận ra trong lòng Thẩm Thời Khanh Phó Điềm Điềm quan trọng tới chừng nào, nữ chủ nhân tương lai của Thẩm gia nhất định là cô.

Tuy đã làm hòa nhưng hai người cũng không có nhiều thời gian để ân ái. Thắm Thời Khanh là gia chủ Thắm gia, quản một gia nghiệp lớn như vậy, thời điểm cuối năm chỉ riêng báo cáo của các chi nhánh từ khắp thế giới cũng đủ chất thành núi.

Nhưng mà, Thắm Thời Khanh cũng chỉ coi những văn kiện quan trọng, dù sao anh cũng không phải người chuyên chính, tâm phúc bên cạnh cũng nhiều, có nhiều việc liên trực tiếp giao cho họ xử lý, thế nhưng trong khoảng thời gian này anh cũng vội đến chân không chạm đất, còn trở về nước L mấy lần, hôm nay mới quay lại.

Phó Điềm Điềm càng không cần phải nói, ngoài các loại lễ trao giải, các đài truyền hình tổ chức tiệc tất niên cũng liên tục gửi thiệp mời cho Phó Điềm Điềm.

Phó Điềm Điềm đến đài truyền hình Bình Quả nhiều nhất, nhưng đài Quả Vải trả tiền cao hơn. Bất quá Phó Điềm Điềm cuối cùng vẫn chọn đài truyền hình Bình Quả, một là vì người hâm mộ “Người thừa kế” đều chờ mong năm người khách mời cùng nhau lộ diện, cô đương nhiên muốn xuất hiện, hơn nữa “Vị thần cuối cùng trên thế giới” cũng bị đài Bình Quả mua bản quyền độc quyền, sang năm sẽ trở thành chương trình trên giờ vàng của đài Quả Táo.

Chỉ là cứ như vậy, cô và Thắm Thời Khanh không thể đón giao thừa đầu tiên cùng nhau. Thắm Thời Khanh vì cô cố gắng thu xếp quay về, nhưng cô lại ở ngoài tham gia tiết mục.

Đương nhiên cô cũng có thể từ chối lời mời, nhưng đài Bình Quả đang chuẩn bị làm “Người thừa kế” năm khách quý phải cùng nhau lên đài. Những người khác đều đi, cô không đến rất dễ bị dư luận công kích.

Nếu là trước đây, Phó Điềm Điềm nhất định sẽ cảm thấy ở ngoài ngày Nguyên Đán cũng là bình thường. Nhưng năm nay, cô vì Thắm Thời Khanh mà thay đổi.

Phó Điềm Điềm nhìn sắc mặt không tốt của người nào đó, nhón chân hôn anh một cái: “Tiết mục kết thúc em sẽ về ngay”

“Nhất định phải đi sao?”

“Đây là công việc của em”

Hai người nhìn nhau một hồi, Thắm Thời Khanh thỏa hiệp: “Anh đưa em ra sân bay”

Ngày thường chị Vương cùng Tiểu Lâm lên xe là ríu rít nói không ngừng, hôm nay vì có Thắm Thời Khanh mà họ im như ve sầu mùa đông, thân mình ngồi đến thẳng tắp, động cũng không dám động.

Phó Điềm Điềm nhìn bộ dáng đứng đắn của hai người liền phì cười, rõ ràng trước kia còn dám chọc A Bạch, từ khi A Bạch khôi phục ký ức hai người liền lúng túng đến cùng đường.

Phó Điềm Điềm nghiêng sát người vào gần Thẩm Thời Khanh, trộm bảo: “Chị Vương cùng Tiểu Lâm đều sợ anh”

Thẩm Thời Khanh nghiêng đầu, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của người trong lòng: “Em không sợ là được”

“Vậy nếu em sợ thì sao?”

Thẩm Thời Khanh cười một chút, tiếng cười có vài phần thâm ý, sau đó hơi nghiêng đầu, thì thầm vào tay cô: “Vậy anh sẽ bắt em về... Muốn làm gì thì làm”

Phó Điềm Điềm hờn dỗi liếc mắt một cái, Thẩm Thời Khanh cười khẽ.

Chị Vương cùng Tiểu Lâm ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Đến khi qua cửa an ninh ở sân bay, Thẩm Thời Khanh rời đi, chị Vương cùng Tiểu Lâm mới thở phào, nhưng Phó Điềm Điềm lại rầu rĩ.

Chị Vương: “Phó Điềm Điềm, tiền đồ của em đâu, hai người vừa tách ra một chút, em đã héo úa thế này?”

“Em có buồn đâu?” Phó Điềm Điềm từ trạng thái xuất thần hồi phục lại.

“Chính là.....”. Chị Vương hình dung: “Kiểu suy sụp vì bị bỏ rơi”

“Cũng rất bình thường mà?” Phó Điềm Điềm nói với giọng đương nhiên:

“Chúng em đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, chị chưa từng yêu đương cuồng nhiệt sao?”

Lại nhìn chị Vương liếc mắt một cái, lý giải gật đầu: “À, đương nhiên chị không hiểu”

Chị Vương: “.....”

Đêm nay đài truyền hình Bình Quả rất náo nhiệt, từ sớm đã đón nhiều khách quý, từ ca sĩ đến diễn viên, từ thiên hậu đến ảnh đế, đều đủ cả.

Phòng nghỉ ở hậu trường chỉ cần tùy tiện mở cửa cũng có thể gặp đại minh tinh khó thấy mặt, bên ngoài fans lên tiếng ủng hộ nháo nhào.

Phó Điềm Điềm ở từ trong một vùng âm ỉ bước ra, được bảo hộ tới phòng nghỉ.

Phó Điềm Điềm buổi tối tổng cộng có hai tiết mục, một cái là cùng các khách quý của “Người thừa kế”, tiếp theo là một đoạn múa cổ điển và một đoạn kiếm vũ, sau khi biểu diễn xong cô sẽ cùng người của đài truyền hình đếm ngược, đón năm mới.

Màn múa kiếm là trích từ một đoạn của “Kiếm hiệp kỳ duyên 2” một tháng trước đã bắt đầu truyền ra, tin Phó Điềm Điềm đóng vai Vương Oanh Oanh

vừa tung ra đã gặp rất nhiều người phẫn khích bình luận bảo cảnh cô múa kiếm dưới những cánh đào rơi là do người biên tập cắt ghép quá nghệ thuật, dần dần tin đó đã có hơn mấy ngàn ý kiến.

Phó Điềm Điềm hát không hay nhưng khiêu vũ thì không thành vấn đề, buổi tối muốn biểu diễn vũ đạo chỉ cần luyện trước ở nhà một chút, cô cũng không lo sẽ xảy ra vấn đề, bởi vậy sau khi đến đài truyền hình, cô nghỉ ngơi một chút liền ra ngoài đi tìm nhóm người Hứa Tinh Trạch cùng Hương Ngữ.

Hứa Tinh Trạch và Hương Ngữ cũng có hai tiết mục tối nay, Hứa Tinh Trạch có một ca khúc vừa hát vừa nhảy xuyên thấu, còn tiết mục của Hương Ngữ là hát cùng một nữ đoàn.

Toàn bộ hậu trường đều muốn loạn. Phó Điềm Điềm cùng những người khác bàn kịch bản một chút, năm người cùng nhau tập luyện cho tiết mục buổi tối, sau đó người của tổ tiết mục tìm tới, an bài cho họ lên sân khấu trước diễn tập.

Buổi chiều bận rộn trôi qua.

Buổi tối, tiệc tất niên chính thức bắt đầu.

Tiệc tất niên được phát sóng trực tiếp, so với việc công chiếu đã qua cắt ghép biên tập thì việc phát sóng trực tiếp phức tạp hơn rất nhiều, vì vậy lần này lên đài đều là những người dẫn chương trình kì cựu của đài Bình Quả. Tiết mục của Phó Điềm Điềm ở gần chót, cô ngồi trong phòng nghỉ đã được bố trí màn hình lớn để nhìn lên sân khấu.

Hứa Tinh Trạch là người lên đầu tiên, anh ta hiện tại đã có rất nhiều fans, cũng được coi là một hiện tượng, hơn nữa anh ta ca hát cùng vũ đạo đều rất tốt, sau khi được gọi là “Tiểu công tử”, lại được người ta phong cho cái biệt danh “Ca vũ tiểu vương tử”. Phó Điềm Điềm ở hậu đài đều có thể nghe được tiếng hét chói tai khi anh ta bước lên sân khấu.

Phó Điềm Điềm ở hậu đài xem tiết mục, thuận tiện lướt lướt Weibo, sau đó, rốt cuộc đến phiên cô lên sân khấu.

Tiết mục này là năm người khách quý của “Người thừa kế” đều có mặt, kịch bản khôi hài, được thiết kế dựa theo chương trình.

Loại kịch bản này rất coi trọng tiết tấu, năm người cũng không dám thiếu cảnh giác, đến tiết mục biểu diễn xong, dưới đài truyền đến tiếng hét chói tai, Phó Điềm Điềm rốt cuộc mới có tâm tư nhìn xuống dưới đài.

Ánh đèn tối sầm xuống dưới, Phó Điềm Điềm thoáng nhìn dưới phảng phất nhìn đến một hình bóng quen thuộc. Sau đó lại lắc đầu, Thẩm Thời Khanh hôm nay sẽ đến đài truyền hình của nước L phát biểu, tuy rằng chỉ là

một đoạn ghi hình nói chuyện, nhưng là anh rất bận, căn bản không thể đến đây.

Phó Điềm Điềm trở lại hậu trường, tiết mục sau xong, qua màn đêm ngược là cô có thể về, cũng không biết hiện tại anh đang làm gì?

Ý thức được mình đang xuất thân, Phó Điềm Điềm lôi bản thân về với thực tại, không thể lại nhớ anh, rời đi mới không đến một ngày, cô không thể mất hết tiền đồ như vậy.

Tới gần mười hai giờ đêm, tiếng ồn bên ngoài càng lớn, tiết mục cuối cùng của Phó Điềm Điềm cũng bắt đầu rồi.

Phó Điềm Điềm vì đi quay thử mà học qua đủ loại vũ đạo, đặc biệt là múa cổ phong. Cô mặc một bộ váy dài đỏ thắm, búi tóc xinh đẹp, lướt đến trong tiếng nhạc du dương.

Người dưới đài gằn như ngừng hô hấp, thật sự là Phó Điềm Điềm quá hoàn mỹ. Trong “Kiếm hiệp kỳ duyên 2” thường xuyên mặc hồng y, nhưng dù sao cũng là cách một màn hình TV, đều nghĩ là đã qua chỉnh sửa, lần này được nhìn tận mắt mới thật kinh tâm động phách.

Phó Điềm Điềm đứng ở chính giữa, xung quanh là vũ đoàn, nhưng mà, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người cô, căn bản không có người chú ý xung quanh, tiếng cổ vũ của Điềm Chanh cơ hồ phá tan nóc nhà.

Múa xong Phó Điềm Điềm cũng không rời đi, mà là người chủ trì tiến lại, lúc này đến tân niên chỉ có không đến mười phút. Người chủ trì cùng Phó Điềm Điềm nói chuyện một hồi, Phó Điềm Điềm ngẩng đầu nhìn về phía dưới đài, camera cũng quay lại khán đài, một gương mặt vô cùng tuấn mỹ xuất hiện.

Dưới đài trong nháy mắt yên tĩnh, sau đó tiếng hét còn chói tai hơn lúc đầu, ngay cả người chủ trì chương trình cũng ngây người, bởi vì người xuất hiện không phải ai xa lạ, mà là người được phụ nữ toàn thế giới săn lùng —

Thẩm Thời Khanh.

Phó Điềm Điềm ngơ ngác nhìn xuống, Thẩm Thời Khanh cũng đang xem cô biểu diễn, tiếng ồn như biến mất, Thẩm Thời Khanh hướng về phía cô nhu nhu mà cười một chút.

Camera sau khi tìm ra Thẩm Thời Khanh liền không rời đi được nữa, bởi vậy nụ cười mỉm này cũng bị phóng đại trên màn hình lớn, trên đài dưới đài mọi người đều như muốn ngất vì cùng một lý do — Thẩm Thời Khanh cười lộ lên quả thực quá đẹp, khiến đầu óc mụ mị, trái tim nhỏ bé của ta chịu không nổi.

Phó Điềm Điềm cũng thấy được, đỏ mặt lên, vội vàng dời tầm mắt.

Người chủ trì rút cuộc cũng hoàn hồn: “Thắm... Thắm... Thắm tổng đại giá quang lâm, đài truyền hình của chúng ta thật là quý hóa”

Thắm Thời Khanh cũng thực nể tình, vẫy tay với camera, coi như chào hỏi mọi người.

Động tác của Thắm Thời Khanh cho người chủ trì chút dững khí, anh ta cố bình tâm hỏi: “Còn vào phút nữa là qua năm mới, không biết Thắm tổng có hứng thú lên đài cùng chúc mừng năm mới không?”

Kỳ thật lời vừa nói ra, người chủ trì liền hối hận, địa vị của Thắm Thời Khanh, nhờ anh không vui liền rất phiền phức, nhờ lưu lại ấn tượng không tốt, vừa rồi anh ta thật lỗ mãng.

Lúc anh ta vừa định cứu chữa một câu thì Thắm Thời Khanh đứng dậy bước tới.

Ánh đèn vẫn luôn chiếu vào người anh, làm anh như tỏa ra hào quang, cộng thêm khí chất Thắm Thời Khanh lúc này có thể sánh với thần, Phó Diễm Diễm cũng nhin không được vẫn luôn nhìn anh.

Anh bước lên sân khấu khiến người chủ trì thụ sủng nhược kinh, chỉ có Phó Diễm Diễm thoát nhìn còn giữ được bình tĩnh, nhưng tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

So với nhìn thấy anh qua TV, gặp mặt trực tiếp còn phải chịu áp lực hơn gấp trăm lần, anh liếc nhìn một chút, người chủ trì liền có cảm giác muốn ngất đi.

MC nữ không thể trấn tĩnh, MC nam đành đi tới: “Kính chào Thắm tổng, chúc ngài năm mới hạnh phúc!”

Thắm Thời Khanh không cầm microphone của người chủ trì mà lấy microphone từ trên tay Diễm Diễm: “Chúc mọi người năm mới an lành!” Dưới đài lại một lần sôi trào, lúc này trên màn hình đếm ngược đã bắt đầu, người chủ trì không dám hỏi nhiều, trên đài dưới đài cùng nhau kêu:

“Mười, chín, tám, bảy, sáu..... Ting. Chúc mừng năm mới!!!”

Phó Diễm Diễm đứng ở bên cạnh Thắm Thời Khanh, bởi vì camera vẫn luôn quay bọn họ, cô không dám nhìn anh, thời điểm “Ting”, cô cảm giác được mu bàn tay của Thắm Thời Khanh trộm chạm vào cô, sau đó nghe được giọng anh khe khẽ nói: “Chúc mừng năm mới!”

Phó Diễm Diễm trong nháy mắt tim đập như nổi trống, cô biết Thắm Thời Khanh dùng cách này để nói rằng, năm nay anh cùng cô đón năm mới.

Cô nghiêng đầu, thừa dịp mọi người đều bận chúc mừng nhau mà thì thầm bên tai anh: “Chúc mừng năm mới!”

Thẩm Thời Khanh nâng tay lên, anh rất muốn xoa đầu cô, nhưng suy xét tình hình, anh lại buông tay xuống, ánh mắt họ giao nhau, không cần ngôn ngữ, cũng đã nói được thiên ngôn vạn ngữ.

Một màn này cũng chỉ có vài giây ngắn ngủi, Phó Điềm Điềm chúc mừng năm mới mọi người dưới đài và chủ trì, sau đó rời đi lui vào phòng nghỉ. Cô vượt ngục, nơi đó vẫn rung động thật mạnh.

-----oOo-----

Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 57

Editor: Zackk

Beta-er: Quân

Phó Điềm Điềm quay xong chương trình, chào hỏi người phụ trách xong thì rời khỏi đài truyền hình luôn.

Phó Điềm Điềm mua vé máy bay vào rạng sáng, cô vốn nghĩ là quay xong chương trình thì đến Kinh thị, không nghĩ tới cô vẫn chưa đi, Thẩm Thời Khanh lại tới đây trước. Phó Điềm Điềm vừa cảm động, suy nghĩ muốn gặp Thẩm Thời Khanh càng thêm mạnh mẽ.

Vừa nãy khi đang quay, Phó Điềm Điềm ngay cả nói chuyện với Thẩm Thời Khanh cũng không dám, ngay cả nhìn hắn cũng phải lén lút, cô thật ra không sợ công khai tình cảm, chỉ là rốt cuộc thì thân phận của Thẩm Thời Khanh có hơi đặc biệt, nếu công khai thì không biết mọi người sẽ có phản ứng như thế nào, cho nên có thể giấu đến khi nào thì vẫn sẽ giấu, làm một A Bạch vẫn thuận tiện hơn làm Thẩm Thời Khanh nhiều.

Phó Điềm Điềm với chị Vương, Tiểu Lâm rời đài truyền hình, đài truyền hình vốn dĩ đã gọi xe chở đi, nhưng bị Phó Điềm Điềm từ chối, Thẩm Thời Khanh đã nhắn tin nói là chờ cô ở bên ngoài.

Phó Điềm Điềm được chị Vương và Tiểu Lâm bảo vệ khỏi paparazi, sau khi nhìn thấy biển số xe quen thuộc thì ngay lập tức trèo lên.

Thẩm Thời Khanh đang ở trong xe, hắn vốn dĩ mặc một cái áo khoác màu đen, bây giờ cởi ra, đặt trên ghế ngồi. Phó Điềm Điềm nhớ tới bản thân trong chương trình thứ nhất nhìn thấy bóng dáng này, nhìn thoáng qua giống Thẩm Thời Khanh y đúc, hóa ra quả nhiên là hắn.

Phó Điềm Điềm trực tiếp nhào lên, ôm lấy hấn.

Thẩm Thời Khanh vững vàng ôm lấy. Sau khi thấy Phó Điềm Điềm Điềm lên xe, chị Vương và Tiểu Lâm đều rời đi, ở phía trước chỉ có tài xế kiêm bảo tiêu của Thẩm Thời Khanh. Người ấy thấy cô lên xe thì nâng tấm ngăn lên.

Phó Điềm Điềm ăn vạ trong lòng ngực Thẩm Thời Khanh. Từ nhỏ cô đã sống rất tự lập, không phải một người thích làm nũng nhưng hiện tại, Phó Điềm Điềm chỉ làm theo cảm xúc của mình, rất nhớ hấn, tuy rằng bọn họ vừa mới xa nhau không lâu.

“Em đã đặt vé máy bay về trong tối nay.” Phó Điềm Điềm ngáp một cái, nước mắt trào ra.

Thẩm Thời Khanh đặt đầu cô tựa lên vai mình: “Em ngủ trước đi rồi anh đưa em về.”

Đầu Phó Điềm Điềm dựa vào người hấn, được hấn ôm vào trong ngực, cô cảm thấy vô cùng yên tâm, vì thế dần dần ngủ thiếp đi.

Xe dừng lại ở trước của khách sạn, Phó Điềm Điềm đang ngủ ngon lành, Thẩm Thời Khanh không đánh thức cô mà trực tiếp ôm lên, sau đó leo lên máy bay tư nhân trở về Kinh Thị trong đêm.

Chờ Phó Điềm Điềm tỉnh lại thì đã là buổi sáng.

Phó Điềm Điềm được Thẩm Thời Khanh ôm vào trong ngực, hơi ngẩng đầu lên, cô nhìn ngắm Thẩm Thời Khanh trong lúc ngủ.

Khi Thẩm Thời Khanh thức, bởi vì khí thế quá mạnh, khiến người ta thấy được một kiểu cảm giác “người sống chớ gản”, cứ xem bộ dạng của chị Vương và Tiểu Lâm thì biết luôn, nhưng khi hấn ngủ, cái khí thế mạnh mẽ này giảm đi rất nhiều, đôi khi lại khiến cô hoảng hốt, như thể hấn vẫn còn là A Bạch, ai có thể nghĩ đến, A Bạch đơn thuần thoáng chốc biến thành con sói đuôi lớn Thẩm Thời Khanh.

Chỉ là, cô rất thích sói đuôi to.

Khóe môi Phó Điềm Điềm hơi hơi cong lên, duỗi tay ôm lấy hấn, cọ cọ vào lòng ngực hấn.

Thẩm Thời Khanh cũng không bị đánh thức, tay vô ý thức mà ôm Phó Điềm Điềm chặt hơn.

Đôi tình nhân còn đang nằm ngủ, bên ngoài đã loạn như cào cào.

Nguyên nhân không có gì khác ngoài việc ông chồng quốc dân, Thẩm Thời Khanh vẫn luôn thần bí, ít xuất hiện lại đang ở Hoa Quốc, sau khi tham dự tiệc tối xong thì tham gia chương trình của đài Truyền hình Bình Quả.

Theo thống kê, chương trình có tỉ lệ người xem của đài truyền hình đạt mức cao nhất, không phải có siêu sao nổi tiếng họ mới mời được, cũng không phải thần tượng âm nhạc nổi tiếng hiện nay, mà là chương trình Phó Điem Điem tham dự, vào lúc Thẩm Thời Khanh lọt vào khung hình.

Ratings của đài truyền hình Apple gần như đè bẹp các đài truyền hình khác, đạt tới giá trị cao nhất

Thẩm Thời Khanh tuy rằng chỉ xuất hiện ngắn ngủn trong vài phút, nhưng vài phút này cũng đủ để các cư dân mạng vào ngắm nhìn. Từ khuôn mặt đến công việc đều được người ta phát cuồng, thu được cả tá fan bạn gái, mà Phó Điem Điem đứng bên cạnh Thẩm Thời Khanh cũng không bị yếu thế, bởi vậy mọi người mới phát hiện ra, hai người này đứng cạnh nhau quá đẹp đôi.

Phó Điem Điem được toàn giới giải trí công nhận có khuôn mặt vàng, tối hôm qua trang điểm theo concept cổ phong lại càng đẹp hơn, chương trình vừa phát hành đã leo lên hotsearch, mấy thành phần nhan khổng điên cuồng liếm điện thoại, bây giờ bên cạnh lại nhiều hơn một Thẩm Thời Khanh, giá trị nhan sắc của hai người quả thực là nghịch thiên

Trên mạng không thiếu nhất chính là nhan khổng, vì thế họ đang tưởng tượng, nếu hai người này thành đôi thì con của họ sẽ đẹp đến mức nào đây? Đáng tiếc là Phó Điem Điem đã có bạn trai.

Tuy rằng Phó Điem Điem có bạn trai thì cũng không ngăn được cư dân mạng YY*, nhưng họ cũng biết bản thân là fan tà giáo, chỉ dám tự ghép hình, trộm cắt video, truyền bá trong mấy cái diễn đàn riêng tư.

*: thủ dâm tinh thần :v

Nhưng sau khi cắt xong video, có người phát hiện, Phó Điem Điem và Thẩm Thời Khanh thoát nhìn thật sự không thích hợp. Ngắn ngủn vài phút, hai người liền đã xảy ra nhiều lần mặt đối mặt, hơn nữa mỗi một lần đều liếc mắt đưa tình.

Khi Thẩm Thời Khanh nhìn về phía những người khác, cũng có lễ phép, nhưng nói chuyện và hành động đặc biệt xa cách, chỉ đối với Phó Điem Điem là khác, nháy mắt biểu tình vốn cứng như đá trở nên dịu dàng. Ngay cả khi tiếp chuyện cũng không nhận microphone của MC mà trực tiếp lấy luôn của Phó Điem Điem.

Không riêng gì fan Cp, các cư dân mạng khác cũng phát hiện ra điểm này, Phó Điem Điem và Thẩm Thời Khanh dù không nói chuyện nhưng hai người cũng không giống đôi người xa lạ.

Coi bộ bọn họ có kịch hay đến hóng rồi.

Bất quá đây chỉ là họ tự suy diễn từ video, cũng có nhiều người không tin. Thẩm Thời Khanh là người nào, tuy rằng Phó Điềm Điềm lớn lên đẹp cũng rất nổi tiếng, không sai, nhưng biết đến Thẩm Thời Khanh, lại còn quen hẳn, nghe cũng thật xa vời. Đừng quên, Phó Điềm Điềm đã là có bạn trai, người này chỉ là một bartender nho nhỏ, hiện tại Thẩm Thời Khanh xuất hiện, dù chỉ có vài phút liền lôi kéo hẳn lãng xê, Phó Điềm Điềm muốn lãng xê đến phát điên rồi đi.

Vương tử nhìn những bình luận này đều cạn lời, một bên thì khinh thường nghề bartender của A Bạch, một bên lại trào phúng Phó Điềm Điềm ôm đùi Thẩm Thời Khanh, nếu bọn họ biết A Bạch chính là Thẩm Thời Khanh, không biết có đào một cái hầm chui vào cho bớt nhục không.

Hơn nữa, với nhân khí của Điềm Điềm hiện tại, còn cần lãng xê à?

Chuyện này chỉ bị thảo luận trong phạm vi nhỏ, cũng chưa lên men, Vương tử cũng an tâm thoải mái đi ngủ.

Ai biết ngày hôm sau, trên mạng đều là tin tức Phó Điềm Điềm ngoại tình với Thẩm Thời Khanh

Ngay đêm qua, một paparazzi chụp được Thẩm Thời Khanh ôm Phó Điềm Điềm. Phó Điềm Điềm quay xong chương trình cũng không lập tức trở về, mà bị Thẩm Thời Khanh ôm vào khách sạn Thế Kỳ.

Paparazzi này cũng rất chuyên nghiệp, tuy rằng là chụp lén nhưng độ nét rất cao, hai nhân vật chính đều rất rõ mặt, thậm chí ánh mắt ôn nhu khi cúi đầu cũng lộ ra.

Ảnh chụp vừa đăng lên, cư dân mạng liền bùng nổ.

Đêm hôm khuya khoát, trai đơn gái chiếc, bối cảnh vẫn là khách sạn, Phó Điềm Điềm ngoại tình với Thẩm Thời Khanh đã rất hot, căn bản không lời giải thích nào hợp lý. Có bức ảnh này, lại xem video tiệc mừng năm mới, những cái đó hợp lại vừa hay hợp lý.

Trước hết căng nhất là fan bạn gái của Thẩm Thời Khanh, ở trong mắt các cô, Thẩm Thời Khanh là thần thánh không thể xâm phạm, các cô không chiếm được, những người khác cũng không thể với đến, hiện tại Thẩm Thời Khanh lại bị Phó Điềm Điềm nhúng chàm, hơn nữa vẫn là một hoa đã có chủ, cô không nhẫn nhịn được. Các loại vũ nhục cùng chửi rủa đều hướng về phía Phó Điềm Điềm.

Điềm Chanh cho dù muốn phản bác, nhưng bức ảnh thật sự quá rõ nét, bọn họ ngay cả giải thích đều không được. Đặc biệt là bên trong Điềm Chanh không ít đều là fan “Thịnh Thế ngọc bạch ngọt” CP, bọn họ nhiệt tình ủng hộ A Bạch và Phó Điềm Điềm.

Tuy rằng A Bạch chỉ là một bartender, hơn nữa sống ẩn dật, bọn họ chưa từng nhìn thấy mặt, nhưng đôi này đã rải cầu lương lâu như thế, đã hoàn toàn đồng ý A Bạch. Phó Diễm Diễm ngoại tình, đối bọn họ từng thật lòng thích A Bạch với Phó Diễm Diễm có đả kích rất lớn, bởi vậy đại bộ phận lựa chọn trầm mặc.

Quần chúng ăn dưa không ngại lửa to, một vài người còn đổ thêm dầu vào: thực ra ta cũng không trách Phó Diễm Diễm, lấy thân phận của Thẩm Thời Khanh, có mấy người chống lại được cảm dỗ.

Còn có antifan không ngừng tạo mưa gió: Kẻ có tiền đều không phải cái gì thứ tốt, ngủ với bạn gái người ta, cướp luôn cả vợ, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, cũng không sợ nhiễm bệnh, ai da, đã quên mất, hấn họ Thẩm, nhiễm bệnh cũng không sợ.

.....

Trên mạng nói cái gì đều có, chỉ là số lần Phó Diễm Diễm bị bôi đen đã quá nhiều, cũng có rất nhiều người lựa chọn chờ đợi.

Vương tử biết nội tình, chị cũng không lo phía quan hệ xã hội lắm, nhưng chị không biết suy nghĩ của người trong cuộc, không dám tùy tiện thay bọn họ làm chủ, đặc biệt là không dám thay Thẩm Thời Khanh quyết định, chỉ có thể chờ Phó Diễm Diễm rời giường lại nói tiếp.

Ai biết được, chị chờ từ 7 giờ đến 9 giờ, vẫn không nhận được cuộc gọi nào của Phó Diễm Diễm, đành phải tự gọi sang.

Phó Diễm Diễm đã ngủ trên xe nên giờ cũng không muốn ngủ nữa cho lắm, Thẩm Thời Khanh ngủ trễ hơn cô rất nhiều nên dậy muộn là điều tất nhiên. Phó Diễm Diễm nghĩ đến hấn ngủ muộn vậy đều tại mình nên vừa dậy xong thì nhẹ nhàng rời giường, định nấu bữa sáng cho Thẩm Thời Khanh.

Tuy rằng động tác cô rất nhẹ nhưng vẫn đánh thức Thẩm Thời Khanh, vì thế kế hoạch nấu bữa sáng giản lược thành “động phòng”.

Phó Diễm Diễm mềm oặt, cọ mặt vào lồng ngực hấn, Thẩm Thời Khanh ôm cô đi tắm rửa.

Chuẩn bị xong, Phó Diễm Diễm vừa lúc nhận được điện thoại của Vương tử

Vương tử ở trong điện thoại nói rõ ngọn nguồn với Phó Diễm Diễm, hỏi cô có muốn công khai luôn không.

Thẩm Thời Khanh cũng lại đây, hỏi cô: “Làm sao vậy?”

“Trên mạng nói em đã có A Bạch còn làm hư Thẩm Thời Khanh.” Phó Diễm Diễm nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, chớp đôi mắt, “Em lại không có gì để phản bác lại.”

Thẩm Thời Khanh bắt đắ dĩ mà xoa đầu cô.

Trên mạng quần chúng ăn dưa ngày càng mạnh mẽ, mãi đến khi có người phát hiện, Phó Điềm Điềm chuyển phát một cái Weibo tên là “Điềm Điềm yêu A Bạch” Weibo, mọi người liền ấn vào cái tài khoản này “Điềm Điềm yêu A Bạch”, phát hiện cái tài khoản mờ nhạt này lại có chứng thực kim quang lấp lánh của Weibo: công tước nước L, chủ tịch đương nhiệm tập đoàn Thẩm thị, Thẩm Thời Khanh.

Cư dân mạng lúc này còn tưởng mình nhìn nhầm, liên tục nhìn thật lâu, không nhìn lầm, mấy chữ này vẫn thế, cũng xác thật là Weibo chứng thực, mà cái trạng thái mới nhất của nó là: Nghe nói tôi chẳng những ăn com mềm mà còn ăn luôn chính mình.

Phó Điềm Điềm chia sẻ Weibo này, cho hẳn hai cái đầu chó.

Tác giả có lời muốn nói: Về sau đăng vào buổi tối, buổi tối 6 giờ hoặc là 9 giờ.

-----oOo-----

Chương 58

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 58

Editor: Tiên

Beta-er: Quân

Cư dân mạng trợn mắt há mồm nhìn, mãi mà chưa thể phục hồi tinh thần, chờ đến khi xác định được là mình nhìn thấy gì, trong lòng lập tức xuất hiện hàng ngàn chữ đcm!

A Bạch chính là Thẩm Thời Khanh, Thẩm Thời Khanh chính là A Bạch! Phó Điềm Điềm thần không biết, quỷ không hay mà bắt lấy Thẩm Thời Khanh.

Lúc trước còn có người nói A Bạch ăn com mềm, trong nhà có năm sân bay cũng do ăn com mềm, xin lỗi chứ, kiêu ăn com mềm này trên thế giới chỉ có vài người làm được. Còn có người nói Phó Điềm Điềm ngoại tình, ngoại tình với chính bạn trai của mình, nghe buồn cười chết mất.

Antifans một chút dấy dựa cũng không có, chạy mất không còn một bóng, Điềm Chanh cũng phải tiêu hóa thật lâu, sau đó bị cái kinh hỉ này làm cho hôn mê bất tỉnh. Đặc biệt là fans của cp “thịnh thế ngọc bạch ngọt”, đã tổ

chức luôn cả party ăn mừng luôn rồi —— A Bạch là Thẩm Thời Khanh! Là Thẩm Thời Khanh đó! Vậy mà là Thẩm Thời Khanh!

Khó trách “Lá cây không hoàng” nói A Bạch phiên bản người còn đẹp trai hơn nhiều so với phiên bản truyện tranh, đó không phải đẹp trai bình thường, mà đó là quá đẹp trai, con rể này càng nhìn càng vừa lòng.

Đương nhiên cũng có người buồn, trên mạng cũng có rất nhiều người tự xưng là fans bạn gái của Thẩm Thời Khanh, nhưng họ biết Thẩm Thời Khanh không có khả năng thuộc về bọn họ, cho nên mọi người ở chung rất hòa thuận, vậy mà bây giờ có người có thể tháo được đóa hoa cao lãnh Thẩm Thời Khanh này, nên tâm lý của mọi người không được cân bằng. Dựa vào cái gì chứ? Phó Điềm Điềm không phải chỉ đẹp hơn họ một chút, nhân khí cao một chút, nhưng cũng chỉ là một diễn viên thôi, Phó Điềm Điềm dựa vào cái gì có thể đến được với Thẩm Thời Khanh chứ?

Rất nhiều người thậm chí còn ở trong tối nói với gia thế của Thẩm Thời Khanh, chắc chắn không hề yếu đương nghiêm túc với Phó Điềm Điềm, nhiều lắm chỉ là chơi đùa qua đường thôi.

Cách nói này, khiến Điềm Chanh không vui. Mấy người này mắt có bị mù không vậy, không nhìn thấy A Bạch nấu cơm cho Điềm Điềm ăn à? Với người có thân phận, địa vị như Thẩm Thời Khanh mà phải xuống bếp à, mà mấy người còn nói đây là chơi qua đường?

Xem lại ảnh Thẩm Thời Khanh nhìn Điềm Điềm bằng ánh mắt sủng nịnh ôn nhu kia kìa? Nếu đây không phải là yêu, nhóm Điềm Chanh bọn họ nguyện ý biểu diễn ăn chanh tập thể.

Còn nói Điềm Điềm không xứng với Thẩm Thời Khanh, Điềm Điềm không xứng, thì mấy người xứng sao? Đúng là bọn tinh chất chanh*!

*: Tinh chất chanh (chiết xuất chanh): là một từ thông dụng trên Internet, có nghĩa là một người ghen tị với người khác. Nó chủ yếu được sử dụng để thể hiện sự tự ti về sự ghen tị của nhiều người khác từ ngoại hình đến đời sống nội tâm, vật chất đến đời sống tình cảm.

Điềm Chanh đại chiến mấy trăm hiệp với họ, Điềm Chanh chiến thắng áp đảo, mà bọn tinh chất chanh kia cũng phải xám xịt mà rời đi.

Đuổi mấy người phiền phức kia đi, bọn họ mới rảnh để đi thăm Weibo của Thẩm Thời Khanh. Weibo này thực ra là của A Bạch, tên Weibo là “A Bạch nhà Điềm Điềm”, bỏ qua mỗi lần phát Weibo là vì Phó Điềm Điềm, thậm chí còn bình chọn cho Điềm Điềm, thậm chí, anh còn là fans của cp “thịnh thế ngọc bạch ngọt”.

Cư dân mạng cảm thấy điều này thật thú vị, là fans của Phó Điềm Điềm còn chưa tính, anh còn là fans của chính cp của chính mình, anh còn chẳng bỏ qua một lần phát cầu lương nào của cp, điều này cũng phải khen ngợi.

Nếu không phải nhìn thấy dấu chứng thực, họ còn bắt đầu hoài nghi, đây thực sự là Thẩm Thời Khanh sao? Ông chủ sao có thể nhàn rỗi như vậy? Nhưng sao có thể đáng yêu được như vậy?

Vốn dĩ mọi người đều cảm thấy Thẩm Thời Khanh là kiểu người cao cao tại thượng, không cùng giai cấp với họ, nhưng bởi vì xem Weibo này, lập tức kéo gần khoảng cách giữa Thẩm Thời Khanh và cư dân mạng.

Có mấy cư dân mạng lúc này bôi đen đang vui vẻ, dường như họ đã quên mình là tinh chất chanh, mà chỉ lo “ha ha ha”, thậm chí còn chuyển từ tinh chất chanh sang fans.

Weibo của Thẩm Thời Khanh chỉ chú ý có ba người, một cái là tài khoản chính thức của Phó Điềm Điềm, một cái là tài khoản phụ của Phó Điềm Điềm, còn có một cái là tài khoản của Tiểu Lâm.

Theo chân của Weibo Thẩm Thời Khanh, tài khoản phụ của Phó Điềm Điềm lập tức đã bị phát hiện. Trước đó Weibo của Thẩm Thời Khanh đã đủ làm bọn họ vui vẻ rồi, Phó Điềm Điềm càng làm bọn họ vui vẻ, cô là một fans có thâm niên của cp “thịnh thế ngọc bạch ngọt”, hơn nữa nhiều lần ở phát Weibo, kiến nghị nên sửa lại tên của cp “thịnh thế ngọc bạch ngọt”, đương nhiên chẳng có ai nghe cô, mọi người đều nói tên cp này dễ nghe, làm cho Phó Điềm Điềm rất oán niệm.

Cư dân mạng nhìn đến đó đã cười ra cả nước mắt rồi, Phó Điềm Điềm sao có thể hài như vậy chứ, cặp đôi này đúng là quá thú vị, một đám người đều là fans của chính mình, fans cp “thịnh thế ngọc bạch ngọt” đúng là hạnh phúc.

Còn có người đến tài khoản phụ của Điềm Điềm nói xin lỗi: Có phải Điềm Điềm không? Ngày đó em chưa tỉnh ngủ, Điềm Điềm nói cái gì đều đúng cả, Điềm Điềm nói tên cp này không hay chính là không hay.

Quả cam vàng tròn trĩnh: Lúc trước ai lại lấy cái tên cp này vậy, không hay tí nào, mau tới đây đổi tên nào.

Nhớ mãi không quên: Ai u, cười chết mất, nhìn mấy người đã lên tiếng phía trước kia, mấy người không còn mặt mũi hay sao?

Tương ngọt: Mặt mũi là cái gì, có thể ăn ư?

Điềm Chanh phát huy tinh thần mặt không biến sắc của họ, lúc trước lạnh nhạt với tài khoản phụ của Phó Điềm Điềm bao nhiêu thì giờ lại nhiệt tình bấy nhiêu, còn một lần nữa suy nghĩ ra tên cp là ” cp Ngọt thanh “.

Sau đó không lâu, # Thảm Thời Khanh hâm mộ chính mình #, # Thảm Thời Khanh ăn cơm mềm #, # Thảm Thời Khanh Phó Điềm Điềm # nhanh chóng đứng đầu hot search, hơn nữa chiếm cứ ba vị trí đầu bảng của hot search, Weibo cơ hồ như bị tê liệt, những cái có thể lên đầu đều phải đi xuống.

Đi ngang qua để ăn dưa: Tôi chỉ muốn hỏi người lúc trước nói bạn trai Điềm Điềm là người pha chế rượu? Hình như không dám ra lộ mặt.

Chuồn chuồn có cánh: Lúc trước còn có người nói bạn trai Phó Điềm Điềm ăn cơm mềm, nà ní, cười chết người, bọn họ vậy mà cũng dám nói.

Lá ngải cứu: Tôi tò mò là sao Phó Điềm Điềm có thể vô thanh vô tức bắt lấy Thảm lão đại?

Chocolate matcha: Cp thịnh thế ngọc bạch ngọt đúng là phải ăn mừng luôn.

Gia của Điềm Điềm: Thịnh thế ngọc bạch ngọt cp đã chính thức đổi tên, bây giờ tên là Ngọt thanh, không cần gọi sai.

Hiệp hội giá trị nhan sắc: Đây là một tổ hợp thần tiên, mong sẽ nhanh kết hôn, sinh ra cả một đội bóng đá, kết hợp giữa nhan sắc của hai người họ, đây chắc chắn là một tổ hợp gen tuyệt vời.

Tiểu băng hữu ngoan ngoãn: Mong nhanh kết hôn sinh em bé, sinh luôn cả một đội bóng đá, nhưng bây giờ em bé đang ở đâu cơ chứ.

.....

Bởi vì thân phận của A Bạch bị phơi bày ra ánh sáng, cho nên cư dân mạng ngoại trừ ăn dưa, còn tìm ra không ít dấu vết hồi trước để lại.

Lúc Điềm Điềm làm việc ở đài truyền của đài Bình Quả, đại gia phát hiện buổi từ thiện buổi tối Thảm Thời Khanh cũng xuất hiện. Lúc ấy còn có người cảm thấy kỳ quái, Thảm gia có rất nhiều buổi từ thiện như vậy, theo đạo lý mà nói, Thảm Thời Khanh không có mục đích gì phải đến nơi nào nhiệt này, bây giờ nghi hoặc đã được giải đáp, Thảm đại lão đến để bồi bạn gái.

Còn có người lớn mật nghĩ, hồi trước chuyện sơn môi ồn ào, huyền não, thực ra Phó Điềm Điềm không phải vì ăn cay mà là bị hôn.

Căn cứ vào hiện trường phát sóng trực tiếp, nửa giờ đầu Phó Điềm Điềm bỗng mất tích thần bí, mãi đến khi chụp ảnh chung mới xuất hiện, hơn nữa là sau khi xuất hiện, miệng Phó Điềm Điềm mới bị sưng lên, hơn nữa trang phục cũng bị rối, cho nên hoài nghi Phó Điềm Điềm khi ấy đi hẹn hò cũng khá hợp lý.

Cư dân mạng như Holmes bắt đầu động não, mấy lần livestream của Phó Điềm Điềm lại bị kiểm tra, mọi người bắt đầu với việc phân tích nhà bếp

của cô, dụng cụ cắt gọt bao nhiêu tiền, cái quày này giá bao nhiêu tiền, sàn nhà bao nhiêu tiền, gần như nó đã trở thành một xu hướng.

Còn có người kêu gọi Phó Diềm Diềm, muốn cô đi nhà chính của Thẩm gia livestream, bọn họ muốn xem nhà chính Thẩm gia có năm sân bay trong truyền thuyết thì như thế nào.

Yêu cầu này Phó Diềm Diềm không có khả năng đáp ứng, vì trên thực tế, cô đang phải lo lắng cho một truyện khác. Bởi vì Thẩm Thời Khanh nói, ông ngoại anh muốn mời bọn họ đến Chung gia ăn một bữa cơm.

Phó Diềm Diềm đã từng được nghe về Chung gia, người cầm quyền của Chung gia chính là ông ngoại Thẩm Thời Khanh, cũng chính là Chung Ân lão gia tử. Dưới Chung Ân có hai nam một nữ, mẹ của Thẩm Thời Khanh Chung Vũ chính là cô con gái nhỏ nhất của Chung Ân lão gia tử.

Cô còn từng nghe đồn rằng, lần đầu tiên Thẩm Thời Khanh lúc mới năm tuổi đến Trung Quốc đã nói với Chung Ân rằng mình chưa từng được đi công viên giải trí, vì thế Chung Ân đã bỏ ra một số vốn lớn để xây dựng khu vui chơi lớn nhất Kinh Thị.

Bây giờ công viên giải trí này mỗi ngày đều ngời hót bạc, thành phố Kinh Thị lúc nào cũng hoan nghênh các bạn nhỏ đến đây, mà nhân vật làm chất xúc tác tạo nên nó là Thẩm Thời Khanh lại chưa từng đi đến một lần nào.

“Anh như vậy là khiến lòng của lão nhân gia bị tổn thương đó.” Phó Diềm Diềm nói.

“Sau này chúng ta có thể mang con của chúng ta đến đây.”

Lúc đó Thẩm Thời Khanh không phải không muốn đi, công viên giải trí này khánh thành lúc anh đã tám tuổi, cũng là lúc Thẩm Thời Thần được đón về, sống ngầm ở bên trong Thẩm gia lúc ấy cũng nổi lên, mỗi lần anh ra cửa đều phải mang theo một đội vệ sĩ, đặc biệt là những nơi như công viên giải trí có khả năng bị công kích nên anh không thể đến.

Bây giờ đã không còn tai họa ngầm, nhưng anh đã lớn như vậy, lại đến công viên giải trí cho trẻ em chơi thì khá kì cục. Nhưng qua mấy năm nữa anh có thể mang con đến đó chơi.

“Ai muốn sinh con với anh chứ.” Phó Diềm Diềm then quá thành giận, mắt trừng to nhìn anh.

Đáng tiếc ánh mắt của cô một chút lực sát thương cũng không có, ngược lại lại nhìn như mỉa hoặc tràn lan.

Thẩm Thời Khanh nhìn cô với ánh mắt thâm trầm, Phó Diềm Diềm thấy tình thế không ổn lập tức chạy nhanh về phòng, đem người nào đó nhốt ở ngoài cửa.

Phó Điềm Điềm dựa vào cánh cửa bình ổn lại trái tim đang đập của mình, hừ, mới không dễ dàng để anh chiếm tiện nghi đâu.

Phó Điềm Điềm ở trong phòng lẫn lộn cả ngày, nghĩ đến chuyện mặc gì để đi lại bắt đầu đau đầu, nhin không được gọi điện thoại cầu cứu Vương tử.

“Em nói em chuẩn bị đi gặp người lớn trong nhà sao?” Vương tử hỏi.

“Cũng..... không hẳn, chỉ là, đi ăn một bữa cơm thôi.”

“Sao lại không hẳn.” Vương tử nháy mắt kích động, “Lần đầu tiên gặp người lớn rất quan trọng, nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt, em đi lấy vở đi, chị sẽ nói cho em chút điểm chính, để em còn ghi nhớ.”

Phó Điềm Điềm vốn dĩ chỉ tùy tiện hỏi một chút, lại bị sự thận trọng của Vương tử ảnh hưởng, khiến cô cũng trở nên khẩn trương, ngoan ngoãn vào thư phòng lấy vở và bút, một tay cầm di động, một tay cầm bút: ” Được rồi chị nói đi.”

“Ừ.” Vương tử thanh thanh giọng nói, “Đầu tiên là về cách ăn mặc, trang điểm phải hướng theo phong cách của tiểu thư khuê các, ăn mặc thực nữ một chút..... ài, đợi lát nữa chị sẽ gửi cho em mấy bức ảnh, em nhớ xem kỹ, nhớ là phải mua quà nữa, quà tốt thì không dễ mua đâu..... Em chờ một chút.”

Vương tử cảm thấy chỉ dựa năng lực của mình thì không đủ, lại kéo thêm vài người tới bày mưu tính kế cho cô, mỗi người một câu, còn Phó Điềm Điềm cầm lấy quyển vở nhỏ viết viết viết, đến khi viết xong, cô đột nhiên hỏi, “Vấn đề quan trọng nhất nè, mọi người đã gặp qua người lớn rồi à? Hiệu quả thế nào?”

Vương tử – độc thân: “.....”

Đào tử – vẫn còn trong giai đoạn yêu đương: “.....”

Triệu tử – quan hệ mẹ chồng nàng dâu bất hòa: “.....”

Tiểu Lâm – người đến cả mối tình đầu cũng chưa có: “.....”

-----oOo-----

Chương 59

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 59

Editor: Luu

Beta-er: Quân

Sợ nhất không khí đột nhiên yên tĩnh.

Trong điện thoại rất lâu không có tiếng người, cuối cùng vẫn là chị Vương ho khan một cái: “Chưa ăn qua thịt heo còn chưa thấy qua heo chạy sao? Chị ném mùi so với em còn hơn rất nhiều, nghe chị không sao đâu.”

Phó Điềm Điềm cảm thấy không đáng tin lắm nhưng cô cũng không có ai để xin giúp đỡ, thôi thì méo mó còn có hơn không vậy.

Ngày hôm sau, Phó Điềm Điềm chuyển khoản xong thì nhận được hàng. Để tỏ lòng thành ý, Phó Điềm Điềm đều chọn thứ quý nhất để mua, nhất là những thứ dùng để xoa bóp theo chị Vương giới thiệu, đặc biệt tốt trong việc làm dịu đi sự mệt mỏi, đây tuyệt đối làm người bạn tri âm tri kỉ của trung niên và người già.

Phó Điềm Điềm chuyển khoản xong Thẩm Thời Khanh liền tới, mắt nhìn đồ vật trên bàn: “Đây là hàng nhái.”

“Hả?”

Thẩm Thời Khanh chỉ vào một túi hàng: “Logo của cái này mặc dù cùng với logo của Thẩm thị có sự đồng dạng, nhưng cảm nhận khác biệt, hơn nữa hàng chính hãng mỗi một kiện hàng đều có tem mác.”

Phó Điềm Điềm lúc này mới phát giác tất cả đồ cô mua đều là sản phẩm của Thẩm gia, máu chốt là mua nhiều như vậy nhưng không có một món nào là hàng thật.

Hơn nữa, Thẩm Thời Khanh đã cam đoan như vậy, thật khi dễ cô không biết mua hàng nha!

“Em muốn thì có thể tìm quản gia nhờ mua.” Anh nói.

Phó Điềm Điềm quả thực xấu hổ vô cùng, cô có thể tưởng tượng được nếu Thẩm Thời Khanh vừa vặn nhìn thấy, cô sẽ thật sự cảm những đồ vật này đưa ra ngoài, lớn mật đem sản phẩm nhà bạn trai đưa cho người nhà thi thôi đi, lại còn đưa đồ lậu, bộ mặt cả đời này của cô coi như bỏ.

Phó Điềm Điềm đầy phần nộ, cho rằng không thể nhân nhượng loại chuyện này, loại thương gia vô lương tâm này nhất định phải bị vạch trần, thế là đem toàn bộ đồ vừa mua ra, chuẩn bị tốt bằng chứng đặt hàng, trực tiếp phát một Weibo lên án chủ cửa hàng bán đồ giả.

Dân mạng lòng đều căm phẫn, hiện tại mua hàng online rất thịnh hành, tất cả mọi người đều thích mua hàng online, tuy nhiên đôi lúc vàng thau lẫn lộn, nhiều chủ hàng treo đầu dê bán thịt chó, không chỉ Phó Điềm Điềm mà rất nhiều người cũng từng gặp phải.

Tất cả mọi người chạy đến Weibo của Phó Điềm Điềm hầu hết đều bị hố, có người phát hiện mình mua giày fake mặc dù trả giá cao hơn giá thị trường,

còn có người mua cùng một món đồ ở cùng một chỗ với Phó Diễm Diễm, nhìn Weibo của cô mới giật mình biết là bị lừa mua hàng nhái.

Chuyện này rất nhanh bị mọi người nhao nhao lên tag cơ quan chức năng, yêu cầu xét xử.

Bất quá sau khi lòng đầy căm phẫn qua đi, mọi người phát hiện ra đây không phải là đồ dưới trướng sản xuất của Thẩm thị, Phó Diễm Diễm lão nương lại còn tự mình mua, mà mua thôi còn được hàng nhái, không phải chuyện khôi hài hay sao?

Bay bay bay: [Rất đồng tình với Weibo của Phó Diễm Diễm, nhưng có chút buồn cười là chuyện gì xảy ra đây?]

Tiểu nữ bán quần áo vô cùng hài hước: [Muốn cười + 1, Thẩm lão đại liệu đã biết bạn gái mua nhầm hàng nhái lại sản phẩm nhà mình chưa?]

Thẻ đình xe bay: [Câu Phó Diễm Diễm nội tâm đầy bóng tối.]

Đi ngang qua liền muốn ăn dưa: [Mọi người không có phát hiện, Phó Diễm Diễm mua đều là đồ của lão trung niên, khẳng định không phải để cô ấy dùng, có khả năng đưa cho trưởng bối, tôi muốn hỏi là đưa cho trưởng bối nhà cô ấy hay trưởng bối Thẩm gia.]

Dưa hấu bao nhiêu tiền một cân: [xswl, Phó Diễm Diễm cầm hàng nhái lại đồ của Thẩm gia đưa cho trưởng bối của Thẩm gia, có thể coi là màn tặng lễ vật thăm nhất lịch sử.]

Cao thủ bài brit: [Đưa nhà mình cũng xấu hổ, cầm đồ lậu của nhà bạn trai đưa cho người nhà, người nhà làm sao chịu nổi.]

Xoay quanh vòng: [Còn tốt là phát hiện kịp thời, không phải thảm họa tặng lễ vật haha.]

Khiêu vũ không bằng ai: [Màn tặng lễ vật thăm nhất lịch sử +1]

Thèm vị trà sữa xưa kia: ...

...

Phó Diễm Diễm đem chuyện này lên vì cô nghĩ sẽ vạch trần cục diện, không muốn những người khác giống như cô bị mắc lừa, cô cụ thể báo cáo quá trình nên mới trực tiếp phát Weibo, không nghĩ tới cư dân mạng con mắt độc vậy, ngay cả việc cô muốn tặng lễ vật đều biết.

Phó Diễm Diễm phát xong Weibo không bao lâu, chủ quán liền phát tin tức, biểu thị có thể có khúc mắc ở phía nhân viên, hẳn có thể một lần nữa giao hàng, hoặc là chuyển khoản lại cũng được.

Trên mạng cũng phát tuyên bố, đối với người làm ra chuyện này sẽ nghiêm trị không tha.

Sau lại có một minh chứng là khách quen của tiệm này đứng ra nói chuyện, nhưng tất cả đồ vật này đều là chính hãng, đồng thời biểu thị sẽ luôn tin tưởng chủ quán và tiếp tục ủng hộ.

Đám dân mạng lúc đầu cảm thấy cửa hàng này nên bị niêm phong, không nghĩ tới còn chuyển hướng. Chủ cửa hàng còn phát một phần tuyên bố, biểu thị sản phẩm nhà mình đều là hàng chính hãng, đồng thời sẽ tích cực phối hợp điều tra, hơn nữa để biểu đạt thành ý, mọi mặt hàng hôm nay giảm toàn bộ 50 %, trước đó vì nhân viên đánh tráo, trong tiệm sẽ thay thế toàn bộ cũng như cung cấp tiền bồi thường.

Tuyên bố vừa ra tới, bởi vì tình cảm chân thành tha thiết, ngôn từ chính trực nên cư dân mạng không khỏi có mấy phần tin tưởng. Mà mấu chốt lại là cái 50 %, sản phẩm của Thẩm thị chất lượng căn bản không có ai dám hoài nghi, còn đang dẫn đầu trong thiết bị chữa bệnh, toàn thế giới không một ai có thể so sánh đồ vật của mình với đồ vật nhà anh, nhưng là đắt thì thật sự rất đắt. Chủ tiệm xoa bóp nhiều như vậy, thật sự đã làm dịu lòng người, bởi đồ của Thẩm gia ít nhất cũng hơn đồ chỗ khác những một con số 0.

Tiệm này đang ở nơi đầu ngọn sóng, không nói trước kia có bán hàng giả hay không, trong thời gian ngắn khẳng định không dám bán hàng giả, hiện tại còn chờ gì mà không đi mua.

Bởi vì Phó Điềm Điềm có lưu lượng cao, chuyện này sớm đã rất hot, cô cũng không nghĩ tới mình thế mà còn mang cho tiệm này một ngọn sóng lưu lượng lớn.

Thậm chí còn có người nhấn lại, Phó Điềm Điềm mua đồ gặp vấn đề không nỡ tìm chủ quán trao đổi, không nỡ cho chủ quán cơ hội sửa sai mà lại trực tiếp đâm một đòn chí mạng, nếu cửa tiệm thật sự oan uổng, cô kém chút nữa thì hủy hoại một cửa tiệm đầy lương tâm.

Loại ngôn luận này đưa ra có không ít người phụ họa, bất quá là chút thủy quân hô hào. Hiện tại không chỉ có ngành giải trí mua thủy quân, ngay cả các cửa hàng như này đều có thủy quân phòng thủ.

“Anh tin không?” Phó Điềm Điềm hỏi Thẩm Thời Khanh.

Dù sao thì cái nguyên do nhân viên đánh tráo này lộ rõ vẻ giả dối, cô không thể tin được.

Thẩm Thời Khanh cầm điện thoại di động lên, tiện tay gọi một cuộc điện thoại: “Vây chúng ta liền đến hiện trường đi?”

Phó Điềm Điềm quan sát anh, cuối cùng nháy mắt: “Xem kịch à?”

Thẩm Thời Khanh gật đầu: “Quan hệ xã hội tốt, âm mưu quỷ kế cũng không tệ, nhưng đứng trước thực lực lớn thì vô dụng thôi.”

Anh vuốt tóc cô: “Buổi chiều em sẽ biết.”

Thực ra loại cửa hàng này không đáng để Thẩm Thời Khanh phải để mắt tới, nhưng chúng dám khi dễ Phó Điềm Điềm thì anh không ngại bản tay mà diệt tận gốc.

Phó Điềm Điềm hoàn toàn tin tưởng lời nói của Thẩm Thời Khanh, một mực cầm điện thoại đợi kịch hay. Con người long lanh chờ người gặp xui xẻo kia làm cho anh có chút buồn cười

Hai giờ chiều, quả nhiên đoán ra được cảnh sát truy ra một kho lớn toàn hàng lậu các thương hiệu lớn, trừ đồ nhái Thẩm gia còn có các nhãn hiệu khác, không ai dám nghĩ bọn hắc dám làm như vậy.

Trừ kho hàng này, cảnh sát còn tìm hiểu nguồn gốc mấy chục đầu dây chuyên sản xuất hàng nhái lại các nhãn mác cao cấp. Bọn hắc căn bản không phải chỉ là một cửa tiệm, mà còn là một đội rất lớn. Tin tức mới phát lên, hóa ra không phải trước đây không có người bị lừa gạt, nhưng những người này đều bị chủ quán cho điều kiện tốt mà kín miệng, hơn nữa bọn hắc còn mua được người phụ trách chuyện nguyên lai, căn bản không sợ sệt gì.

Bọn người này không hắc làm lậu toàn bộ, bọn hắc còn có con đường mua hàng chính hãng trộn lẫn với đồ lậu, sung sướng nhìn khách hàng cắn câu. Phó Điềm Điềm nếu tự mình đi mua, có thể khẳng định mua được hàng chính hãng.

Chủ quán buổi sáng mới ra tuyên bố, buổi chiều liền không góc nổi đầu lên. Cảnh sát đuổi tới kịp thời, bọn trong tiệm xác thực bày ra toàn bộ đồ chính hãng, con đường cung cấp đều có, vốn cho rằng làm nhái vậy chỉ là nhất thời, không ngờ tới hàng ổ đều bị bung ra ánh sáng.

Phó Điềm Điềm nhìn thấy tin tức thì an tâm, nhất là khi những người kia bị cảnh sát mang đi, lập tức lồng ngực trở nên dễ chịu, thế giới đều trở nên sáng sủa.

“Em có được tính là vì anh vẫn hồi tổn thất?” Phó Điềm Điềm tranh công đạo.

“Đúng rồi.” Thẩm Thời Khanh cười nói. “Lão nương không ngừng cố gắng.”

Phó Điềm Điềm lập tức nở nụ cười, mặt mày cong cong, giống như có vô số vì sao ở trên khuôn mặt cô mà tránh đông.

Đã sắp đến thời gian cùng Chung gia ước định ăn với nhau bữa cơm, có lẽ cô nên đến.

Phó Điềm Điềm đã thay xong quần áo, lúc đầu nghe chị Vương đem thân mình quần thật nhiều, cuối cùng đừng nói khiến cho Thẩm Thời Khanh một lời khó nói hết, ngay cả cô cũng không thể chịu nổi cách ăn mặc như tu sĩ này, cuối cùng quyết định mặc mộ bộ tương đối bình thường.

Đến đây thì chị Vương triệt để bị cô cho vào danh sách đen.

So với chị Vương không đáng tin cậy thì quản gia thật đáng tin cậy, chẳng những bắt mọi người đều chuẩn bị lễ vật, còn cẩn thận viết trên mỗi túi tặng quà một dang tự, tránh để Phó Điềm Điềm tính sai.

Mà mặc kệ Phó Điềm Điềm hỏi vấn đề gì, quản gia đều có thể đối đáp trôi chảy, Phó Điềm Điềm hiếu kì nói: “Quản gia năm nay bao nhiêu tuổi?”

Thẩm Thời Khanh: “Bốn mươi ba.”

“Oa, chị Vương vừa vặn đầu bốn ...”

“Có lão bà có hài tử, chị Vương không thể được.” Thẩm Thời Khanh nói bổ sung.

“Không phải.” Phó Điềm Điềm phát tay. “Em không có ý định làm mai mối.”

Phó Điềm Điềm cùng Thẩm Thời Khanh lên xe, Phó Điềm Điềm liền bấm điện thoại gọi cho chị Vương, đem sự ưu tú của quản gia ra nói, trọng điểm là vấn đề tuổi tác.

Chị Vương: “Phó Điềm Điềm, em có ý tứ gì? Muốn giới thiệu cho chị đôi tượng này à? Không được, chị không có dự định kết hôn.”

“Chị suy nghĩ nhiều rồi.” Phó Điềm Điềm giương lông mày lên. “Em là muốn nói cho chị, hai người đều ở đầu bốn mươi tuổi, quản gia cũng không lớn hơn chị mấy, làm sau lại chênh lệch lớn như vậy. Chị có phải nên tỉnh táo một chút?”

Chị Vương tự mình đa tình: “...” Ta hận!!

Tác giả có lời muốn nói: Phi thường cảm tạ, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!

-----oOo-----

Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 60

Editor: Rain

Beta-er: Quân

Phó Điềm Điềm đưa giỡn chị Vương xong, mặt mày hớn hở mà cúp điện thoại, Thẩm Thời Khanh chỉ cảm thấy sao bạn gái mình có thể đáng yêu như vậy chứ.

Bởi vì Thẩm Thời Khanh muốn dẫn người đến đây, hôm nay từ trên xuống dưới Chung gia, cả trường bồi lẫn văn bồi đều đến đông đủ. Phó Điềm Điềm vốn có chút căng thẳng, Chung gia người ta là đại gia, bình thường loại gia đình này đều nhiều quy củ, người cũng rất kiêu ngạo, Thẩm Thời Khanh an ủi cô: “Không cần lo lắng, mọi người đều sẽ thích em.”

Phó Điềm Điềm không để trong lòng lời an ủi này của hấn, xuống xe cùng với Thẩm Thời Khanh, đến nhà chính Chung gia.

Mới vừa đi vào, Phó Điềm Điềm liền có chút kinh sợ, bởi vì thực sự có quá nhiều người, phòng ở Chung gia rất lớn, phòng khách rộng lớn, chính vì chỗ này rộng lớn như vậy thế nên mới có nhiều người ngồi. Thẩm Thời Khanh cũng có chút bất ngờ, nhưng mà chỉ hơi nhướng mày đã nắm tay Phó Điềm Điềm đi vào, trực tiếp đi tới trước mặt ông bà ngoại mình.

Phó Điềm Điềm nghe Thẩm Thời Khanh giới thiệu, ngoan ngoãn gọi người, sau đó đưa lên quà tặng.

Năm nay Chung lão gia tử đã gần 70, nhưng tinh thần khỏe mạnh, con người cũng rất hòa ái. Chung lão phu nhân thoạt nhìn còn trẻ hơn, cho dù có nếp nhăn trên mặt nhưng vẫn là một lão thái thái chỗ nào cần đẹp thì rất đẹp. Chung lão phu nhân vô cùng vui vẻ nhận quà tặng, lại bảo người hầu đem lên lễ gặp mặt mà bà đã chuẩn bị tốt cho Phó Điềm Điềm.

Giống như Thẩm Thời Khanh đã nói, hoàn toàn không có ai muốn làm khó cô, hoặc là nói, hoàn toàn không có ai dám khó xử cô. Thậm chí lúc có vài người nhìn thấy cô, trên mặt còn tỏ vẻ lấy lòng. Nhưng mà những người này đều là dòng bên của Chung gia, nghe nói Thẩm Thời Khanh muốn tới Chung gia mới mặt dày mày dạn đến đây.

Lúc này Phó Điềm Điềm mới rõ ràng ý thức được bạn trai mình là ai, hấn là người nắm quyền Thẩm gia, nhân vật trong truyền thuyết, nhớ lúc trước, vào lần đầu tiên cô gặp Thẩm Thời Thì cũng nơm nớp lo sợ, mà Thẩm Thời Khanh lại càng khiến người ta phải nhìn lên hơn so với Thẩm Thời Thì.

Bởi vì hấn đủ cường đại, cho nên dù người đứng cạnh hấn là ai thì người khác vốn dĩ không có quyền xen vào, thậm chí chỉ biết nỗ lực lấy lòng cô.

Thẩm Thời Khanh có ba anh họ, một em họ, em họ tên Chung Di, cũng là cô gái duy nhất trong thế hệ này của Chung gia, nhận được trăm ngàn sủng ái ở trên người, bây giờ đang học cao trung.

Theo lời Thẩm Thời Khanh, em gái nhỏ này là một cái nhan khổng, ai lớn lên đẹp liền thích người đó, cũng là fans của Phó Điềm Điềm.

“Có phải em nên cảm thấy kiêu ngạo không?” Phó Điềm Điềm hỏi.

Thẩm Thời Khanh giơ tay gõ đầu cô một chút: “Được con bé đó thích thì có gì mà kiêu ngạo, được anh thích mới đáng kiêu ngạo.”

Phó Điềm Điềm thè lưỡi.

Khi nói chuyện, fans của cô đã đi tới, cầm một tấm poster rất lớn trên tay. Phó Điềm Điềm phát hiện em gái nhỏ này đúng là fans của mình thật, cũng đã tham gia không ít hoạt động, tuy rằng trước kia không nổi danh lắm, nhưng Phó Điềm Điềm vẫn thấy cô ấy rất quen mắt.

“Lần này em mang theo nhiệm vụ đến.” Chung Di mở poster ra: “Em phải làm fans cp đầu tiên chụp được ảnh chung của cp Điềm Bạch trên cả mạng xã hội.”

Nói xong mắt trông mong nhìn Phó Điềm Điềm: “Có được không?”

Phó Điềm Điềm không từ chối, vốn định cùng chụp ảnh chung với cô ấy, ai biết cô ấy đã tự mình tránh ra: “Không được không được, anh họ cùng chị dâu thịnh thế mỹ nhan chụp ảnh chung, sao em có thể chụp cùng được, thế không phải phá hư mỹ cảm sao, sẽ bị fans cp khác phun chết.”

Phó Điềm Điềm cùng Thẩm Thời Khanh bị cô ấy tóm được chụp vài tấm ảnh, rồi cô ấy lại muốn làm fans cp Điềm Bạch duy nhất trong cộng đồng mạng được ký tên, bộ dáng hạnh phúc đến suýt ngất đi khoe với bạn bè của mình.

Hai cậu của Thẩm Thời Khanh đều bận rộn công việc, ăn xong cơm trưa liền vội vàng tới xin lỗi rồi tạm biệt với Phó Điềm Điềm. Vài người anh họ cũng chạy trốn rất nhanh, nghe nói là vào lúc Thẩm Thời Khanh ở Hoàng Đình, bọn họ đã đi qua đùa giỡn khuyết điểm của A Bạch, rồi bị A Bạch dạy dỗ một trận ở đó.

Ba người anh họ cũng không biết Thẩm Thời Khanh muốn làm cái gì ở Hoàng Đình, nhưng mà trước đó nhận được sự đón tiếp của hắn, muốn sau này nếu bọn họ nhìn thấy hắn thì hãy coi như không quen biết. Bọn họ biết em họ này của mình đã có nhiều tâm tư từ nhỏ, cho nên đã thực sự làm như không quen biết mà đùa giỡn một chút, rồi bị Thẩm Thời Khanh đánh đến hoài nghi cuộc đời, bây giờ nhìn thấy hắn đã cảm thấy xương cốt đau rồi. Sau khi Tiết Liên biết chuyện này, còn sợ bọn họ đến gây phiền phức, ai biết ba nhân vật có uy tín danh dự ở Kinh thị chẳng những không tới gây phiền phức, còn tặng một đồng lễ vật xa xỉ tới xin lỗi, làm Tiết Liên càng thêm chắc chắn là A Bạch rất có địa vị.

Cơm nước xong, Chung gia đã uyển chuyển đuổi đi đám người dòng bên dụng tâm kín đáo kia, các anh họ cũng sôi nổi chạy trốn, Chung gia mới rút cuộc yên tĩnh lại.

Thẩm Thời Khanh chơi cờ cùng ông ngoại ở thư phòng, Phó Diễm Diễm thì nghe bà ngoại cùng hai người mợ kể lại chuyện trước kia của Thẩm Thời Khanh. Lúc rời khỏi, tất cả túi lớn túi nhỏ trên người đều là quà mọi người cho.

Trước khi gặp được Thẩm Thời Khanh, Phó Diễm Diễm vẫn luôn cảm thấy bản thân rất có tiền, cô chính là minh tinh đã từng lên bảng đại gia, cuộc sống trôi qua rất thoải mái, kết quả đến Chung gia một chuyến, mới phát hiện bản thân thật nghèo.

Bên trong một cái hộp bà ngoại tùy ý đưa cho cô vậy mà lại là đế vương lục cực phẩm, còn có hoa tai mà mợ cho là trang sức đẳng cấp cao, mang tất cả ra ngoài cũng có thể mua được một cái nhà.

“Thích?” Thẩm Thời Khanh hỏi.

Phó Diễm Diễm gật đầu, lại lắc đầu: “Quá quý giá, bây giờ em trả lại có kịp không?”

Lần đầu tiên Phó Diễm Diễm gặp người lớn trong nhà, trước khi đi Thẩm Thời Khanh đã nói với cô là quà trưởng bối cho cô cứ nhận là được, cô cũng nghe lời nhận lấy, bởi vì là hộp trang sức, Phó Diễm Diễm không nghĩ tới mọi người lại hào phóng như vậy, bên trong vậy mà là một cái lại một cái nhà đó.

Thẩm Thời Khanh cười một chút: “Nhận quà này thì em chính là vợ của cháu ngoại Chung gia, em cảm thấy anh sẽ cho em trả lại sao?”

Không đợi Phó Diễm Diễm kịp phản ứng lại, Thẩm Thời Khanh đã nói với tài xế đằng trước: “Đến ngân hàng Thẩm thị.”

“Đến ngân hàng làm gì?”

Thẩm Thời Khanh lại cười một chút, cả người đều vì nụ cười này mà đắm chìm trong một tầng ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt: “Đương nhiên là đi lấy... sính lễ.”

Là một người đại diện phát ngôn của nhãn hiệu trang sức quốc tế, Phó Diễm Diễm cảm thấy bản thân hẳn là đã gặp qua nhiều mặt của xã hội, cho đến khi Thẩm Thời Khanh mở ra một loạt két sắt, lấy đồ vật ở bên trong đặt trước mặt cô.

Mỗi két sắt đều là một bộ trang sức hoàn chỉnh, mà ở trước mặt cô có khoảng mấy chục cái két sắt, cái này chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Lúc Thảm Thời Khanh còn là A Bạch vẫn luôn cố chấp mua đá quý cho cô, bây giờ biến thành Thảm Thời Khanh thì lại càng làm nghiêm trọng hơn.

“Nhà anh thật sự không phải là buôn bán trang sức đây chứ?” Phó Diềm Diềm không nhịn được hỏi.

“Đây là trang sức mẹ anh cất, để cho con dâu tương lai của bà.” Thảm Thời Khanh lấy lên một cái vòng cổ trong đó đeo lên cổ của Phó Diềm Diềm:

“Ánh mắt của mẹ anh cũng không tệ lắm.”

Phó Diềm Diềm: “.....”

Cái anh cầm trên tay chính là thứ Jason đại sư không xuất bản nữa đó, là cái loại mang ra ngoài sẽ bị người ta tranh đoạt, trong mắt anh chỉ là cũng không tệ lắm?

“Thích không?” Thảm Thời Khanh lại hỏi.

“Thật ra anh không cần đưa em đá quý.....”

Cô còn chưa nói xong đã bị Thảm Thời Khanh ngắt lời: “Không phải không cần dùng, mà là em có thích không, chỉ cần là em thích, anh sẽ tặng cho em. Hay là em cảm thấy, ngay cả quà bạn trai em cũng không tặng nổi?”

“Không phải sinh lễ sao?” Phó Diềm Diềm buột miệng thốt ra.

Nhưng mà sau khi nói ra Phó Diềm Diềm liền hận không thể cắn lưỡi mình, cô đang nói cái gì vậy! Nghe như thể cô gấp không chờ nổi muốn gả mình ra ngoài ấy, tuyệt đối không phải như vậy.

“Ừm, vậy là sinh lễ.” Thảm Thời Khanh đến gần cô, chống trán lên trán cô: “Diềm Diềm, anh thích em, muốn đem đồ tốt nhất trên thế gian cho em, sau này anh cũng sẽ cho em hôn lễ tốt nhất, nỗ lực làm một người chồng tốt nhất, em nguyện ý cho anh cơ hội không?”

Phó Diềm Diềm ngẩng đầu, nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt Thảm Thời Khanh, trái tim cô dường như nóng lên một chút, cô có tài đức gì chứ, có thể được hắn nhìn với con mắt khác.

“Nhưng mà.....Em, em không biết mình có thể trở thành một người vợ tốt không nữa, em.....”

Phó Diềm Diềm còn chưa nói xong đã được Thảm Thời Khanh hôn lên:

“Đương nhiên em sẽ làm được.”

Ở trong lòng hắn, chỉ cần vợ là cô thì chính là người vợ tốt nhất.

Nếu lúc này có người tiến vào, liền sẽ thấy một màn khiến người ta há hốc mồm kinh ngạc, xung quanh bày châu báu đầy đất, mỗi một bộ đều có giá trị trên trời, mà ở chính giữa có một đôi nam nữ chuyên chú hôn môi, như thể đồ vật trên mặt đất chính là cỏ rác vậy, hoàn toàn không đáng để bọn họ quan tâm tới.

Đương nhiên, có bảo tiêu canh giữ bên ngoài, không ai có thể tiến vào.

Sau khi đi một chuyến đến Chung gia, Phó Điềm Điềm liền biến từ bạn gái của Thẩm Thời Khanh thành vị hôn thê của hắn.

Phó Điềm Điềm có cha mẹ nhưng so với không có cũng chẳng khác lắm, ngay cả phí sinh hoạt Phó Sanh gửi cho cô cũng bị cô gửi trả lại sau khi bản thân có thể tự kiếm tiền. Còn cha mẹ của Thẩm Thời Khanh đều đã không còn nữa, những người khác ở Thẩm gia trải qua mấy lần biến cố, bây giờ dường như đều rất sợ đứa cháu trai này, hoàn toàn không có ai dám xen vào chuyện của Thẩm Thời Khanh.

Cho nên đối với chuyện quan hệ của cô và Thẩm Thời Khanh thăng cấp, Phó Điềm Điềm cũng không nhận thấy có cái gì thay đổi, ngoại trừ tay trái của cô bị Thẩm Thời Khanh đeo vào một chiếc nhẫn.

Nhưng mà Phó Điềm Điềm bình tĩnh cũng không có nghĩa là những người khác sẽ bình tĩnh, ví dụ như chị Vương.

Lúc này Phó Điềm Điềm đang ở trên đường đi thử kính, thử kính chính là phim mới của đạo diễn Ellen. Bởi vì lấy Hoa quốc làm bối cảnh lịch sử, Ellen cùng trợ lý của hắn liền trực tiếp đến Hoa quốc.

Chị Vương nhìn chằm chằm trái phải nhẫn trên tay Phó Điềm Điềm, cuối cùng cảm thán: “Ai, heo nhà mình rốt cuộc cũng đi ăn mất cái trứng thủy linh linh nhà người ta rồi.”

“Này, chị có ý gì đó?” Phó Điềm Điềm không vui.

“Em so sánh với Thẩm Thời Khanh thì chắc chắn Thẩm Thời Khanh là cái trứng, còn là viên ngọc cái trứng.”

“Đúng thế.” Phó Điềm Điềm rất kiêu ngạo đón nhận cái lý luận này.

Chị Vương: “.....” Quá không có tiền đề.

Sau khi náo loạn, chị Vương vẫn thiệt tình thật lòng mà nói một câu: “Chúc mừng nha.”

Phó Điềm Điềm thản nhiên tiếp nhận lời chúc phúc của chị Vương.

Chị Vương lại hỏi: “Vậy hai người định khi nào cử hành hôn lễ?”

Phó Điềm Điềm suy nghĩ một chút: “Ít nhất chờ đến khi em đạt được giải ảnh hậu đi.”

Chị Vương luôn nhớ an ủi: “Điềm Điềm nhà chị quả nhiên là hình mẫu phụ nữ sự nghiệp, không hổ là nghệ sĩ mà chị dẫn dắt.”

Vì thế Phó Điềm Điềm nhú mi, nói: “Lần này thử kính em nhất định phải thành công, ảnh hậu em cũng nhất định phải giành được, trong lúc đó em phải đi đóng phim, em không có thời gian kết hôn nha.”

Chị Vương: “.....”

Phó Điềm Điềm, em không dỗi chị một ngày liền ngứa da đúng không. Đáng tiếc trước kia chị Vương cũng không dỗi được với Phó Điềm Điềm, bây giờ Phó Điềm Điềm có Thẩm Thời Khanh chống lưng, chị Vương càng không thể dỗi cô được.

Nhưng mà là nghệ sĩ mà mình dẫn dắt, quỳ cũng chỉ có thể dẫn đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Thời Khanh (A Bạch): Trảm mê với việc tặng Điềm Điềm đá quý.

Truyện đang dần tiến đến kết thúc.

-----oOo-----

Chương 61

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 61

Editor: Ngọc

Beta-er: Duy

Buổi thử vai đối với Phó Điềm Điềm diễn ra khá thuận lợi, Ellen vốn dĩ đã vừa ý cô, nên việc thử vai cũng chỉ là biểu diễn trên sân khấu, chỉ cần Phó Điềm Điềm không phạm sai lầm thì vai nữ chính đương nhiên sẽ là của cô. Cho nên, với khả năng vượt xa người thường của Phó Điềm Điềm, cô dễ dàng nhận được vai.

Ellen không phải là lần đầu tiên tới Hoa Quốc, nhưng những lần trước đến đều vì công việc, thế nên chưa dạo qua Kinh Thị bao giờ. Chị Vương dẫn đầu xung phong nhận việc hướng dẫn viên du lịch.

Thẩm Thời Khanh cũng vì công việc nên đến L Quốc một chuyến.

Phó Điềm Điềm quyết định lái xe trở về nhà.

Trong biệt thự, các fans quả nhiên gửi tặng rất nhiều thức ăn cho chó và mèo. Ở giữa đống quà tặng của fans còn có đồ vật mà Hàn Mai Mai đặc biệt gửi cho cô.

Phó Điềm Điềm mở gói đồ đó ra, bên trong chỉ có một tờ giấy. Đây chính là bức “thư tình” lúc trước Hàn Mai Mai dùng để vu hãm cô và Vinh Viễn Quang.

Tuy rằng đã năm năm trôi qua nhưng tờ giấy này vẫn còn nguyên vẹn không bị hư hại gì, Hàn Mai Mai chắc hẳn đã cất giữ nó rất cẩn thận. Nội dung trên tờ giấy quả thực là do Phó Điềm Điềm viết. Lúc trước khi đọc

được những câu thơ này, cô cảm thấy rất hay nên đã sao chép lại, tay vừa viết trong đầu vừa liên tưởng đến khuôn mặt đó.

Phó Điềm Điềm có chút hoảng loạn, cảm giác như những bí mật thâm kín nhất nơi sâu thẳm trong nội tâm bị moi ra, vì thế cô vò mạnh rồi ném tờ giấy đó xuống đất, vội vàng chạy ra ngoài.

Không ngờ rằng bọn họ thế mà lại có thể ở bên nhau.

Lúc ấy trong lòng cô không hề có cảm tình gì với kiểu người như Thẩm Thời Khanh.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Phó Nham ra thì không còn người nào thực lòng đối xử tốt với cô, thế nên tính cảnh giác của cô rất cao. Nếu một người đối xử với cô quá tốt, cô nhất định sẽ nghi ngờ, rồi quy người đó về loại nội tâm thâm độc, chắc chắn là người xấu.

Phó Điềm Điềm nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, giật giật ngón tay, không nhận được mà mỉm cười. Sau đó lấy điện thoại nhắn cho Thẩm Thời Khanh đang ở L Quốc: “Anh ơi.”

Chỉ là nhắn cho hắn một tin nhưng trong lòng cô lại có vô vàn từ ngữ, không biết nên nói gì mới đúng.

L Quốc cách Hoa Quốc sáu tiếng đồng hồ, bên phía Phó Điềm Điềm đang là buổi tối, còn bên Thẩm Thời Khanh lại đang là buổi sáng. Hắn vừa mới ăn sáng xong, đang chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhìn thấy tin nhắn của Phó Điềm Điềm, cả người Thẩm Thời Khanh liền trở nên ôn nhu, hắn trả lời ngay lập tức: “Nhớ anh à?”

Vốn tưởng rằng Phó Điềm Điềm sẽ không thừa nhận nhưng cô lại nhắn: “Ừm.”

“Anh dậy chưa?”

“Anh chuẩn bị ra ngoài.”

Phó Điềm Điềm trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi: “Anh ở bên kia có nhận chuyển phát nhanh không?”

Thẩm Thời Khanh còn chưa kịp trả lời, Phó Điềm Điềm lại nói: “Em chuẩn bị gửi chính mình qua đây, anh có nhận không?”

Chuyển phát nhanh qua đường hàng không quả thực rất nhanh. Buổi chiều Phó Điềm Điềm xuất phát thì đến lúc chạng vạng cô đã có mặt tại sân bay bên L Quốc.

Phó Điềm Điềm đến một mình, cô mang khẩu trang và đeo kính râm, tuy rằng đã cố để không gây chú ý nhưng vẫn có một số người đến từ Hoa Quốc nhận ra cô.

Bọn họ không có ai đến quấy rầy cô, chỉ đứng từ xa chụp ảnh. Mặc dù có nhiều người kích động khi thấy Phó Điềm Điềm, nhưng cũng ý thức được mục đích của cô khi xuất hiện ở L Quốc.

Có vài người đi theo Phó Điềm Điềm ra ngoài, xa xa thấy được Thẩm Thời Khanh đến đón cô.

Mối quan hệ của Phó Điềm Điềm và Thẩm Thời Khanh đã được công khai. Tuy rằng chuyện về hai người không ít, nhưng trừ tiệc tối Nguyên Đán lần đó, bọn họ đều không xuất hiện cùng một khung hình, tiệc tối hôm đó hai người lại còn giả vờ không quen biết.

Lần này rốt cuộc thấy được hai người cùng xuất hiện ở sân bay, Phó Điềm Điềm không ngại xa xôi từ Hoa Quốc bay đến khiến nhiều người được tận mắt chứng kiến, thỏa mãn sự tò mò.

Phó Điềm Điềm vừa ra tới liền thấy Thẩm Thời Khanh, cô đi đến trước mặt hắn, nghịch ngợm chớp chớp mắt: “Xin hỏi đây là Thẩm tiên sinh đúng không?”

“Ừm.” Thẩm Thời Khanh phối hợp nói.

“Đây là chuyến phát nhanh từ Hoa Quốc, mời ký nhận.” Phó Điềm Điềm ngửa đầu.

Thẩm Thời Khanh kéo khẩu trang của cô xuống, trực tiếp hôn một cái: “Đã ký nhận xong, anh sẽ không khách khí mà ôm chuyến phát nhanh về nhà đâu đấy.”

Mặt Phó Điềm Điềm đỏ lên, nhưng vẫn kiên cường đóng kịch tiếp: “Công ty chuyển phát nhanh có điều lệ, một khi đã ký nhận thì không được đòi trả đâu đấy.”

“Được, về sau em thuộc quyền sở hữu của anh.”

Thẩm Thời Khanh nắm tay cô đi ra ngoài, vệ sĩ đi theo bên cạnh mở đường. Máy cô gái đi theo Phó Điềm Điềm kích thích muốn xỉu, bọn họ chẳng những được thấy Phó Điềm Điềm ngàn dặm xa xôi đi tìm chồng mà còn chụp được cảnh hai người hôn nhau. Hai người này như thế là muốn lên hotsearch đây mà.

Cho nên Phó Điềm Điềm vừa được Thẩm Thời Khanh đưa về nhà thì toàn bộ cư dân mạng Hoa Quốc đều biết cô đến L Quốc tìm Thẩm Thời Khanh, cảnh hôn nhau ở sân bay cũng bị truyền ra.

Phó Điềm Điềm và Thẩm Thời Khanh biết phía sau có người chụp ảnh bọn họ, nhưng hai người đều cảm thấy không vấn đề gì. Dù sao thì hiện tại mọi người đều đã biết bọn họ đang yêu nhau, không có gì để che giấu cả.

Nhưng lần này cư dân mạng không những ăn cầu lương mà còn phát hiện nhẫn đeo trên tay hai người. Đây là cặp đôi vừa mới công khai cách đây không lâu, thế nhưng bọn họ đã đính hôn rồi.

Có người nói, Phó Diễm Diễm là một người đáng ngưỡng mộ, Thẩm Thời Khanh vừa có nhan sắc, tiền tài, lại vừa có địa vị, mẫu chốt ở đây là hẳn rất yêu thương cô.

Lại có người khác nói, Phó Diễm Diễm cũng không thua kém, lớn lên xinh đẹp, trình độ giáo dục tốt, kĩ thuật diễn cũng rất đỉnh. Người như thế ai mà không muốn cưới về nhà.

Cặp đôi này hàng ngày đều có cầu lương cho cầu độc thân ăn, bọn họ đã ăn đến ngấy luôn rồi.

Đương nhiên cũng có không ít người phản đối, nhưng bộ phận này rất “trẻ trâu”, khiến nhóm Diễm Chanh cũng lười phản biện.

Thẩm Thời Khanh hiện tại đang sống trong một lâu đài cổ gần công ty, lâu đài này có lịch sử lâu đời, người bình thường căn bản không mua nổi, người có tiền lại chưa chắc đã mua được. Thế mà Thẩm gia lại có thể biến nó thành tài sản riêng.

Phó Diễm Diễm được Thẩm Thời Khanh dẫn vào, vốn dĩ cho rằng sẽ được diện kiến trưởng bối của Thẩm gia, cô còn đang vân vân suy nghĩ bản thân chưa chuẩn bị quà tặng gì cả, thật lẽ thì làm sao bây giờ? Không ngờ rằng bên trong hoàn toàn không có người của Thẩm gia mà chỉ toàn là thân tín với Thẩm Thời Khanh. “Em muốn đi ngủ hay lót dạ trước đã?” Thẩm Thời Khanh nói.

“VẬY CÒN ANH?”

“Ừm...” Thẩm Thời Khanh làm bộ dáng suy tư, ánh mắt dừng trên người Phó Diễm Diễm, sau đó nhướn mày, có thể nhìn thấy rõ ý cười từ trong ánh mắt đó, “Không phải bây giờ anh nên xem thử gói hàng chuyển phát nhanh sao?”

Ban đầu Phó Diễm Diễm vẫn chưa hiểu ý tứ của hắn, sau đó ngẫm lại thì khuôn mặt ngây thơ của cô trong tức khắc liền đỏ như quả cà chua, cô mắng: “LƯU MANH.”

Nhưng Thẩm Thời Khanh cũng không thật sự xem thử gói hàng mà cho cô ăn trước, sau đó hắn đưa cô đi tắm rồi nghỉ ngơi. Còn bản thân thì xử lý hết công việc của ngày hôm nay.

Lúc trở lại phòng thì trăng đã lên cao, Phó Diễm Diễm giống như một chú mèo nhỏ cuộn tròn lại nằm trên giường, chặn bị cô quấn thành một khối.

Phó Điềm Điềm ngủ rất yên tĩnh, lông mi dài, hai má tròn tròn khiến người khác nhìn không được mà muốn cắn một cái.

Thẩm Thời Khanh giúp cô chỉnh chăn lại. Hắn vào phòng tắm đánh răng xong thì chui vào chăn, kéo Phó Điềm Điềm vào lòng ngực.

Phó Điềm Điềm ngủ đến mơ mơ màng màng, nghe thấy động tĩnh thì mở mắt, cô nhìn thấy Thẩm Thời Khanh liền đoán rằng đang nằm trong lòng ngực của hắn nên lại thoải mái ngủ thiếp đi.

Thẩm Thời Khanh trở về liền ngay lập tức phải xử lý công việc, không có nhiều thời gian để chăm sóc Phó Điềm Điềm. Cô cũng không phải là người không hiểu chuyện, vốn dĩ Thẩm Thời Khanh định đến tối sẽ cùng cô ra ngoài, không ngờ Phó Điềm Điềm cơm nước xong đã ra ngoài trước, nói rằng muốn đi dạo.

Thẩm Thời Khanh hiểu ý tứ của Phó Điềm Điềm, cô không muốn vì bản thân đến đây mà quấy rầy hắn làm việc. Thẩm Thời Khanh đành phải chiều theo ý cô, hắn cho người theo bảo vệ cô, còn mình thì vội vàng đi giải quyết những công việc còn lại.

Phó Điềm Điềm quả thực không muốn Thẩm Thời Khanh quá lo lắng cho mình, cũng không muốn làm phiền hắn làm việc, nhưng mà cô cũng không có hứng thú đi dạo quanh L Quốc.

Ở đây người biết đến cô không nhiều. Tuy rằng tin tức của cô và Thẩm Thời Khanh đã được lan truyền bốn phương tám hướng, nhưng cũng giống như cô khi nhìn thấy người phương Tây ai nấy đều giống nhau, thì người phương Tây nhìn người Châu Á cũng như thế. Vì thế trừ một số người Hoa Quốc thì đa phần mọi người ở đây không nhận ra cô, cô cũng không cần giống như bên Hoa Quốc không thể ra ngoài.

Những địa điểm nổi tiếng nhất chính là những địa điểm mà cô đã đến để quay chương trình “Người thừa kế”. Bây giờ cô không có hứng thú để tham quan nên cho tài xế lái xe đến khu trung tâm mua sắm thịnh nhất.

Chị Vương gọi đến đúng lúc trên tay Phó Điềm Điềm đã có chục cái túi lớn bé khác nhau, nhiều hơn người bình thường gấp mấy lần, đa số là mua cho Thẩm Thời Khanh, của cô chỉ chiếm một số ít.

Tuy rằng áo quần của Thẩm Thời Khanh đều có người chuẩn bị, nhưng mỗi khi Phó Điềm Điềm nhìn thấy trang phục dành cho nam thì liền không nhìn được muốn mua, hơn nữa khi mua xong còn có cảm giác thành tựu.

Tiếng chị Vương càu nhàu bên kia điện thoại: “Phó Điềm Điềm, em thật sự đi L Quốc à? Em quên rằng còn có thông cáo sao?”

“Em biết chứ, mai em sẽ quay về.”

Chị Vương nghe vậy thì yên tâm hơn một chút, nhưng vẫn trách móc, “Em hiện tại có bạn trai nên quên đi người đại diện này rồi đúng không? Muốn biết hành tung của em thì chị phải mò lên hotsearch mới biết đấy.”

“Em không phải là vì chị sao?” Phó Diễm Diễm cầm ly cà phê trong tay, “Chẳng lẽ chị muốn em gọi báo chị chuyện em đến tìm bạn trai? Vậy là chị muốn em ở trước mặt chị phát câu lương?”

Chị Vương: “...”

Em phát câu lương cái rắm.

Em phát câu lương thì trên đời này không tồn tại loại câu lương đó.

Chị Vương gọi điện đến để nhắc nhở cô đừng quên công việc, nghe Phó Diễm Diễm đảm bảo xong liền tắt máy.

Phó Diễm Diễm có một thông cáo của ngày mai, vì sự chênh lệch thời gian giữa hai nước nên muộn nhất là ngày mai cô phải trở về. Cũng may là công việc của Thẩm Thời Khanh sắp hoàn thành nên hai người có thể trở về cùng nhau.

Hai người về đến nhà không lâu thì Phó Diễm Diễm đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại không tưởng.

-----oOo-----

Chương 62

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 62

Editor: Yuki

Beta-er: Duy

Số điện thoại riêng của Phó Diễm Diễm có rất ít người biết, người biết đều là người quen, vì thế khi nhìn thấy số điện thoại xa lạ, Phó Diễm Diễm không định trả lời. Nhưng người gọi rất kiên trì, trước kia cô từng gặp qua những người khác gọi tới nói chuyện hợp tác, vì thế khi chuông điện thoại vang lên lần hai, Phó Diễm Diễm đã nhận cuộc gọi.

“Alo, xin chào, xin hỏi đầu dây bên kia có phải là Phó Diễm Diễm không?”

“Xin hỏi bác là ai vậy?”

“Diễm Diễm, đúng là con rồi, mẹ đây.”

“Hà?”

Phó Diễm Diễm ngồi trong phòng khách, người phục vụ đến đưa đồ uống cho cô, thỉnh thoảng lén nhìn một cái, thấy Phó Diễm Diễm nhìn lại, người nọ mặt đỏ lên nhanh chóng đi ra ngoài.

Tổng phu nhân ngồi phía đối diện mang theo một đứa bé trai, nhìn qua tầm tám tuổi, dáng vẻ đáng yêu xinh xắn, có vẻ là tiểu thiếu gia có cuộc sống giàu sang, ánh mắt nó lúc nhìn Phó Diễm Diễm tràn đầy vẻ thù hận. Nhờ Tổng phu nhân nhiều lần nhắc nhở, nó mới miễn cưỡng gọi Phó Diễm Diễm là “chị”.

Phó Diễm Diễm nhú mày, không trả lời.

“Thiên Thiên, ra ngoài chơi đi.”

Tổng phu nhân dặn dò nó vài câu, sau đó gọi bảo mẫu đưa nó ra ngoài. Sau khi đứa bé kia rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Phó Diễm Diễm và Tổng phu nhân.

“Không biết phu nhân tìm tôi có việc gì?” Phó Diễm Diễm vừa uống nước vừa ung dung nhìn người phụ nữ cùng huyết thống ngồi đối diện.

Tổng phu nhân có vẻ hơi xấu hổ: “Diễm Diễm, con nhất định phải nói chuyện như thế với mẹ sao?”

“Ồ? Sao tôi lại không biết mình còn có một người mẹ nhỉ.”

Tổng phu nhân không biết nên nói cái gì, chỉ biết lúng túng cúi đầu nhấp một ngụm trà nóng. Bà biết vòng vo với Phó Diễm Diễm không có tác dụng, liền khôi phục tâm tình xong mới mở miệng lần nữa: “Diễm Diễm, không phải mẹ muốn làm phiền con, nhưng mẹ tới đường cùng rồi. Bố con bị bệnh nặng, không còn trụ được bao lâu nữa, mẹ cũng mất đi chỗ nương tựa, mà những người khác lại muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết...”

Phó Diễm Diễm cắt ngang mấy lời diễn thuyết tình cảm dạt dào này: “Bà làm gì mà khiến họ muốn đẩy bà vào chỗ chết?”

Tổng phu nhân vừa nghe cô hỏi, trong lòng như có thêm hi vọng, vội vàng nói tiếp: “Chồng của mẹ có một đứa con trai tên là Trì Cao, là con vợ trước của ông ấy, hẳn không vừa mắt chúng ta, chúng ta cô nhi quả mẫu, còn người kia lại có nhà ngoại hùng mạnh ủng hộ, mà Thiên Thiên chỉ mới tám tuổi.”

“Chẳng phải bây giờ bà nên để con trai bà tới trước giường bệnh của cha nó tận hiếu sao? Tìm tôi làm gì?”

“Trì Tấn đang hôn mê, hiện tại Trì gia đều do Trì Cao quản lý.” Tổng phu nhân kích động nắm lấy tay Phó Diễm Diễm, “Diễm Diễm, nếu con không giúp mẹ, mẹ và Thiên Thiên chắc chắn không còn đường sống, Trì Cao luôn

rất ghét hai mẹ con chúng ta. Thiên Thiên còn rất nhỏ, nó cũng là em trai của con mà.”

Phó Điềm Điềm đột nhiên thu tay về: “Thật xin lỗi, tôi chỉ có một đứa em trai là Phó Nham.”

Không nói đến em trai thì thôi, nhắc đến làm tức giận trong lòng Phó Điềm Điềm càng tăng thêm. Cô đứng lên: “Tổng phu nhân, nếu như bà còn chưa đủ rõ ràng về quan hệ giữa chúng ta, tôi xin nhắc lại một lần, tôi đúng là do bà sinh ra, tôi cũng rất cảm kích bà, để báo đáp, nếu sau này bà có lâm vào cảnh nghèo khổ, tôi sẽ theo luật pháp thực hiện nghĩa vụ phụng dưỡng bà, chi trả tiền sinh hoạt cơ bản của bà, trừ cái đó ra, chúng ta không còn liên quan.”

Phó Điềm Điềm đứng dậy đi ra ngoài, Tổng phu nhân định ngăn lại nhưng không theo kịp cô, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phó Điềm Điềm rời đi.

Phó Điềm Điềm đeo kính râm và khẩu trang vào, gió thổi trên người cô, khiến cô cảm thấy hơi lạnh. Chỉ là vừa mới cảm thấy lạnh, còn chưa kịp nhận ra, bản thân nhanh chóng được một người khác ôm lấy.

Cả người Phó Điềm Điềm bị Thẩm Thời Khanh ôm vào lòng ngực: “Sao ra ngoài lại ăn mặc như thế?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn, dù cao quý như Thẩm Thời Khanh nhưng trước gió rét cũng không khác người thường là bao, gương mặt bị gió thổi đến đỏ bừng nhưng lại không làm phong thái của hấn suy giảm.

“Sao anh lại tới đây?” Phó Điềm Điềm hỏi.

“Anh tiện đường.”

Thẩm Thời Khanh rõ ràng phải tới công ty, sao có thể đi từ phía tây vòng qua phía đông, đương nhiên Phó Điềm Điềm sẽ không vạch trần hấn, cô cùng hấn đi vào trong xe.

“Gặp mặt nên không vui?” Thẩm Thời Khanh hỏi.

Anh biết rõ chuyện nhà của Phó Điềm Điềm, cũng không hy vọng cô đem tất cả giấu trong lòng.

Phó Điềm Điềm lắc đầu: “Không có.”

Thực ra, cô đã từng có một ảo tưởng đáng xấu hổ, cô mong rằng một ngày nào đó Phó Sinh và Tống Linh tới trước mặt cô van xin, họ sẽ phải hối hận vì đã vứt bỏ cô và Phó Nham, điều này thậm chí còn trở thành động lực của cô.

Nhưng hiện tại, cô đã không sống vì họ nữa.

Trên thế giới này còn rất nhiều chuyện đáng để cô theo đuổi, cô thích làm diễn viên, muốn có nhiều fans hâm mộ, mà bây giờ cô còn có cả người yêu,

đây mới là chuyện khiến cô nỗ lực, cố gắng.

Phó Điềm Điềm nghiêng đầu hôn một cái lên mặt hắn: “Về sau anh mới là người nhà của em.”

Năm 2020, dân mạng ngành giải trí gọi đùa thành năm của Phó Điềm Điềm, bởi vì năm nay bộ phim truyền hình “Vị thần cuối cùng của thế giới” do Phó Điềm Điềm thủ vai chính đạt được doanh thu kỷ lục, cũng nhờ bộ phim này, Phó Điềm Điềm lấy được giải thưởng Kim Đoàn – giải thưởng cao nhất của phim truyền hình.

Cùng năm đó, bộ điện ảnh “Phong hỏa niên hoa” của đạo diễn Ngải Luân do Phó Điềm Điềm đảm nhận vai nữ chính sau một năm tỉ mỉ quay chụp cùng chế tác hậu kỳ, phim chiếu vào cuối năm đã quét sạch các giải thưởng lớn trong buổi lễ Liên Hoan Phim, Phó Điềm Điềm trở thành ảnh hậu trên trường quốc tế vào năm 26 tuổi.

Đến đây là hết sao? Không, cũng cùng năm ấy, Phó Điềm Điềm kết hôn, gả cho người được phái nữ toàn cầu khao khát nhất – Thẩm Thời Khanh. Thời điểm tiếp nhận phỏng vấn, có phóng viên đặt ra câu hỏi khá nhạy cảm: “Có người nói rằng cô có thể thu được những thành tựu hiện tại đều là đáp phải vận cứt chó, đối với định kiến này, cô cảm thấy thế nào?”

Phó Điềm Điềm nghiêng đầu suy nghĩ một lúc: “Ừm, chi bằng vị bạn hữu này cũng đáp thử một cái xem, tôi rất chờ mong xem thử.”

Một phóng viên khác hỏi: “Điềm Điềm, cô cảm thấy thành tựu một năm qua nhờ đâu mà có?”

Câu hỏi được đặt ra, mọi người đều nghĩ rằng Phó Điềm Điềm hẳn sẽ nói mấy lời dài dòng như thường lệ, nhưng sau khi cô suy nghĩ một hồi lâu lại nói: “Nếu nhất định phải nói ra nguyên nhân, vậy chắc là do ông xã của tôi quá mức may mắn đi?”

Mọi người: “...”

Những lời này nghiêm túc thật sao?

Chẳng qua vận khí của Thẩm Thời Khanh thực sự rất lớn, từ khi hắn được sinh ra tới nay, bọn họ nhìn lại một cái là hiểu.

Còn cư dân trên mạng đang xem trực tiếp sôi nổi thảo luận, nhưng lại lệch hoàn toàn với trọng điểm.

“Hmmmm, chắc chỉ mình tôi muốn hỏi làm sao Phó Điềm Điềm hút thêm vận khí thôi nhỉ? Ấy da ngại quá, tôi thật đen tối.”

“Để tui tính thử, giả thiết vận khí của Thẩm Thời Khanh trị giá là một vạn, mỗi kiss một phút, sẽ có 0.01 điểm vận khí của Thẩm Thời Khanh truyền

tới Phó Diễm Diễm, tính ra là một trăm điểm, đạt được Ảnh hậu cần một nghìn, từ đó suy ra hai thời gian kiss của hai người.”

“Kiss tính là gì, hmmm. . . Không phải lại càng nhanh sao?”

“Mặc dù không hiểu lắm, nhưng tôi cảm thấy có người đang bẻ lái hay sao á.”

...

Phó Diễm Diễm không thấy bình luận thảo luận của cư dân mạng, vận khí gì đó chỉ là một câu nói đùa phổ biến mà thôi, nói xong vẫn phải trả lời đàng hoàng. Mỗi ngày đều cố gắng đi lên vì kỳ vọng của mọi người, bằng không đừng nói chỉ mình chị Vương tức chết, rất nhiều người cũng đều muốn tức chết.

Đương nhiên, Phó Diễm Diễm không biết mình đào một cái hố lớn tới mức nào.

Buổi tối, Phó Diễm Diễm mới từ phòng tắm bước ra liền bị Thẩm Thời Khanh đè ở dưới thân, Phó Diễm Diễm kinh hô: “Anh, anh định làm gì?” Ánh mắt của Thẩm Thời Khanh trở nên sâu thẳm, thanh âm khàn khàn đến kỳ quái: “Giúp bà xả hút thêm chút vận khí.”

-----oOo-----

Chương 63: Phiên Ngoại 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 63: Phiên Ngoại 1

Editor: Mã

Beta-er: Duy

Khi tin tức Thẩm Thời Khanh và Phó Diễm Diễm kết hôn được truyền ra, tập thể giới truyền thông đều chấn động, tin tức này nằm ở tiêu đề trên trang nhất của các tờ báo mấy ngày liền.

Mấy ngày đầu Phó Diễm Diễm còn đăng vài cái thông báo, nhưng bạn bè truyền thông thực sự quá nhiệt tình khiến cô bị phóng viên truy đuổi mấy ngày, cuối cùng cũng không chống đỡ được, nhanh chóng hoàn thành hết mọi công việc để chạy về nhà.

Nhưng cô không nghĩ đến, khi về nhà thì phiền phức lại tìm tới tận cửa. Phó Diễm Diễm nhìn một nam hai nữ đứng ở phía đối diện, quản gia đứng phía sau cô, nổi bật lên dáng vẻ bề thế được chân truyền từ Thẩm Thời

Khanh.

Đối diện là ba người nhà họ Phó, người đàn ông tên Phó Tề tự xưng là bác hai của cô, hai nữ sinh kia một là con gái của hắn, còn lại là con gái của anh trai hắn, tên là Phó Minh Nghiên và Phó Minh Phi.

Phó Minh Nghiên dáng vẻ xinh đẹp hiếm có, gương mặt này dù có đặt trong ngành giải trí cũng được tính là mỹ nhân hàng đầu, lại bởi vì xuất thân ưu tú nên cả người tỏa ra khí chất trong sáng, còn pha chút thanh cao cùng cảm tình đúng chuẩn hình tượng nữ thần.

Khuôn mặt Phó Minh Phi kém hơn Phó Minh Nghiên một chút, nhưng cũng là dáng vẻ thanh tú ưa nhìn, thương thức kỹ lại mang một tư vị khác so với Phó Minh Nghiên.

Phó Diễm Diễm không kiêng kỵ đảo mắt qua hai mỹ nhân trước mặt, sau đó mới hỏi: “Mấy người tìm tôi có việc gì?”

Ánh mắt Phó Diễm Diễm nhìn bọn họ vô cùng trần trụi không kiêng dè gì khiến trong mắt Phó Minh Nghiên hiện lên mấy phần tức giận, nhưng cha mình lại đang ở cạnh nên chỉ có thể cắn răng nhin xuống, ngồi cạnh cha tỏ vẻ một mỹ nhân lạnh lùng.

Phó Tề ưỡn ngực, nghiêm mặt cười nói: “Chúng ta đều là người một nhà, trước kia để cháu một mình lưu lạc bên ngoài là do chúng bác thất trách.

Mấy hôm nay xem tin tức mới nhận ra cháu, ai, đều do cha cháu không tử tế, một mực giấu giếm thân thế của cháu, chẳng lẽ Phó gia chúng ta không nuôi nổi một đứa con gái sao?”

“Ồ?” Phó Diễm Diễm uống xong một ngụm trà liền đặt chén trà xuống, nhàn nhạt cười nói: “Các người muốn tôi về Phó gia nhận thân?”

Phó Tề cảm thấy có hy vọng, vội vàng nói: “Cháu vốn là con cháu trong nhà, nếu các bác đã tìm được cháu, chắc chắn sẽ không bỏ mặc không lo.

Không phải cháu sắp lập gia đình sao? Thảm gia là một gia tộc lớn, một mình cháu gả đi nhất định sẽ phải chịu khổ, nhưng nếu có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa thì sẽ khác. Đợi cháu nhận tổ quy tông rồi, các bác sẽ chuẩn bị cho cháu đồ cưới thật phong phú để cháu hãnh diện mà gả đi.”

Phó Diễm Diễm cười nhưng không nói, Phó Tề nhanh chóng kéo Phó Minh Nghiên và Phó Minh Phi tới: “Hôm nay bác cố ý mang chị Minh Nghiên và em Minh Phi của cháu tới, nếu bây giờ cháu chưa muốn trở về Phó gia cũng được, con gái các cháu hay nói nhiều, Minh Nghiên lại gần tuổi cháu, bác để nó ở lại, chờ các cháu thân quen rồi, cháu cùng Minh Nghiên trở về đi.”

Phó Minh Phi “hừ” một tiếng, âm thanh không lớn nhưng Phó Diễm Diễm nghe thấy được

Thật sự là có chút ý tứ, Phó Sinh tốt xấu gì cũng sinh ra cô, nuôi nấng cô, mặc dù không quan tâm cô nhiều, thậm chí còn tránh mặt, nhưng cô đúng là phải dựa vào tiền sinh hoạt của Phó Sinh mà sống đến trưởng thành. Hiện tại Phó Sinh vẫn không tới tìm cô, còn người bác này không biết từ đâu mà đến. Còn vừa đến đã muốn nhét người vào nhà cô, tưởng cô là một kẻ ngốc thật sao?

Nhưng mà, Phó Minh Nghiên xinh đẹp như vậy, đến cô cũng phải nhìn vài cái, cô rất hiếu kỳ, lúc Thẩm Thời Khanh nhìn thấy sẽ có phản ứng như thế nào.

Phó Diềm Diềm mặt không đổi sắc, nghiêng đầu hỏi quản gia: “Bao giờ A Thời về?”

“Thiếu gia đang trên đường về, sắp tới rồi.”

Quản gia là người bên cạnh mẹ của Thẩm Thời Khanh, sau khi Chung Vũ chết thì đi theo Thẩm Thời Khanh, vì thế nên đã quen gọi hắn là thiếu gia. Phó Diềm Diềm gật đầu, nhìn phía đối diện: “Chuyện này tôi không làm chủ được, hôn phu của tôi sắp về rồi, các người nói với anh ấy đi.”

Sắc mặt Phó Tề lóe lên chút vui vẻ, nhưng ngay lập tức thu lại, ngay cả Phó Minh Nghiên cũng thu lại vẻ cao ngạo trên mặt, còn xuất hiện thêm mấy phần ngượng ngùng.

Quản gia quan sát thấy tất cả, trong lòng có chút khinh thường, thiếu gia nhà hắn có loại mỹ nhân nào chưa thấy qua, như thế này chính là thấy mình có mấy phần tự sắc thì muốn tiếp cận thiếu gia sao?

Theo hắn mà nói, Phó Diềm Diềm so với Phó Minh Nghiên kia xinh đẹp hơn nhiều, nhưng nhìn vẻ muốn xem kịch vui của Phó Diềm Diềm, quản gia cũng có chút bất đắc dĩ, cuộc sống sau này, chắc hắn sẽ không nhầm chán đâu.

Một lúc sau, Thẩm Thời Khanh về đến.

Phó Diềm Diềm nghe thấy tiếng động ở cổng liền đi ra đón hắn. Thẩm Thời Khanh cởi giày đi vào trong, ôm cô hôn một cái: “Buổi sáng ở nhà làm gì?”

“Bản vẽ phác thảo của áo cưới đưa tới, em còn lấy số đo nữa.”

“Lát nữa anh cùng xem với em.”

Hai người vừa nói vừa đi vào, quản gia đã quen với hành động thân mật của bọn họ, ngược lại ba vị khách kia có chút xấu hổ, nhất là Phó Minh Nghiên, ánh mắt cô khi nhìn Phó Diềm Diềm đã không che giấu được lửa giận.

Thẩm Thời Khanh cũng nhìn thấy ba người, hắn hỏi Phó Diềm Diềm: “Bọn họ là ai?”

Phó Tề đang muốn tự giới thiệu, Phó Diềm Diềm đã nói trước: “Mấy người này họ Phó, là bác và chị em họ của em.”

Phó Diềm Diềm là diễn viên, nước mắt muốn có là có, lúc này trong mắt đã ảm sẫm một tầng nước mắt, cuối cùng hai mắt đăm lẹ nhìn Thẩm Thời

Khanh: “Ông ấy nói em một mình đến Thẩm gia sẽ bị bắt nạt, có Phó gia làm chỗ dựa thì không ai dám bắt nạt em, em sẽ bị bắt nạt thật sao?”

Mặc dù biết Phó Diềm Diềm đang diễn, mặt Thẩm Thời Khanh vẫn tối sầm lại, ánh mắt nhìn Phó Tề vô cùng lạnh lẽo: “Tôi lại muốn xem, ai dám bắt nạt vợ của Thẩm Thời Khanh tôi.”

Phó Tề cũng không nghĩ Phó Diềm Diềm lại đột nhiên kể lại với Thẩm Thời Khanh, tuy trong lòng rất khó chịu nhưng vẫn cười làm lành nói: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, tôi là trưởng bối của Diềm Diềm, đương nhiên hy vọng Diềm Diềm sống thật tốt, Phó gia chúng tôi so với Thẩm gia vẫn không là gì cả, nhưng cũng là nhà mẹ đẻ của Diềm Diềm, có chuyện gì cũng có thể giúp đỡ.”

“Ý ông là tôi không bảo vệ được vợ mình nên cần Phó gia nhà ông tới giúp sao? Phó gia nhà ông thể diện thật lớn!”

Phó Tề sắp khóc đến nơi, mặc dù Thẩm Thời Khanh tuổi còn trẻ nhưng lại quá mức cường thế, Phó Tề đứng trước mặt hắn cũng không nhịn được mà đỏ mồ hôi lạnh. Ông cảm thấy mình sắp không chống đỡ nổi, vội vàng nháy mắt với con gái đứng đằng sau.

Từ lúc Thẩm Thời Khanh bước vào, ánh mắt Phó Minh Nghiên vẫn luôn dán trên người hắn, bây giờ thấy cha ra hiệu, cô không do dự nhanh chóng bước tới, còn chưa kịp mở miệng thì Thẩm Thời Khanh đã nói trước:

“Đứng ở đó, đừng lại đây, tôi bị dị ứng với mùi son phấn.”

Nói xong còn kéo Phó Diềm Diềm lùi về sau một bước.

Phó Minh Nghiên từ nhỏ luôn được người ta theo đuổi, chưa từng gặp phải loại nhục nhã này khiến cô vừa thẹn vừa giận.

Phó Minh Phi đứng bên cạnh cũng cảm thấy tức giận: “Phó Diềm Diềm không phải cũng trang điểm sao, sao anh không nói cô ấy?”

Phó Diềm Diềm là minh tinh, lúc bình thường cũng phải trang điểm, hơn nữa sáng nay cô vừa gặp nhà thiết kế váy cưới, vì để tỏ lòng tôn trọng với khách nên cô cũng trang điểm nhẹ, mặc dù nhìn không quá rõ nhưng cũng gọi là có.

Thẩm Thời Khanh giống như vừa nghe được cái gì đó rất buồn cười:

“Những người khác có thể so sánh với vợ tôi sao?”

Hắn xoa đầu Phó Diễm Diễm: “Nếu như là Diễm Diễm, bị dị ứng thì tôi cũng vui vẻ chịu đựng.”

Phó Diễm Diễm vẫn đang đứng xem kịch, không nghĩ tới đột nhiên bị Thẩm Thời Khanh nói tới, trái tim trong lồng ngực đập nhanh đến lợi hại khiến không cô dám đối mặt với hắn, vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Quản gia cũng rất vui mừng, không ngờ thiếu gia từ bé đã giỏi ăn nói, sau khi gặp được Phó Diễm Diễm liền trở thành cao thủ thả thính. Nhưng có vẻ ba người kia lại không vui vẻ lắm.

Phó Minh Nghiên cảm thấy mình như bị tát một cái, mặt nóng bừng bừng, hai người kia sắc mặt cũng không tốt hơn là bao.

Thẩm Thời Khanh cũng không muốn tốn thời gian với bọn họ. Theo hắn thấy thì mấy người Phó gia này đều không phải loại tốt lành gì, trước kia chẳng quan tâm gì tới Phó Diễm Diễm và Phó Nham, bây giờ Diễm Diễm kết hôn với hắn thì lại quay qua muốn lấy lòng, quả thực là tâm tư Tư Mã Chiêu.

Nói rằng bọn họ không biết Phó Diễm Diễm tồn tại trên đời, chuyện này tuyệt đối không thể tin được, trước kia lúc hắn vẫn là Chung Thời, chỉ cần nghe ngóng một chút là có thể hỏi thăm được tin tức. Bọn họ căn bản không phải là không biết, mà là lười để ý tới, mặc cho hai chị em Phó Diễm Diễm tự sinh tự diệt.

Bây giờ muốn lấy lòng, còn phải xem hắn có đồng ý hay không.

Thẩm Thời Khanh xua tay với quản gia một cái, quản gia hiểu ý, không cần hắn phải mở miệng, trực tiếp tiễn khách.

Phó Tề còn muốn nói thêm mấy câu, nhưng quản gia cũng không thềm nề mặt ông, trực tiếp gọi bảo vệ tới, “đưa” ba người ra ngoài.

Tiến người ra về xong, cả người Phó Diễm Diễm mềm nhũn, giống như không có xương cốt nằm trên ghế salon, nhìn Thẩm Thời Khanh: “Đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy cũng bị anh chọc cho khóc, không đau lòng sao?”

“Đại mỹ nhân không phải đang ở đây sao?” Thẩm Thời Khanh chồm người qua, “Ai chọc em khóc? Anh đánh hắn giúp em.”

Phó Diễm Diễm đẩy hắn ra: “Em nói Phó Minh Nghiên, anh thấy cô ấy không xinh thật sao?”

“Thường thôi.”

“Tiêu chuẩn của anh cao thật đấy.”

“Đúng vậy, nên vất vả lắm mới gặp được em, nhất định phải bám thật chặt.”

Phó Diễm Diễm ngẩng đầu nhìn hắn, cô vươn tay ra vẽ lại hình dáng khuôn mặt đó.

Hàng năm, trên mạng đều có bảng xếp hạng những người đẹp trai nhất thế giới. Năm ngoái Phó Điềm Điềm ngồi xem top 10, Thẩm Thời Khanh không phải người trong giới giải trí nhưng sau khi lộ ra vài tấm ảnh lập tức trở thành người đứng đầu bảng xếp hạng, năm nay cũng vậy, giống như một kiểu lời chào gửi cho hần.

“Thật ra, tiêu chuẩn của em cũng rất cao.” Phó Điềm Điềm nhẹ nhàng nói. Cao đến mức, trên thế giới này ngoại trừ Thẩm Thời Khanh ra, cô không thể vừa mắt ai cả.

-----oOo-----

Chương 64: Phiên Ngoại 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 64: Phiên Ngoại 2

Editor: Triều Quân

Beta-er: Duy

Mấy ngày nay, bởi vì chuyện ai là phù dâu của Phó Điềm Điềm mà giữa hội chị em bạn bè của cô nổ ra một cuộc chiến kịch liệt.

Những nhân vật muốn tham gia hội phù dâu gồm chị Vương, chị Đào, Tiểu Lâm, Hường Ngữ, em gái Chương Di, ngoài ra còn có không ít bạn bè, thậm chí ngay cả hội chị em trong showbiz cũng muốn tham gia náo nhiệt. Phó Điềm Điềm không hề ngại phiền phức, lôi kéo hết hội chị em vào một nhóm để họ tự quyết định thắng thua, cuối cùng cũng chọn ra được hai người làm phù dâu.

Mọi người sau khi thảo luận xong liền quyết định lấy tử lượng để so tài xem ai đủ tư cách làm phù dâu. Chương Di còn chưa trưởng thành cho nên cô ấy đành phải tìm bạn đến uống thay.

Người phụ nữ có tuổi – chị Vương có lẽ cảm thấy phần thắng của mình không cao nên đã tìm đến Phó Điềm Điềm: “Em chọn phù dâu quá tùy hứng rồi, quyền quyết định nên nằm trong tay mình mới phải.”

“Em thấy không sao hết.” Phó Điềm Điềm: “Dù sao ai đến cũng chỉ làm nền cho em mà thôi, ngày đó người xinh đẹp nhất khẳng định là em.”

“Em rất tự tin.” Chị Vương nói.

Phó Điềm Điềm: “Đều là do chị Vương bồi dưỡng.”

Chị Vương: "..."

Cái gì chứ? Tôi không vui đâu!

Bởi vì các chị em muốn so tửu lượng nên Phó Điềm Điềm quyết định tổ chức một buổi tiệc rượu, mời tất cả bọn họ vào nhà mình.

Ngoài chị Vương và Tiểu Lâm ra thì đây là lần đầu tiên bọn họ đến nhà Phó Điềm Điềm. Vừa bước xuống xe đã bị kiến trúc trước mắt làm cho rung động, sau khi kinh ngạc một hồi thì cũng dần cảm thấy thoải mái, người hầu tiến đến dẫn bọn họ vào đại sảnh.

Có quản gia vạm vỡ tại đây, Phó Điềm Điềm không cần quan tâm gì nhiều, mọi việc đều được quản gia cho người sắp xếp, vì để điều tiết không khí mà ngay cả đèn cũng đổi loại khác.

Mặc dù mọi người chỉ hẹn nhau uống rượu nhưng quản gia vẫn chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, các loại rượu cũng được chú trọng hoàn hảo, ngoài ra còn có thêm hai người đảm nhận pha chế.

Nơi này quả thực có rất nhiều rượu ngon, các loại rượu quý bình thường khó gặp đều có, khiến hai tuyển thủ còn chưa chính thức bắt đầu cuộc tranh tài đã say.

Chương Di hôm nay mang theo bạn là Hải Lượng, lúc này đang nắm chắc cơ hội thắng trong tay, người vừa đến đủ đã không chờ được mà tuyên chiến.

Bọn họ ngồi vây thành một đoàn, Phó Điềm Điềm cùng quản gia làm trọng tài, những người còn lại ra sức uống.

Chờ đến lúc Thẩm Thời Khanh về, trong phòng cơ hồ toàn là ma men, Phó Điềm Điềm cũng uống không ít, đi đường mặc dù không xiêu vẹo nhưng nói nhiều hơn bình thường rất nhiều, cũng nhiệt tình hơn rất nhiều. Vừa nhìn thấy Thẩm Thời Khanh trở về, cô ngay lập tức bỏ nhào đến ôm lấy hắn, cọ mặt vào lòng ngực nũng nịu: "Chồng ời."

"Em gọi cái gì cơ?" Mặt Thẩm Thời Khanh trầm xuống.

"Chồng ời." Phó Điềm Điềm nhắc lại một tiếng, sau đó cô ngẩng đầu lên, con ngươi trong trẻo nhìn vào mắt hắn, "Anh không phải chồng tôi sao?"

"Đương nhiên là phải." Thẩm Thời Khanh ôm cô đi vào trong, quản gia đã bắt đầu gọi người đưa những con ma men kia về.

Người duy nhất vẫn còn tỉnh táo – Chương Di đi tới: "Anh họ."

Thẩm Thời Khanh gật đầu, nhìn về phía quản gia.

Quản gia liền vội vàng giải thích đã sắp xếp xe đưa cô về.

"Từ đầu đến cuối, anh không có gì nói với em sao?" Chương Di bất mãn nói.

Thẩm Thời Khanh: “Về sớm một chút.”

Chương Di: “...”

Hừ, đi thì đi.

Phần lớn mọi người đều là những người có địa vị, cho nên quản gia chỉ cần cho người đưa họ lên xe, không có tài xế thì liền an bài người tới lái xe đưa về, sau đó quay lại đại sảnh dọn dẹp xong thì nhanh chóng lui ra ngoài.

Hiện tại trong phòng chỉ còn Thẩm Thời Khanh và Phó Diễm Diễm.

Thẩm Thời Khanh đưa Phó Diễm Diễm lên giường ngủ, Phó Diễm Diễm ôm cổ hắn cười ngây ngô: “A Thời, chúng ta kết hôn đi.”

“Ừm.” Thẩm Thời Khanh sờ sờ cái mũi của cô, trong mắt tràn đầy ý cười.

Phó Diễm Diễm thu tay đang ôm cổ hắn lại, ngã vào người Thẩm Thời Khanh: “Về sau xin được chỉ giáo nhiều hơn.”

“Không cần chờ đến về sau.”

“Ừm?”

Thẩm Thời Khanh cúi người: “Việc này không nên chậm trễ, hiện tại anh cũng có thể chỉ giáo em thật tốt.”

Lúc Phó Diễm Diễm tỉnh dậy vào ngày thứ hai, cô phát hiện toàn thân đau nhức, chân run run nằm bẹp tại giường, trong khi đó tinh thần của kẻ cầm đầu Thẩm Thời Khanh lại vô cùng tốt. Đúng là thể lực nam nữ bất đồng mà!

Lúc này đám chị em phù dâu mới sáng sớm đã nháo lên, bởi vì tối hôm qua ai cũng say khướt, cho nên không ai phục ai, đều nói rằng mình thắng. Cuối cùng không có kết quả, chỉ biết cùng chờ Phó Diễm Diễm ra nói một câu. Tối hôm qua trừ độ tử lượng lúc ban đầu ra thì về sau có chút loạn, mọi người nhao nhao đi thử rượu, mà lại chỉ ném thử, cho nên không thể phân ra thắng thua.

Phó Diễm Diễm: “Vậy bác thăm quyết định đi.”

Đám chị em: “Thế tối qua chúng tôi liều mạng độ tử lượng làm gì chứ?”

Phó Diễm Diễm: “Đúng thật, tiếc rượu quá đi.”

Đám chị em: ‘...’

Chị Vương: “Cô nhỏ mọn như vậy Thẩm Thời Khanh không biết sao?”

Phó Diễm Diễm: “Anh ấy sẽ chỉ cảm thấy tôi có duyên với công việc quản gia thôi.”

Chị Vương: (Trợn trắng mắt)

Những người khác cũng há hốc, cùng đem cô ra phi nhỏ.

Phó Diễm Diễm: “...”

Sau khi Phó Diễm Diễm bị đá ra khỏi nhóm chat, hội phù dâu cũng có cách xác định phù dâu chính thức, theo thứ tự là Chương Di, sau đó là Diễm Ny. Diễm Ny là nữ phụ của “Cốt nhục”, mặc dù không có hậu trường to lớn nhưng kỹ thuật diễn của cô ấy vô cùng tốt. Bởi vì lớn tuổi hơn Phó Diễm Diễm nên thời gian lăn lộn trong giới cũng dài hơn, lúc Diễm Ny quay “Cốt nhục” cũng chiêu cổ Phó Diễm Diễm không ít. Về sau khi Phó Diễm Diễm tham gia “Phong hỏa niên hoa” còn để cử cô ấy với đạo diễn Ellen, khiến cô có thể thể hiện màu sắc của nữ phụ một cách rõ nét nhất, độ nổi tiếng cũng vì thế mà tăng lên một bậc.

Diễm Ny tính cách hào sảng, quan hệ vô cùng tốt với Phó Diễm Diễm nhưng chưa một lần cọ nhiệt độ của cô, chính vì vậy mà dân mạng không hề biết quan hệ thân thiết giữa hai người.

Diễm Ny nhắn tin cho Phó Diễm Diễm: “Trước đó chị chưa từng làm phù dâu, chị giao hết cho em đây Diễm Diễm, em phải phụ trách chị nha.”

Phó Diễm Diễm: “Có thể, em đi tìm chồng thương lượng một chút xem phụ trách chị như thế nào.”

Diễm Ny: (Hoảng sợ) “Đừng mà, chị cảm thấy có lẽ ngày mai chị sẽ không còn thấy mặt trời nữa.”

Phó Diễm Diễm: (Kiêu ngạo) “Biết là tốt, còn muốn em phụ trách chị sao?”

Diễm Ny: “...”

Diễm Ny: “Bây giờ em đang làm điệu cáo mượn oai hùm đấy nhé...”

Phó Diễm Diễm: “Cực kỳ giống tình yêu.”

Diễm Ny: “Chị đây chưa bao giờ thấy cô vô sỉ như vậy.”

Diễm Ny: “Chị lúc đầu thật một giống kẻ ngốc.”

Phó Diễm Diễm: “...”

Bên này Chương Di cũng không nhàn rồi, bắt đầu nhắn cho Phó Diễm Diễm: “Chị dâu chị dâu, em sẽ là phù dâu của chị nha.” (Ngượng ngùng) (Xoay vòng).

Phó Diễm Diễm: (Sờ đầu) “Ngoan.”

Chương Di: “Muốn em nhắn kích thước lễ phục cho chị không?”

Phó Diễm Diễm: “Được, mau gửi qua đây.”

Chương Di gửi kích thước tới, còn dặn thêm: “Em muốn bộ lễ phục màu hồng, màu hồng tương đối đáng yêu.” (Cute)(Nháy mắt).

Phó Diễm Diễm: “Không có vấn đề.” (Sờ đầu).

Chương Di: (Nháy nháy mắt). “Chị dâu, chị thật tốt.”

Phó Diễm Diễm: “Đương nhiên.”

Phó Diễm Diễm: “Em làm việc xong hết rồi sao?”

Chương Di: "..."

Chương Di: "Chị dâu, em hận chị!"

Sau đó cô gái này liền biến mất.

Phó Điềm Điềm cười ha hả.

"Nói chuyện phiếm với ai mà vui vậy?" Thầm Thời Khanh hỏi.

"Chương Di." Phó Điềm Điềm vui vẻ nói, "Bắt nạt em nhỏ thật vui vẻ."

Thầm Thời Khanh cười khẽ: "Anh thấy có chút đồng tình với con của chúng ta sau này rồi."

"Ừm?" Phó Điềm Điềm không vui, "Em đâu có đáng sợ như vậy chứ?"

"Không phải." Thầm Thời Khanh vừa cười vừa nói, "Anh muốn nói là phu xướng phụ tùy*, về sau bé con sẽ bị bắt nạt gấp hai lần."

*Phu xướng phụ tùy: Chồng định làm gì, vợ cũng làm theo. (Theo wiktionary)

"Bé con thật thê thảm." Phó Điềm Điềm nghĩ đến cảnh tượng đó, lập tức vui vẻ, "Vậy thì em cũng đồng tình một chút."

Thầm Thời Khanh sờ đầu cô, Phó Điềm Điềm cười đến đôi mắt cong cong. Bé con tương lai: (Run lấy bầy).

-----oOo-----

Chương 65: Phiên Ngoại 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Mã

Beta-er: Thiên

Tuần trăng mật của Phó Điềm Điềm và Thầm Thời Khanh trải qua trên một hòn đảo.

Hòn đảo này là tài sản riêng của Thầm Thời Khanh, khí hậu trên đảo ôn hòa, phong cảnh như tranh vẽ, bãi biển vô cùng xinh đẹp. Ánh nắng làm nước biển như dát một tầng vàng kim, có hải âu bay lên bay xuống, cách đó không xa còn có du thuyền và ca nô, có thể ngồi thuyền ra biển.

Phó Điềm Điềm mang theo một vali và mặc váy đi biển, còn cố ý mang theo một cái phao bơi.

Mặc dù trong nhà cũng có bể bơi, nhưng Phó Điềm Điềm không biết bơi. Thứ nhất, bình thường cô bận bịu nhiều việc, chẳng mấy khi được nghỉ ngơi, chỉ muốn nằm dài trên salon. Thứ hai bởi chuyện của Phó Nham, cô đã từng có một khoảng thời gian rất dài, nhìn thấy nước liền cảm thấy sợ hãi, chán ghét. Vì vậy, cho tới bây giờ, cô vẫn chỉ là con vịt cạn.

Nhưng mà, hiện tại có cơ hội, cô vẫn quyết định học bơi, hơn nữa, phim truyền hình bây giờ cảnh quay dưới nước cũng rất nhiều, thậm chí không ít những cảnh quay được gọi là kinh điển đều quay dưới nước. Mãi mãi chỉ là một con vịt cạn rất có thể làm cô bỏ mất nhiều cơ hội quý giá.

Lấy trình độ của vịt cạn Phó Điềm Điềm, dù là đeo phao bơi cô cũng không dám đi du lịch biển, cho nên sáng sớm cô đã lôi Thẩm Thời Khanh đến bên bể bơi, muốn anh dạy cô bơi.

Trên đảo có hai hồ bơi lớn, trông hơi giống hình dấu phẩy, chia làm khu nước nông và khu nước sâu. Khu nước cạn ở phần đầu dấu phẩy, nước sâu cũng không đến ngực Phó Điềm Điềm, ngay cạnh cửa vào có một quầy bar, trong quầy đặt các loại đồ uống và rượu ngon, còn có hai bartender chuyên phục vụ cho hai người họ.

Cạnh quầy bar còn có băng ghế, chơi mệt rồi thì có thể ngồi nghỉ ngơi ở đó, đồng thời chọn một loại đồ uống.

Nhưng Thẩm Thời Khanh không thích bị quấy rầy, thế nên cho bartender ra ngoài. Lúc này trong bể bơi chỉ có Thẩm Thời Khanh và Phó Điềm Điềm.

Phó Điềm Điềm quyết định bắt đầu từ bơi ếch, trước đó cô đã xem qua các động tác quan trọng của bơi ếch, lại thảo luận qua với Thẩm Thời Khanh, sau đó tự cho là đã hoàn toàn hiểu rõ, nên hiện tại đang kích động.

Nước ở khu nước cạn không dim được cô, vì thế Phó Điềm Điềm rất yên tâm, dưới sự cổ vũ của Thẩm Thời Khanh trực tiếp nhảy xuống, chưa kịp

nhớ ra phải làm gì đã từ từ chìm xuống, trước khi chạm tới đáy đã được Thâm Thời Khanh vớt lên.

Phó Điềm Điềm: "..."

Cái này không giống với tưởng tượng của cô...

Thâm Thời Khanh cười một lúc, thấy Phó Điềm Điềm nhìn sang, chợt dạ ho khan hai cái: "Đừng nóng, chúng ta bắt đầu từ động tác chân trước."

Phó Điềm Điềm là loại người hoặc là không học, hoặc là học rất nghiêm túc. Sau nửa ngày bơi trong bể bơi, mặc dù chưa thể thuần thục lấy hơi, nhưng cũng không đến mức vừa xuống nước liền chìm.

Bơi quanh khu nước cạn hai vòng, Thâm Thời Khanh hỏi cô: "Muốn sang khu nước sâu thử không?"

Tính chất của loại bể bơi này về cái gọi là khu nước sâu, cũng chỉ là sâu hơn khu nước cạn một chút, nước sâu tầm một mét tám, nhưng quá đủ để nhấn chìm con người không đến một mét bảy như Phó Điềm Điềm. Tại khu nước sâu, vì chân không chạm tới đáy, rất dễ kích thích khả năng của con người.

Phó Điềm Điềm cũng muốn thử một lần, nhưng cũng không xem nhẹ trình độ của mình: "Em lấy hơi còn chưa tốt."

"Không sao, anh giúp em."

Có Thâm Thời Khanh ở cạnh, mà bể bơi cũng chỉ lớn đến thế thôi, nên Phó Điềm Điềm an tâm thoải mái đạp nước tới khu nước sâu.

Đối với tay mơ như cô mà nói, cảm giác an toàn ở khu nước cạn và khu nước sâu hoàn toàn không giống nhau, bơi ở khu nước cạn dù chìm xuống cũng rất nhanh chạm tới đáy, lúc đó đứng lên là được. Nhưng ở bên này không cẩn thận một cái là sẽ hoàn toàn chìm xuống, động tác mới học được cũng hoàn toàn quên mất.

Phó Điềm Điềm bơi một lúc, muốn lấy lại hơi, nhưng vừa mới hít vào, cơ thể cô lại bắt đầu chìm xuống, Phó Điềm Điềm lại đạp nước hai cái, nếu

như đang ở bên nước cạn, chỉ cần một lần cô đã có thể ngóc đầu khỏi làn nước, nhưng cô lại muốn dùng hai lần đạp nước để mình ngoi lên, hơi ngửa đầu, nhưng đầu vẫn còn trong nước nên oxi vừa hít vào cũng bị tiêu hao hết.

Đang lúc bơi rồi, Thầm Thời Khanh xuất hiện, anh bơi tới, môi dán sát vào cô, sau đó chậm rãi truyền không khí sang.

Phó Điềm Điềm trừng to mắt, mặc dù Thầm Thời Khanh nói sẽ giúp cô, nhưng cô cũng không đoán được anh lại giúp như thế này.

Nhìn khuôn mặt đối phương gần trong gang tấc, Phó Điềm Điềm đỏ mặt, hơi thở ấm áp từ miệng anh đều bị cô hút xuống. Mặc dù đang ở trong nước, Phó Điềm Điềm vẫn cảm giác được không mặt mình bắt đầu ấm lên, cái động tác lấy hơi này phạm quy quá rồi!

Phó Điềm Điềm nhắm mắt lại, không khách khí lấy hết không khí trong miệng Thầm Thời Khanh, lúc mở mắt qua kính bơi còn nhìn thấy ý cười trong mắt Thầm Thời Khanh.

Nhưng chưa kịp đợi Phó Điềm Điềm có phản ứng, Thầm Thời Khanh đã bơi đi trước.

Nhưng Phó Điềm Điềm còn ở dưới nước, không thể gọi Thầm Thời Khanh, ấp úng nửa ngày, vẫn phải tự mình bơi đi.

Lăn qua lăn lại một lúc rất lâu, Phó Điềm Điềm dựa vào cố gắng của mình và Thầm Thời Khanh thỉnh thoảng “cứu tế” đã thành công bơi tới bờ bên kia.

Phó Điềm Điềm vừa đến nơi đã nhanh chóng bám chặt vào thành bể, sợ mình chìm xuống. Thành bể rất cao, Phó Điềm Điềm cảm thấy bám như vậy hơi mệt, thế là đổi chỗ ôm, cẩn thận ôm chặt Thầm Thời Khanh, tay ôm cổ, hai chân quặp chặt eo anh, giống như con bạch tuộc cuốn trên người anh.

Phó Điềm Điềm hít một hơi thật dài, không khí mới mẻ bên ngoài thật tuyệt...

“Muốn bơi nữa không?” Thầm Thời Khanh cười hỏi.

Phó Điềm Điềm “hừ” một tiếng: “Em muốn về.”

“Bơi về sao?”

Phó Điềm Điềm nghe vậy, hai chân quần eo anh chặt hơn.

Thầm Thời Khanh mỉm cười.

Mặc rồi vừa rồi bơi có chút vất vả, nhưng khi trở lại khu nước cạn, Phó Điềm Điềm phát hiện mình tiến bộ rất nhanh, xác suất lấy hơi thành công cao hơn lúc nãy rất nhiều.

Thế là luyện tập một lúc lại không nhìn được tới khu nước sâu.

Thầm Thời Khanh vẫn luôn ở bên cạnh, ngoại trừ chỉ đạo động tác của cô, ngẫu nhiên còn đùa giỡn lưu manh, “cứu tế” cho cô chút khí, để Phó Điềm Điềm không những thân thể mà cả tâm lý cũng được rèn luyện đầy đủ...

Mang tâm trạng kích động, vài ngày sau, Phó Điềm Điềm cũng học bơi xong.

Ngoại trừ bơi lội, cô còn học được lái ca-nô, chơi ván trượt, đi xe motor. Sáng nay, dưới sự chỉ đạo của Thầm Thời Khanh, cô đã lái một chiếc xe motor đen tuyền cực ngầu, chở anh lượn một vòng trên đảo.

Không khí trên đảo rất tốt, nhất là buổi sáng, đón gió biển, ngắm mặt trời xuất hiện từ đường chân trời, loại cảm giác này vô cùng tốt.

Đúng lúc, Vương tử nhắn tin hỏi thăm: Cho một phát biểu về tuần trăng mật đi.

Phó Điềm Điềm gửi icon: mệt mỏi.

Phó Điềm Điềm: Hưởng tuần trăng mật là một việc vô cùng tốn thể lực.

Nhưng mà chơi rất vui.

Sau mấy giây trầm mặc, Vương tử gửi tới một chuỗi dấu chấm.

Vương tử:

Vương tử: Ô ué vãi.

Sau đó block cô.

Phó Điềm Điềm: ...

Cô bản chỗ nào, ô ué chỗ nào chứ!

Phó Điềm Điềm tức giận bất bình, nhưng tin nhắn gửi đi bị Vương tử từ chối nhận, làm cho sự tức giận của cô không làm thế nào xuyên qua màn hình tới được chỗ Vương tử, loại chuyện này Phó Điềm Điềm không cho phép xảy ra!

Vậy nên, Phó Điềm Điềm lập tức tìm Tiểu Lâm: Vừa nhớ tới một chuyện rất quan trọng, tôi vừa gặp quản lý của D&Co, bọn họ muốn tôi làm đại sứ thương hiệu, cụ thể Vương tử sẽ nói rõ, cậu nói cùng chị ấy đi. Nhắn tin cho Tiểu Lâm xong, Phó Điềm Điềm liền block Vương tử. Sướng.

Mấy phút sau, nhận được tin nhắn, Vương tử nhanh chóng gỡ block Phó Điềm Điềm, nhắn tin cho cô, được hệ thống nhắc nhở: “Tin đã gửi, nhưng đối phương từ chối nhận.”
Vương tử: “...”

Mặc dù biết Phó Điềm Điềm đang trả thù, nhưng chuyện đại sứ thương hiệu này không thể coi thường. D&Co là một nhãn hiệu vô cùng xa xỉ, chuyên đánh vào thị trường cao cấp, người đại diện luôn là siêu sao thế giới, lợi nhuận thì không nói tới, chỉ cần phong cách của họ cũng khiến mọi người chạy theo như vịt.
Vương tử đành phải nhịn đau sử dụng đường dây quốc tế, gọi cho Phó Điềm Điềm.

Phó Điềm Điềm đang ngồi ăn trái cây với Thẩm Thời Khanh, sử dụng giọng nói cực kỳ vô sỉ nghe máy: “Ôi trời, ai vậy, không phải mấy phút trước chúng ta vừa mới quyết chiến sao?”
Vương tử: “...”

Vương tử: “Quyết chiến? Sao chị không biết, lúc này chị trượt tay, không phải lúc chị trượt tay xảy ra chuyện gì chứ, điện thoại bây giờ thiết kế thật không khoa học, màn hình quá lớn, cầm cũng không chắc nữa, hahaha.”

Phó Điềm Điềm nghĩ đến khuôn mặt Vương tử lúc nói những lời này cũng không vui nổi, nhìn điện thoại mỉm cười một lúc lâu, lúc này mới nói: “Thật vậy sao?”

“Đương nhiên là như vậy, làm gì có quản lý nào lại ngu xuẩn đi block nghệ sĩ của mình đâu.”

Phó Điềm Điềm: “...”

Ngài ra tay với mình cũng thật độc ác.

Thấy Phó Điềm Điềm không còn để ý chuyện lúc này, Vương tử vội vàng hỏi: “Vậy chuyện đại sứ thương hiệu kia...”

“À, ý chị là D&Co sao.”

Vương tử: “Đúng, cô gặp người quản lý của họ rồi sao? Anh ta nói thế nào, có cho phương thức liên lạc không? Có cần chị đi bàn chuyện với họ chút không?”

“Bọn em đúng là đã gặp mặt.” Phó Điềm Điềm nhìn Thẩm Thời Khanh ngồi đối diện một chút: “Nhưng dạo này anh ấy không rảnh, vừa mới kết hôn, đang cùng vợ hưởng tuần trăng mật, chuyện đó chờ em về rồi nói tiếp đi.”

“Anh ta cũng đang hưởng tuần trăng mật...” Vương tử do dự: “Người đó tên là gì? Chị đi điều tra thông tin trước.”

“Họ Thẩm.” Phó Điềm Điềm nói: “Chị cũng gặp rồi, là chồng em.”

Phó Điềm Điềm cười “haha”.

Vương tử: “...”

CMN, lại bị Phó Điềm Điềm dắt mũi.

Bắt nạt cô không nói, lại bắt cô ăn cơm chó.

Vương tử cúp điện thoại, lại muốn block Phó Điềm Điềm, nhưng nhớ lại những lần đầu trí đấu đùng với Phó Điềm Điềm, cuối cùng cũng không dám block cô nữa.

Bờ vì kế hoạch lần này toàn thắng, Phó Điềm Điềm gỡ block Vương tử.

Thấy Vương tử vừa mới đăng tin trong vòng bạn bè: Phó Điềm Điềm lại bắt

nạt tôi...

Triệu tử: Không phải Diễm Diễm đang hưởng tuần trăng mật sao? Sao khi dễ cô được.

Tư An Bình: Tôi cảm thấy cái này là sắp khoe khoang.

Đào Tử: Thỏa Thỏa khoe khoang, đã bảy ngày tôi không có tin tức của Diễm Diễm.

Tiểu Lâm: Nhược Nhược nói, Vương Tử, chị cáo trạng cũng vô dụng, chị ế mà!

Phó Diễm Diễm bị kiện, Thâm Thời Khanh sẽ cho cô chỗ dựa, nhưng Vương tử ế, chị không có chồng để mà dựa đâu!

Wang tử: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Vương tử: Đau đớn cũng là một loại khoái hoạt.

-----oOo-----

Chương 66: Phiên Ngoại 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Editor: Mã

Beta-er: Thiên

Sau khi Phó Diễm Diễm kết hôn, công việc nhận được càng ngày càng ít, hơn nửa năm không diễn là chuyện bình thường, trừ phi có kịch bản nào làm cô hứng thú.

Bởi lý do này, thỉnh thoảng trên mạng lại lan truyền tin đồn Phó Diễm Diễm mang thai.

Phó Diễm Diễm đi đôi giày đế bằng —— Thực hư chuyện mang thai:

Phó Diễm Diễm mặc đồ ngủ —— Thực hư chuyện mang thai;

Phó Diễm Diễm được Thâm Thời Khanh đỡ ra khỏi xe —— Thực hư chuyện mang thai.

Mỗi lần nghe Tiểu Lâm dạt dào tình cảm kể lại những tin đồn thất thiệt này, khóe miệng Phó Diễm Diễm co giật một trận, đến mức sau này, đừng nói

những người bên cạnh Phó Điềm Điềm mà chính dân mạng cũng không tin những bài báo nhảm chán này.

Vậy nên, chờ đến khi Phó Điềm Điềm thật sự mang thai, bắt đầu đi giày đế bằng và áo bà bầu, phản ứng của mọi người đều là: Cắt, lại muốn lừa gạt tình cảm bọn tôi sao?

Nhưng mà lần này dân mạng đoán sai rồi.

Mười tháng sau, một bé trai khỏe mạnh cất tiếng khóc chào đời, tên Thẩm Tri Việt, nữ danh Việt Việt.

Anh bạn nhỏ Việt Việt này cùng với ba của bé, người ta vừa ra đời đã đứng trước nhân sinh mà bé lại trực tiếp đứng ở điểm cuối cùng, nhưng điểm cuối cùng chờ bé ngoại trừ đồ chơi, hoa tươi, bánh kẹo còn có bà mẹ không đáng tin nữa.

Lúc Việt Việt vừa ra đời chỉ là một cục thịt nho nhỏ, Phó Điềm Điềm và Thẩm Thời Khanh lần đầu được lên chức ba mẹ, nhìn thẳng bé trong ngực, trong lòng Phó Điềm Điềm tràn ngập hào khí, muốn mình trở thành một bà mẹ được mọi người yêu thích.

**Hào khí: chí khí mạnh mẽ, hào hùng.*

Chuyện đầu tiên Phó Điềm Điềm làm là tập hát ru.

Giọng hát của Phó Điềm Điềm đã được cộng đồng mạng công nhận là hết thuốc chữa. Sau khi học một thời gian, vì không muốn cố tiếp tục học, Thẩm Thời Khanh đã dứt lốt giáo viên, để giáo viên nói với cô rằng, cô đã nắm rõ hết mọi tinh túy, có thể xuất sư.

Thẩm Thời Khanh nhìn đứa con ngoan đang nằm trong nôi của mình, hy vọng với trình độ thưởng thức chưa đầy đủ của con trai nhỏ, có thể chấp nhận được giọng hát của mẹ.

Sự thật chứng minh, con trai mặc dù nhỏ, nhưng cũng không biết nói dối, mỗi lần Phó Điềm Điềm ôm Việt Việt hát ru, Việt Việt chỉ cần thấy môi Phó

Điền Điền động đậy là muốn khóc, trong mắt ngập nước tìm ba ba, muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

Dù sao Việt Việt cũng là con ruột của mình, Thẩm Thời Khanh ôm lấy bé từ trong ngực vợ mình: “Từ giờ đừng hát ru nữa, con của chúng ta không giống mấy đứa khác, em càng hát nó càng quậy.”
Phó Điền Điền kiêu ngạo nói: “Không hổ là con trai mẹ.”

Sau khi ngừng hát ru, Phó Điền Điền lại bắt đầu đọc truyện cho Việt Việt trước khi ngủ, Việt Việt tỉnh thoảng cũng để ý đến cô một chút, “oe oe” hai câu, lại thổi cái bong bóng bằng nước bọt, nhưng hầu hết thời gian đều là cái mông vênh lên, nghiêng đầu, tự mình ngủ.

Lần đầu tiên Việt Việt biết chữ “ngốc”, lập tức hiểu nghĩa, tạo luôn cho mẹ mình cái tên “mama ngốc”, sau này cũng trở thành câu cửa miệng của bé.

Lúc này Việt Việt đang vừa hoạt bát xây nhà gỗ, vừa nhìn mẹ mình, thấy mẹ đến xây một cái nhà cũng làm không tốt, Việt Việt mấp máy môi: “Mama, mama ngốc quá nha.”

Sau đó bước đôi chân nhỏ, xụ mặt nghiêm túc dạy mẹ ngốc nhà mình: “Con giúp mama, chỉ lần này thôi đấy.”

Phó Điền Điền mỗi lần nhìn bộ dáng ông cụ non này của Việt Việt đều muốn bóp má bé, nhưng tay chưa kịp đưa tới đã bị Việt Việt phát hiện ra ý đồ, cả khuôn mặt phồng lên: “Không cho bóp má con, baba sẽ ăn dấm.”
“Con còn biết cả ăn dấm sao?” Phó Điền Điền cười nói.

Việt Việt gật đầu, “Ăn dấm là oánh mông con, con không muốn baba ăn dấm.”

Phó Điền Điền cười “haha”, con trai mình sao lại đáng yêu như vậy chứ.

Việt Việt giúp mẹ xây một cái nhà, lại chạy tới chỗ con robot của mình, thấy mama ngồi đối diện đang lấy điện thoại ra chụp lén mình, Việt Việt cố tỏ ra bình tĩnh, trong lòng lại len lén khẩn trương, ngẩng đầu.

Lặng lẽ liếc mama một cái, mama liền hạ điện thoại xuống.

“Con của mama thật đáng yêu.” Mỗi ngày Phó Điềm Điềm phải nói câu này cả trăm lần, Việt Việt làm bộ thờ ơ tiếp tục chơi với người máy, mặt len lén đỏ bừng.

Phó Điềm Điềm thu hết một loạt biểu cảm dễ thương của bé vào mắt, càng nhìn càng thấy con trai mình đáng yêu, mỗi ngày đều chơi với bé. Lúc Thảm Thời Khanh trở về, hai mẹ con đang vẽ tranh với nhau. Việt Việt vẽ A Hoàng, A Hoàng ngồi cạnh bé làm hình mẫu, thỉnh thoảng phe phẩy cái đuôi.

Việt Việt cứ vẽ một lúc rồi ngẩng lên nhìn A Hoàng một lúc, nhìn rất chuyên nghiệp, Phó Điềm Điềm lại vẽ một con rắn nhỏ, vừa kì lạ vừa dễ thương, còn vẽ cho nó rất nhiều chân.

Việt Việt chăm chú vẽ xong A Hoàng của mình, ngẩng đầu nhìn mama ở đối diện, thấy mama vẽ rắn, trưng ra cái biểu cảm như đang nhìn kẻ ngốc: “Mama, rắn không phải như vậy.”

“Vậy nó như thế nào?”

Việt Việt nhảy từ trên ghế xuống: “Rắn không có chân, mama vẽ như con rết vậy.”

Phó Điềm Điềm nghe vậy liền xóa chân rắn đi: “Như thế này phải không?”

Việt Việt gật đầu.

Phó Điềm Điềm nhân cơ hội dạy dỗ con trai luôn: “Cái thành ngữ là vẽ rắn thêm chân, kể rằng Sở quốc có một gia đình...”

Hai mẹ con ở một bên vừa vẽ tranh vừa học thành ngữ, Thảm Thời Khanh thay giày bước vào, Việt Việt nhìn thấy baba, lập tức nhào tới: “Baba về rồi.”

Thảm Thời Khanh ôm Việt Việt lên: “Việt Việt đang làm gì vậy?”

Việt Việt nghiêm túc nói: “Đang dạy mama vẽ tranh.”

Phó Điềm Điềm nghe vậy suýt chút nữa bị sặc nước bọt, Thảm Thời Khanh cong môi, sờ đầu Việt Việt: “Việt Việt vất vả rồi.”

Việt Việt xấu hổ vùi đầu vào cổ baba.

Phó Điềm Điềm: “...”

Vì không muốn con trai nghĩ mình là đồ ngốc, Phó Điềm Điềm quyết định phải biểu hiện thật tốt trước mặt thằng bé.

Thấy con trai đang chơi xếp hình, Phó Điềm Điềm cũng xích tới, đồng thời hoàn thành ngôi nhà trước con trai.

Phó Điềm Điềm cảm thấy con trai sắp sùng bái mình, Việt Việt thực sự trầm mặc một lúc, trông có vẻ như muốn nói lại thôi.

Phó Điềm Điềm nói: “Việt Việt đang nghĩ gì vậy?”

Việt Việt bày ra bộ dáng xoắn xuýt: “Mama, baba nói này là cho trẻ con chơi, người lớn chơi không có ích.”

Trước kia, lúc Thảm Thời Khanh mua đồ chơi về, nói với Việt Việt: “Chơi những thứ này có thể thông minh hơn.”

Thấy đây là đồ tốt như vậy, Việt Việt ngoan ngoãn lập tức muốn chia một nửa cho baba, nhưng baba nói, những thứ này là cho trẻ con như bé chơi, trẻ con chơi mới có thể thông minh hơn, người lớn không có tác dụng.

Nhưng Việt Việt không nghĩ tới mama cũng muốn chơi, mama ngốc khẳng định cũng muốn thông minh.

Vì an ủi mama của mình, Việt Việt tiếp tục nói: “Mama, coi như mama không thông minh, Việt Việt vẫn thích mama.”

Nói xong còn chủ động hôn Phó Điềm Điềm một cái.

Phó Điềm Điềm: “...”

Sau này, chuyện đó không biết tại sao Vương tử lại biết, Vương tử thường xuyên bị Phó Điềm Điềm bắt nạt cảm thấy vô cùng hả hê, nói với Phó Điềm Điềm qua điện thoại những câu như: “Đạo trời tuần hoàn, lưới trời đâu bỏ qua cho ai” Thoải mái tự biên tự diễn, hôm đó còn mua một đồng đồ chơi đến nhà Phó Điềm Điềm, chơi với Việt Việt hơn nửa ngày.

Sau khi Vương tử về, Việt Việt kết thúc xã giao, chạy vào trong lòng Phó Điềm Điềm, bí bí nói: “Mama, Việt Việt sẽ không nói mama ngốc nữa.”
“Ồ?”

Việt Việt đưa miệng tới gần tai Phó Diễm Diễm, thì thầm với cô: “Mama, đừng nói với ai nha, Dì Vương ngốc hơn mama nhiều.”
Phó Diễm Diễm: ... Vương tử nói đúng, Đạo trời tuần hoàn, lưới trời đâu bỏ qua cho ai.

-----oOo-----

Chương 67: Phiên Ngoại 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 67: Phiên Ngoại 5

Editor: Tiên

Beta-er: Thiên

Từ khi kết hôn rồi có con, tính cách tỉ mỉ, cẩn thận trong công việc của Thầm Thời Khanh như biến mất.

Như khi đi họp, điện thoại đang để trên bàn của Thầm tổng bỗng kêu “leng keng leng keng” không ngừng, trong lòng mọi người bắt đầu lộ bộ, nhưng khi biết là không phải do điện thoại của mình thì lập tức thả lỏng, sau đó bắt đầu cười trên nỗi đau của người khác, đúng là lá gan quá lớn nên mới dám làm vậy, họp còn dám làm ồn.

Người có gan lớn sắp gặp xui xẻo được mọi người chú ý là Thầm tổng.

Thầm tổng mở điện thoại, lập tức nhìn thấy dòng chữ, rồi lại một dòng chữ nữa tiếp tục được gửi đến.

Qua một lúc lâu, cuối cùng đã không còn tin gửi đến nữa, là Phó Diễm Diễm gửi tới một tin nhắn: Vừa mới chiến đấu giành điện thoại với con trai, cuộc chiến kết thúc, em thắng.

Phó Diễm Diễm: Con trai đang dự mưu phản công, vòng hai sắp khai hỏa. Việt Việt bây giờ đang đến tuổi hiếu kỳ với mọi thứ, nhất là đối với sản phẩm điện tử, nhưng vì bảo vệ cho đôi mắt cho bé nên Phó Diễm Diễm đã không cho phép cậu bé chơi điện thoại vào lúc nhỏ như vậy, thế nên loại giăng co kiểu này cũng thường xuyên xuất hiện.

Thầm Thời Khanh cong khóe miệng, ngẩng đầu lên thì thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, hỏi: ” Mọi người cũng muốn xem?”

“Không ... không muốn.”

Thầm Thời Khanh cầm điện thoại đi ra ngoài: “Tôi còn có việc , mọi người cứ tiếp tục đi.”

Những hội nghị như thế này, lúc kết thúc sẽ có người chỉnh sửa lại rồi gửi lên cho anh, anh ngẫu nhiên tới chỉ có tác dụng chần áp lại.

Mấy phút sau, chiến dịch kết thúc, bên kia bỗng gọi tới, Thầm Thời Khanh mở ra, nghe được âm thanh dễ thương của con trai: “Ba ba.”

Ngay sau đó có một giọng nói khác xuất hiện, người đó là Phó Điềm Điềm: “A Thời, con anh khi dễ em.”

Rõ ràng, ở lần thứ hai này Phó Điềm Điềm đã chủ quan, nên bây giờ điện thoại đang ở trong tay cậu bé.

Thầm Thời Khanh nở nụ cười, trực tiếp gọi video điện thoại tới.

Điện thoại vừa được tiếp thì nhìn thấy gương mặt ngang như trứng ngỗng của con trai.

Ba ba ma ma đều là người nổi danh có giá trị nhan sắc cao, Việt Việt cũng không hề thua kém, bé có một đôi mắt vừa to và đen láy như Phó Điềm Điềm, mũi và miệng thì giống ba của mình. Vừa sinh ra đã được hưởng sự sủng ái của tất cả mọi người, từ trường bồi, đến quản gia người hầu, ngay cả A Hoàng cùng A Hắc đều thích nhất vây quanh cậu nhóc để chơi.

Nhất là A Hoàng, từ khi Việt Việt được sinh ra, nhìn còn giống vú em hơn cả Thầm Thời Khanh, Việt Việt đi đến đâu là A Hoàng đi theo đến đó, Việt Việt ngủ trên sa lon thì A Hoàng sẽ nằm sấp trên sa lon, không để Việt Việt rơi xuống.

Việt Việt sau khi nói một tiếng “ba ba”, thì mới nhường ra một chút khoảng trống để ba ba nhìn vợ của mình, Phó Điềm Điềm vừa có một trận đại chiến với Việt Việt, bây giờ đang sửa sang lại tóc, sửa sang xong thì duỗi tay ôm Việt Việt ngồi lên trên đùi mình. Việt Việt uồn éo mông, tìm tư thế thoải mái để ngồi, trên tay vẫn còn chăm chú nhìn điện thoại di động.

“Việt Việt, sao con lại khi dễ mẹ?” Thầm Thời Khanh nói.

“Việt Việt không hề khi dễ mẹ.” Việt Việt quay đầu lại, ôm cổ mẹ hôn một cái.

Bị con trai manh manh, nũng nịu hôn vào cổ, Phó Điềm Điềm lập tức tước vũ khí đầu hàng, ngoài miệng vẫn còn cáo trạng: “Việt Việt ngày nào cũng dùng sắc đẹp để mê hoặc em.”

Việt Việt lại hôn lên má cô một cái nữa.

Phó Điềm Điềm: “... ..”

Lọc máu không thành công, con trai tiếp tục phạm quy.

Thầm Thời Khanh nhìn hai mẹ con âm ỉ, thấy rớt cuộc cũng có người nhìn đến anh, Thầm Thời Khanh giáo dục Việt Việt: “Việt Việt, ai cho phép con hôn vợ của ba vậy.”

Việt Việt phòng má, vừa dỗ ma ma xong lại phải dỗ ba ba, cho ba ba hai nụ hôn gió nói: “Hôn giúp ba ba, bây giờ thì trả lại cho ba ba đó.”

Phó Điềm Điềm cười: “Con trai em sao có thể đáng yêu như vậy cơ chứ.”

Thầm Thời Khanh lắc đầu, nói với con: “Chơi điện thoại không được phép chơi quá lâu.”

“Việt Việt muốn gọi cho ba ba, Việt Việt với ma ma lúc nào cũng nhớ đến ba ba.” Việt Việt nghiêm túc nói.

Thầm Thời Khanh: ””

Con trai tiếp tục phạm quy.

Mặc dù Thầm Thời Khanh muốn làm một người cha nghiêm khắc, nhưng vẫn không thể nghiêm khắc với Việt Việt nổi. Thầm Thời Khanh cũng không biết, trong công ty đã có người nói anh không chỉ là vợ không mà bây giờ còn là con trai không. Từ việc mỗi lần Thầm tổng nghe điện thoại từ gia đình có thể nhìn ra được.

Sự nghiệp làm người cha nghiêm khắc của Thầm Thời Khanh lại một lần nữa thất bại, khục khục, hỏi: “Hôm nay Việt Việt có học thêm được chữ gì mới không?”

“Con có ghi lại nè.” Việt Việt nhảy từ trên đùi Phó Điềm Điềm xuống, giống như viên đạn nhỏ lao về phía thư phòng.

Thầm Thời Khanh tò mò nhìn sang, nhìn thấy trên giấy viết bảy, tám nét chữ bị lệch, Thầm Thời Khanh nhất thời không nhận ra được đây là chữ gì: “Việt Việt viết cái gì vậy?”

Việt Việt lắc đầu: “Ba ba không biết, Việt Việt cũng không biết.”

Thầm Thời Khanh: ””

Phó Điềm Điềm cười giải thích giúp con: “Con bắt chước chữ của anh, viết không quá giống, em đoán là con đang viết tên anh đó.”

Thầm Thời Khanh nghiêm túc nhìn lại mấy lần nữa, bởi vì là con trai mình viết, nên Thầm Thời Khanh cũng có thể từ trong đồng chữ ấy nhìn ra tên của mình.

Nhưng bây giờ Việt Việt còn nhỏ, bây giờ đang học viết trên giấy viết 1 2 3 4, học viết chữ cũng không thể quá gấp gáp, nên bây giờ có thể nhận ra nét chữ đã là không tệ rồi. Thế nên cổ vũ vẫn nên cổ vũ: “Việt Việt viết khá tốt đấy.”

Việt Việt nhẹ gật đầu: “Con biết viết chữ thì sẽ phụ giúp công việc cho ba ba.”

Nghiêng đầu nghĩ rồi nói thêm: “Giúp ba ba ký tên.”

Việt Việt đã từng đến văn phòng của Thầm Thời Khanh chơi, vì Thầm Thời Khanh thường xuyên xem văn kiện, rồi kí tên, nên Việt Việt cảm thấy công việc của ba ba chính là kí tên. Từ nhỏ đã sinh ra chí lớn, chờ đến khi biết viết chữ sẽ đến công ty làm việc, mỗi ngày ký tên giúp ba ba.

Phó Diễm Diễm lại một lần nữa cười ngật nghẻo, Thầm Thời Khanh cũng dở khóc dở cười.

Một lần nghe điện thoại mất gần nửa giờ, Thầm Thời Khanh bị Phó Diễm Diễm và Việt Việt thúc giục tạm biệt để “kiếm tiền mua sữa”, nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều.

Về văn phòng ký mấy văn kiện quan trọng, Thầm tổng của chúng ta lại một lần nữa về sớm, vì về sớm nên đã bảo trợ lý đem công việc hôm nay giao cho phó tổng, cũng tìm lý do để bao che cho chính mình là: ” Huấn luyện nhân viên.”

Lời của Thầm tổng tất nhiên không ai dám hoài nghi, dẫn đến một đoạn thời gian dài mọi người đều ra sức vì công việc, sợ không cẩn thận lại bị người mới đánh chết trên bãi cát, Việt Việt đang được huấn luyện viết chữ bỗng hắt hơi một cái.

Tác giả có lời muốn nói: Tuổi của Việt Việt ở phiên ngoại này nhỏ hơn tuổi của Việt Việt ở phiên ngoại vẽ tranh.

Đây cũng là phiên ngoại truyện cuối cùng, cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tôi trong khoảng thời gian dài, yêu mọi người ~ ~

Lời của Hóng Gió: Vậy là cuối cùng truyện cũng hoàn rồi *tung bông*.

Truyện hoàn vào 17/3/2020 và được post hoàn thiện lên WordPress vào 19/3/2020. Không biết đến khi nào thì post public lên để mọi người đều đọc được nhỉ *:>*